

Mitchell
KRIEGSMAN

POLIROM

Cum am devenit
Audrey Hepburn

Mitchell
KRIEGMAN

Cum am devenit
Audrey Hepburn

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2015

Mitchell Kriegman, *Being Audrey Hepburn*

Copyright © 2014 by Mitchell Kriegman

All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5880-0

ISBN PDF: 978-973-46-5881-7

ISBN print: 978-973-46-5820-6

Coperta: Carmen Parii

Pe copertă: © iStockphoto.com/twentyfourworks

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

MITCHELL KRIEGMAN este regizor, scenarist și producător, om de televiziune. A scris *Being Audrey Hepburn* (Cum am devenit Audrey Hepburn), care va fi urmat, la sfârșitul anului 2015, de un al doilea roman, *Things I Can't Explain*. De-a lungul carierei cinematografice, a câștigat patru premii Emmy pentru colaborarea la seriile de spectacole pentru copii *Bear in the Big Blue House*, *The Book of Pooh* și *It's a Big Big World*. A mai scris scenarii pentru Rogue, Universal Disney, Columbia Pictures și a publicat proză scurtă în *The New Yorker*, *National Lampoon*, *Glamour*, *New York Press* și *Harper's Bazaar*. Mitchell Kriegman este și creatorul sitcomului Nickelodeon *Clarissa Explains It All*.

Lisbeth, cel de-al doilea copil al unei familii destrămate din Jersey, știe un singur lucru: nu vrea să ajungă asistentă medicală, așa cum și-ar fi dorit mama ei. Vizitându-și cea mai bună prietenă, custode la Muzeul Metropolitan de Artă, are ocazia să probeze rochia purtată de Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*, celebra ecranizare a romanului lui Truman Capote. Ajunge astfel în preajma prințeselor și mogulilor din Manhattan, care o iau drept una de-a lor și o invită la o petrecere. Este doar începutul unei aventuroase călătorii într-o lume pe care până atunci o cunoscuse doar din reviste și de pe site-urile unor fan cluburi și în care, luată de val, intră în pielea lui Audrey Hepburn. Contrastul dintre viața petrecută în cluburi și la evenimente mondene și munca de chelneriță într-un mic restaurant dă naștere unei spumoase și interesante intrigi în care-și va redescoperi biografia, în care va afla cine este cu adevărat.

Vreau să fiu tot eu când o să mă trezesc, într-o bună
dimineață, și-o să iau micul dejun la Tiffany.

HOLLY GOLIGHTLY

Totul a început cu acea rochiță neagră.

Da, mă refer la *acea* rochiță neagră – rochia Givenchy perfectă, clasică, absolut splendidă, pe care Audrey Hepburn a purtat-o cu atâta strălucire în scena de început a filmului *Mic dejun la Tiffany*.

Chiar în fața mea se afla rochia aceea din care se Țes vise.

— Te rog, te rog, te rog, lasă-mă s-o probez, am implorat-o pe Jess.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea. O să fiu concediată.

Jess lucra deja ca asistent în cadrul departamentului de proiecte speciale al Muzeului Metropolitan de Artă din New York City, cunoscut sub denumirea de Met. Era mai curând un post atrăgător de trepăduș, dar care reprezenta un punct important de pornire în ierarhia muzeului și, la fel ca mine, Jess avea numai nouăsprezece ani. Iar asta era doar una dintre slujbele ei. Ziua, Jess mergea la școala de design vestimentar, noaptea lucra la Met, iar în weekend amândouă eram chelnerițe la The Hole¹.

Hotărâtă să-și conceapă propria linie vestimentară înainte să împlinească douăzeci și cinci de ani, Jess a știut dintotdeauna ce are de făcut – așa cum, în clasa a zecea, „a scos capul în lume“ și niciodată nu a mai privit în urmă. Ținând cont de faptul că era absolut genială când venea vorba de materiale, foarfece și o mașină de cusut și că era cea mai responsabilă și cea mai hotărâtă persoană din lume, ca să nu mai amintesc și zona în care locuiam amândouă, South End Montclair, New Jersey, n-aveam nici un dubiu că Jess va reuși.

— N-o să fii concediată, am insistat, cu cea mai tristă și mai jalnică expresie, o expresie de *cea mai bună prietenă care te rooaa-gă s-o lași să probeze cea mai spectaculoasă rochie de pe fața pământului*. Suntem singure aici. Măcar atât poți să faci pentru mine după ce m-ai târât în mijlocul lui iulie, într-o seară

de vineri sufocantă, ca să triez o grămadă de cioburi de ceramică din Nilul antic, în vreme ce toate prințesele de pe Park Avenue și toți mogulășii se destrăbălează la parter.

Se auzea clar petrecerea care avea loc în galeriile principale de sub noi: bubuiturile dopurilor și clinchetul paharelor cu șampanie – opulenta clasă de snobi care, cu vocile lor de studenți la școli private din Manhattan, își murmurau unii altora nimicuri obscene, la o altă gală, marcată de excese, a debutantelor provenite din rândul celebrităților.

În afară de Buni, doar Jess mai știa cât de mult însemna rochia aia pentru mine. *Mic dejun la Tiffany* nu era doar filmul meu preferat, era metoda mea de relaxare, era mantra mea, era obsesia mea, era singurul lucru care mă ajuta să trec peste toate rahaturile de-acasă.

Dacă nu locuiți într-o peșteră, atunci sunt convinsă că l-ați văzut. Nu știi dacă a existat vreodată ceva atât de desăvârșit pe o peliculă. Perlele! Diadema! *Rochia!* Sincer, ce n-ați da ca să trăiți pentru o zi într-o lume în care ar fi perfect normal să purtați o diademă micuță fără a părea că participați la concursul de frumusețe Miss Hackensack?

Și când te gândești că fetița aia sfrijită, venită de nicăieri, a reușit să devină o fabuloasă celebritate a societății americane, pentru care se dădeau peste cap și mafioți, și scriitori, și fotografi, și milionari! New York-ul anului 1961 era cu mult mai cool și mai minunat decât azi, oferea atâtea posibilități. Firește, toți bărbații pe care-i cunoștea Holly s-au dovedit a fi niște șobolani. Sau superșobolani. Holly avea atâta dreptate. În lume sunt așa de mulți superșobolani.

— Te rog, știi cât de mult îmi place filmul ăla, m-am smiorcăit.

— Da, știu, a zis Jess. De-asta te și las să vezi rochia.

Am ridicat cu grijă rochia din împachetarea de arhivă și am ținut-o în sus s-o privesc. Știam cu certitudine că eu și Audrey Hepburn aveam aproximativ aceleași măsuri – 86-51-89 –, însă Audrey părea întotdeauna elegantă și feminină, în vreme ce eu aveam tendința să par mai... mă rog, osoasă și băiețoasă. Sâni mei erau mai mici – dacă-mi umpleam plămânii cu aer și-mi imaginam că sunt Katy Perry puteam să mă umflu până la 81-51-84.

Satinul negru era mai aspru decât mă așteptasem. Rochia avea, pe partea stângă, un fermoar lung până la șold și era accessorizată cu o pereche de mănuși până la cot, așezate într-o punguță de plastic colorată, prinsă de umerașul căptușit cu satin din interiorul cutiei.

Incredibil.

Asta era *misterioasa* rochie – toată lumea jura că exista, dar aproape nimeni n-o văzuse vreodată și n-o atinsese. Asta era modelul original al lui Givenchy, rochia cusută de mână. M-am întrebat dacă parfumul delicat al țesăturii venea de la procesul de conservare, deși, în taină, speram că era o urmă fină a parfumului lui Audrey Hepburn.

— Ești așa de pisăloagă, a șoptit Jess. Să fii superatentă. Asta-i o rochie de-un milion de dolari.

— De fapt, de 923.187 de dolari. E cel mai mare preț obținut, la vremea respectivă, la o licitație, pentru o rochie de film. Iar asta s-ar putea să aibă o valoare și mai mare.

Am oftat și mi-am lipit de corp rochia aceea de vis.

Jess a tras adânc aer în piept și s-a uitat în ochii mei.

— OK, încearc-o! Dar numai un minut.

1. Gaură, văgăună (engl.).

Dacă, în timp ce mângâiam satinul aspru al celebrei rochii negre a lui Audrey, mi-ați fi spus că viața mea e pe punctul de a se schimba într-un milion de inimaginabile feluri, nu v-aș fi crezut. Nu fiindcă n-aș fi crezut că rochia lui Audrey era magică. Sau pentru că n-aș fi crezut în magie. Credeam, ba chiar cu disperare!

De fapt, tot timpul vedeam lucruri magice în jurul meu – în viața celebrităților pe care le priveam jinduitor în filme, în reviste și online. Dar magia era pentru ele, nu pentru mine. Nu-mi puteam închipui cum m-ar fi putut măcar găsi magia când eu locuiam în suburbiile cenușii din Jersey, acolo unde îmi trăisem întreaga viață.

Cu cinci ore înainte de a mângâia prețioasa rochie Givenchy a lui Audrey, fusesem la kilometrul zero al vieții mele complet lipsite de magie: în locanta soioasă din South End unde eram chelneriță, în Finer Diner, în mod nimerit poreclită The Hole. Purtam „eau de friptură la minut“, izul puturos și de transpirație al chelneriței de birt, împreună cu un șorț roz și slinos. Tocmai servisem două câni cu cafea și o farfurie cu murături prăjite în aluat. Tura de zombi de la locantă era destul cât să te ucidă, iar eu tocmai încheiasem o tură dublă. Nu că aș fi avut altceva de făcut.

Îndreptându-mă spre casă pe 21S, una din cele mai grozave autostrăzi din New Jersey, am crezut c-o să intru în comă. Am ieșit spre 4th Avenue, chinuindu-mă să-mi țin ochii deschiși, și-am luat-o pe Bloomfield Avenue, spre casă, mulțumită că în față nu era nici o mașină.

— Salut, soră-meă! Arăți ca un rahat, mi-a zis Ryan, sperându-mă, când am intrat împleticindu-mă pe ușă.

Pentru un puști de treisprezece ani, avea deja o gură prea spurcată. Dar, la cum vorbea mama, la ce altceva te-ai fi putut aștepta? Ryan a schițat un zâmbet în colțul gurii și și-a răsucit

codița aia urâtă, pe care și-o împletea la ceafă. Ca de obicei, fratele meu se juca Războiul Cretinilor, cum zicea mama. Jocul electronic care creează cea mai mare dependență cunoscută vreodată, în care copii fără o viață adevărată poartă nume de genul Worgen și tot timpul trec la următorul nivel.

— Mulțumesc foarte mult, Ry. Unde-i mama? l-am întrebat.

— S-a dus cu Courtney să-i ia mașina. I-au remorcat-o.

— Iar? De când au plecat?

M-am gândit dacă să nu fug și să mă aciuez acasă la Jess.

Portierele trântite și scârțâitul ruginit al ușii cu plasă de țânțari mi-au oferit răspunsul – era prea târziu.

— Nu știi nimic! a urlat mama dând buzna pe ușă. Nu poți să-ți trăiești viața fără să ai un plan.

Și-a aprins o țigară și s-a îndreptat spre bucătărie. Era îmbrăcată cu obișnuita ei uniformă albastru-deschis de la spital.

— Am un plan! Doar că nu e planul *tău*! a zbierat Courtney, tropăind în urma mamei, încălțată cu cizmele ei blănoase și îmbrăcată cu o pereche de jeanși scurți și zdrențuiți.

Tricoul cu decolteu adânc îi stătea atât de strâns pe piept, încât sânii păreau gata să-i sară afară în orice moment.

Ryan s-a uitat la mine cu privirea lui goală, după care s-a apucat din nou să ucidă vrăjitori și vârcolaci. Uitătura letală a lui Courtney mi-a dat de înțeles cât se poate de limpede că, dacă nu voiam să devin un animal călcat de mașină pe șosea, ar fi fost cazul să plec de-acolo. Oricum, ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă trezesc în mijlocul scandalului. Probabil că ori mama, ori Courtney ar fi pus ochii pe mine, așa că am dat să mă tires, îndreptându-mă glonț spre dormitorul meu.

— Unde crezi că te duci? a urlat mama.

Am înghețat. Din cauza alcoolului și a țigărilor, avea o voce de parcă ar fi înghițit cioburile de la un pahar.

— Doar ce-am ieșit de la muncă și miros a slănină, i-am răspuns cât de dulce am putut. Trebuie să fac un duș.

Mama s-a întors către dulap, și-a înșfăcat cana de cafea și s-a dus la frigider să-și ia cuburi de gheață. Eu m-am furișat afară din cameră.

Pereții casei noastre erau așa de subțiri, că până și din dormitor o auzeam pe Courtney tropăind pe podeaua acoperită

cu linoleum și pe mama zdrăngănindu-și cuburile de gheață din cana cu gin Gordon's.

Mamei nu-i trebuia mult ca să se ia de Courtney. Niște unghii de la picioare rămase pe pardoseala din baie? O întâlnire în parcare la 2:30 dimineața? Faptul că sora mea mai mare era dată afară de la colegiul profesional fiindcă nu se dusesse la un curs? Sau doar o zi proastă la muncă, adică la spital, pentru mama – toate cele de mai sus puteau să declanșeze Scandalgedonul. Știam măcar cum avea să se încheie ciorovăiala. La fel ca întotdeauna.

Ai fi zis că mama era fericită că fiica ei nu fusese prinsă conducând băută. Îmi închipui că nu conta deloc faptul că, pentru a doua oară în luna respectivă, sora mea își abandonase mașina pe marginea drumului, beată criță. Era imposibil ca taxa de trei sute de dolari pentru tractarea automobilului să n-o fi usturat la buzunar.

— Un plan presupune un viitor. Înseamnă să-ți asumi o responsabilitate. Nu să te îmbeți cui, să fumezi iarbă cu prietenii ăia ai tăi idioti și să-ți lași mașina pe marginea drumului, a urlat mama. N-o să pot să-ți tot salvez curu' toată viața.

— Nimeni nu-ți cere asta! a zbierat Courtney.

Mama se înșela în privința lui Courtney. Ea *chiar* avea un plan. Țelul ei era să scape lumea de tot alcoolul, dând pe gât pahar după pahar, în nenumăratele cârciumi din Jersey City, și visând că, în sezonul următor, avea să ajungă finalistă la *American Idol* sau *The Voice*. Courtney era de părere că ar fi trebuit să aibă propriul reality show – hei, toată lumea visează la asta, nu? Odată și-a inventat o familie nou-nouță și a încercat, la modul cel mai serios, să obțină un loc în serialul *Mob Wives*. Pur și simplu, nu există destule reality show-uri pentru ca toți oamenii normali să devină celebri.

Uneori părea că sora mea se chinuia s-o întreacă pe mama. Vedeți, eu știam de la Buni, bunica mea, că, în tinerețe, mama fusese la fel ca sora mea, doar că încă și mai și. Înainte ca MTV-ul să descopere New Jersey-ul, mama bea și se plimba cu mașina pe toate cele șaptezeci și cinci de bretele de ieșire de pe Garden State Parkway¹, de la Whippany până la Seaside Heights. Ea a fost cea care practic a inventat datul pe gât al cutiilor de bere dintr-o singură răsuflare. Ea a fost, de fapt, varianta originală a lui

JWoww², până când clinicile de dezintoxicare să devină o alternativă la facultate.

Ușa s-a trântit și vibrațiile s-au propagat prin minuscula noastră casă. Pereții semănau cu panourile despărțitoare din spitale. Iar bubuitura respectivă venise cu siguranță de la ușa bucătăriei. Am așteptat să aud pornind motorul rablei lui Courtney.

Nimic. Rahat. Asta însemna că trebuia să mă pregătesc pentru runda 2.

Sincer, în situația asta, cel mai indicat era să mă încui în dulap. Nu trebuia decât să stau în afara liniei de tragere; altfel puteam să sfârșesc pe post de victimă colaterală.

Eu eram sora mijlocie. Statul la distanță era specialitatea mea. De fapt, stăteam atât de departe de tot, că nu mai eram niciunde, dar asta era mai bine decât să mă aflu în mijlocul a ceea ce se petrecea în casa noastră.

— Ești furioasă fiindcă ești bătrână și-ntotdeauna o să fii singură și nimănui nu-i pasă de tine! a țipat Courtney.

Am presupus că sora mea se întorsese în casă.

A urmat o pauză de plâns, după care mama a zis ceva greu de înțeles pentru că avea gura îngropată în batiste de hârtie.

— N-ai nici un drept să-mi vorbești așa...

Și o nouă pauză.

— Asta e casa mea.

— Cui îi pasă? a urlat Courtney.

Ușa s-a trântit din nou și eu am așteptat.

În dulapul meu, sunetele venind dinspre parter se auzeau considerabil mai atenuate. Probabil ați crezut că glumesc în privința dulapului.

Dulapul era adăpostul meu, camera de panică, refugiul meu. De obicei, mama se întorcea de la serviciu pe la ora patru după-amiaza și-i dădea cu băutura până când leșina pe canapea. Din când în când, se super-cherchelea și începea să se prostescă – cânta melodii vechi de-ale lui Springsteen. Ceea ce era distractiv. Noi îi țineam hangul până când adormea pe masa din bucătărie. Însă, de cele mai multe ori, o apuca plânsul și se pornea să arunce cu scrumiere. Mama era veșnic furioasă.

Vedeți, nici ea n-a avut vreodată un „plan“. După anii

petrecăreți, niciodată nu s-a mai mutat, așa cum îi spusese lui Buni c-avea să facă. Se așteptase ca, într-o zi, tata să facă niște bani, dar el ne-a abandonat și a lăsat-o pe mama cu un munte de datorii.

În cele din urmă, mama a trebuit să se descurce cumva, așa că a revenit la numele de fată, ca să evite creditorii, și a petrecut un an în școala de meserii, ca să devină asistentă medicală. Așa am ajuns în South End, care nu e tocmai Upper Montclair și nici măcar Lower Montclair. Lower Montclair, care se afla în apropiere, era zona în care locuiau toți profesioniștii în life-style. Acolo existau trei magazine de înghețată, multe cafenele și magazine de haine precum Anthropologie și American Apparel. În South End, noi aveam K&G Fashion Superstore și Advanced Auto Parts.

Mama își făcea griji 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Își făcea griji din cauza vaselor din chiuvetă, din cauza facturilor la încălzire, din cauza faptului că sora mea îi furase ultimele două țigări. Apoi mai era și fratele meu, Ryan. La treisprezece ani, adunase atât de multe delictе minore, încât agenții de securitate de la tribunal îl cunoșteau deja.

Și „planul“ *meu*? Bună întrebare.

Viața mea era deja schițată. Întotdeauna fusesem fata cea bună. Într-atât de bună încât ratasem o grămadă dintre nebuniile pe care le făcea Courtney (beții, concursuri cu tricouri ude și, în general, treziri în câte-un loc, unde habar nu ai cum ai ajuns). Eu n-aveam nimic împotriva să mă supun regulilor. Sinceră să fiu, nici nu prea voiam să ies în față. Prea multe dintre prietenele mele și dintre prietenele surorii mele rămăseseră gravide prematur, deveniseră alcoolice, dependente de droguri sau muriseră înainte s-apuce să îmbătrânească. Poate era o chestie care ținea de copilul mijlociu (asta dacă-l considerăm pe fratele meu mai mic, Ryan, ca făcând parte din categoria „copiilor“, și nu – să zicem – din cea a puilor de drac sau a amenințărilor teroriste domestice). Eu n-am trecut niciodată printr-o fază rebelă.

Dar numai pentru că eram tăcută nu însemna că nu aveam păreri. În capul meu, întotdeauna aveam o replică isteată. Doar că niciodată nu aveam suficient curaj ca să o și rostesc. O bolboroseam doar pentru mine sau o scriam în jurnal. Nimeni nu

știa cât mă ducea mintea, cu excepția lui Jess. În fond, nu stăteam închisă în casă ca un pustnic, lingând praf portocaliu din pungi de Cheez Doodles sau ceva de genul ăsta. În weekenduri, ieșeam și eu, ca să scap din casă. Beam puțin, dar niciodată nu intram în bucluc și nu atrăgeam atenția asupra mea.

Planul mamei pentru mine era să merg doi ani la Essex County Community College, ca să-mi iau toate diferențele, și apoi să trec la Montclair State University, ca să obțin o diplomă MSN sau DNP³. Nu trebuia să-mi plătească nici cameră, nici mâncare, fiindcă ambele instituții erau aproape de casă. Scopul era să devin asistentă-șefă, poziție cu un pas mai jos decât doctorul, dar cu un pas mai sus decât asistenta, deci ceea ce era mama. De fiecare dată când mă prezenta cuiva, mama îi expunea persoanei respective planul ei pentru mine.

Adevărul e că fusesem de acord cu planul ei și luam note decente, ca să nu-mi stea nimeni pe cap. Courtney chiar mă ajuta să tocesc pentru examenele finale, pentru că și ea voia să merg la facultate. Ca să scape ea de presiuni.

La parter, sora mea probabil că se întorsese în casă. Încă urla, dar îi auzeam cu greutate cuvintele fiindcă închisesem ușa de la dulap. Probabil că ea și mama erau în sufragerie. Dar nu conta unde se aflau. Le știam repertoriul pe dinafară. De fapt, eram singura care știa *de ce* se certau – nici măcar ele n-aveau idee.

În esență, mama și Courtney se certau întotdeauna din același motiv. Mama și sora mea erau parcă aceeași persoană aflată în perioade de timp diferite. Ca în *Înapoi în viitor*, când călătoreai înainte în timp, dar trebuia să ai grijă să nu te întâlnești la Piggly Wiggly cu persoana ta din viitor, fiindcă atunci continuumul spațiu-timp ar fi fost distrus. Acea coliziune spațiu-timp avea loc în casa mea cam în fiecare zi.

Deși Courtney se purta groaznic cu mine, mi-era milă de ea, pentru că mama știa toate greșelile pe care avea să le facă sora mea chiar înainte ca ea să se gândească să le facă – de parcă ar fi fost în pielea ei. Cred că de-asta Courtney împingea lucrurile până la limită.

Apoi era și surprinzătorul meu frate mai mic, Ryan, care părea destinat să devină o unealtă totală de subminare. Tata a plecat înainte cu câteva luni ca Ryan să se nască. Ciudat, nu?

Când Ryan era mic, schimba baby-sitter-ele ca hârtia igienică. Nu conta dacă erau niște bătrâne simpatice, niște adolescente obraznice, un soldat din trupele navale SEAL sau Motanul cu Joben⁴. Nici una nu reușea să facă nimic cu el și nici una nu rezista. Mama obișnuia să glumească zicând că se simțea ca diavolul în persoană, recrutând suflete noi pentru schimbul doi din iad. Când Ryan a împlinit doisprezece ani, mama, pur și simplu, a cedat.

Sună bizar, dar eu am început să stau în dulap de când aveam cinci ani. Prima dată a fost atunci când tata, lovind cu pumnul peretele de la bucătărie, i-a ieșit pe partea cealaltă, gest care a fost urmat de un atac cu farfurii, pe care mama le-a aruncat în el. După mai mulți ani, meciurile cu urlete dintre mama și sora mea m-au trimis din nou în ascunzătoarea din dulap.

Am închis ușa bine. Când eram mică, locul era foarte confortabil, aproape ca o cameră în sine, deci nu mă însciam în categoria ciudaților, cărora le place să se închidă în sicrie. Deși, în cele din urmă, fusesem nevoită să mă cam strâng. Cu toate că nu aveam aer condiționat, atmosfera din dulap era destul de răcoroasă. Turtind pernele în jurul meu ca pe un cuib, am împins pilota cea mare și turcoaz în ușă, oprind astfel lumina și vocile.

Mi-am luat o cola din minifrigider. Da, aveam un minifrigider în dulap. Îl câștigasem vânzând mai multă hârtie de ambalat și ciocolată decât oricine altcineva din istoria clasei a X-a, în care eram. Arma mea secretă era s-o înghesui pe bătrâna doamnă Conner, din josul străzii, să-mi ia un pachet. Dânsa fuma multă iarbă și-mi cumpăra ciocolatele ca să n-o spun nimănui. De parcăș fi făcut așa ceva.

Mi-am deschis laptopul și i-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a dat Internetul. Întotdeauna exista câte un website nou. Cred că Internetul a fost inventat pentru oameni ca mine, care au nevoie de un loc unde să meargă ca să uite unde se află cu-adevărat.

În decurs de douăsprezece click-uri, puteam să mă pierd în nevoia imperioasă de a afla cele mai importante detalii despre toate chestiile pe care nu le puteam avea, care nu-mi făceau trebuință, dar fără de care nu puteam să trăiesc. Apăruseră informații actualizate despre figurile regale, tinere și sexy, de la Jezabel, despre coafura de seară ultrașic a lui Kate Bosworth și

despre pantofii cu tocuri îmbrăcate în piele cu imprimeu de piton roșu de la FabSugar, apoi, pe TMZ, o listă cu cine îmbătrânește prematur, pentru rubrica lor „Vedete fără machiaj“ și o previzionare a noilor și incredibilelor creații ale lui Jason Wu de la Fashion Week. Am aruncat o privire și pe Pagina Șase, vechea mea sursă, unde am văzut cele mai noi știri despre Taylor Swift. Uff! Oare se dăduse vreo lege prin care orice website despre vedete să fie obligat să prezinte un material de fond cu buclele lui Taylor Swift și cea mai recentă rochie a ei din seria „sclipești-ca-o-prințesă“?

Odată ce-am scăpat de problemele astea, am dat click pe DVD-ul din calculator – *Mic dejun la Tiffany*.

Când acele prime acorduri triste au început să curgă peste imaginea logoului Paramount, am și intrat în transă. Eram acolo, pe stradă, când taxiul solitar a prins să înainteze încet pe Fifth Avenue, notele melancolice ale melodiei „Moon River“ strecurându-se prin căști adânc, în cortexul cerebral, și în tot corpul, ca anestezicul care-ți este administrat în cabinetul dentistului când ți se scot măselele de minte.

Cufundându-mă în perne, m-am topit ca să fiu cu Audrey când a pășit afară din taxi – un Ford Galaxie galben, din 1960 – îmbrăcată în acea sublimă rochie Givenchy, cu acele mânuși extravagante și cele patru șiraguri uriașe de perle. Stând în dulap, am ridicat împreună ochii la firma dăltuită – Tiffany&Co. – de deasupra intrării de pe Fifth Avenue, am privit împreună în vitrina magazinului de bijuterii la candelabrele în miniatură și la brățările plutitoare.

Deși eram complet dependentă de toate filmele lui Audrey Hepburn, *Mic dejun la Tiffany* era doza perfectă.

Era drogul meu.

1. Autostradă cu plată, cea mai lungă din statul New Jersey.
2. JWoww este porecla lui Jennifer Lynn Farley, o vedetă de televiziune americană; a devenit cunoscută prin participarea în cadrul reality show-ului „Jersey Shore“, produs de MTV.
3. MSN – Master of Science in Nursing; DNP – Doctor of Nursing Practice – diplome de calificare pentru profesia de asistent medical, în sistemul de sănătate american.
4. *Motanul cu Joben*, în original *The Cat in the Hat*, este o carte pentru copii

scrisă și ilustrată de Theodor Geisel, sub pseudonimul Dr. Seuss; a fost publicată pentru prima dată în America, în 1957.

Iată marele secret – Audrey Hepburn e leacul pentru orice.

Te-a părăsit marea iubire? *Sabrina*. Vrei să scapi de viața pe care o duci și să fugi incognito? *Vacanță la Roma*. Te-ai săturat să fii un șoarece de bibliotecă? *Funny Face*. O criză de conștiință? *Povestea unei călugărițe*. Secrete de familie care trebuie ținute ascunse? *Cum să furi un milion*. Ești gata pentru o escapadă pigmentată cu o mică intrigă în Paris? *Șarada*.

Un remediu cinematografic universal.

Și deasupra tuturor e *Mic dejun la Tiffany*.

Adoram eleganța desăvârșită din *Mic dejun la Tiffany*, genele false, petrecerile zgomotoase, diademele și perlele și „scumpii”. Adoram faptul că Holly Golightly dormea cu o mască de satin și dopuri de urechi turcoaz, cu ciucurei. Mi-aș fi dorit să pot arăta și eu așa.

Edda van Heemstra, Audrey Kathleen Ruston, Audrey Hepburn-Ruston – erau câteva dintre numele ei și fiecare reprezenta încă un pas spre acea Audrey de care cu toții ne-am îndrăgostit. Datorită orelor de documentare obsesivă pe Internet, petrecute în spațiul restrâns al dulapului, știam că Audrey era o copilă în perioada Holocaustului și a celui de-al Doilea Război Mondial și că, la un moment dat, a fost nevoită să mănânce bulbi de lalele și să facă pâine din iarbă. Dacă Audrey putuse să facă toate astea în timpul unui război mondial, atunci mă gândesc că și eu, Lisbeth Anne Wachowicz, care am crescut în South End Montclair, New Jersey, puteam să realizez ceva în viață. Deși chestia cu pâinea din iarbă ieșea pur și simplu din discuție.

Mic dejun la Tiffany era versiunea de o oră și cincizeci și cinci de minute a tuturor speranțelor și viselor mele și a tuturor potențialelor pericole de pe parcurs. N-o să uit niciodată prima oară când am auzit-o pe Holly Golightly vorbind despre agitația

până la roșu. Am realizat imediat că agitația până la roșu era în jurul meu tot timpul.

Toată lumea știa că sentimentele de inimă albastră te apucă fiindcă te simți blocat sau ești deprimat sau ai fost tratat într-un mod injust. Dar agitația până la roșu e mult mai tulburătoare, pentru că, atunci când te apucă, nu știi de ce ți-e frică. Știi doar că o să se întâmple ceva rău și habar n-ai cui să-i spui și ce să faci.

Nu-mi amintesc vreo secundă când să nu mă fi simțit exact așa. Tot timpul urma să se întâmple ceva rău. Mama și tata se ațâțau pentru o ceartă. Pe tata îl mânca să plece. Mama se îmbăta și Courtney nu era de găsit pe nicăieri. Ryan... ei, cine știa ce zăcea în sufletul lui amărât? Și eu? Ce puteam eu să fac în toate situațiile astea?

Când becul de alarmă al agitației până la roșu se aprindea în interiorul meu, mă trezeam din ce în ce mai departe de ceea ce eram sau de ceea ce aș fi putut spera să fiu. Nu-mi mai doream decât să opresc totul, să bag capul la cutie și să fiu tăcută ca peștele.

Îmi plăcea terapia lui Holly Golightly: magazinul Tiffany. Nu era vorba despre marfa de-acolo. Și Holly spunea asta – nu-i păsa nici cât negru sub unghie de acele bijuterii. „Diamantele sunt pentru doamne bătrâne, elegante, cu părul alb“, e celebra ei replică.

Ați fost vreodată la Tiffany? Nu mă refer la magazinele din mall-uri, ca acelea din Short Hills sau Hackensack. Doar magazinul de pe Fifth Avenue contează. Intrați o dată ca să trăiți experiența liniștii, armoniei și a splendorii. Nu trebuie să cumpărați nimic. Diamantele nu sunt doar cele mai bune prietene ale unei femei, sunt și un tonic sclipitor pentru suflet. La fel ca o ploaie de vară, ca atunci când privești Calea Lactee sau ca fulgii de zăpadă care-ți aterizează pe limbă.

Tiffany reprezintă o stare de spirit, delicios de îndepărtată de starea de frică și de panică. De aici și caracterul curativ. Când Holly Golightly m-a condus pentru prima dată prin magazin, mi-am dat seama că, în sfârșit, găsisem pe cineva care simțea la fel ca mine.

De când am împlinit nouă ani, am început să mă uit la *Mic dejun la Tiffany* fără încetare. Atunci am primit de la Buni prima

mea casetă VHS cu filmul.

M-am uitat la caseta aia încontinuu, până când banda s-a încurcat în player-ul nostru la mâna a doua, fără speranța de a mai putea fi recuperată. Caseta înlocuitoare a ținut ceva mai mult, dar asta pentru că vizionările îmi erau limitate de cele ale familiei, adică nu puteam să văd filmul când Ryan se hrănea cu *SpongeBob* și *Fairly Odd Parents*. Slavă Domnului c-au apărut laptopurile cu DVD player încorporat! Dulapul mi s-a transformat într-un multiplex personal, în biletul către o lume în care trăiam mai mult decât în cea reală. Și, în fond, totul i se datora lui Buni.

Buni era bunica mea, mama mamei mele. Era atât de diferită de mama. Era greu de crezut că împărțeau același ADN.

Buni râdea tot timpul și avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Micuță și elegantă, tot ceea ce purta era din anii 1960. Niciodată nu ieșea din casă fără fard în obraji, fără ruj pe buze sau clasicul șirag dublu de perle – un look pe care-l adoptase încă de la prima ieșire în lume –, deși se temea ca nu cumva golanii de pe stradă să încerce să i-l smulgă.

Ah, rahat! Buni!

Am înșfăcat telefonul și m-am uitat la ceas – 5:04. Rahat, rahat, rahat. Ar fi trebuit să fiu la Buni la ora cinci. Smulgându-mi căștile de pe urechi, m-am prăbușit în genunchi afară din dulap și am început să sap prin mormanele de haine din cameră în căutarea perechii mele preferate de jeansi, a unei bluze și a unei perechi de încălțări. Mi-am vârat laptopul în geantă, mi-am aruncat geanta pe umăr și am coborât în goană scările spre bucătărie. Cum să ies din casă fără să nu fiu oprită?

Intrând în vârful picioarelor în bucătărie, am văzut-o pe mama la masă, stând pe colțar. Avea fața roșie și umflată din cauza plânsului. Nici urmă de Courtney. Nu puteam s-o ignor pur și simplu, nu-i așa?

— Mamă, ăăă, ești bine? am întrebat-o.

Mare greșeală. Mama și-a concentrat toată furia asupra mea.

— Să faci bine să nu ajungi ca soră-ta.

Eu am dat din cap că nu.

— Bine. A rămas niște lasagna. Pregătește ceva de mâncare, mi-a spus ea și s-a dus spre rola cu prosoape de hârtie ca să-și șteargă nasul. Eu sunt prea supărată.

Rahat.

M-am forțat să îngaim ceva.

— Trebuie să plec.

— Cum?

Mama mă studia, în felul ăla al ei, de parc-aș fi fost sub un microscop. Mama avea un talent deosebit de a identifica punctele sensibile ale oamenilor. Ca atunci când eram în clasa a doua și-o invitam la mine pe Sarah Policki, vecina de alături, ca să ne jucăm împreună. Când ceream ceva de mâncare, mama râdea și zicea că, după cum arăta, Sarah mâncase deja destul. Așa cum mama râdea și pe seama genunchilor mei osoși. Până la urmă, Sarah a încetat să mai vină pe la mine. Mama mea nu-ți prea făcea bine la moral, mai ales atunci când bea.

Am văzut cum i se învâртеau roțițele în creier. Încă nu o terminase cu cearta.

— Mamă, deja am întârziat la Buni.

Nu-mi plăcea deloc faptul că glasul meu suna de parcă m-aș fi milogit. Mama a tăcut o secundă, probabil gândindu-se dacă să mă atace și să-mi sară la carotidă.

— Mamă, Buni mă așteaptă. Trebuie să plec, am insistat.

Profitând de moment, am deschis ușa bucătăriei.

— Trebuie să avem discuția aia, a strigat mama în urma mea.

Nu știam și nici nu *voiam* să știu ce însemna „discuția aia“.

Dar ceea ce știam era că mama încă nu aflate.

Știți „planul“ meu? Toată chestia aia despre care v-am povestit, aia pe care se baza mama? Și Courtney aproape la fel de mult? Planul cu „fata cea bună a mamei, care o să meargă la școală, la colegiul Essex, și-o să devină asistentă-șefă“?

Nu aveam de gând să merg la colegiul Essex.

Încă nu le spuseseam nici mamei, nici lui Courtney. În mare parte, fiindcă mi-era frică. Dar și pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee ce altceva să fac.

Știam doar că *voiam* să scap. Să scap din casa aia, din viața aia, din New Jersey.

Deși îmi plăcea dulapul meu, nu puteam să mai rezist încă patru ani închisă în el.

— Știu, mamă. Promit c-o să discutăm mai târziu, i-am strigat înapoi, deja afară din casă.

— Vorbesc serios, Lisbeth, a zis ea. Nu poți să eviți discuția asta la infinit!

Poate că nu.

Dar puteam să încerc.

Am fugit pe ușă și m-am îndreptat spre mașină cât am putut de repede.

Bestia Mov nu voia să pornească.

Apăsând în mod repetat pe pedala de accelerație, am răsucit cheia – de data asta ținând contactul mai lung. Trebuia să-i arăt Cadillacu-ului meu Coupe de Ville, din 1965, cine e șeful. Butonul de demarare a gemut chinuitor. A mai gemut încă o dată și apoi, în sfârșit, a luat-o. Mașina a mugit pornind. Caddy-ul era al lui Buni, dar nuanța de lavandă fusese numai ideea mea. Fiind de două ori mai mare decât un automobil normal, știam că mașina asta era nepotrivită, din punctul de vedere al protecției mediului, era urâtă și-mi făcea și-o gaură în buzunar, pentru că, în fiecare săptămână, îmi trebuiau bacșișurile de pe două zile ca să fac plinul Bestiei Mov. Dar, după părerea mea, merita. Era probabil singurul meu lucru cool. Aș fi înnebunit fără ea.

De-a lungul anilor, bunicul o păstrase în stare perfectă, așa că, de obicei, Bestia Mov funcționa fără cusur, chiar și atunci când uitam să-i schimb uleiul. Doar plafonul rabatabil și semnalizatorul de pe stânga nu funcționau. Hei, oricum, nimeni din New Jersey nu folosește semnalizatoarele.

Am băgat în marșarier. Mașina s-a zdruncinat când am ieșit cu spatele din parcare, evitând la mustață Corolla veche a mamei și frecându-se de pubelele din capătul dinspre stradă al aleii. La naiba! Mașina asta făcea numai ce voia ea! Băgând în viteză, am început să urc strada, îndreptându-mă spre oraș.

Buni locuia într-un cămin pentru bătrâni numit Montclair Manor. În copilărie, îmi închipuiam că era vorba despre un domeniu elegant, cu servitori în uniforme negre și șorțuri albe, apretate, unde, la ora 3:00 după-amiaza, se serveau ceai și sendvișuri cu castraveți – dar nu era așa.

Adevăratul Montclair Manor era o aglomerare tristă de căsuțe minuscule, dărăpănate și cenușii, amplasate în jurul unei parcări

de mari dimensiuni și a clădirii administrative. Avea o priveliște încântătoare asupra fabricii Barclay's Vinyl Window, de pe Route 495, la care se adăuga mireasma toxică a uzinei.

Dacă o ascultai pe Buni, ai fi zis că locuiește la Waldorf, dar locul era, de fapt, îngrozitor de deprimant. Și totuși nu cred că s-a plâns vreodată. Nu se plângea nici măcar de faptul că sala de mese de la Montclair Manor mirosea a picioare de om bătrân. Nu se plângea nici din cauza durerilor și a tuturor acelor boli înfiorătoare despre care majoritatea bătrânilor voiau să discute. Și nu s-a plâns nici măcar o dată despre faptul că eu eram singura persoană care o vizita. Mama și sora mea nu mai trecuseră pe la ea de ani de zile. Ryan abia dacă știa de existența ei.

Mama și Buni nu se înțelegeau. Asta ca să mă exprim delicat. Mă întrebam dacă era o trăsătură de familie, ca și sânii inexistenți. La noi în neam exista o lungă tradiție de mame care nu se înțelegeau cu fiicele lor.

Montclair Manor era un cămin social, ceea ce însemna că, în principiu, bătrânii locuiau singuri, dar exista o asistentă, pe nume Betty, și alți câțiva angajați, care îi verificau zilnic, pentru a se asigura că nici unul nu căzuse pe jos sau, mă rog, nu se sufocase în somn. N-aș fi pomenit chestia asta dacă nu s-ar fi întâmplat și așa ceva – de două ori, cu un an în urmă, și de trei ori, cu doi ani înainte. Uneori exista câte-o perioadă în care bătrânii cădeau ca muștele.

Un tip în vârstă și supărăcios, care locuia la două uși de Buni, a murit în fotoliul jerpelit, cu imprimeu tartan, citind un roman de dragoste – *Moștenitoarea șantajată*. Îl chema Sergeant, Militar în Rezervă. De fapt, numele lui nu era „Sergeant Militar în Rezervă”. Numai că așa se prezenta el întotdeauna și așa îl identificam noi, eu și Buni. Avea optzeci și trei de ani și continua să-și tundă cele câteva fire de păr în stil cazon. În fiecare dimineață făcea cincizeci de flotări.

Bietul Sergeant probabil că se răsucea în mormânt pentru că toate bătrânicile pe care se chinuise atât să le impresioneze cu flotările lui de macho aflaseră, în detaliu, de obiceiul lui muieresc de a citi romane de dragoste din colecția Harlequin. Mie, una, chestia asta mi se părea drăguță. Când angajații au intrat să-i curețe camera, au descoperit, răspândite pretutindeni, tone de

astfel de romane: ascunse sub pat, în vechea lui valiză de campanie și în dulapul din bucătărie. Era asemenea mamei, cu sticlele ei de băutură. În orice caz, bănuiesc că Sergent nu vruse să se afle că, sub masca de soldat dur, se ascundea un visător romantic.

Buni știa însă că era un om blând. Sergentul făcuse o pasiune pentru ea; încercase să flirteze cu ea în stilul lui aspru. Toți bătrâneii din cămin încercaseră asta. O invitau pe Buni la cină, la Mama Luigi's, sau făceau coadă să danseze cu ea în serile Copacabana. Ochii lui Buni încă mai aveau un soi de sclipire fermecătoare. Nu știu cum de rezista în locul ăla înfiorător.

Când am pășit pe poteca plină de gropi din fața casei lui Buni, Betty, asistenta, tocmai pleca. Am încercat să nu izbucnesc în râs când am văzut-o. Cred că și ea se apropia de șaptezeci de ani. Purta un sutien push-up, o găleată de fond de ten și fard de obraz și-și vopsea părul într-o nuanță nefirească de negru-intens. Cosițele lui Betty străluceau precum coama lui Black Beauty, calul. În plus, probabil că, pe sub uniformă, avea un model de serie de lenjerie Spanx. Cine știe cum reușea să respire în chestia aia și cum de lucra acolo când ea însăși ar fi trebuit să fie un locatar al căminului. Era destul de haios când o vedeai plimbându-se toată ziua prin incintă, verificându-i pe „moșnegi“, cum le spunea ea, adresându-li-se cu „bătrânel scump“ și „madam“, vorbind foarte tare și accentuând fiecare silabă în parte: „CUM STAI CU DI-GES-TI-A? AI E-LI-MI-NAT CE-VA AZI?“. Vă rog, cineva să mă împuște când voi ajunge atât de bătrână încât oamenii să mă întrebe când m-am căcat ultima dată.

— Buni, am sosit! am strigat.

Am intrat în sufragerie și-am tras adânc aer în piept, inhalând aroma de ulei de trandafir și de parfum Joy, pe care o adoram – antidotul patentat al lui Buni pentru cufundarea în propriile temeri.

— Vin imediat, Lisbeth, mi-a răspuns Buni.

Aducea din bucătărie un tort cu brânză uriaș pe care îl menținea într-un echilibru precar pe un platou de argint.

— Draga mea, vrei tu să iei furculițele și farfuriile?

Mi-a bâzâit telefonul. Era mama. I-am respins apelul și mi-am vârât telefonul la loc în buzunar.

Mi-am aruncat rucsacul pe fotoliul din catifea aurie uzată, aflat lângă ușa de la intrare. Locuința lui Buni era la fel ca întotdeauna – ordonată și ca prinsă într-o capsulă temporală. În mare parte mobila era de pe la 1960 – un amestec de piese eclectic și elegant, din timpul vieții trăite împreună cu bunicul, și mobile grațioase din casa din Park Avenue, pe care le moștenise la moartea străbunicilor, cu mult înainte ca eu să mă nasc. Broderia de un vișiniu-intens era acum îngălbenită și draperiile din mătase erau probabil chiar mai vechi, poate din anii patruzeci – și excesiv de mari pentru ferestrele miniaturale pe care le încadrau acum. Dar Buni reușea să facă astfel încât totul să arate bine.

— Ce-i asta? am întrebat.

Ochii lui Buni au sclipit șugubăț în timp ce așeza tortul urias de brânză pe măsuță, în fața mea.

— M-am gândit ca, dacă nu te deranjează, în seara asta să sărim peste cină și să trecem direct la desert.

Buni era genul meu de femeie.

Am încuviințat din cap admirând tortul, care era înecat în ciocolată, caramel și nuci pecan.

— Are nuci... am spus.

— Da, și nucile pecan sunt o sursă bună de proteine, a adăugat Buni.

— Absolut! Iar ciocolata nu poate fi bătută la capitolul antioxidanți! am zis eu.

— Exact așa mă gândeam și eu! a exclamat Buni încântată. Practic, vorbim de o mâncare sănătoasă.

Am îmbrățișat-o pe Buni, iar ea m-a strâns la piept cu putere.

Trebuie să înțelegeți cum era să fii strâns în brațe de Buni. Pe Buni nu doar c-o îmbrățișai, te contopeai cu ea. Simțeai că inima ta și inima ei se găseau una pe cealaltă, ambele perfect aliniate și ambele începând să bată la unison. Când Buni te îmbrățișa, remarcai că firavele bății ale inimii ei deveneau din ce în ce mai puternice. Era o fericire totală.

Cum spunea chiar ea, Buni era minionă – avea probabil un metru șaizeci și șapte sau chiar mai puțin. Făcea yoga și exerciții fizice în apă și step, plus că, în fiecare joi, mergea la dansuri de societate. Era cât se poate de în formă. O dată a stat și în mâini, în

mijlocul sufrageriei. Nu mi-a venit să cred. Nu în fiecare zi ți-e dat să vezi o octogenară cu capul în jos.

Dar, în ultima vreme, de fiecare dată când o vedeam, mi se părea că parcă intrase la apă. Cred că treaba asta chiar se întâmplă – oamenii în vârstă devin mai mici din cauză că sunt așa de ridaiți. Știți cum arată o cămașă când o scoți după mai multe zile din uscător?

— Îmi dai voie? am zis, tăind pentru fiecare câte o felie de tort și așezându-le cu delicatețe pe două farfuriuțe de porțelan.

Felia cea mai mare i-am dat-o lui Buni. Ea nu mânca niciodată decât din farfurii de porțelan, chiar dacă era vorba doar de niște moo goo gai pan de la restaurantul chinezesc Ping Chong's. După Buni, fiecare zi pe care o mai avea de trăit reprezenta o ocazie specială. Și, cu siguranță, așa făcea să și pară fiecare zi. Prin testament, toate porțelanurile mi le lăsase mie. Probabil pentru că eram preferata ei și singura persoană din familie care nu le-ar fi vândut pe eBay.

— Draga mea, ce preferi la tortul de brânză? Ceai sau șampanie? m-a întrebat Buni îndreptându-se către bucătărie.

Am început să râd.

— Tu ce bei? am întrebat-o, luând două șervețele de pe comoda de lac antică.

— Personal, consider că puțină șampanie roze n-ar putea să ne facă rău, mi-a răspuns ea.

Și a adus două pahare cu șampanie.

— Toată lumea spune că vinul are calități curative, iar să bei șampanie e ca și cum ai sorbi lumină de stele.

Apoi zâmbetul sugubăț i s-a lărgit pe buze și mi-a șoptit:

— Vreau să bei ceva de calitate.

Am ciocnit paharele, iar bulele șampaniei mi-au urcat până în nas. Tocmai atunci mi-a bâzâit telefonul.

Primisem un SMS: „SOS @ Met Scrie-mi înapoi ☺“

Era Jess. În săptămâna aceea lucra până târziu la Muzeul Metropolitan de Artă. Mereu primea proiecte imposibile pe care să le ducă la bun sfârșit până în zori – să catalogheze diorame murdare și prăfuite sau să producă sute de etichete pentru fiecare borcan, capac, castron sau guler înflorat care a existat vreodată în mormântul faraonului. Jess îi impresiona mereu, dar

uneori avea nevoie disperată de ajutor, altfel n-ar mai fi ieșit vreodată de-acolo. Nu știu cum se descurca – era ceva de genul cel mai groaznic proiect școlar din mijlocul semestrului înmulțit cu o mie. Deci o chestie la care eu nu m-aș fi băgat. În ultima vreme, Jess începuse să mă mituiască ca să mă facă s-o ajut.

I-am scris repede înapoi că eram cu Buni.

„Îmbrățișează-o pe Buni din partea mea!! Dar trebuie să vezi asta!!“

— S-a întâmplat ceva? s-a interesat Buni.

— Te salută Jess, i-am răspuns, iar ea i-a trimis o sărutare. Ăă, Buni..., am început.

— Du-te! Distrează-te cu prietena ta în oraș, m-a îndemnat Buni.

Îmi zâmbea și-mi făcea semn cu mâna să plec. Înainte s-apuc să mai scot vreun cuvânt, a și început să strângă farfuriile.

— Încă o îmbrățișare?

— Sigur, scumpa mea.

Nu știu care dintre noi o strângea mai tare pe cealaltă: Buni sau eu.

Când să ies pe ușă, Jess mi-a trimis un nou mesaj ca să mă grăbesc.

„Ce-i?“, i-am scris, în vreme ce o amețelă plăcută de la șampanie își făcea simțită prezența.

„N-o să-ți vină să crezi!! ☺“

Călătoria de patruzeci și cinci de minute cu trenul era plictisitoare. Am căutat prin telefon SMS-uri la care nu răspunsesem. Am scris fiecărei persoane, chiar și câinelui, dar nimeni nu mi-a trimis vreun mesaj.

M-a sunat mama, dar n-am răspuns. Pur și simplu, în seara aia, nu puteam să mă ocup de ea. Am încercat să citesc pe furiș articolul de pe coperta revistei *People*, pe care doamna din fața mea o ținea ridicată. Era ceva despre Kim Kardashian, aflată la shopping în Beijing. Dar doamna se tot foia, deci îmi era destul de greu să nu pierd rândul.

Când a întors pagina, m-a surprins aplecată și s-a uitat urât la mine, de parcă i-aș fi furat știrile cu bârfe mondene. În tăcere, toată lumea din jur s-a întors și s-a încruntat spre mine. Eu am ridicat din umeri scuzându-mă și cu toții s-au reîntors la ale lor.

Am început să privesc pe fereastră, cu mintea aiurea, către panorama dinspre sud a autostrăzilor și cablurilor. Trenul gonia către oraș. Am remarcat că doamna cu revista *People* s-a uitat din nou urât la mine, dar am lăsat-o în plata Domnului. De ce era așa de morocănoasă?

Am deschis ochii, surprinsă că eram în Penn Station. Nu-mi plăcea deloc să adorm în tren și să mă trezesc numai ca să descopăr că toată lumea dispăruse, iar eu rămăsesem singură pe loc. Rahat.

Strecurându-mă printre ușile care se închideau, am luat-o la goană pe scări, în sus, ca să prind autobuzul către Met. M-am uitat la ceasul de pe telefon. Puteam încă să ajung acolo până în ora opt.

Am coborât din autobuz și mi-am croit drum către intrarea angajaților de la Met, prin partea stângă a clădirii.

„Sunt aici!“ i-am scris lui Jess, dar, dând colțul în fugă, m-am lovit de un zid de oameni care stăteau înghesuți pe trotuar, în fața mea. Așa că am făcut un pas pe carosabil. Am auzit un scrâșnet și m-am întors. Am văzut o limuzină frânând brusc, ca să oprească în spatele meu. Am sărit imediat.

— Scuze, am spus.

Șoferul limuzinei a trecut pe lângă mine urlând. Un newyorkez adevărat i-ar fi arătat semnul cu degetul mijlociu ridicat. A urmat un fulger de lumină, iar eu am tresărit: aparate de fotografiat fleșuiau de jur-împrejurul meu. Eram îmbrăcată cu jeanșii mei preferați și o cămașă bărbătească cu imprimeu tartan de la American Eagle – asta pentru că eu nu aveam un bărbat al meu. Deci știam că nu puteam să fiu ținta atenției fotografilor.

Printre blițurile orbitoare, în fața mea s-a conturat imaginea incredibilă a șicului și bogăției. O blondă-Bergdorf perfectă, o copilă de magnat finanțist, îmbrăcată cu o rochie scurtă, aurie, cu un decolteu adânc și mâneci înfoiate, poza pentru fotografi. Oare rochia era semnată Roberto Cavalli sau chiar Christian Siriano? Nu conta. Met-ul era gazda unei mari gale, iar eu picasem fix în mijlocul unei ședințe foto. După blonda perfectă urma o rochie tunică cu paiete, marca Tory Burch, purtată de o fată cu cele mai subțiri picioare din lume și o tunsoare de șase sute de dolari. În dreapta mea, dintr-o limuzină aflată în apropiere a coborât un tip frumos de pica.

Individul ne-a aruncat un zâmbet sclipitor cu o mimică amuzată, de parcă ar fi râs de toți cei care-l admirau. S-a răsucit pe călcâie ca să caute pe cineva și astfel privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Iar eu rămăsesem înțepenită. Inima îmi exploda, auzindu-se din ce în ce mai tare. Mi se părea că timpul se scurgea cu încetinitorul. Tipul arăta straniu de singur. Eram așa de aproape de el, încât puteam să văd că ochii verzi-căprui aveau reflexe aurii. Avea cel puțin un metru optzeci, iar sacoul de seară îi venea ca turnat, de parcă ar fi fost un manechin Emporio Armani sau, chiar mai bine, un model pentru chiloții Abercrombie. Am închis ochii și mi l-am închipuit în chiloți. Când am deschis ochii din nou, jur că frumosul continua să se uite țintă la mine.

Un picior lung și palid încălțat într-un pantof stiletto spectaculos (Louboutin, judecând după roșul de pe talpă) a ieșit

afară din limuzină, urmat de o rochie de seară scurtă, tăiată în V, care lăsa la vedere aproape toate formele unui trup tânăr, suplu și bronzat. Oare tipa era îmbrăcată în Versace? Domnul Chiloți s-a aplecat și a ajutat-o să coboare din mașină. Era Dahlia Rothenberg, prințesa tuturor tinerelor vedete, o figură foarte cunoscută, în principal fiindcă era slăbănoagă, blondă, de o promiscuitate notorie și urma să moștenească jumătate din proprietățile imobiliare din Manhattan.

Aparatele de fotografiat au luat foc când Dahlia a început să pozeze – mai întâi împreună cu Domnul Chiloți, apoi singură. Dumnezeu, nu mă puteam abține să mă holbez la trupul ei. Pun pariu că nu mânca niciodată. Și-a trecut brațul pe sub al lui, apoi cei doi au pășit relaxați pe covorul roșu, zâmbind și discutând în timp ce se îndreptau către muzeu alături de celelalte tinere manechine. Dahlia a urcat treptele clădirii cu pași mici și eleganți, cocoțată pe tocurile înalte până la cer. Dacă aș fi fost în locul ei, deja m-aș fi împiedicat și aș fi căzut.

Am făcut o scurtă rugăciune ca Domnul Chiloți să se uite înapoi, la mine. Firește că n-a făcut-o, ci a dispărut în spatele ușilor muzeului. Întorcându-mă să plec, m-am trezit orbită de o lumină puternică care-mi era proiectată direct în ochi. Era reflectorul unei echipe de filmare. Un tip banal și dezlânat ținea camera, în vreme ce un altul, gen Ryan Seacrest, îmbrăcat în smocking și echipat cu un microfon, căuta oameni pe care să-i intervievez. Cameramanul m-a văzut ferindu-mi privirea de lumină și a mutat reflectorul, astfel am putut să văd din nou. Individul a ridicat din umeri scuzându-se, iar eu am înclinat din cap mulțumindu-i.

DoamneDumnezeule – Tabitha Eden coborâse dintr-o altă mașină! Da, Prințesa Pop, preferata adolescenților de pretutindeni. Și, în ciuda faptului că eram cu mult mai în vârstă decât publicul ei, ȘI EU O ADORAM! Era îmbrăcată cu o rochie argintie superscurtă. Și – apropo – absolut superbă. Cu siguranță că avea să intre pe lista FabSugar a celor mai bine îmbrăcate vedete. În plus, Tabitha izbutise să iasă din mașină ca un star, fără să-și arate zona inghinală, ca Britney Spears.

Cu fiecare minut în care o priveam, mă simțeam din ce în ce mai tare ca un turist aflat în Țara Splendorii, dar nu mă puteam

dezlipi din loc. Femeile erau sublime, iar bărbații erau cu toții manierați și chipeși. Nu-mi puteam închipui cum era să fii alături de asemenea persoane. Eu, una, nu cunoșteam nici un băiat care să nu râgâie alfabetul. Poate aș fi reușit să dau de urma tatei și să-i cer să-mi pună la dispoziție un cont de un milion de dolari – o manevră potrivită având în vedere că niciodată nu-mi plătise pensie alimentară. Oricum, banii nu ajungeau ca să faci parte din gașca aia.

Limuzine, personal shopper și weekenduri în Hamptons – puștii ăștia *nu* semănau deloc cu mine: aveau genți de mii de dolari, droguri de fițe și oportunități. Era revoltător – un alt club în care n-aveam să pătrund niciodată, fiindcă, la fel ca întotdeauna, eram complet neajutorată. Ei aveau toată bogăția și strălucirea într-o lume în care mulți dintre cei pe care îi cunoșteam eu erau obligați să aleagă între a cumpăra mâncare sau a-și plăti chiria, o lume în care copiii terminau facultatea cu împrumuturi studentești paralizante și fără nici o posibilitate de angajare, o lume în care cea mai grozavă șansă a vieții mele era să devin asistentă-șefă. Mă simțeam ca un trol. Privindu-le pe acele creaturi superbe și lipsite de griji, nici nu ți-ai fi putut închipui că lumea mea exista în realitate.

M-am uitat la ceas și am realizat că stăteam acolo de mai bine de zece minute. Jess probabil că deja se enervase așteptându-mă la intrarea din spate, dar eu eram oarecum blocată. Nu exista nici o rută directă către cealaltă parte a clădirii, ceea ce însemna că trebuia fie să trec peste covorul roșu (îmm, da, asta sigur ar fi dat bine), fie să traversez la loc strada ca să ajung în partea cealaltă.

Fiind o fată bună, am optat pentru varianta cu strada și mi-am croit drum pe Fifth Avenue. O altă limuzină (sau era același tip, doar ca să-mi facă în ciudă?) aproape că m-a acroșat când am coborât de pe trotuar. După ce am parcurs jumătate de stradă, am traversat la loc pe partea cu muzeul.

„Unde ești?!“, mi-a scris Jess.

Alergând în susul străzii, nu puteam să-mi iau gândul de la rochii, de la pantofi și de la ochii verzi-aurii ai Domnului Chiloți. De parc-aș fi putut să merg vreodată la o astfel de petrecere.

La ușă, Jess m-a îmbrățișat grăbită. Arăta cool, ca de obicei – părul tuns scurt, în stil Halle Berry, vopsit într-o nuanță închisă

de albastru și împins după o ureche cu ajutorul unui pix. De gât îi atârna cardul de acces în muzeu. Plus cinci sau șase coliere zdravene, dintre care unul făcut din zeci de nasturi vechi și ciudați. Mai purta un tricou negru Ramones, peste o rochie în straturi, cu un soi de dublură de un albastru iridescent. Probabil că era una dintre creațiile ei – era mult prea cool pentru magazinele în care aveam noi bani să intrăm.

— Ce-a durat atât? m-a întrebat ea.

— Ei, știi, ca de obicei, paparazzi mi-au blocat accesul, i-am răspuns.

Jess a izbucnit în râs.

— Și mie mi se întâmplă tot timpul, scumpa mea.

— Ce se întâmplă aici în seara asta? am chestionat-o, în timp ce în minte îmi reveneau, cu tristețe, imagini cu Domnul Chiloți pe treptele muzeului.

— Are loc Gala Millennial Social Register, un fel de bal pentru Prințesele de pe Park Avenue și viitorii Moguli, la care au adăugat câteva vedete pop așa, ca să fie totul mai interesant, m-a lămurit Jess. Trebuie să recunosc că e un spectacol de modă *al dracului* de tare.

Intrând în clădire prin spate, Joe, paznicul, a apăsat pe buton și ne-a dat drumul înăuntru. Jess l-a salutat din cap, iar eu i-am făcut cu mâna. Am urmat-o pe prietena mea în lungul mai multor coridoare și apoi pe scări, în sus, până în încăperea uriașă și foarte rece în care lucra. M-am gândit c-ar fi fost bine să-mi fi luat hanoracul. Deși afară era vară, eu tremuram de frig. Jess mi-a spus că acolo era întotdeauna al naibii de ger fiindcă temperatura scăzută ajuta la prezervarea artefactelor. După zece sau douăzeci de minute, mă simțeam ca un curcan congelat – deci presupun că schema funcționa.

Mesele lungi, din metal, erau întotdeauna acoperite cu diversele proiecte cu care Jess fusese însărcinată. În seara aceea, peste tot erau fragmente dintr-o sculptură egipteană – sute, poate chiar mii de bucățele de nasuri, urechi și fețe. Jess avea niște mănuși albastre din cauciuc nitrilic și mi-a aruncat și mie o pereche.

— Dumnezeuule, vreun turist a luat-o razna și a spart vreo statuie de faraon? am exclamat, trăgându-mi mănușile.

— Da, n-ai auzit? mi-a răspuns Jess. A fost scandal mare – acum trei mii de ani, a chicotit ea.

— Ha, scuze, sunt așa de tâmpită.

— Asta e ce-a mai rămas din Regina Hatșepsut, marele faraon de sex feminin, care a condus Egiptul în timpul Dinastiei a XVIII-a, aproximativ între 1473 și 1458 î.e.n. Fiul ei a hăcuit-o. Tutmes al III-lea. Cred că era un mare căcănar. Când a murit maică-sa, Tutmes i-a distrus toate reprezentările. Din fericire, a ratat vreo câteva. Astea sunt cioburile care-au rămas din templul funerar.

— Poate că era ofticat din cauza numelui... Tutmes – cred că trebuie să se fi simțit foarte nasol în școala generală.

— Cu certitudine. Dar, norocoasa de mine, trebuie să lipesc coduri de bare și să înregistrez fiecare ciobuleț în parte în sistemul de management al colecției. Foarte distractiv, așa-i? Iar tu ai onoarea să mă ajuți.

— Ce noapte palpitantă! De ce te las oare să mă atragi în plecticoșenia asta epuizantă?

— Presupun că-ți sunt simpatică, mi-a răspuns Jess cu un rânjel caraghios.

— Hei! Da' n-ai zis că ai ceva ce trebuie *neapărat* să văd?

— A, da, am o mică surpriză pentru tine.

Cu o privire pișicheră, prietena mea a scos de sub masă o cutie de mari dimensiuni.

— Se pare că a fost înregistrată de curând. E împrumutată, nici mai mult, nici mai puțin, decât din arhiva privată a lui Hubert de Givenchy, mi-a explicat Jess. Am dat peste ea la cea mai recentă incursiune prin profunzimile glaciale în care sunt adăpostite arhivele Institutului de Costume al Met-ului. Trebuie s-o pun la loc imediat.

Și prietena mea a ridicat cu grijă capacul și a dat la o parte hârtia. În clipa în care am realizat ce era înăuntru, am simțit că mi s-a oprit respirația.

Nici nu-mi venea să cred.

— O să fie în regulă, am zis, strecurându-mi brațele prin găurile de deasupra capului.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât mi se părea c-avea să-mi sară din piept.

— De ce n-am știut până acum că sufăr de astm? a întrebat Jess, prăbușindu-se pe unul dintre scaunele rotative. Sunt așa de stresată, că nu pot să respir.

— N-o să mori, i-am spus, având grijă să nu-mi vâr mâinile prin deschizătura de la gât.

Fiind o admiratoare fanatică a lui Audrey, știam din nesfârșitele cercetări de pe Internet că aceasta era rochia pe care aproape nimeni din istoria lumii n-o văzuse, cu excepția lui Hubert de Givenchy, și pe care o singură persoană o probase – Audrey Hepburn. Asta pentru că rochia pe care Audrey o purtase în *Mic dejun la Tiffany* nu exista. Respectiva piesă – cel puțin așa pretindeau toate fan cluburile de pe Internet – fusese distrusă în secret, chiar în prezența lui Audrey și sub supravegherea Reginei Costumelor și a Garderobelor de la Hollywood, Edith Head, personaj recunoscut pentru obsesia controlului. Când venea vorba de garderoba lui Audrey, Edith Head era un fel de Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

Dar, oricum, rochia din *Mic dejun la Tiffany* nu era rochia pe care Givenchy o crease pentru ea. Originalul lui Givenchy, care avea un șliț pe piciorul stâng și era ceva mai scurt, era încă și mai rafinat și mai splendid decât varianta din film. Givenchy concepusese întregul ansamblu, adăugând accesoriile perfecte, care să se asorteze cu rochia: un mănunchi de perle, un portțigaret de treizeci de centimetri și mănuși de operă. Deși e greu de crezut, în epoca aceea Hollywood-ul se jena să arate picioarele femeilor – asta cu mult înainte ca pulpele Angelinei Jolie să se ițească din

rochiile de la Oscaruri. Deși se presupunea că Holly era un fel de prostituată, studioul nu voia ca ea să și arate astfel.

Trăgându-mi rochia peste șolduri, pentru prima dată în viață, am fost recunoscătoare că, de fapt, nu aveam șolduri. Când te gândești... Probabil că eram singura persoană care proba rochia aceea de când fusese îmbrăcată de Audrey.

E un oarecare mister, dar cei mai mulți oameni cred că rochia purtată de Audrey în scenele de început ale filmului a fost făcută de Givenchy. În realitate, rochia aceea a fost un fals, reconcept de Edith Head. Cea pe care eu o trăgeam pe mine, cu tivul îngreunat și șlițul pe picior, era una dintre cele trei exemplare originale Givenchy care există. Cel mai probabil, la probele cu Givenchy, Audrey a purtat versiunea cusută de mână, dar niciodată nu s-a găsit vreo fotografie care să o arate îmbrăcată în ea.

Pentru versiunea lui Edith Head s-a renunțat la șliț, iar rochia a fost lungită și strâmtată în partea de jos, astfel încât să nu mai pară atât de „revelatorie“. Țsta e motivul pentru care Audrey a fost obligată să facă pași minusculi, de gheșă, aproape să se lezene până să ajungă la vitrina magazinului Tiffany.

Se pare că a existat un soi de înțelegere între Paramount și Audrey ca, după filmări, Edith să distrugă cele două rochii false pe care le făcuse. Poate pentru a-l scuti pe Givenchy de rușinea de a vedea respectivele falsuri făcând înconjurul lumii, mai ales că acestea erau mai cumiți și convenționale decât modelul original. Se pare că ele au fost descusute și arse în depozitele cavernoase din Hollywood ale Western Costume Company.

Rochia frumoasă de să leșini îmi aluneca în jos, pe spate, iar dublura neagră se simțea pe piele incredibil de catifelată, mai curând ca o îmbrățișare de mătase decât ca o rochie.

Dintre cele trei piese create de Givenchy, care încă mai existau – toate cu șlițul descheiat până la șold –, una, o versiune cusută la mașină, fusese donată Muzeului Costumelor din Madrid unde se afla expusă în permanență. O alta fusese vândută la o licitație Christie's unui cumpărător anonim, prin telefon. Se presupunea că acel cumpărător anonim ar fi fost nimeni alta decât Posh Spice, care, ca și mine, este o admiratoare fanatică a lui Audrey, dar cu bani. Se spune că are o cameră dedicată lui Audrey în

„Beckingham Palace“, pe care o împarte cu soțul ei, jucător de fotbal. Mi se făcea părul măciucă gândindu-mă ce părere ar fi avut Audrey știind că rochia ei stă într-o vilă Spice Girls.

Ultima rochie era cea cusută de mână, pe care o probase Audrey. Adică aceeași pe care o trăgeam eu pe mine.

— Ei, în loc să stai acolo – nu vrei să mă ajuți? am zis, chinându-mă să-mi aranjez umerii.

— Sigur, de ce să nu-ți ușurez demersul de a mă da afară?

Jess și-a scos mânușile albastre, s-a ridicat și m-a ajutat să-mi trag rochia pe mine. Întorcând tivul, pe chip i-a apărut o expresie de surprindere.

— Frate, cusătura asta de mână e fantastică!

Când a tras cu grijă fermoarul, un icnet scurt i-a scăpat de pe buze.

— Vai, Doamne, Lisbeth, rochia asta îți vine de parc-ar fi fost făcută pentru tine!

Rochia mi se așeza perfect pe șolduri. Avea o tensiune și un efect de ridicare pe care nu le mai simțisem niciodată.

Cu obrajii îmbujorați de emoție, am dat să caut o oglindă. Ochind una într-un colț, am ridicat rochia, simțind astfel greutatea pe care Givenchy le plasase strategic în tiv, ca să se asigure că materialul avea să cadă perfect pe trupul lui Audrey.

— Ai nevoie de pantofi, a spus Jess.

În timp ce prietena mea cotrobăia prin geanta-i uriașă, eu am luat mânușile acelea lungi și negre.

— Ce zici de ăștia? m-a întrebat ea, ridicând o pereche de stiletto negri, ca și când ar fi prins o minge de baseball lovită cu boltă, care amenința să treacă peste gardul din stânga terenului.

— Oooh! Dă-mi-i! am sărit, întrebându-mă de ce avea Jess o pereche de pantofi scumpi în geantă.

Prietena mea m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul când mi-am strecurat picioarele în încălțări. Nu voiam să mă așez pe scaun de teamă ca nu cumva să șifonez rochia. Mi-o închipuiam pe Jess încercând să-i explice curatorului cum de cea mai faimoasă rochie din istoria tuturor rochiilor ajunsese să aibă niște cute de la fundul meu.

Pantofii lui Jess erau prea mari (eu port măsura 39,5, Jess poartă 41), dar oricum erau numai pentru aspect, n-aveam de

gând să dansez cu ei, deci nici că-mi păsa. M-am târșăit până la oglindă, ca o puștoaică de grădiniță încălțată cu pantofii mamei. Emoția îmi făcea inima să-mi plutească.

Începusem deja să mă hiperventilez când m-am văzut prima dată în oglindă. Păream înaltă, suplă și elegantă și, cu pantofii lui Jess, până și lungimea rochiei era perfectă. Abia mângâia încălțările – ajungea cam la doi centimetri și jumătate deasupra podelei, astfel că materialul lăsa să se vadă foarte puțin din gleznă. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Rochia neagră era perfecțiunea întruchipată.

— Cred că ești cea mai bună prietenă din lume, am spus, uitându-mă în spate la Jess.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva cu ochii atât de holbați.

— Nu-mi vine să cred cât de perfect arăți!

Peste privirea lui Jess se coborâse un văl, ca și când ar fi fost vrăjită de o iluzie hipnotică.

— Stai! Încă un detaliu! a exclamat ea și a fugit din cameră.

A dispărut preț de treizeci de secunde, dar, din punctul meu de vedere, ar fi putut să stea plecată și o oră. Eram ocupată să mă ținuiesc cu privirea în oglindă. O persoană complet diferită se uita înapoi la mine.

— Îmi pare rău că nu avem diadema lui Audrey, mi-a spus Jess când a reapărut. Trebuie să te mulțumești cu cea a lui Jackie Kennedy.

— Se întâmplă așa, să ai diadema lui Jackie printr-un sertar?

Eram șocată.

— Nu, e o reproducere. Avem, în spate, vreo șase. Le folosim la evenimente private, când sunt expuse rochiile.

Jess a înșfăcat din geantă un pieptăn și câteva agrafe.

— Nu te mai foi și stai liniștită. Măcar să facem treaba ca lumea.

A târât din debara până aproape de mine o scăriță și apoi, cu grijă, mi-a pus pe umeri o folie de polietilenă ca să protejeze rochia. Și-a început să tundă. Cu toate că n-o arăta, știam că lui Jess îi plăcea la nebunie să-mi umble cu mâinile prin păr, să-l tragă și să-l fixeze într-un coc înalt.

— Auuu! am chițăit când prietena mea a tras de o şuviță rebelă pentru a o aranja.

— Șișșșș!

Voiam să-i spun că mi-era destul că probasem rochia, că nu mai trebuia să facă și asta, dar oricum nu credeam că s-ar fi oprit.

Jess este regina cocurilor, în primul rând pentru că mama ei era proprietara unui salon de înfrumusețare. De când avea opt ani, în fiecare sâmbătă dimineață, mama o târa la salon ca să încropească coifuri din păr, cocuri chignon elaborate și tapaje pentru procesiunea nesfârșită de mirese, domnișoare de onoare, mame ale miresei și diverse fane ale coafurilor umflate din Garden State. Dar nu știussem cât de torturant poate fi acest proces.

— Chiar trebuie să doară așa de tare? am implorat-o.

Jess mi-a prins ultimele șuvițe, după care mi-a fixat diadema – direct în scalp, judecând după ce am simțit. Apoi a scos o pereche de foarfece și a prins să-mi rezeze bretonul!

— Haide, Jess, de-acum chiar că te-ai lăsat purtată de val.

Rahat. Ultimul dezastru din zona bretonului a implicat șapte luni de așteptare pentru ca părul să-mi crească până la un oarecare nivel de normalitate. Timp de trei luni stătusem înțepenită în faza beretă. Iar acum prietena mea tăia și tot tăia.

— Ha! De ani de zile tânjesc să fac chestia asta, a exclamat ea tăind ca o nebună.

Complet neajutorată, am văzut plutindu-mi prin fața ochilor și aterizând pe podea șuvițe de câte doisprezece centimetri din părul care-mi creștea agonizant de încet.

Jess s-a oprit și a început să caute prin geanta aia uriașă. Mi-am aruncat o privire scurtă în oglindă – coafura era fără cusur.

— Închide ochii. Mai am de făcut un singur lucru – să nu te uiți.

Am făcut cum mi-a cerut, deși faptul că nu vedeam rochia secundă de secundă mă scotea din minți. Chiar trebuia ca Jess să stea tot timpul în fața oglinzii? Am simțit cum îmi pulveriza ceva pe păr – probabil aceeași chestie pe care o folosea și ea ca să-și păstreze cosițele, preț de paisprezece ore pe zi, într-o poziție care sfida gravitația. Mirosea a citrice, a mandarine. Am încercat să trag cu ochiul pe lângă ea, dar Jess m-a plesnit peste cap, de parcă fi fost un copilaș.

— Ochii închiși, n-am terminat încă.

Am simțit-o aplicându-mi tuș pe pleoape, pudră pe obraji și gloss pe buze.

— OK, acum poți să te uiți, m-a anunțat și am simțit pelerina de plastic alunecându-mi de pe umeri.

Am deschis ochii și o necunoscută superbă îmi zâmbea înapoi din oglindă. O femeie frumoasă și elegantă. Genul de femeie care mi-aș fi dorit să pot să fiu. Jess izbutise un miracol. Părul meu șaten, în mod normal lins, se transformase; diadema micuță conferea sclipirea potrivită cocului simplu, deși înalt până la cer. Ochii îmi fuseseră subliniați cu un tuș de un negru intens, dobândind o alură dramatică, dar delicată; obrajii îmi căpătaseră doar o umbră pală de fard, iar buzele o strălucire grațioasă.

Încântată, nu-mi puteam lua ochii de la ființa aceea incredibilă. Ce bine-ar fi fost dacă într-adevăr femeia aceea aș fi fost eu! Rochia îmi îmbrățișa corpul, dar, mai mult decât atât, îmi crease rotunjimi în locuri în care știam cu certitudine că nu aveam. O simțeam de parcă ar fi fost făcută pentru mine, deși ideea asta era de-a dreptul ridicolă. Oare mai aveam nevoie de vreo dovadă în plus că eu și Audrey Hepburn eram legate într-un fel mult mai profund, cosmic chiar, decât îmi închipuisem vreodată?

M-am întrebat ce a simțit Audrey prima dată când a îmbrăcat rochia. Oare a știut că piesa aceea avea să-i schimbe viața pentru totdeauna? Pentru o fracțiune de secundă, îmbrăcată în originalul Givenchy, m-am simțit de parcă eu și Audrey am fi existat împreună, în clipa aceea, în rochia aceea, ca două stele care se intersectează.

M-am răsucit ca o balerină, fără să mă pot opri să mă minunez de cum mă prezentam în oglindă. Linia din față a decolteului era înșelător de simplă, dar izbutea să-mi facă gâtul și umerii să arate minunat. Firește, partea din spate a rochiei era zona în care lucrurile deveneau cu-adevărat interesante, căci linia dindărăt a decolteului cobora ca să se atașeze de partea din spate – umerii și o parte a omoplaților îmi rămâneau goi și pielea palidă făcea un contrast evident cu satinul negru și catifelat.

— Absolut fantastic, Lisbeth! Arăți fenomenal, a șoptit Jess.

Givenchy ăla chiar că știa ce făcea când venea vorba de trupul unei femei și, în special, de trupul unei femei ca Audrey Hepburn.

Am citit povestea online de sute de ori... cum Audrey, o actriță de douăzeci și patru de ani, cu doar câteva filme în portofoliu, a apărut la studioul lui Givenchy îmbrăcată cu un tricou simplu, pantaloni trei sferturi și o pălărie turistică de gondolier... știți, pălăriile alea cu panglică albastru cu roșu care atârna pe o parte. Givenchy, care avea doar douăzeci și șase de ani, dar era deja celebru, crezuse că avea s-o întâlnească pe Katherine Hepburn, nu pe Audrey Hepburn. Nu auzise niciodată de ea. A fost complet neimpresionat și abia dac-a băgat-o în seamă. Dar micuța Audrey a intrat direct în atelierul lui și l-a cucerit cu gustul ei rafinat și cu caracterul ei curajos și hotărât, marcând astfel începutul unei foarte lungi și de succes colaborări între artist și muză.

Givenchy a pornit de la ideea lui Audrey, și anume aceea de a-i pune în evidență acele trăsături pe care oamenii nu le considerau a fi principalele ei atuuri. I-a pus în lumină trupul silfid și gâtul lung, transformând aceste caracteristici în baza unui nou stil și a unei noi mode. Numai Dumnezeu știa cum, dar magia lui Givenchy funcționa și în cazul meu.

Dacă n-aș fi fost atât de conștientă de felul în care rochia îmi mângâia șoldurile și umerii, aș fi zis că treceam printr-o experiență de decorporalizare. Vedeam rezultatul pe chipul prietenei mele.

Cu tot dramatismul de care am fost capabilă, am pus un braț pe umărul ei, am privit-o adânc în ochi și, imitând cât puteam de bine vocea lui Audrey Hepburn, am zis:

— Ei, îți spun un lucru, Fred, scumpule... M-aș mărita cu tine, pentru banii tăi, cât ai clipi. Tu te-ai mărita cu mine pentru banii mei?

Mi-am dus mânușa la bărbie și m-am uitat la Jess cu privirea aceea de căprioară rănită.

Jess a scăpat din mâini geanta și pieptănul, care au căzut pe jos.

— Cine ești tu?! m-a întrebat ea.

— Golightly, i-am răspuns. Holly Golightly. Locuiesc dedesubt. Ne-am întâlnit azi-dimineață. Nu-ți amintești?

Am adoptat o poză clasică, cu unul din brațe ridicat cu o fluturare, așa cum face Audrey în *Mic dejun la Tiffany*. Tot ce-mi mai lipsea era portțigaretul acela lung și negru.

— Accentul e perfect, s-a minunat Jess. Ai exact aceeași voce cu a ei. *Exact*. Ai luat lecții sau ceva de genu' ăsta?

— Toată viața. În fiecare zi, de când aveam nouă ani, draga mea.

Și-am chicotit scurt, la fel ca Audrey.

— Extraordinar! Nu mai ai nici urmă de accent de Jersey. Haide, chiar n-ai luat lecții de dicție?

— În Spania ploaia cade în principal la câmpie, am spus. Ah, Freddy, nu crezi că sunt o haimana fără inimă, nu-i așa?

Jess a început să râdă așa de tare, că s-a prăbușit la loc în scaunul care a pornit să se rotească de jur-împrejur. Nu s-a oprit din râs decât atunci când a sunat telefonul și a ridicat receptorul.

— Hei, Joe, ce s-a întâmplat? a zis ea.

Într-o fracțiune de secundă s-a albit la față.

— Rahat!

Și a trântit receptorul.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întors șefu'. Urcă încoace chiar acum.

Lui Jess îi tremurau mâinile – n-o văzusem niciodată așa de panicată.

— Sunt ca și dată afară.

— Trebuie să scoatem rochia aia de pe tine! a urlat Jess.

Mi-am dat jos mânușile și m-am descălțat de pantofii prea mari, după care, în același timp, amândouă am întins mâinile către fermoarul rochiei.

— Repede, repede! a șuierat Jess. Myers poate să sosească în orice secundă.

Degetele ei le-au împins pe-ale mele într-o parte. Mă întrebam ce era mai rău – ca Myers, șeful lui Jess, să intre în cameră și să mă vadă îmbrăcată în rochia de un milion de dolari din *Mic dejun la Tiffany* sau să intre în cameră și să mă găsească dezbrăcată.

Cu siguranță că era mai bine să mă găsească dezbrăcată.

— S-a înțepenit fermoarul! m-a anunțat Jess, albă la față.

— Lasă-mă să încerc și eu.

Am împins în jos – nimic. Am împins în jos și, simultan, am sărit în sus. Fermoarul nici nu s-a clintit.

— Lisbeth, pur și simplu am încurcat-o dacă pierd serviciul ăsta, a zis Jess și a smucit fermoarul cu atâta putere, că practic m-a săltat de la pământ.

Nu-mi venea să cred că prietena mea era dispusă să-și asume riscul de a rupe o rochie de un milion de dolari, dar presupun că în joc era serviciul ei. Jess a mai tras o dată cu forță de fermoar, mai-mai să-l smulgă, dar acesta tot nu a cedat.

— Fir-ar a dracului de rochie veche de cincizeci de ani! a exclamat ea.

Am încercat amândouă să împingem fermoarul în sus și-n jos, dar mecanismul nu s-a mișcat. Nu aveam timp să-l ungem cu săpun sau cu ceară și-mi era imposibil să-mi trag rochia de pe mine peste cap.

— DoamneDumnezeule, dacă trebuie să tai rochia ca să pot ieși din ea? am întrebat.

Jess s-a uitat la mine urât, spunându-mi parcă „nu mă ajuți deloc“.

— Trebuie să pleci de-aici.

Cunoșteam tonul ăsta al lui Jess. Era tonul de „am preluat conducerea“. Și nu aveai de ales – trebuia să i te supui.

— Bine. Dar unde să mă duc? În dulap? În biroul tău? Sub masă? Să ies pe hol, să trec, pur și simplu, pe lângă Myers și să-i zic „bună, scumpule“?

Privirea prietenei mele a început să se plimbe prin încăpere, până când s-a oprit asupra ușii care ducea către galeria principală.

— Acolo?! În nici un caz!

Cum de-și închipuia că o asemenea variantă ar fi fost posibilă?

— Petrecerea din galeria principală! mi-a ordonat ea. O să te integrezi perfect.

A cules perechea de stiletto de pe podea și mi i-a pus în brațe.

— Pune-ți-i la loc.

— Nu pot să fac asta. Nu știu cum..., am zis, lăsând pantofii să cadă pe jos și încălțându-i fără nici un pic de tragere de inimă.

— Tu fă-o totuși. *Trebuie* să-mi salvez serviciul ăsta.

Auzind pași pe hol, Jess m-a înșfăcat de braț și m-a târât până la ușă. Am avut noroc că nu mi-am rupt gâtul din cauza pantofilor ei mult prea mari – în clipa aceea, Jess probabil c-ar fi considerat scenariul ăsta ca un plan B acceptabil.

— Nu pot să merg cu pantofii ăștia!

— Mișcă-te!

Și m-a îmbrâncit pe ușă afară.

— Să nu te duci *nicăieri*, mi-a mai ordonat ea. Vin și te iau după ce pleacă Myers.

Ușa s-a închis cu fermitate în urma mea. După toată panica și găfăiturile de până atunci, acum peste tot era liniște.

M-am uitat împrejur.

Eram îmbrăcată cu o rochie Givenchy și n-aveam unde să mă duc.

Am auzit freamătul râsetelor alimentate cu martini, clinchetul paharelor și dopurile de șampanie bubuind. M-am uitat la ușa de care nu ar fi trebuit să mă dezlipesc și mi-am închipuit galeria de la parter și pe toți acei tineri bogați și manierați de dedesubt.

Ce mama naibii!

Târșându-mă în pantofii mei cei mari, m-am aplecat peste balustradă și-am început să studiez petrecerea de la nivelul inferior.

Un batalion de chelneri și chelnerițe în uniformă, înarmați cu pahare cu șampanie și *hors d'oeuvres* se foia printre puii de magnați. Erau atât de multe fețe „familiare“ care se întrețineau la parter – toți oamenii pe care îi știam, dar pe care nu aveam să-i cunosc niciodată – glitterati, dive, celebrități și alte figuri adorabile. Fete purtând măsura 00, cu bronz perfect și cele mai noi piese Gucci, Louis Vuitton și Dolce&Gabbana. Noi, cei din Jerze, crescuserăm citind despre ele, urmărindu-le la TV și auzind despre nesfârșitele lor petreceri. Jess glumea tot timpul zicând că puștii ăștia sufereau de gripeală, o maladie de invidiat, care presupunea simptome precum plictiseală, alcoolism, apatie, comportament deviant și un sentiment neclintit de „totul mi se cuvine“.

Observându-i, lângă bar, pe Dahlia și Domnul Chiloți, m-am lămurit de ce tipul mi se părea atât de familiar. Domnul Chiloți era ZK Northcott, moștenitor de petrol și gaze, colecționar de motociclete vintage și aspirante la titlul de actriță. Celebru pentru faptul că nu ieșea cu femeile decât la o singură întâlnire, Domnul Chiloți fusese cu toate moștenitoarele, sexoasele, petrecărețele și parașutele în ascensiune de pe o coastă pe cealaltă a Americii. Fusese fotografiat pe covorul roșu de mii de ori. Dar nu stătea niciodată cu nici una dintre tipe suficient de mult ca să devină un

cuplu, așa că, în principiu, despre el nu se scrisese prea mult. Din pricina asta nu reușisem să-l identific. Dahlia aproape că părea a nu fi de nasul lui, ceva mult prea serios pentru acest aventurier de-o noapte.

— Scuzați-mă, domnișoară...

Vocea iritată a unui paznic m-a scos brusc din transă. Era Joe, de la Securitate.

Rahat. Mare rahat. Prinsă cu mâța-n sac, lacrimile mi-au inundat privirea. *Îmi pare rău că sunt îmbrăcată cu o rochie de un milion de dolari pe care am furat-o*, aș fi vrut să spun, ca o școlăriță prinsă furând ceva dintr-un magazin. Voiam să mărturisesc toate lucrurile rele pe care le făcusem vreodată. Am trecut în revistă sute de scuze menite să salveze slujba lui Jess și fundul meu, dar nici una dintre ele nu era bună de nimic.

— Domnișoară, în zona aceasta e interzis accesul publicului, mi-a spus Joe.

Nu mă recunoscuse. Cum de era posibil așa ceva? Deși eu și Joe ne salutaserăm de zeci de ori, paznicul habar nu avea cine eram.

— Trebuie să coborâți la loc, la parter, la petrecere, a continuat el scurt.

M-am simțit inundată de un sentiment de ușurare. Jess avusese dreptate. Chiar că mă integram perfect.

— Ah, îmi pare extrem de rău... domnule, am zis, imitând-o cât puteam mai bine pe Audrey. Căutam doar toaleta. V-ar deranja foarte tare...

— Nici o problemă, domnișoară. Pe scări, în jos, prima ușă pe dreapta, mi-a răspuns Joe.

Iritarea îi dispăruse din voce, ba chiar îmi zâmbea. Instantaneu m-am lămurit de ce Audrey avea atât de mult succes la oameni. Felul de a vorbi presupunea că persoana căreia i se adresa era... mă rog, amabilă și săritoare.

Joe m-a urmărit protector cum am pășit delicat pe treptele scării grandioase. Făceam fiecare pas metodic, astfel încât pantofii uriași să nu-mi clămpăne pe treptele de marmură. Cu fiecare mișcare, încălțările îmi alunecau din ce în ce mai mult de pe picioare. M-am rugat să nu mă prăbușesc cu capul înainte.

— Pantofi noi, am spus peste umăr, zâmbindu-i lui Joe, ca să-l

cuceresc.

El mi-a răspuns tot cu un zâmbet, a așteptat să ajung jos în siguranță și abia apoi și-a continuat patrularea. I-am făcut cu mâna în stil Audrey, împiedicându-mă preț de-o secundă, după care mi-am regăsit echilibrul și mi-am văzut de drum.

Scăpasem ca prin minune. Probabil că arătasem ca o proastă. Știam că Jess mă instruisese să rămân pe loc, dar nu putusem să-l ignor pe Joe, iar ea nu putea să mă certe fiindcă trăsesem cu ochiul, nu-i așa? Când aș mai fi avut o asemenea șansă? Acum aveam să văd cu-adevărat dacă mă integram perfect. Dar, mai întâi, trebuia să fac ceva cu pantofii ăia de clown, care-mi ucideau picioarele. După care aveam să mă grăbesc înapoi, pe scări, în sus – firește, după ce voi fi pândit puțin lumea. Abia așteptam să le povestesc ce văzusem tuturor celor de la The Hole!

La parter, în fața toaletei pentru femei era o coadă lungă (așa e peste tot, nu?). Toate domnișoarele care așteptau erau aranjate și splendide. Prea mulți oameni însemna prea multe întrebări, așa că am tropăit prin partea din spate a galeriei principale, acolo unde se desfășura toată acțiunea, și-am luat-o pe un alt coridor, pustiu și întunecat, în căutarea unei toalete mai puțin solicitate.

Înaintând pe hol, am văzut un bărbat arătos, într-un smocking Armani, care, singur fiind, se plimba încolo și-ncăce și vorbea la telefon. Avea părul încărunțit la tâmpile. Considerabil mai în vârstă decât restul găștii, individul era extrem de sofisticat și distins. Avea un bronz din ăla care provine de la St. Tropez sau Martha's Vineyard, nu de la Sizzletan din Parsippany, unde găsești sprayuri cu acțiune rapidă și efect evident și paturi de solar asudate, unde se înmulțesc bacteriile.

Omul mi-a zâmbit condescendent în timp ce eu mărșăluiam înainte, încercând să-mi maschez mersul și sperând ca necunoscutul să nu mă examineze prea în detaliu. Am luat un cot scurt și fericire! O altă toaletă de femei. Am împins ușa și înăuntru nu era nimeni. Slavă Domnului!

Am băgat mâna în cel mai apropiat dintre separeuri și-am înșfăcat un metru de hârtie igienică, pe care am făcut-o ghem și am îndesat-o în vârfurile pantofilor. Ahh, o evidentă îmbunătățire. Admirându-mă în oglindă, nu-mi venea să cred că trecuseră zece minute de când îmi privisem rochia. Când să mai

iau un șomoioag de hârtie igienică, am auzit un geamăt înfundat.

Era cineva acolo.

Trebuia să-mi îndes hârtia în pantoful drept și să plec. Alt geamăt. Se auzea din ultimul separeu de pe partea dreaptă. OK, trebuia neapărat să părăsesc baia și să urc din nou scările. Mi-am vârât piciorul în pantoful care acum îmi venea bine și am pornit-o spre ușă.

— Ah, rahat, a zis o voce.

Apoi tăcere. După o clipă, cineva a început să vomite... să icnească, de fapt. Căh. Am așteptat până când tipa s-a oprit. Fir-ar al naibii, nu puteam s-o las acolo, pur și simplu.

— Ești bine? am zis, ciocănind încetișor în ușa separeului.

Aceasta nu era însă încuiată, așa că s-a deschis imediat. Prăbușită pe gresie, cu capul sprijinit pe vasul de WC din porțelan și cu rochia argintie ridicată în jurul șoldurilor, era însăși Prințesa Pop, Tabitha Eden. N-am putut să nu-i remarc chilotul tanga, marca La Perla, în valoare de 175 de dolari – materialul de fond al numărului din săptămâna următoare al revistei *Us Weekly* într-o singură imagine.

— Cine ești tu? m-a întrebat ea.

Era complet intimidantă, deși era pur și simplu varză. Pentru prima dată în viața mea, nu știam dacă-mi puteam rosti propriul nume. Rămăsesem fără grai. Nu-mi puteam lua ochii de la cercul pal de pudră fină care-i păta chipul fără cusur și care era concentrat într-un inel aflat pe partea dreaptă a nasului.

— Lisbeth, am răspuns într-un final, cu accentul lui Audrey Hepburn.

Nu realizasem ce nume drăgălaș aveam până în clipa în care l-am rostit în felul acela. Parcă era numele unei alte persoane. Imediat, mi s-a făcut pielea de găină la gândul că-i spusese numele meu adevărat. Nu fusese o idee prea bună, deși probabil că oricum tipa avea să-mi ceară să mă car de-acolo. În mod surprinzător însă, Tabitha s-a chinuit să-mi zâmbească – lucru deloc ușor în starea ei. Nu-mi venea să cred că vorbeam cu o vedetă pop de Pagina Șase!

— Bună.

Tabitha s-a întins să dea mâna cu mine, dar s-a oprit.

— Mi-e... mi-e... mi-e rău.

S-a întors ca să vomite iar în WC. M-am aplecat și-n timp ce Tabitha vomita i-am tras de pe față părul într-o nuanță perfectă de blond-roșcat. Eram oare capabilă să mă plimb în public îmbrăcată într-o rochie Givenchy (*adevăratul* Givenchy) și cu pantofi stiletto? Nu eram foarte sigură. Eram oare capabilă să ajut o prietenă să-și vomite mațele? Cu siguranță.

Cât Tabitha a vomitat, am numărat de câte ori ținusem părul prietenelor care vărsaseră hălci de mâncare. S-ar fi acoperit cu vomă un teren întreg de fotbal. Câte fete, într-un moment sau altul al vieții, nu se treziseră scuipând, în toalete publice, câte paisprezece pahare de mango daiquiri?

Tabitha s-a șters la gură. Uitându-se la mine, în sus, ca un câțeluș abandonat, a vrut să-mi spună ceva, însă i-a venit din nou să vomite și-abia a apucat să-ntoarcă la timp capul înapoi, în vasul de WC. Stând cât mai departe, i-am ținut din nou părul. *Te rog, te rog, te rog – fără stropeli –, te rog nu vomita pe mine.* Eram dureros de conștientă de faptul că mă aflam periculos de aproape de vedeta pop complet dusă din cauza drogurilor și că eram îmbrăcată cu o rochie de un milion de dolari, care nu putea fi înlocuită și pe care o furasem. Mi-ar fi fost imposibil să-i returnez lui Jess rochia lui Audrey Hepburn cu urme de vomă pe ea.

— Să nu cumva să îndrăznești să-mi faci dracului vreo poză, a bolborosit ea.

— N-aș putea să fac așa ceva, i-am răspuns, surprinsă de cât de jignită mă simțeam.

Cum de putuse să gândească așa ceva?

— Nici măcar n-am aparat de fotografiat.

— Da, sigur, da' cu telefonul cum rămâne?

Am ridicat din umeri, realizând instantaneu că n-aveam nici telefonul la mine, nici carnetul de conducere, nici cheile de la mașină, nimic altceva care m-ar fi putut identifica. N-aveam decât rochia aceea magică, iar ea nu-mi aparținea.

— Am oameni care te-ar da în judecată.

Tabitha m-a privit cu suspiciune, chinuindu-se să-și șteargă voma de pe buze. Cu un gest delicat, i-am mai întins o bucată de hârtie igienică.

— N-am telefon mobil.

— N-ai telefon mobil?

Prințesa părea nedumerită.

— Cine nu are telefon mobil?

— Ei, adică am telefon mobil, doar că nu-l am la mine, i-am răspuns pe cât de politicoș îmi închipuiam că ar fi sunat explicația lui Audrey.

M-am gândit de asemenea că acela nu era deloc momentul să-i urlu Tabitheii că eram un mare fan al muzicii și al stilului ei vestimentar.

Prințesa a mai vomitat o dată – cam de pe fundul sacului –, dar n-a mai scos mare lucru și, epuizată, s-a lipit din nou de peretele lateral al separeului ca să se odihnească. M-am dus la chiuvetă și am umezit câteva șervețele de hârtie. M-am întors apoi și i-am dat unul pentru gură, iar pe restul i le-am pus pe ceafă.

Ea a gemut încet și m-a privit.

— Porți o diademă.

— Da. Ai un spirit de observație foarte bun pentru cineva aflat în situația ta, i-am răspuns.

Replica a făcut-o să râdă și a spart definitiv gheața dintre noi.

— Ce bine mă simt cu prosoapele astea de hârtie!

— Da, puse pe ceafă te răcoresc și, în plus, nici nu-ți strică machiajul.

Ușa toaletei a fost dată de perete, iar intimitatea ne-a fost invadată de chicotelile ascuțite ale unor fete. Eu am închis discret ușa separeului, am încuiat-o și, împreună cu Tabitha, am intrat mai mult, în vreme ce fetele umpleau toaleta.

Am ridicat un deget în dreptul buzelor, iar Tabitha și-a tras genunchii la piept, făcându-se ghem. Ne-am străduit să nu izbucnim în râs auzind-o pe una dintre fete cum făcea pipi în separeul alăturat. Niciodată nu mi se mai păruse așa de haios să aud pe cineva făcând pipi. Ne-am ținut răsuflarea și-am izbutit să fim serioase încă trei minute, trăgând cu urechea la diversele domnișoare din lumea bună, cocoțate pe tocure, care urinau și trăgeau apa. Am auzit niște discuții superficiale, dar nici urmă de vreo bârfă ca lumea. Curând, toate intrusele s-au strâns în fața oglinzii, ca să-și verifice gloss-ul. Apoi am auzit cum ușa s-a deschis din nou, iar fetele au plecat. Am izbucnit în râs. Situația era atât de ridicolă, încât abia am fost în stare să ne tragem sufletul și să ne liniștim.

— Dumnezeule, ce mă fac? a spus Tabitha, continuând să râdă aproape cu lacrimi. Nu pot să ies de aici și să dau ochii cu toată lumea în halul ăsta.

Chiar că era în ultimul hal. Și nu puteam s-o las așa.

— Hai să te vedem cum arăți în picioare, i-am zis și-am ajutat-o să se ridice.

Picioarele îi tremurau. Am ajutat-o să se îndrepte spre chiuveță, timp în care m-am studiat repede, sperând că nu deteriorasem rochia lui Audrey.

— Vrei să-ți chem pe cineva din galeria principală? am întrebat-o.

— Am venit singură.

Tabitha a evitat să se uite în ochii mei. Părea atât de abandonată, încât mi s-a făcut milă de ea. Era greu de crezut că o persoană atât de grozavă ca Tabitha Eden putea să se simtă vreodată singură.

— Dacă ies, mi-a șoptit ea, paparazzi o să-mi pună poza pe coperta TMZ în mai puțin de-o oră. Și dacă nu fac ei asta, atunci o să-i anunțe unul dintre „prieteni” mei.

— Draga mea, nu te-ai murdărit pe rochie, iar machiajul îți este în regulă.

Am mai luat un prosop de hârtie umed și am mai răcorit-o puțin. Între timp, mă chinuiam să găsesc o cale prin care s-o scot din muzeu în mod discret.

Pe de altă parte, eram foarte mândră de mine pentru acel „draga mea” atât de credibil. În mod clar, auzisem cuvântul ăsta toată viața mea. Nimeni nu mai rostise vreodată „draga mea” la fel ca Audrey. Avea un fel de a-l spune care nu era nici fals, nici pretențios. Pe buzele ei, „draga mea” suna, pur și simplu, ca un termen de afecțiune prietenească.

— Ai șofer, nu-i așa? am întrebat, încercând să nu chicotesc gândindu-mă că exista cineva care privea cu seriozitate felul în care o imitam pe Audrey Hepburn.

— Da, dar n-o să reușesc niciodată să ies pe unde am intrat, mi-a răspuns Tabitha, aproape paralizată de frică.

— Ei bine, din fericire cunosc o ieșire, în partea din spate a clădirii, pe care nimeni n-o folosește. Poți să-i ceri șoferului să ne aștepte acolo?

Prințesa s-a arătat surprinsă. Și-a înșfăcat telefonul bătut cu diamante și mi l-a întins.

— Sună-l pe Mocha, mi-a zis ea.

— Mocha?

— Șoferul meu, a bolborosit Tabitha. Sună-l tu.

Am luat telefonul și am căutat în agendă până am dat de Mocha. Omul a răspuns imediat.

— Alo, Mocha? Ăăă, sunt aici cu invitata ta. Se simte foarte obosită și ar dori să nu atragă atenția asupra ei. Vrei, te rog, să ne aștepți la ieșirea din spate, de pe Eighty-Second Street?

Omul a fost de acord și atunci i-am explicat cum să ajungă la ușa de marfă. Fusesem acolo de vreo câteva ori cu Jess.

— Gata atunci, am spus, totul e aranjat.

Am mai luat un prosop umed de pe chiuvetă și i-am atins cu delicatețe fața frumoasă, până când am șters toate urmele misterioasei pudre albe. Prințesa a închis ochii. Părea să nu mai știe de nimic.

— Ai cumva niște gloss? am întrebat-o.

Ea a dat din cap și mi-a arătat cu mâna gentuța din mărgeluțe care zăcea pe podea, lângă vasul de WC. Poșeta aia probabil costa mai mult decât câștiga mama mea într-un an de zile și iată cum stătea acolo, pe podeaua unei toalete publice.

Pescuind gloss-ul dintre celelalte farduri și niște sticlute cu pastile, am realizat brusc cât de frumoasă era Tabitha, chiar și în starea aceea. Când i-am aplicat gloss-ul pe buze, în ochii de un albastru-electric nu se mai putea citi nimic.

— Ești ca nouă, am spus.

Prințesa s-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit de mine și atunci mi-am dat seama că probabil fusesem exagerat de optimistă.

— Nu înțelegi. Va trebui să traversăm galeria principală... cu toți ăia de față. Nu cred că sunt în stare. Dacă vomit în fața tuturor?

Începuse să se panicheze și s-a înverzit din nou la față.

— Draga mea, ba *ești în stare*. O să te cuprind cu brațul, o să te sprijini de mine și-o să râdem de parc-aș fi cea mai amuzantă persoană de pe fața pământului.

Ideea a făcut-o să zâmbească. Intrasem complet în pielea lui

Audrey!

Existau niște abilități de bază pe care o fată le învăța în orice liceu din New Jersey. Să cari afară dintr-o toaletă o prietenă făcută varză se întâmpla să fie în capul listei. Făcusem chestia asta chiar și în toaleta din liceu. Și, pentru că întotdeauna în viață fusesem un jucător de echipă, mă pricepeam foarte bine la operațiunea asta.

— Ai un accent foarte interesant, a remarcat Tabitha. De unde ești?

Din *Orașul lui Audrey?*, mi-a venit să-i răspund. Dar, pur și simplu, am ignorat întrebarea.

— Haide, am vorbit destul despre mine. Mocha probabil că ne așteaptă deja la intrarea de marfă.

Am condus-o spre ușă, sperând că aveam să fiu capabilă să-mi joc rolul în continuare.

Tabitha s-a lăsat cu toată greutatea pe mine. Picioarele îi erau moi și se împleticeau înfricoșător în vârful tocurilor stiletto. Ne-am îndreptat în felul ăsta către galeria principală. Slavă Domnului că încălțările mele erau îndesate cu hârtie igienică, altfel amândouă ne-am fi întins pe jos după primii doi pași.

— O să reușim, i-am șoptit.

Braț la braț, am părăsit toaleta, am parcurs coridorul pustiu și-am început să ne croim drum prin mulțime chicotind zgomotos. Absolut toată lumea era cu ochii pe noi. Ne prefăceam că eram atât de absorbite una de cealaltă, încât nu puteam să ne uităm la nimeni altcineva. De fapt, *chiar* râdeam de râsul nostru fals.

Eu? A trebuit să mă controlez până la ultima fibră ca să nu mă opresc în mijlocul galeriei, să casc gura la băieții și fetele cu miliarde în buzunare și să nu urlu! Dar aveam o misiune de dus la bun sfârșit. Iar gândurile îmi zburau deja către Jess, întrebându-mă dacă prietena mea nu încerca să mă găsească.

Am avut grijă să nu ne uităm în ochii nimănui, indiferent cine făcea cu mâna în direcția noastră, să nu ne oprim pentru nimeni până când n-am ajuns la holul care ne ducea la intrarea de marfă și la salvarea Tabitheii. Eram perfect conștientă de prezența bărbatului distins, cu tâmpile grizonante, pe care-l văzusem mai devreme vorbind la telefon. Omul s-a străduit să ne urmărească de la cea mai mare distanță posibilă, dar a fost distras de o tânără

și atrăgătoare ingenuă, care l-a tras de mânecă și i-a solicitat atenția.

Am împins ușa laterală, din metal greu și neprevăzută cu alarmă, fiind foarte atentă la rochia mea Givenchy. Apoi am tras cu dificultate de bara verticală care avea rolul s-o țină deschisă și am ajutat-o pe Tabitha să coboare treptele din beton și să ajungă la mașină. Am ridicat privirea pentru o secundă – din păcate, m-am uitat fix în camera de luat vederi a celor de la securitate. M-am întors rapid, rugându-mă ca Joe să nu-și fi încheiat patrularea.

După cum promisese, șoferul ne aștepta deja. Când l-am văzut, mi-a fost foarte greu să nu ies din pielea personajului lui Audrey și să nu vorbesc ca de obicei. Mocha era primul om pe care îl văzusem în seara respectivă care era asemenea tuturor tipilor pe care-i cunoșteam – un băiat din Jersey City, un italian de școală veche, băutor înrăit. Ba chiar îmi părea cunoscut – semăna cu un bodyguard cu care obișnuia să-și piardă timpul sora mea, într-unul dintre cluburile din Jersey City pe care eu și Jess le evitam. În mod miraculos, nici un fotograf nu se vedea pe nicăieri.

— Nu-mi vine să cred c-a funcționat, a spus Tabitha.

De fapt, nici mie nu-mi venea să cred.

— Cum de ai știut de poarta asta?

— Ei, o fată trebuie să știe întotdeauna cum să-și facă ieșirea.

Asta era cumva o replică pe care o prinsesem din zbor din *Sabrina* sau dintr-un alt film?

Împreună cu Mocha, am ajutat-o pe Tabitha să urce în mașină. Când tocmai eram pe punctul să închid portiera, Prințesa mi-a prins mâna și mi-a tras-o spre ea.

— Ai fost incredibil de drăguță cu mine în seara asta. Cei mai mulți oameni mi-ar mai fi dat să beau și m-ar fi împins în fața aparatelor de fotografiat. Oamenii ăia de-acolo, dinăuntru, sunt cei mai mari mincinoși.

— Sunt convinsă că nu-i adevărat, i-am spus, deși mă simțeam cea mai mincinoasă dintre toți.

Mă întrebam dacă Tabitha avea dreptate în privința persoanelor din muzeu. Eram sigură că, din postura ei, era dificil să-ți dai seama în cine puteai să ai încredere. Erau atât de mulți paraziți, încât niciodată nu puteai să știi care-ți erau adevărații prieteni. În tăcere, am adresat cerului mulțumiri – eram

norocoasă că aveam o prietenă ca Jess.

Rahat! Jess! Probabil că prietena mea era turbată.

— Ba e adevărat, m-a contrazis Tabitha. Nu mai pot să am încredere în nimeni.

Părea tristă și introspectivă.

— Hei, weekendul viitor e o petrecere Island Records. Vii? m-a întrebat înseninată.

Ah, da, sigur. Tot timpul mă duceam la petreceri cu staruri rock. Iartă-mă o secundă să-mi verific agenda.

— Nu, nu cred.

— Trebuie să vii! E pentru lansarea mea. O să te trec pe listă. Care-i numărul tău? Îți trimit imediat un SMS.

Vă închipuiți?

În timp ce-i dictam numărul, am tresărit. Tabitha m-a privit întrebătoare. Am fost sigură că acela e sfârșitul șaradei.

— Țsta-i un număr de Manhattan? m-a chestionat ea.

Până și în starea aia, știa.

— Nu. E un număr secret, doar între noi. Nu-mi place să ies în evidență.

— Ce fată deșteaptă!

Tabitha m-a tras spre ea cu stângăcie, pentru o îmbrățișare bahică – o manevră dificilă nu doar pentru că Prințesa stătea în spate, în limuzină, ci și pentru că eu eram îmbrăcată cu o rochie strâmtă și lungă până la pământ, ceea ce însemna că-mi era imposibil să mă las pe genunchi, să mă răsucesc sau să mă aplec din talie. M-am sucit într-o parte cât de grațios am putut, ceea ce mi-a cam strivit un rinichi – speram să nu ies din rochie.

Ne-am îmbrățișat atât de lung, încât m-am temut ca Prințesa să nu cumva să-mi leșine în poziția aia. În cele din urmă însă mi-a dat drumul. Ce bine era să pot respira din nou!

— Trebuie neapărat să mă întorc înăuntru, am spus.

Jess ar fi luat foc dac-ar fi știut că purtasem rochia Givenchy în afara muzeului, alături de fenomenul adolescentin, care era urmărit neîncetat de paparazzi. Era o nebunie totală, completă și splendidă.

— Ne vedem weekendul viitor! mi-a spus Tabitha.

Apoi mi-a zâmbit larg, ca un copilaș care și-a făcut un nou prieten. Mocha mi-a făcut cu ochiul și a închis ușor portiera

Tabitheii. Eu m-am retras înapoi pe scări și am mutat bara de metal, sperând să nu-mi crape vreo cusătură. În timp ce ușa se închidea, limuzina a demarat și, luând colțul, a dispărut.

Audrey ar fi fost mândră.

Acum însă eram cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Ajutasem o cântăreață pop, dependentă de droguri și care avea totul, în loc să fac ce-mi ceruse prietena mea cea mai bună, aflată la ananghie. Am luat-o pe drumul cel mai scurt și mai sigur ca să ajung înapoi la scară. Plănuiam să stau lângă ușă și s-o aștept cuminte pe Jess. Care nu trebuia să știe ce se întâmplase. Dacă, traversând galeria principală, îmi țineam capul la cutie și nu căscam gura la toate celebritățile, așa cum tânjiseam de-o viață, manevra putea să-mi reușească.

Am pășit cât de grațios am putut, dar hârtia igienică se compactase într-atât încât de-acum pantofii lui Jess începuseră să-mi alunece iar din picioare. Un grup de fete în jur de douăzeci de ani a trecut pe lângă mine – printre ele erau două actrițe pe care jur că le știam din *CSI: NY*. Tipele s-au uitat la mine, m-au salutat din cap și mi-au zâmbit de parcă m-ar fi cunoscut.

— Ce rochie superbă! am auzit-o pe una remarcând.

— O cunoști? a întrebat o alta.

Fiecare pas pe care îl făceam era ca un tur detaliat prin viața celor bogați și celebri. Chinuindu-mă să-mi păstrez sângele rece și să merg înainte, mi-am numărat fiecare răsuflare până când am simțit o mână prinzându-mă cu fermitate de partea din spate a brațului. Am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea a devenit și mai fermă. Am inspirat adânc ca să mă îmbib cu cât mai mult din spiritul lui Audrey și m-am răsucit pe picioare.

Era tipul dichisit și mai în vârstă de pe coridor, cel care vorbise la telefon. De ce-mi tot apărea în cale?

— Presupun deci că Tabitha a ajuns la mașină? m-a întrebat el.

L-am privit suspicioasă. Doar tonul întrebării și-mi fusese de ajuns ca să mă surprindă. Cine era individul ăsta? Era suficient de bătrân ca să fie tatăl Tabitheii. Omul s-a apropiat mai mult, și-a

strecurat brațul în jurul taliei mele și mi-a șoptit la ureche:

— Tabby are nevoie de prieteni buni ca tine.

OK, de-acum mă băgase de tot în sperieți.

— Era pur și simplu dusă. Cred însă că, spre norocul ei, nimeni n-a sesizat.

Tipul era atât de micios, încât mă simțeam complet prinsă în capcană. Mă cuprinsese cu brațul și nu se aștepta nici la cea mai mică opoziție. Am încercat să mă eliberez, dar el mi-a prins talia cu strășnicie – avea brațul în jurul meu și al rochiei. Așa că i-am zămbit politicos, dar n-am scos nici un cuvânt.

— Biata fată a trecut prin destule, a adăugat el, dându-mi, în sfârșit, drumul și aprinzându-și o țigară.

Părea să se gândească la ceva.

— Ce ți-a spus? Și-a schimbat planurile? m-a întrebat.

N-am răspuns nimic.

— Tipic pentru Tabitha! Plutește printre nori când vine vorba de realitate. Te rog să-i reamintești. Un astfel de lucru are un preț. Eu nu vreau *decât* s-o ajut, la modul sincer.

Ce mama naibii? Ce însemna *asta*? Mi-era greu să-mi închipui că Tabitha avea vreo relație cu individul ăsta. Poate că era unul dintre super-șobolanii despre care vorbea Holly.

— Problema e că asta afectează totul. Pentru binele tuturor, ar fi de preferat ca lucrurile să rămână așa cum sunt.

M-am întrebat scurt de ce tipul alesese să-mi împărtășească informația respectivă, dar apoi am realizat că, după cum răseseam și stătusem atârinate una de cealaltă, cât străbătusem mulțimea de la petrecere, eu și Tabitha părusem probabil cele mai bune prietene. El stătuse în fața toaletei și ne văzuse când am plecat. Poate credea că Prințesa mă chemase s-o ajut. Era incredibil cum bărbatul ăsta își aprinsese țigara în mijlocul galeriei principale, ca și cum nimeni n-ar fi putut să-l oprească. Și nimeni nu l-a oprit.

— Dacă îmi permiteți să vă întreb, domnule...? am început.

Individul s-a uitat la mine suspicios, surprins că nu știam cine era. Mai bine nu l-aș fi întrebat.

— Francis. Robert Francis.

— Ei bine, domnule Francis, de ce nu ați întrebat-o *pe ea*? i-am spus, sperând cu disperare să-i mut atenția de la mine.

— Încă nu ne vorbim, m-a lămurit el.

Părea ușor șocat și se comporta de parcă ar fi trebuit să știu asta.

— Ei, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine... Nu ți-am reținut numele?

— O prietenă, a fost tot ce i-am răspuns.

— Sunt convins că o să mai discutăm, a mai zis el și apoi a dispărut în mulțime, lăsându-mă acolo, complet uluită.

Începuse să-mi fie chiar milă de splendida Tabitha Eden. Ce treabă avea Prințesa cu individul ăsta înfricoșător? Poate că era prea ocupată să vomite prin toaletele muzeelor ca să discute despre „planurile” ei, oricare ar fi fost alea. Un chelner cu o tavă de argint plină cu pahare cu șampanie s-a apropiat de mine.

— Domnișoară? Doriți – am înșfăcat un pahar și l-am dat peste cap, astfel că bulele de șampanie mi-au ajuns direct în creier – niște șampanie? a isprăvit el de spus în clipa în care am pus paharul la loc pe tavă și-am mai luat încă unul.

Din fericire, în seara aia nimeni nu-ți cerea buletinul.

— Mamă Doamne, ce bună e! i-am zis chelnerului.

Omul s-a uitat la mine ciudat, iar eu am realizat că abandonasem accentul lui Audrey. Am evitat să-l mai privesc în ochi. OK, venise vremea să plec de la taraba cu acadele, cum obișnuia să spună bunicul. Nu puteam să continui cu șarada.

— Drăguță rochie, a spus o voce mieroasă și profundă din spatele meu.

Oare fusesem descoperită? M-am răsucit pe călcâie descumpănită.

Cel care-mi zâmbea, cu niște gropițe atât de sexy că erau de-a dreptul imorale, era nimeni altul decât ZK Northcott. Cum de două adâncituri drăgălașe în fața unui tip, chiar și o față atât de frumoasă ca a lui, puteau să-l facă și mai atrăgător? Jur că inima a încetat să-mi mai bată. Northcott avea părul – negru și ondulat – lins peste cap. Eram în stare să pun pariu că se dăduse jos din pat arătând splendid. Nu ca gorilele pe care le cunoșteam eu, care alocu aranjării părului la fel de mult timp (și produse) ca fetele. Privindu-l așa, de-aproape, am văzut niște ochi și mai încântători: erau căprui, în nuanța caramelului, cu pete verzi și aurii. Și ce gene, Dumnezeule! Domnul Chiloți a înhățat o sticlă de șampanie de pe tava unuia dintre chelneri și mi-a umplut paharul pentru a treia oară.

M-am uitat la umeri, la linia sacoului și aproape că am leșinat. Unii tipi sunt, pur și simplu, născuți să poarte smochinguri de două mii de dolari. Giorgio Armani ar fi fost mulțumit. Mă întrebam unde-i era partenera. Speram că se pierduse pe undeva.

— Toată lumea vrea să știe cum se simte Tabitha, a spus el.

Ce zisese? Cine era Tabitha? Nu-mi venea să cred că Northcott vorbea cu mine. Creierul mi se blocase complet. ZK era superb. Pentru o secundă, mi-a fost teamă ca Domnul Chiloți să nu-și

aducă aminte de mine de-afară, de pe stradă, de când ni se intersectaseră privirile. Dar firește că nu era cazul. Nici măcar nu mă observase când rămăsesem ca o proastă, cu ochii ațintiți într-ai lui. Se lăsase o tăcere stânjenitoare, fiindcă n-aveam nici cea mai vagă idee cum să-i răspund.

Am mai luat o gură de șampanie, trăgând de timp ca să mă gândesc, dar bulele din băutură au îngreunat procesul. În cele din urmă, am bolborosit:

— Păi, Tabitha era, mă rog...

— Iată-te!

ZK s-a răsucit și Dahlia Rothenberg s-a vârât între noi doi înainte ca eu să apuc să mai scot vreun cuvânt. Dahlia Rothenberg. Sfinte Sisoe! Văzută de-aproape, era chiar mai perfectă decât în reviste.

— Da, cum se simte draga noastră Tabby? a întrebat ea. Toți murim să aflăm.

Dahlia privea direct prin mine, ca și când aș fi fost făcută din servetele. Eram așa de depășită de situație, încât mă simțeam de parcă m-aș fi scufundat printre piranha, uitând cum să înot. Timpul se oprise în loc. De câtă vreme stăteam oare acolo, cu gura ferecată? În minte nu-mi venea nici o replică – nici din *Sabrina*, nici din *Tiffany*, nici din *Vacanță la Roma*. Nici un răspuns isteț. Aveam creierul complet gol. Singurul meu gând era că ZK începea să dea semne de plictiseală, ceea ce mi se părea a fi cel mai groaznic lucru din lume. Secunde se târau într-un ritm infernal.

— Ei, presupun că, la fel ca întotdeauna, draga Tabitha este centrul atenției, am zis în sfârșit zâmbind, sperând că răspunsul acesta avea să treacă drept conversație.

Era cel mai evident lucru la care mă putusem gândi, însă Dahlia și ZK au râs de parcă aș fi fost genială. Doamne Dumnezeule!

— O cunoști foarte bine! a spus ZK, privindu-mă amuzat.

Mi s-a părut că își dăduse seama că mințeam și mă felicită pentru felul în care îmi revenisem, însă, în fond, nu conta ce credea ZK. Ochii lui cu pete aurii mă redusese la tăcere.

— Ei, nici tu nu te-ai descurcat foarte rău, a adăugat Dahlia privindu-l pe ZK care mă privea pe mine.

El însă nu părea conștient de privirea partenerei sale. În timp

ce căutam o replică istească, am observat că Joe, omul de la pază, se aplecase peste balustrada de sus a galeriei. Arăta cu mâna spre mine și se uita la... Jess! Prietena mea tocmai coborâse scara.

Intrasem într-un *mare* bucluc. Jess mi-a făcut semn să vin la ea imediat. Am ridicat din umeri neajutorată – nu știam cum să scap.

— Se întâmplă ceva acolo? a întrebat Dahlia.

N-o vedea clar pe Jess și, chiar dacă ar fi văzut-o, tot nu ar fi băgat în seamă prezența unui simplu angajat al muzeului.

— Nu. Se pare doar că unul dintre invitați s-a distrat prea mult și-acum a venit momentul să plece acasă, am răspuns cu tristețe.

Jess a chemat un chelner, i-a dat un bilețel și a arătat cu mâna înspre mine.

— Și mă tem că și eu ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, am spus și le-am întors spatele noilor mei „prieteni“.

Însă ZK m-a prins de braț. Întâi tipul ăla înfricoșător, acum Domnul Chiloți... bogătașii ăștia sunt foarte obișnuiți să înhațe.

— Sunt curios. Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Dragul meu, te asigur, pe mine nimeni nu mă cunoaște. În realitate, sunt o fată căreia nu-i place în public, am șoptit cu vocea lui Audrey.

— Scuzați-mă, ne-a întrerupt chelnerul. Cred că acesta este pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, dragule.

Dar, înainte de a deschide bilețelul, am fost întrerupți de o tânără fâșneată, cu o coadă de cal blondă și un aparat de fotografiat costisitor.

— Pagina Șase? a întrebat ea.

— Aș prefera să nu, a început Dahlia.

— Ei, haide! Fă o poză cu toți trei, a intervenit ZK.

Și-a petrecut un braț în jurul Dahliei și pe celălalt împrejurul meu, înainte s-apuc să zică ceva. Doamne, ce bine mirosea! A citrice, a mosc și a piele – era tot numai sex-appeal. ZK m-a tras mai aproape, de parcă am fi fost prieteni vechi. Totul era atât de absurd, încât, atunci când aparatul foto a scăpărat, practic chicoteam.

I-am surprins apoi privirea lui Jess. Era șocată. Am avut nevoie de o secundă ca să înregistrez ce făcusem. Acum existau dovezi foto, marca Pagina Șase, cu mine purtând rochia lui Audrey. Vai,

Doamne, eram distrusă.

— Mulțumesc, a spus fotografa, coborând privirea spre aparat. Vreți, vă rog, să-mi spuneți cum se scrie numele dumneavoastră pe litere?

Înainte s-apuce să ridice ochii, m-am strecurat în mulțime fără să-i răspund.

ZK, Dahlia și Pagina Șase se întrebau probabil cine eram și de unde apărusem.

Am mers hotărâtă în direcția lui Jess, savurând ultimele secunde din toate lucrurile astea – șampanie, rochie, prințesa pop cea tristă și pantofii mei prea mari – și lăsând lumea viselor să-nceapă inevitabila coborâre către viața mea amărâtă, în care nu se întâmpla nimic.

The Hole.

Dacă voiiați să vizitați propriul meu iad, el se găsește dincolo de Jersey Turnpike, pe ieșirea 14C.

Toată lumea îi spunea The Hole, cu excepția turiștilor. Mottoul nostru semi-oficial era „Trebuie să aibă un gust mai bun decât arată“.

Nu era cea mai groaznică slujbă din lume, dar nici departe nu era.

La 11:08, întârzasem deja. Dormisem mai mult decât trebuia – asta dacă un leșin de două ore și jumătate după o noapte nedormită se poate numi somn. Mie mi se părea că însemna mai curând a dormi „mai puțin decât trebuie“. Dar cum aș fi putut să nu mă mai gândesc la noaptea precedentă? La rochia strălucitoare, la staruri pop care vomitau și mogulași splendizi.

Și la Pagina Șase. Vai, Doamne, Pagina Șase!

Mă comportam de parcă aș fi fost complet îngrozită de faptul că reporterița de la Pagina Șase îmi făcuse o poză, dar, în realitate, eram extaziată. Noaptea o petrecusem acasă la Jess; ca de obicei, mama ei nu avusese nimic împotriva. După ce prietena mea a adormit, am intrat pe calculatorul ei și-am căutat pe Google Pagina Șase, după care am dat refresh la infinit până când, la 5:43 a.m., revista a făcut o nouă postare.

ZK Northcott, Dahlia Rothenberg și micuța de mine. *Eu.*

Imaginea îmi era atât de vie în minte, ba chiar în Tehnicolor, încât deja nu mi se mai părea reală. Aducea, mai degrabă, cu un film pe care îl văzusem, cu un vis pe care-l avusesem sau cu o scenă pierdută din *Mic dejun la Tiffany* și, tocmai din acest motiv, în dimineața aia, abia așteptam s-o văd pe Jess la The Hole: ca să derulez din nou fiecare secundă glorioasă a filmului. Totuși, îmi promisesem să mă gândesc la cât de speriată era prietena mea.

Pe la 10:30 a.m., îmi lăsasem acasă o parte din lucruri, intrând și ieșind în vârful picioarelor, căci mama se pregătea să plece la serviciu. Părea încă mahmură, așa că abia dacă ne-am salutat. Nici un cuvânt în legătură cu apelurile telefonice.

Puteam să văd de la o stradă distanță firma DINER, făcută din neoane roz, cocoțată pe vagonul de tren art deco dărăpănat. Însoțită de mugetul mașinii, am intrat în parcare, depășind cu puțin spațiul alocat. Frânele au scrâșnit, după care am tăiat motorul Bestiei Mov. Unul dintre cauciucuri era suit pe bordură, dar mi-am înhățat lucrurile de pe banchetă și m-am strecurat pe ușa locantei, încercând să mă pierd cât mai rapid în decor.

Lucram la The Hole de doi ani și jumătate. Mirosurile de cafea și slănină izvorau fără încetare din crăpăturile pielii artificiale cu care erau tapițate banchetele. În toate colțurile podelei, vedeai o mâzgă neagră și lipicioasă, din cauza atâtor spălări cu mopul făcute în dorul lelii de-a lungul vremii. Cea mai scumpă chestie din meniu era friptura de vacă Jersey, care costa 13,85 de dolari. Văzusem bucățile de carne în frigider, înainte să fie fripte. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să mă apropiu de ele.

Clienții de la The Hole erau deseori beți și întotdeauna zgârciți. Deși aveam un număr de mușterii destul de constant pe tot parcursul zilei, cea mai aglomerată perioadă pentru noi era în jurul orei 2:30 a.m. Aia era tura-zombi, imediat după închiderea barurilor și schimbul de ture de la fabrica de ferestre. Atunci ne ieșeau bacșișuri mai bune. După două dimineața, oamenii păreau să uite cum trebuie să numere banii.

The Hole era un local comod pentru cei care preferau să-și asume riscul unei infecții gastrointestinale decât pe cel al traficului din tunel. Iar asta însemna că aveam mulți clienți morocânoși și supărați. Din fericire, oamenii care lucrau la The Hole erau, în majoritate, de treabă.

— Ai întârziat, m-a dojenit Buela, șefa mea.

Trupul ei, de femeie matură, era înghesuit în uniforma de chelneriță, roz și străveche, iar părul nefiresc de roșu era strâns și înțepenit cu fixativ într-o claie, împodobită cu o agrafă argintie. Tatăl Buelei, Milton, era patronul locantei, iar ea lucra acolo încă de la doisprezece ani.

— Într-o zi, ne spunea ea mereu, cârciuma asta o să fie a mea.

Noi întotdeauna dădeam din cap entuziaști, întrebându-ne de ce-și dorea asta.

— Scuze, Buella, i-am răspuns spăsită peste umăr, fără să încetinesc pasul.

Mă îndreptam spre dulapurile angajaților, din spatele restaurantului.

Jess era acolo. Glumea cu Jake, care stătea sprijinit de dulapul meu. Jeanșii decolorați îi atârnav pe șolduri foarte jos, într-un fel care... felul ăla de la care-ți vine să-ți vâri degetul printr-o gaică a beteliei și să-l tragi pe individ în brațele tale. Jake avea niște ochi de un albastru-fumuriu, umeri lați și brațe superbe, pe care nu puteam să nu le observ de vreme ce era îmbrăcat cu tricoul lui BLUE NOTE RECORDS, ăla azuriu, care părea vintage și i se mula perfect pe trup.

Când l-am văzut, inima mi-a tresărit puțin. Eu și Jake aveam o legătură... mă rog, oarecum o legătură. Presupun că era aproape o legătură, ca o dorință foarte puternică de a avea o relație. Nu prea știu cum să descriu exact situația.

Lucra la The Hole de trei luni. Flirtul relaxat de la început se transformase, în ultima vreme, în ceva mai serios. Ieșisem împreună de vreo câteva ori, dar întotdeauna însoțiți de alți colegi de serviciu. Apoi, cu o săptămână în urmă, șocându-mă complet, Jake mă sărutase până-mi luase răsuflarea în camera frigorifică, lipindu-mă cu spatele de pungile uriașe cu cartofi pai congelați.

Jake Berns era mai mare decât mine, avea douăzeci și trei de ani, era un muzician care absolvise, cu câțiva ani înainte, Paterson-ul și locuia în Hoboken, împreună cu șase băieți, care făceau cu toții parte din trupa lui, Rocket Berns, deși toată lumea le spunea, simplu, The Rockets. Jake era liderul, cânta la chitară, era vocalistul principal și scria majoritatea pieselor. Era hotărât să-și facă un nume în lumea muzicală. Trupa avea cinci sau șase cântări pe săptămână, dar, în principiu, banii pe care-i câștigau erau doar de bere. Jake servea la mese la The Hole ca să se mai descurce. Banii erau puțini căci, în mod straniu, scena muzicală din Jersey era uluitor de bună, ceea ce însemna că, pe lângă talentele de sorginte locală, existau și alte trupe, venite acolo de pretutindeni, ca să fie auzite de producători. Aceștia se plimbau

tot timpul prin cluburi, în căutarea următorului Bon Jovi sau Springsteen. Concertele ofereau expunere maximă, astfel că patronii cluburilor plăteau trupele cu sume infime.

Chestia grozavă la Jake era că știa exact ce voia, fără să aibă vreun plan de rezervă. Ceea ce era al naibii de sexy – cel puțin, în opinia mea. Și era în totalitate dedicat țelului său. Nu ca alții – vreau să spun, ca mine. Sincer, Jake nu era de nasul meu, dar, din motive pe care nu le pricepeam, mă plăcea. Poate pentru că mă luam de el pe ideea că era un rupe-inimi rock'n'roll. Dar făceam asta tocmai pentru că mă gândeam că nu era de nasul meu. Sinceră să fiu, Jake mă speria puțin.

Era unul dintre puținii oameni pur și simplu cool pe care îi cunoșteam. O mai știam, desigur, și pe Jess. Ținând cont de faptul că stăteam să adorm pe mine, m-am bucurat că, în ziua aia, eram toți trei în aceeași tură. Speram să găsesc timp ca să rulez din nou, împreună cu Jess, detaliile filmului din noaptea precedentă.

— Salut, mi-a spus Jake și mi-a zâmbit șmecherește.

— Salut!

— Arăți ca un animal călcat de mașină, a intervenit Jess.

Apoi și-a legat șorțul roz și a luat un carnet de comenzi.

— Ai dormit vreun pic?

— Două ore.

Jake s-a dezlipit puțin de dulapul meu, atât cât să-mi pot îndesa lucrurile în el.

— Cât de tare s-a crizat maică-ta? a continuat prietena mea.

— Nu știu. N-am stat în casă decât o secundă.

— Probabil că doar își face griji pentru tine, a spus Jake și s-a uitat la mine cu ochii ăia ai lui de cățeluș.

— Ce-a vrut? m-a atârnat Jess.

— Ceva incredibil de important, doar că nu-și mai aducea aminte ce, i-am răspuns, legându-mi și eu șorțul cel roz cu sigla Finer Diner. Obişnuita ei amnezie indusă de votcă. Probabil că nici nu știe că m-a sunat de un miliard de ori. Poate că a apăsât pe buton cu fundul.

Jess mi-a aruncat o privire îndurerată. Știa cum se comporta mama. Ceea ce nu știa însă era că eu o evitam pe mama mai mult ca de obicei. Avea să facă o criză când va afla că, din toamnă, nu aveam de gând să merg la facultate. Nu-i spuseseam asta nici lui

Jess. La un moment dat, cu siguranță, aveam să intru într-o completă și totală răhățenie.

— Deci Lizzy e o petrecăreață în toată regula? a zis Jake.

Am schițat un zâmbet, văzându-i ochii de băiat rău cu privire blândă. Ca toți ceilalți oameni pe care-i cunoșteam, Jake avea un accent în stil *Clanul Soprano*, accent de care cei din jur râdeau – când zicea „petrecere“ se înțelegea „pepene“.

— Da, dar nici nu pot să mă compar cu tine și cu adoratoarele tale, i-am răspuns.

Jake a râs.

În ultimul an de liceu, eu și Jess făcuserăm eforturi să scăpăm de accentul acela, eliminând sunetele *w* și *u*, pe care ne obișnuiserăm să le adăugăm la orice cuvânt. De asemenea pronunțam mai apăsător *r*-urile. Însă, chiar și așa, din când în când, mie tot îmi mai scăpa câte un „al tiăuu“. Mai ales dacă băusem câteva beri. Iar Jess, de fiecare dată când se înțepa cu vreun ac, emitea un lung „ahuuuuuuuuuuuuuuuahu“ – un „au“ din cinci silabe. Dar cred că făcea asta intenționat.

După părerea noastră, newyorkezii aveau accent. Deși, cântând cu trupa, nu auzeai nici urmă de accent, Jake vorbea pur și simplu ca-n Jersey. Era la fel ca mine și Audrey. Asta era una dintre cele mai ciudate și mai incontestabile chestii legate de seara petrecută la Met: nici unul dintre invitați nu vorbea ca mine și ca prietenii mei. Era ca atunci când americanii vizitează Londra: toată lumea vorbește în engleză, dar nimeni nu vorbește în limba ta.

Nu mă puteam abține să mă raportez mereu la noaptea precedentă. Doamne, simțeam că aveam să plesnesc dacă nu mai vorbeam despre asta. M-am întors către Jess. Prietena mea și-a dat seama că eram pe punctul să-mi dau drumul la gură și s-a uitat la mine avertizându-mă să tac.

— Voi trei ați pus bazele unui club sau ceva de genu' ăsta? a strigat Buela. Avem clienți. Și tu, iubărețule!

Grăbindu-ne să ajungem în partea din față a restaurantului, am văzut că nu era decât un singur client, un individ care stătea la masa cea mai îndepărtată, aceea de lângă fereastră – tipic pentru Buela. Am schimbat între noi niște priviri iritate, dar m-am gândit că eu fusesem cea care întârziase, deci ar fi fost cazul

să iau comanda. M-am îndreptat politicos către individ, să văd dacă dorea ceva.

— Salut! Vrei o cafea?

Tipul a dat din cap că nu vrea. Mie nici că-mi păsa. Nici o problemă. Și cu asta se părea că aglomerația de la prânz se încheiase. Avea să fie o zi foarte lungă.

Dar m-am înșelat. În următoarele cinci ore, am fost asaltați de atât de mulți clienți, încât am simțit că mă prăbușesc de epuizare. Din cauza asta am și sfârșit turnându-mi pe mine o porție întreagă de chili con carne deluxe, cu ouă, împreună cu o turtă de porumb și salsa. Încercasem să-l servesc pe un camionagiu bătrân, pe nume Buddy, care aștepta la masa 6. Omul era un client fidel, așa că Buela s-a înfuriat peste măsură. Într-o clipită, Jake a sărit peste tejghea, ca să strângă mizeria.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Grozav, i-am răspuns, scuturându-mi gălbenuș de ou și bucățele de chili din păr. Sunt bine. Jake, nu trebuie să faci asta.

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu. Fă o pauză.

Buela numai de acord cu ideea asta nu părea.

— Ești cel mai tare, am spus.

Sincer, simțeam că voi leșina dacă nu stăteam jos. Târșâindu-mă spre baie ca să mă curăț, m-am străduit să nu mă uit în ochii Buelei, care scotea fum în spatele casei de marcat. Abia dacă-mi mai puteam ține ochii deschiși.

În spate, am luat o cola, pentru cafeină, și m-am așezat pe scaun în biroul Buelei, singurul loc unde puteai să stai jos. Am luat o înghițitură și m-am gândit să-mi odihnesc ochii o secundă. Aș fi vrut să mă târăsc în dulapul meu și să mă visez la Met, în pielea lui Audrey.

— Hei, nu cred că vrei să dormi aici o veșnicie, s-a auzit o voce. Buela ar putea să-nceapă să-ți oprească bani de chirie din salariu.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Jake, care mă scutura ușor de umeri. Stăteam cu capul pe biroul Buelei, iar din gură îmi cursese salivă, care se adunase într-o mică baltă în formă de balenă. Deci nu arătam deloc sexy. M-am șters la gură cu dosul palmei și-apoi, discret, am șters biroul cu cealaltă mână, sperând ca Jake să nu mă vadă. Eram plină de stil, știu. Jake

zâmbea. Era îmbrăcat cu cămașa lui „elegantă“, cea din flanel albastru. Probabil că ni se încheiase tura. Rahat.

— Doamne, ți-ai schimbat cămașa! Cât am dormit?

Eram așa de dusă.

— Trebuie să fi fost o noapte de pomină, mi-a spus el.

Apoi a râs, mi-a dat două aspirine și un pahar cu apă.

— Da, de mare pomină, am zis amețită și-am înghițit aspirina.

Pe Jake nu-l deranja că era din Jersey. Discutaserăm despre asta. N-avea de gând să plece vreodată. Și eu? Nu știu de ce, dar, după noaptea precedentă, mi se părea, mai mult ca niciodată, că-mi doream cu ardoare să plec din Jersey pentru totdeauna. Cum era vorba aia – „cum să-i mai ții pe loc, după ce-au văzut Parisul?“. Cam așa mă simțeam și eu.

Jake a tras un scaun și a încălecat pe el.

— Deci, Lizzy, e o trupă care se numește Dalton și despre care se spune că e foarte mișto. Cântă la Hiram's Junction. Eu vreau să-l văd pe toboșar. Pentru trupa mea. E la câteva mile distanță. Vrei să mergi?

M-am uitat în ochii lui fumurii de drăcușor și am dat din cap că nu vreau. Nici măcar nu știam de ce.

— Pernă, pat, am bolborosit.

Jake s-a aplecat spre mine. Cămașa lui curată și proaspătă mirosea așa de bine!

— Ești sigură?

Am simțit un freamăt în tot trupul. Știam unde bătea. Jake s-a apropiat și mai mult și m-a sărutat pe obraz, buzele mișcându-i-se ușor către gura mea. Nu l-am oprit. L-am sărutat la rândul meu, închizând ochii și simțindu-i răsuflarea. Căldura pe care o radiau buzele lui îmi cuprindea întregul corp. Am uitat unde ne aflam până când s-a auzit o bubuitură în ușa care dădea spre bucătărie.

— Număr singură toate bacșișurile astea? a strigat Jess. Fiindcă dacă le număr singură, atunci le și iau pe toate. De bani am cu siguranță nevoie.

O ultimă sărutare cu răsuflarea tăiată și m-am desprins de lângă Jake.

— Vin, vin!

Și m-am târât în restaurant. Jake s-a ținut după mine, trăgând ușor de băierile șorțului, până când acesta a căzut de pe mine. Mi

I-am tras înapoi.

— Fii cuminte, i-am șoptit.

Am împărțit banii cu Jess, iar eu le-am oferit partea mea. Firește că Jake a refuzat să ia ceva. Mi-am aruncat șorțul cel roz în dulap, după care m-am gândit că era mai bine să fac eu prima mișcare, ca să nu dau prost.

— Noapte bună! Nu sunt nici pe departe destul de cool ca să ies cu voi. Și oricum nu mai pot să-mi țin ochii deschiși.

— Nu renunți la placa asta? m-a întrebat Jake cu o față dulce, de cățeluș amărât.

— Trebuie să verific dacă nu cumva m-a sunat mama de o sută de ori.

Amândoi au izbucnit în râs.

— Bine, atunci fii atentă! Avem o cântare poimăine și-apoi încă una weekendul viitor – vor fi niște spectacole ca lumea, la Reilly's, pentru mulți producători. Trebuie să vii și tu. De acord? a zis Jake.

A ezitat o secundă, după care m-a împins ușor în umăr. Eu voiam încă un sărut. După cum m-a privit, și el voia același lucru.

— Bine, Romeo rock'n'roll! De acord.

L-am împins și eu în umăr – umărul lui era ferm și puternic, tare ca piatra. Târându-mă spre locul unde-mi parcasem anapoda Bestia Mov, am regretat decizia luată.

În timp ce Jess și Jake se îndepărtau, am auzit-o pe prietena mea consolându-l.

— Haide, sexosule! Poți să mă iei pe mine. Poate avem amândoi noroc și agățăm niște gagici.

Auzindu-i cum râdeau, m-am simțit ca o idioată. Și nici nu mai aveam cum să depăn amintiri despre noaptea mea cea glorioasă cu Jess. Am ezitat o secundă, dar mintea începuse să mi se împâclească din cauza lipsei de somn. Mi-am verificat telefonul, doar ca să văd într-adevăr dacă mama mă mai sunase.

Rahat.

„Mi-e dor de tine, prietenă din baie! Hai să vb înainte de petrecr!;) Tabby“

Doamne Dumnezeule – aveam un SMS de la Tabitha Eden, *Prințesa Pop*. Fusesse atât de varză; crezusem c-avea să uite.

Mi-am închipuit cât de incredibil ar fi fost să merg la o

petrecere de lansare a Island Records – o întreagă industrie a starurilor rock, fashioniste, moguli și eu, distrându-mă împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Tabitha Eden, pe teritoriul ei. Dar nu aveam nici o șansă să mă apropii suficient de mult ca să trec de cordoanele de securitate.

Și dacă am fi fost prinse la Met? Jess ar fi fost concediată. Și eu și ea am fi fost acuzate de furtul unei rochii de-un milion de dolari. Umilință. Rușine. Fotografiile de la poliție postate pe Internet. Și, cu toate că aceea fusese, cinstit vorbind, cea mai grozavă noapte din toată viața mea, ar fi trebuit să fiu incredibil de cretină și de tâmpită să mai încerc vreodată gluma aia cu Audrey. Nu-i așa?

Rahat, rahat, rahat.

Pe drumul spre casă de la serviciu, după ce am luat colțul cu Bestia, iată – lumini albastre și roșii, sclipind intermitent, o mașină de poliție a statului New Jersey parcată pe aleea din fața casei.

Vaidoamne, vaidoamne, vaidoamne.

Inima a început să mi se izbească de cutia toracică. Asta era. Veniseră să mă aresteze. Aflaseră de rochie. Am încercat să respir, dar îmi simțeam plămânii striviți. *Stai calmă, stai calmă.*

OK, totuși n-am furat rochia, nu? N-am părăsit clădirea. Deci nu putea fi vorba de furt. O împrumutasem. Nici măcar asta. La drept vorbind, nu făcusem decât *să-i schimb locul*, s-o mut din arhivă în galeria principală și înapoi. Ca un curator. Doar că eu nu eram curator.

Doar nu eram o cleptomană, nu furasem dintr-un magazin de bijuterii. Vedetele nu fură chestii tot timpul? Nu, nu se putea vorbi de furt. Nu furasem rochia.

Era vorba de ceva și mai grav. De fraudă.

Mă prefăcusem că eram altcineva decât eram în realitate. Îi mințisem pe toți și-i făcusem să creadă că eram *cineva*. Toată viața îmi închipuisem cum ar fi fost: o viață plină de magie și strălucire, cu smochinguri și sclipiri. În seara aceea, văzusem cum era „să sorbi lumină de stele” – după cum se exprima Buni –, deși doar pentru o oră. Și era absolut minunat, iar acum, în mod inevitabil, trebuia să plătesc pentru asta.

Mașina polițiștilor stătea pe loc, cu luminile licărind, dar fără să scoată nici un sunet. Am presupus că ofițerii erau în continuare în casă. Jess avea dreptate. Să probezi o rochie unică, în valoare de un milion de dolari, era o mare prostie.

Ah, rahat. O scosesem pe Tabitha Eden pe intrarea secundară,

din spatele clădirii. Deci *părăsisem* Met-ul îmbrăcată în rochie. Aveau să mă condamne cât ai clipi... ca și când aș fi furat bijuterii. Odată ce părăsești magazinul, ești vinovat.

Un milion de detalii ale infracțiunii mele mi-au năvălit în minte. Desigur, Met-ul avea peste tot zeci de camere de filmat. Pentru numele lui Dumnezeu, era un muzeu plin cu lucruri de valoare. Adică era OK să înhați un colier de faraon, vechi de șase mii de ani, făcut din aur și turcoaze, și să te bâțâi pe-acolo cu el atârnat de gât? Bineînțeles că nu.

Cu siguranță că fiecare mișcare a mea fusese înregistrată, fusesem surprinsă asupra faptului, adică părăsind clădirea într-o rochie sexy Givenchy.

Cam șase sute de oameni, inclusiv cele mai celebre persoane din New York City, mă văzuseră în rochia respectivă, vânturându-mă de colo-colo, râzând și bând șampanie. Cât de greu putea să fie să identifici *acea* rochie pe o cameră de filmare, când pe cap aveam, nici mai mult, nici mai puțin, decât o diademă? Joe, tipul de la securitate, el trebuia să le fi spus.

Era straniu cum stătea mașina de poliție acolo, cu luminile licărind și fără nici un sunet. Crema New Jersey-ului. Am apăsat accelerația și-am trecut pe lângă casă.

Printre gândurile disperate, mi-a răsărit Jess. Ea era mai compromisă decât mine. Îmi târâsem prietena în mijlocul aceluia dezastru din cauza obsesiei mele, complete și totale, pentru Audrey Hepburn. Vina avea să cadă pe Jess, cu toate că greșeala îmi aparținea. Am apăsat pe frână și am tras Bestia lângă trotuar.

Ah, rahat! Eram cea mai groaznică prietenă.

Probabil, chiar în clipa aia, poliția îmi purica dormitorul în căutare de dovezi.

Pagina Șase. Ah, rahat. Cum rămânea cu Pagina Șase?

Eram sigură că fotografia din Pagina Șase era pe monitorul laptopului. Probabil c-o văzuseră mama sau Courtney sau nebunul de frate-miu. Pagina Șase reprezenta o dovadă fotografică, iar aceasta era acum postată pe Internet, acolo unde putea fi văzută de toți procurorii. Practic, îmi pusesem singură lațul de gât.

În oglinda retrovizoare, am văzut-o scurt pe mama, când a ieșit pe verandă, îmbrăcată în treningul ei galben, uzat. Avea fața

boțită de griji și se sprijinea de balustrada șubredă. Apoi, înfrântă, s-a așezat pe prima treaptă a scării. Trăgea dintr-o țigară și arăta de parcă ar fi avut dureri.

Sorbea din obișnuita ei cană de picnic albastră. După cum părea, o casă plină cu polițiști nu era de-ajuns ca s-o țină departe de băutură. Apoi și-a scos din buzunar mobilul.

Și-atunci a început să-mi bâzâie telefonul. Eram îngrozită ca nu cumva să fie chiar ea.

Primisem însă un nou SMS de la Tabitha.

„Petrecere la High Line!! Folosește Tabbycat ca să intri;) XOXOXOXO.“

Doamne, viața unei petrecărețe nu mi se păruse niciodată mai îndepărtată.

Am apăsat pe accelerație și-am pornit-o spre singurul loc care-mi venise în minte.

În secunda în care a deschis ușa, plângeam într-un asemenea hal încât credeam c-o să fac implozie.

— Ei, asta nu e bine, nu-i așa, draga mea? mi-a spus Buni ca să mă liniștească.

M-a strâns în brațe cu putere și apoi m-a băgat în casă. În timp ce Buni închidea ușa de la intrare, m-am îndreptat, cu picioare tremurânde, spre canapea.

Vai, Doamne, Buni știa. Probabil că poliția trecuse deja pe la ea. Speram că se simțea bine. Oare ar fi trebuit să mă duc în altă parte? Eram atât de îngrijorată, încât nici nu mai puteam să gândesc limpede. Cufundându-mă în pernele de pe canapeaua uzată, am inspirat aroma liniștitoare a lui Buni – ulei de trandafir și vanilie. Ea s-a așezat lângă mine, strângându-mă cu brațul pe după umeri.

— Scumpa mea, probabil că situația nu e chiar atât de înfiorătoare pe cât pare acum.

Am izbucnit și mai tare în plâns. Buni s-a întins după o cutie cu batiste, iar eu mi-am simțit telefonul vibrând. Nu voiam să mă uit la el, dar mă temeam să nu fie Jess. Oare poliția ajunsese și la ea acasă?

Era din nou Tabitha Eden.

„Vii?!“

Dumnezeule!

„SUNĂ-MĂ!!“

Eram destul de sigură că Prințesa Pop a Americii n-avea să mă mai vrea la respectiva petrecere după ce avea să se afle că eram o infractoare, o condamnată pe motive de modă. Nici nu-mi puteam închipui ce-avea să spună.

Firește că fusesem prinsă. În toată viața mea, nu scăpasem niciodată cu fața curată dintr-un necaz. Niciodată. Spre deosebire

de majoritatea prietenilor mei, niciodată nu furasem din magazine, nu copiasem la vreun examen, nu mă furișasem în vreun cinematograful, nu șterpelisem băutură, bani sau țigări de la mama, așa cum făcuse Courtney.

Presupun că vestea bună era aceea că, dacă aveam să fiu încarcerată pentru furtul rochiei Givenchy, nu mai trebuia să-i mărturisesc mamei că refuzam să merg la facultate și astfel să-i ucid visul legat de „fiica mea, asistenta-șefă“.

Trupul mi-a fost zguduit de un val nou de bocete. Nu găseam nici măcar un singur lucru în viața mea care să nu fie un dezastru. Buni m-a mângâiat pe spate, vorbindu-mi pe un ton scăzut și liniștitor.

— Lasă, lasă, chestiile astea se rezolvă, de obicei, de la sine, mi-a spus ea.

Trăgând adânc aer în piept, am încercat să-i răspund. Buni s-a uitat la mine cu ochii ei albaștri și blânzi și și-a lipit palma răcoroasă și mătăsoasă de obrazul meu. Ah, cât mi-aș fi dorit să fiu Buni! Cu toți cei optzeci și unu de ani ai ei. Amintirile ei ar fi fost de preferat vieții mele.

— Draga mea, nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar sunt un pic surprinsă de faptul că ești atât de îngrijorată din cauza acestei situații, mi-a zis Buni.

— E un dezastru, am urlat.

Normal că eram îngrijorată!

— Eu n-aș spune că e un dezastru, m-a alinat Buni. Probabil că Ryan n-o să primească decât un avertisment.

Stai nițel! Cum?

— Așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

În mod evident, discutam despre două lanțuri infracționale diferite. Un hohot de râs involuntar mi-a urcat în gâtlee înainte să apuc să-l reprim, la fel ca un sughiț. Am înghițit, încercând să schimb macazul.

— *Ryan* are probleme? Ce-a mai făcut de data asta?

— Nu din cauza asta erai supărată? m-a întrebat Buni.

Nu voiam s-o mint. Pe Buni *nu puteam* s-o mint.

— M-am întors acasă de la serviciu și, pe alee, era parcată o mașină de poliție, i-am spus cu prudență. M-am speriat și-am venit direct aici.

O scăldasem. Jess m-ar fi strâns de gât dacă i-aș fi spus lui Buni. Ceea ce era foarte nasol, pentru că eu nu îi ascundeam nimic lui Buni.

— Fratele tău a declanșat alarma de incendiu de la școală. După care a glumit cu niște copii și le-a zis că are o armă. Ceea ce firește că nu avea, a oftat Buni. Astăzi, doar faptul de a spune așa ceva reprezintă practic o infracțiune. Nu știu ce-i în capul băiatului ăsta. Aspersoarele s-au pornit și au inundat sala de sport. Accesul la școală a fost interzis. Informația s-a difuzat și la știrile locale. A fost mare agitație.

— Ce-o fi fost în capul lui?

Ghemul din stomac a început să mi se micșoreze; aproape că puteam să respir din nou. Se părea că Ryan avea să ajungă la închisoarea din Rahway înainte s-apuce să-și ia permisul de conducere.

— Mama ta a sunat aici acum cincisprezece minute. Încearca să te găsească, a continuat Buni. I s-a părut că ți-a văzut mașina.

Ah, minunat! Dacă mama sunase la Buni însemna că era foarte supărată. Ele două nu vorbeau *niciodată*.

— Cum ți s-a părut?

— Nu prea bine. Nu reușea s-o găsească nici pe Courtney. Mi-a zis că se simte abandonată.

Am gemut.

— Scumpo, nu e treaba ta să ai grijă de mama ta, mi-a spus Buni. Poate să-și poarte de grijă și singură.

— Nu vreau să mă duc acasă. O să fie tare rău, m-am lamentat, îngropându-mi fața în umărul ei.

Mă simțeam ca un bebeluș mare și plângăcios, speriat și neajutorat.

— Da, păi, cred că e o idee bună să aștepți cât e în... starea aceea.

Amândouă știam exact la ce se referea.

— Întotdeauna poți să stai la mine oricât vrei, m-a asigurat Buni, strângându-mă cu căldură în brațe. Ce zici de niște fursecuri cu lapte și poate o vizionare terapeutică a lui *Tiffany*?

Am încuviințat din cap recunoscătoare, iar Buni m-a mai strâns o dată în brațe, pentru ca apoi să se ridice de pe canapea și să se îndrepte spre bucătărie. Evitasem ștreangul. OK, poate că

polițiștii voiau să pună mâna pe Ryan, fratele meu delicvent, o amenințare la adresa societății. Dar ar fi putut să fie pe urmele mele. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu la fel de norocoasă.

Am tras draperiile, am scos DVD-ul cu *Tiffany* din carcasă și l-am vârât în player. O porție sănătoasă de Audrey. Sau... poate nu. Oare cât de vinovată aveam să mă simt văzând din nou rochia aia?

Luând un șal de mohair din coșul aflat în spatele canapelei, am rulat rapid DVD-ul, trecând peste reclamele învechite, până când am ajuns la meniul principal, astfel încât filmul să fie pregătit pentru când bunica avea să revină de la bucătărie.

Buni și-a deschis ușa cu cotul, echilibrând pe brațe o farfurie uriașă cu fursecuri, șervete și două pahare mari cu lapte. Ar fi putut să lucreze la restaurant.

— Dă-mi voie să te ajut, i-am spus și i-am luat farfuria, așezând-o cu grijă pe măsuța de cafea.

Apoi Buni mi-a oferit un șervet și un pahar cu lapte.

— Și ce-o să se întâmple cu Ryan? am întrebat-o.

— Cam același lucru ca data trecută. Mama ta mi-a spus că a fost suspendat. Există și o amendă obligatorie pentru alarma falsă – până la o mie de dolari. Probabil că va fi nevoit să lucreze un număr semnificativ de ore în folosul comunității și să meargă din nou la psiholog. Ceea ce, la drept vorbind, i-ar cam prinde bine. Îmi iubesc nepotul, dar trebuie să-și bage mințile-n cap. Așa că, dacă te gândești bine, poate că incidentul ăsta nu e, de fapt, ceva atât de rău.

— Mama o să-și iasă din minți din cauza mieii de dolari.

Buni s-a mulțumit să clatine din cap.

— Și drama familială continuă, am adăugat.

— Știi, Lisbeth, uneori, lucrurile bune nu sunt tocmai grozave, iar lucrurile rele se dovedesc a fi, de fapt, bune, mi-a zis ea.

Am dat din cap, încercând să pricep ce vruse să spună, dar, cinstită să fiu, niciodată nu înțelesesem la ce se refereau oamenii atunci când se exprimau în felul ăsta. Mie mi se părea că viața era cam în alb și negru.

Ne-am cuibărit amândouă pe canapea și am strâns șalul de mohair în jurul nostru. Am apăsat butonul PLAY de pe telecomandă și, doar câteva secunde mai târziu, am început să

mă liniștesc la auzul primelor note ale melodiei „Moon River“.

Audrey a apărut pe ecran în rochia Givenchy. În seara precedentă, originalul acelei piese mă transformase într-o creatură cu mult mai glamouroasă și mai elegantă decât aș fi putut să visez vreodată să fiu prin forțe proprii.

Mi s-a oprit respirația.

Audrey stătea acolo, cu pungața ei albă, de la cafenea... deschiderea aceea serioasă și placidă întotdeauna mi se părea a fi sfârșitul unui film și nu începutul. Pentru prima dată însă nu puteam să mă uit la *Tiffany*. Am întors capul, simțindu-mă oribil.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Chipul lui Buni exprima numai îngrijorare.

— Mai e și altceva, nu?

Am încuviințat din cap, îngrozită și disperată să-i spun. Jess avea să mă omoare.

— Știi că indiferent ce necazuri ai avea, de orice fel ar fi, mie poți întotdeauna să-mi spui.

— Sunt aici, nu? i-am răspuns cu duritate.

Nu știu de ce am vorbit așa, dar mă simțeam de parcă m-aș fi înecat.

— Și asta e bine, a zis Buni perplexă.

Apoi a așteptat răbdătoare să continui. Am închis ochii și mi-am mușcat buza, încercând să-mi reprim lacrimile.

— Buni, am spus, dacă, de fapt, polițiștii m-ar căuta *pe mine* și nu pe Ryan? Dacă mâine sau săptămâna viitoare sau luna viitoare ar veni după mine? Ce m-aș face?

— Lisbeth, acum chiar că sunt îngrijorată.

Întinzându-mă după telecomandă, ca să pun filmul pe pauză, am simțit ca și când mâna mi s-ar fi mișcat cu încetinitorul. Audrey a rămas înghețată pe ecran, uriașă, strălucitoare cu perlele și cu eleganța ei atemporală, privind în vitrina de la *Tiffany*.

— Buni, am șoptit, cu voce tremurândă, trebuie să-ți spun ceva.

Buni râdea așa de tare, c-am început să mă tem să nu leșine din cauza lipsei de oxigen. Vorbesc serios: era practic vânătă.

— Sunt foarte sigură că n-o să ajungi la închisoare pentru că ai probat o rochie! a râs Buni. Chiar și o rochie superbă, minunată, faimoasă.

Și a făcut o mică piruetă, de parcă ea însăși ar fi purtat rochia.

— Serios? Cum adică?

Voiam cu disperare s-o cred.

— Păi, în primul rând, sunt convinsă că Met-ul are tot interesul să păstreze secretul. Multe dintre exponatele lor sunt primite cu împrumut sau donate și ultimul lucru de care un muzeu are nevoie este ca oamenii să creadă că sistemul de securitate al instituției e slab.

Eram uluită. Ideea asta nici măcar nu-mi trecuse prin minte.

— Tu și Jess nu ați stricat rochia, nu ați vărsat nimic pe ea. Iar acum piesa e în siguranță, încuiată în seiful de la Met, nu-i așa?

Am dat din cap că da.

— Atunci totul e în regulă, m-a asigurat Buni, cu ochi scăpărători.

Am ridicat din umeri.

— Așa e. Dar dacă vreuna dintre camerele de filmat sau unul dintre invitați...?

— Personalul muzeului e conștient că, atunci când deschid clădirea pentru petreceri, tot felul de lucruri se pot întâmpla. Din când în când, chiar și câte-o boroboață.

Ochii lui Buni sclipeau cu șiretenie. Nu m-am putut abține să zâmbesc. Presimțeam că aveam să ascult o poveste.

— De fapt, a continuat ea, îmi amintesc o mică serată, de la începutul ieșirii mele în lume, la care un anume frate Kennedy și-a petrecut o mare parte din timp bând whisky și purtând o

inestimabilă mască a fertilității din New Borneo.

— Scandalos! am exclamat.

— Din câte îmi aduc aminte, a executat și un soi de dans tribal, care să fie în ton cu masca. Ce noapte!

Ochii îi scăpărau zburdalnici datorită amintirilor.

— Era un bun dansator acel Kennedy. Te făcea să-ți pierzi capul.

— Tu?... Pe bune?

N-am putut să nu mi-o imaginez pe Buni dansând un tangou strengăresc sau cuibărită într-un colț al Met-ului împreună cu un Kennedy. Mă întrebam cu care dintre ei.

— Cât de mult crezi că te vor urmări autoritățile pentru că ai probat o rochiță? Nu vor să știe de asta! Ești așa de isteată! I-ai dus pur și simplu de nas. De fapt, dacă ar fi deștepți, ar trebui să te angajeze să organizezi o expoziție despre Audrey.

— Dar, Buni, dacă *totuși* vor veni după mine? Ce să fac?

— Cere-ți scuze cu frenezie. Promite-le că n-o să mai faci asta absolut niciodată.

Am râs.

— Am vorbit destul pe tema asta, a zis Buni și s-a dus în bucătărie, de unde a revenit cu o sticlă de șampanie. Acum, draga mea, hai să discutăm despre ceva mult mai serios.

Și, foarte atentă, a turnat pentru fiecare câte un pahar.

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat la petrecere.

Am așezat farfuria cu fursecuri între noi, iar eu i-am povestit totul, până la ultimul detaliu: cum m-am simțit purtând acea rochie minunată Givenchy, șampania, Tabitha răsturnată pe podea cu desuurile la vedere, strălucirea și glamourul din galeria principală, flirtul cu ZK Northcott, fotografia mea în Pagina Șase.

— *Pagina Șase!* a exclamat Buni. Ah, ce mi-ar plăcea s-o văd!

Am condus-o la micul birou din colțul sufrageriei, am pornit calculatorul vechi pe care nu-l folosea niciodată și am căutat rapid imaginea cu pricina. Deja mă simțeam mai ușurată.

— Ah, Doamne! Iată-te! a strigat Buni. Arăți splendid! Și pari fericită!

A ridicat sprânceana stângă spre mine.

— Ești făcută să strălucești.

— Serios? Să strălucesc? Aș fi fericită dacă eu și strălucirea ne-

am întâlni măcar din când în când. Ești sigură?

Am mai privit încă o dată cu melancolie, pe ecranul calculatorului, la imaginea mea, în rochia Givenchy. Încercam să procesez cuvintele lui Buni. N-ar fi fost extraordinar să pot să arăt așa și în realitate? Să pot să fiu fata din fotografie? Nu știu de ce – poate din cauza sentimentului de ușurare sau poate pentru că Buni văzuse fotografia din Pagina Șase și era atât de mândră de mine –, dar iar mi-a venit să plâng. Am încercat să mă țin tare și amândouă ne-am întors pe canapea.

Buni mi-a luat mâinile într-ale ei și a chicotit.

— Firește, sfatul meu e că... dacă ai ocazia să probezi... să zicem, rochia din *Pe aripile vântului* sau pe cea a lui Marilyn Monroe din *Domnii preferă blondele*, probabil că ar trebui să refuzi.

— Mulțumesc pentru pont.

Am răs amândouă, deși eu mă simțeam puțin sufocată. Buni mi-a strâns mâinile cu putere. Groaza iscată de mașina de poliție aproape că mi se evaporase.

— Buni, pot să te întreb ceva?

— Orice, iubito.

— Când te aud povestind despre viața ta din New York, de dinainte să-l cunoști pe bunicu', totul sună așa de strălucitor și de palpitant. Mă refer la petreceri, la dansuri, la întâlnirile cu diverși Kennedy și cu Jackie Bouvier și cu Frank Sinatra și așa mai departe. Nu ți-e dor de vremurile alea? Eu numai la asta visez: să duc o viață așa cum ai avut tu. Vreau să spun: ce s-a întâmplat? Familia ta a pierdut toți banii? A existat vreun scandal? Cum ar fi, ceva care să implice o anume mască a fertilității?

— Nu, nu, în nici un caz, a răs Buni.

— Mi se pare de necrezut. Cum de ai putut să renunți la tot?

Buni a ridicat din umerii ei micuți.

— M-am îndrăgostit.

— Serios? Și tipul era un ticălos? Un nemernic? Ți-a luat toți banii? Sau părinții tăi te-au izgonit?

— Nu, am plecat din proprie inițiativă. Cu bucurie. Și niciodată n-am mai privit în urmă.

— Dar cum? Tot New York-ul îți ciugulea din palmă. Ai fi putut să fii sau să faci orice. Îi cunoșteai pe cei din familia Vanderbilt. Și

pe cei din familia Rockefeller și pe tipul ăla din Mafie.

— Îi cunoșteam pe toți, a răs ea. Și toți sunt doar oameni, draga mea.

— Dar niște oameni foarte bogați și celebri. Nu a încercat Peter Lawford să iasă cu tine? Și Ducele de Liechtenstein sau ceva în genul ăsta? Vreau să spun că l-am iubit pe bunicu', a fost cel mai extraordinar om, dar cum ai putut să renunți la viața pe care o aveai ca să te măriți cu un muncitor în construcții?

Buni a zâmbit cu o expresie visătoare și s-a uitat la fotografia aceea veche, alb-negru, cu ea și cu bunicul Frank – stăteau amândoi cuibăriți într-o pătură, pe malul oceanului; asta cu mult înainte ca eu să mă nasc, ba chiar cu mult înainte ca mama să se nască. Arătau atât de fericiți împreună. Atât de relaxați unul în brațele celuilalt. Știam că eu nu mă simțisem niciodată așa.

Buni m-a privit cu ochi albaștri înlăcrimați și mi-a spus:

— Lisbeth, scumpa mea, atunci când o să te îndrăgostești cu-adevărat, o să înțelegi.

Și și-a înăbușit un mic oftat.

— Iartă-mă, i-am spus, strângând-o tare în brațe. Ți-e dor de el, nu-i așa?

— În fiecare zi.

O expresie dulce-amăruie i-a inundat chipul.

— Ai spus-o chiar tu: bunicul a fost cel mai extraordinar om. Avea ceva special. Era o persoană pentru care merita să-ți schimbi viața.

— Putem să ne mai uităm prin album? am întrebat-o, scoțând albumul din dulăpiorul alăturat, înainte ca Buni s-apuie să-mi răspundă.

Răsfoirea albumului era una dintre ocupațiile mele preferate. Fotografiile bunicii erau, pentru mine, ca un drog, risipeau întinericul – toate ingenuiele și tinerii arătoși, chipurile lor aurite de speranță și posibilități. Nimeni din familia mea, în afară de Buni, nu credea în speranță.

„Speranța e ca un pumn în gură“, obișnuia să spună mama. Poate că ăsta era motivul pentru care nu o vizita pe bunica. Era straniu cât de tulburată era mama, când părinții ei păreau atât de perfecți și de iubitori.

— Lisbeth, cred că, într-o zi, amintirile tale vor fi la fel de

încântătoare pentru tine așa cum sunt acum ale mele, mi-a zis Buni.

— Măcar de-ar fi așa, am spus, dând pagina. Și-acum mai povestește-mi o dată cum a fost când te-ai îndrăgostit de toboșarul de jazz, la primul bal al debutantelor...

Și ne-am pornit. Primele pagini erau cu fotografii și tăieturi din ziare din perioada de dinainte ca Buni să-l întâlnească pe bunicul. Adoram pozele alea. Buni împodobită cu perle și șifon alb pentru balul debutantelor sau semeață și elegantă la brațul unui tânăr chipeș ori pozând, plină de grație, împreună cu străbunicii mei, într-o sală plină cu cristale.

Și atât de multe rochii!

— Trebuia să ai cinci rochii de bal, cel puțin patru rochii de cocktail și toate accesoriile necesare pentru ospete sau ceaiuri, pălării drăgălașe și mai multe perechi de mănuși asortate, mi-a explicat Buni. Era ceva foarte elaborat.

— Ce-aș vrea să te văd îmbrăcată măcar într-una din rochiile astea, i-am spus. Erai așa de frumoasă!

— Să știi că-mi vin încă. Absolut toate.

— Doar nu le mai ai și acum?

Fusesem în micul apartament al lui Buni de milioane de ori și niciodată nu văzusem nici măcar *una* din rochiile alea.

— Sunt aici?

— Nu, n-am destul loc. Știu că e o extravaganță, dar nu m-am îndurat să le dau pe toate. Întotdeauna m-am gândit că, pe cele pe care le-am păstrat, o să i le fac cadou mamei tale, dar pe ea n-au interesat-o.

— Și unde sunt?

Am realizat ce ton disperat avusesem. Buni a izbucnit în râs și eu după ea.

— N-am mai fost acolo de ani de zile. Sunt împachetate și stau într-un depozit din ăla mare, de ciment, de lângă intrarea în Holland Tunnel. Plătesc factura lunar.

Imposibil. Inima mi-o luase la trap.

— Vai, Buni! Pot să le văd? am implorat-o. Te rog, te rog?

— Firește! Poți să le și *iei*, a râs ea. Sau ce-a mai rămas din ele. Toate sunt ale tale, dacă nu le-o fi năpădit moliile. Eu n-am mai fost acolo de aproape douăzeci de ani. Draga mea, vrei, te rog, să-

mi aduci cutiuța muzicală de-acolo?

Am traversat încăperea și am adus o cutiuță muzicală în formă de inimă, cu capac de cristal, pe care i-am pus-o lui Buni în poală. Când a deschis-o, cutiuța a început să cânte „Moon River“. Ne-am uitat una la alta și-am zâmbit.

— Vezi, o iubesc pe Audrey *aproape* la fel de mult ca tine.

A scos din cutiuță o cheiță legată cu o panglică roz și, cu delicatețe, a lăsat-o să-mi cadă în palmă.

— Clădirea Alpha, unitatea 504.

— Dumnezeu! Adică uau! Mulțumesc! am exclamat, urmărind conturul cheii din palmă cu degetul.

— Deci? Ne mai uităm la filmul ăsta sau nu? m-a întrebat Buni.

— Ne uităm!

Am început să râd și am întins mâna după telecomandă.

Am apăsât pe butonul PLAY, iar Audrey a prins din nou viață. Eu și Buni ne-am cuibărit una lângă cealaltă, ținându-ne de mâini și ne-am uitat la *Tiffany*. Când filmul s-a terminat, am mai strâns-o o dată în brațe pe bunica, i-am mulțumit pentru tot și mi-am luat la revedere.

Când mă îndreptam spre Bestie, telefonul a început să-mi bâzâie: era un nou SMS de la Tabitha Eden.

„Chiar exiști cu-adevărat?“

Nu-mi venea să cred câte SMS-uri îmi trimisese Tabitha. Sincer, crezusem că, în lipsa vreunui răspuns, avea să se plictisească și să uite bizara noastră întâlnire nocturnă din toaleta muzeului.

„Sper ca în wkend să fii partenera mea!!;) să nu mă faci să merg singură!! >.<“

Singură? Cum de putea să fie atât de singură tot timpul? La propria ei petrecere, în onoarea noului album? Era atât de ciudat, că mi s-a făcut milă de ea. Muream să merg, dar trebuia să fiu realistă. Mi-era imposibil să-mi fac apariția la petrecerea ei. Inevitabil, Tabitha și prietenii ei din înalta societate aveau să realizeze că nu eram cu-adevărat reîncarnarea lui Audrey Hepburn.

Și-apoi nici n-aveam cu ce să mă îmbrac, nu?

M-am uitat la cheița cu panglică roz și-am început să mă gândesc.

În secunda în care am plecat de la Buni, am și sunat-o pe Jess, implorând-o și milogindu-mă de ea să ne întâlnim la depozitul Room-2-Spare.

— De ce să ne întâlnim la unsprezece noaptea, la un depozit umed și greșos, lângă Holland Tunnel? m-a întrebat Jess.

— Nu vreau să-ți stric surpriza, i-am răspuns.

O jumătate de oră mai târziu, eram deja pe coridorul principal de dincolo de intrare. Depozitul se afla atât de aproape de gura tunelului, încât auzai măcinarea constantă a mașinilor și camioanelor care schimbau viteza într-una inferioară.

— OK, spune-mi doar că maică-ta l-a omorât până la urmă pe frate-tu, iar noi îi ascundem acum cadavrul într-un container pe care apoi o să-l expediezi în Brazilia.

— Cum de ți-ai dat seama? am râs, continuând să merg pe coridorul slab luminat de un neon pâlpâitor.

Căutam liftul.

— Vorbesc serios, Lisbeth! Oprește-te, mi-a cerut Jess și m-a prins de braț. De ce suntem aici?

— Fiindcă ești prietena mea și un geniu într-ale modei.

— Și?

I-am agitat cheia prin fața ochilor.

— Ce-ai spune de niște rochii haute couture din anii cincizeci, șaizeci?

— Ăăăă... bine...?

— Am fost pe la Buni și mi-a zis că și-a păstrat până acum toate rochiile alea elegante, de debutantă. Firește, m-am gândit că fashionista mea preferată își va dori să arunce un ochi peste ele.

— Incredibil! a exclamat Jess cu o lumină nouă în ochi. Și? Ce mai așteptăm?

O luase la goană pe coridor.

— Haide, haide!

Am urmat-o, uitându-mă cu prudență în cadrul fiecărei uși pe lângă care treceam. Depozitele astea erau înfricoșătoare, vreau să zic criminal-în-serie-înfricoșătoare, erau chiar genul de clădire unde puteai să dai nas în nas cu niște asasini cu topoare.

— Uite-l! a strigat Jess.

Ținea cu mâna ușa liftului, tropăind pe loc de parcă picioarele i-ar fi luat foc.

— Repede, repede!

Am intrat după ea în lift și am apăsat butonul pentru etajul patru, dar nu s-a întâmplat nimic. Ascensorul mirosea a urină. În cele din urmă, cușca s-a pornit brusc în sus, hârșâind din cauza metalului care se freca de metal.

Când am ajuns la etajul patru, a sunat soneria, dar liftul a rămas neclintit. Abia după încă douăzeci de secunde ni s-a deschis și ușa. Uram când se întâmpla asta; ca și când, în loc să se deschidă, liftul avea s-o pornească în jos, prăbușindu-se prin puț, într-un hău fără sfârșit, de unde nimeni nu putea să-ți audă urletele.

Ușa a scârțâit și s-a deschis.

Jess a sărit pe hol încrezătoare. Boxa lui Buni se afla doar la câteva uși distanță. Băgând cheia în broască, am constatat că nu puteam să o mișc în nici o direcție. Era înțepenită.

— Hai, mi-a zis Jess, lasă-mă și pe mine să încerc.

— O rezolv eu, am insistat, zgâlțâind cheia în sus și-n jos.

— Mor de curiozitate! Nu mai pot, m-a anunțat prietena mea, topăind.

Am tras cheia afară, am vârat-o la loc în broască și am început s-o tot glisez înainte și-napoi, până când am simțit că încuietorea a cedat.

— Poftim! am exclamat și-am dat ușa de perete.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Trebuie să fie și-un bec, a spus Jess.

Deși mă treceau florii, am pipăit prin întuneric vreo câteva secunde. Comutatorul m-a înțepat în palmă și-atunci l-am apăsat.

În lumina de neon pâlpâitoare, am văzut câteva scaune vechi și un șifonier din mahon învelit în plastic. Am recunoscut câteva piese din vechea casă a bunicilor, de dinainte ca Buni să se mute

la azil. Mai era acolo și o oglindă de perete aurită, care cobora până la podea, o comodă veche cu foiță de aur și, rezemate de zid, niște portrete înrămate ale unor persoane pe care nu le cunoșteam.

— Aia seamănă cu tine! a spus Jess, arătându-mi portretul unei tinere.

— Presupun că sunt niște rude moarte.

— Sau poate că e Buni când era mică? m-a întrebat Jess.

Era greu de spus.

— Uită-te aici, am zis, cotrobăind mai în adâncul încăperii slab luminate.

Un candelabru de cristal, care sclipea blând, s-a ițit din lateralul unei cutii de mari dimensiuni aflate într-un colț al camerei. În apropiere, învelit în plastic, se afla un fotoliu negru, luxos, care arăta de parcă ar fi trebuit să vină la pachet cu propriul star de cinema, așezat pe el într-o poziție relaxată.

— De ce Dumnezeu ține Buni toate astea într-un depozit?

— Ai văzut ce căsuță are la azil. Numai greutatea candelabrului ăluia și i-ar dărâma tavanul.

— Atunci de ce nu vinde totul?

— E sentimentală, ca mine. Probabil că nu vrea să se despartă de nici unul dintre obiectele astea.

— Sper doar ca Buni să nu se dovedească a fi o bătrână din aia care mănâncă mâncare de pisici și supă cu tăieței și, după ce moare, descoperi că a avut opt milioane de dolari îndesate în saltea.

— Sunt destul de sigură că mâncarea de bază e tortul cu brânză. Dar, data viitoare când mă duc pe la ea, o să-i verific saltea.

Eram agitată din cauza emoțiilor.

— Deci unde sunt rochiile?

Jess a tras într-o parte o masă rabatabilă cu incrustații, acoperită cu plastic, și s-a apucat să cotrobăie prin spate.

— Doamne... Dumnezeule! a sărit prietena mea.

Am ocolit în grabă masa și câteva cutii, ca să văd ce găsisese. Chiar în fundul încăperii, într-o stivă lipită de perete, se aflau mai mult de douăsprezece cutii cu AMINTIRI DE FAMILIE, plus alte două cutii mari, din plastic, pe care era scris PANTOFI și GENȚI.

Jess a extras o cutie din stivă și mi-a aruncat-o. Am ridicat cu grijă capacul. În interior, învelită într-o husă transparentă de plastic, era o rochie superbă, din tafta azurie. Jess a tras fermoarul husei și a scos rochia din cutie. Culoarele erau atât de vii și țesătura atât de curată, de parcă ar fi fost nou-nouță. Am dat s-o ating, dar prietena mea m-a oprit.

— Ești curată pe mâini? m-a întrebat ea.

Vorbise ca un adevărat muzeograf.

— Da, mami, i-am răspuns, ridicând palmele ca să mă verifice.

Apoi am săltat tivul rochiei și, pe măsură ce piesa aceea magnifică ni se dezvăluia în fața ochilor, amândouă am prins să-i examinăm țesătura.

— Asta e o rochie couture, a șoptit Jess, cu respirația tăiată. *Vintage* couture. Cred că valorează mii de dolari.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, când am mai coborât o cutie din stivă. Înăuntru era un costum Chez Ninon, din tweed gri-argintiu, cu guler roz.

— N-am mai auzit niciodată de ăștia, am constatat și i-am dat compleul lui Jess, care avea o privire de nebună fericire.

— Uau! Țsta e exact genul de costum pe care-l purta Jackie Kennedy. Știi, toată lumea crede că Jackie a fost îmbrăcată cu un compleu Chanel, în ziua când JFK a fost împușcat. Dar, de fapt, era o copie Chez Ninon, făcută cu aprobarea lui Coco Chanel, fiindcă tatăl lui Kennedy nu voia ca Jackie să pară că îmbracă haine snoabe, franțuzești. Deși oricum toată lumea credea că Chez Ninon era o firmă franțuzească. Sigur, jacheta e puțin cam dreaptă, iar fusta atinge genunchiul, dar așa era moda pe vremea aia.

Am continuat să dăm iama prin cutii, ca niște copii în dimineața de Crăciun. Am mai găsit costume Lilli Ann, Chanel, Nina Ricci, ba chiar și Irene. Apoi am dat peste o gentuță de seară, art deco, din mărgelile negru-intens, și rochii elegante, semnate de toți designerii cunoscuți, dar și de unii despre care numai Jess mai auzise. În timp ce prietena mea inspecta o piesă roșie, din șifon, eu am scos la lumină o rochie de cocktail neagră, splendidă, din organza.

— Doamne-Dumnezeule, a chițait Jess. Asta e o rochie roșie Valentino! Roșie! Știi ce chestie extraordinară e asta? Și mai e

acolo una verde.

— Hei, ia uită-te la decolteul ăla!

Draga de Buni! Era cea mai tare dacă reușise să poarte o asemenea rochie.

— Ia uite ce schelet de întărire are asta!

Și Jess mi-a arătat o rochie din brocard auriu.

— Cine mai are nevoie să și respire?

Latura de designer a lui Jess nu putea fi suprimată. Cu fiecare rochie pe care o atingea, nu se putea abține să comenteze despre evoluția modei de-a lungul anilor.

— Îți prinde bine acum cursul ăla de la FIT despre istoria modei în secolul XX, am glumit.

Dar ea abia dacă m-a auzit.

— Știi, am un morman de nasturi Chanel pe care i-am găsit într-o zi, după muncă, în gunoi, pe Fifth Avenue. Ar fi perfecți pentru asta, mi-a zis Jess, ridicând o rochie Chanel într-o nuanță de roșu-închis.

Nu mai suportam. M-am dezbrăcat până la desuuri și mi-am tras pe mine o rochie de cocktail verde-smarald, care avea corsetul strâns pe trup și fusta cloș.

— Ce faci? a sărit Jess. Fii atentă!

Prietena mea m-a ajutat să mă strecor în minunăția verde. Când mi-a tras fermoarul, ochii i s-au luminat.

— Arăți fantastic! Corpul tău e făcut pentru genul ăsta de rochii.

Mi-a inspectat rochia din toate unghiurile, întorcând tivul și mânecile.

— Buni e mai scundă cu câțiva centimetri decât tine, dar tu ai talia înaltă, așa că toată lungimea o ai în picioare.

— Poftim?

— Înseamnă că rochiile o să fie puțin mai scurte pe tine decât au fost pe ea, dar la corset și la șolduri aveți cam aceleași dimensiuni. Sigur, ea are sânii mai mari decât ai tăi.

— Toată lumea are sânii mai mari decât ai mei, dar îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, i-am spus.

— De-asta și sunt aici, a râs ea.

— Scurt e de bine, nu?

— Da, e mai modern, m-a liniștit Jess.

Am început să fac piruete în fața oglinzii, îmbrăcată în rochia aceea splendidă, verde-smarald, și, cu toate că ne aflam într-o debara din ciment, arătam de parcă aș fi fost în sala de bal de la Waldorf Astoria. Mă simțeam de parcă aș fi călătorit în timp, până într-o lume în care toate regulile erau diferite, în care nu mai eram constrânsă de mama, de orașul meu natal și de posibilitățile mele limitate.

Abia așteptam să văd și restul, așa că m-am întins după cutiile cu pantofi și bijuterii, scoțând afară tot ce apucam. Pantofii, mărturisesc, m-au cam dezamăgit. Erau vreo două perechi drăgălașe de balerini, dar majoritatea încălțărilor cu toc erau cam banale și foarte prăfuite.

Mai rămăsese o singură cutie mai micuță.

Înăuntru – bijuteriile, ah, bijuteriile – un colier Juliana verde, din diamante artificiale, cercei lungi cu pietre, brățări emailate și broșe strălucitoare în formă de floare. M-a luat cu amețeală când am observat ultimul obiect, aflat pe fundul cutiei – un săculeț din catifea legat cu șnur. L-am deschis și am scos la iveală o diademă minusculă din diamante sintetice. Ceva atât de în stilul lui Audrey!

Parcă aș fi descoperit o comoară îngropată.

Mintea a început să-mi zburde, gândindu-mă cum ar fi fost să port astfel de rochii; gândindu-mă la oamenii pe care i-aș fi cunoscut, la petrecerile la care aș fi mers, la o viață plină cu elegante posibilități.

Aș fi dat orice să am abilitățile sociale ale lui Buni, inteligența ei șireată și umorul ei. Felul în care fusesem eu crescută nu lăsa loc de speranțe. Ar fi fost mai bine să fi fost crescută de lupi decât de mama și de Courtney. Aș fi dat orice să pot să trăiesc așa cum trăise Buni, cu destulă eleganță și demnitate încât să-mi permit să mă preumblu prin societatea newyorkeză ca „una de-a lor“.

Jess mi-a așezat în jurul gâtului colierul verde Juliana și l-a închis la spate – uimitoarele lui nestemate, în formă de lacrimă, sclipeau până și în lumina aceea obscură. Și-atunci mi-a venit ideea.

— Crezi că ai putea, mă rog, să *modernizezi* rochiile astea? am întrebat-o.

— Cum? În nici un caz! Astea sunt niște piese de artă! a sărit

Jess, punând la loc capacul cutiei cu bijuterii. Nu trebuie modificate; trebuie păstrate exact așa cum sunt. Buni ar trebui să le doneze unui muzeu. Poate Met-ului, poate Smithsonian-ului. Cele mai multe dintre ele sunt intacte. Ar fi un act criminal să le modifici.

— Dar sunt niște rochii. Scopul lor e să fie purtate, am spus cu fermitate. *Destinul* lor e să fie purtate. De preferat, undeva, într-un loc fabulos. Cum ar fi, de pildă, o petrecere a cuiva din industria muzicală.

Jess a rămas mută; maxilarul i s-a încleștat, și avea o căutătură aspră.

— Frate, ai înnebunit? Avem noroc, NOROC, că am scăpat din toată afacerea aia cu Audrey fără să fim prinse. Știi ce se întâmplă dacă se găsește vreunul să-i pice fisa? Eu încă aștept să văd dacă Joe trece prin înregistrările de pe camerele de securitate. Sper că se înregistrează peste, după o noapte, altfel o să fiu concediată. Concediată! Și amândouă o să fim târate în închisoare. Și cu asta basta!

— Buni nu crede că am face într-adevăr închisoare, am anunțat-o.

— Doamne, Dumnezeule!!! Pe bune? I-ai zis lu' Buni? Ce anume n-ai înțeles din „*niciodată* nu putem să spunem nimănui nimic despre asta“?

— Liniștește-te ! Poliția a fost la mine acasă – nu după mine – pentru Ryan și am intrat în panică. Buni m-a întrebat ce s-a întâmplat și știi că pe Buni nu pot s-o mint. Iar ea n-o să spună nimănui. I s-a părut amuzant.

Jess a clătinat din cap și-a expirat zgomotos, dezamăgită.

— Probabil că glumești. Nu pot să cred că ai de gând să-mi riști slujba doar ca să mai tragi un rând de cocktail-uri cu gașca de moguli. Ca să fii *fana* Tabitheei Eden.

— Nu e vorba de Tabitha. Și nici de rochia lui Audrey. N-o să aibă nimic de-a face cu muzeul.

— Nu fi proastă! Nu crezi că, atunci când toată șarada asta o să se întoarcă împotriva ta și lumea o să-nceapă să pună întrebări, n-o să se întoarcă pe fir, până la Pagina Șase, la Met și la gala aia?

Nu mă gândisem la asta.

— Nu fi supărată pe mine, am spus. Tu ești cea care-mi spune

tot timpul că ar trebui să gădesc ceva care să mă încânte.

— Mă refeream la o carieră! Rahat, chiar și la un hobby. Nu să riști umilințe publice, concedieri și închisoare ca să joci o farsă, sub masca lui Audrey Hepburn, unei găști de puști din protipendadă și micuței și tristei tale vedete pop.

Iritată, Jess s-a așezat pe șezlong.

— Și ce-ai câștiga dacă ai merge până la capăt cu chestia asta?

Câteva clipe, am tăcut.

— Nu știu.

— Frate, cred că e cool și-așa mai departe, dar unde vrei să ajungi? Vrei să faci o carieră din a poza pe la petreceri?

Prietena mea avea dreptate. N-aveam nici un plan și nici un țel – altul decât acela de a merge la petrecere, ca să văd cum ar fi fost să mai stau o noapte în compania Tabitheii Eden. Tânjeam să mai sorb o dată din lumina de stele. Dar, pe de altă parte, Cenușăreasa avusese un plan bine stabilit când s-a dus la balul de la castelul prințului?

— Îmi pare rău, Jess. Pur și simplu, sunt amărâtă, am zis. Mă simt de parcă viața mea ar coborî un munte, cu o mie șase sute de kilometri pe oră, iar destinația ar fi total greșită. Aseară, la Met, în rochia lui Audrey, mi s-a întâmplat ceva. Știu că totul era fals, dar în mine s-a aprins o scânteie pe care nu o pot stinge. A fost mai mult decât faptul că rochia îmi venea perfect; a fost sentimentul că în mine exista o altă persoană. Pentru tine e altfel. Tu ai știut întotdeauna ce trebuie să fii. Dar eu, până acum, habar n-am avut. Abia aseară am simțit care mi-e destinul. Am gustat din el. Însă, dacă tu nu mă ajuți, n-o să izbutesc niciodată să-l împlinesc. Nu știu cum, dar simt că treaba asta ar putea să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

În ochii lui Jess a apărut o expresie tristă și nedumerită.

— Știi că nu e suficient să-ți pui pe tine o rochie, ca să intri într-o lume din care nu faci parte, mi-a spus ea. Nu crezi c-o să te verifice, c-o să se întrebe cine ești? De unde ai venit? Ce cauți acolo? Țștia sunt oameni cu sânge albastru. Care-și petrec timpul tot cu oameni cu sânge albastru.

Nu știam ce să-i răspund. Era prea dureros să mă gândesc că rămăsesem înțepenită acolo unde mă aflam. Am închis ochii. Nu voiam să plâng. Când i-am redeschis, Jess luase rochia Dior, și-o

lipise de trup și o studia în oglindă. Apoi a inspectat o bucată de tiv care se sfâșiase.

— Cred că am găsit rochiile astea fix la momentul oportun, a zis ea.

— Da, nimic nu durează o veșnicie, am spus eu melancolică, privind-o cum întorsese rochia pe dos, iar acum îi pipăia cusăturile.

— Profesorii mei ar considera sugestia ta o blasfemie, a continuat Jess. Să bagi foarfeca într-o piesă Dior vintage sau să modifichi o Cassini e o nebunie.

— Ei, hai, nu trebuie să tratăm rochiile astea ca pe niște fărâme de istorie. Asta e combinația perfectă dintre tot ceea ce știi și ceea ce vrei să faci. Și, oricum, rochiile sunt ale mele. Buni mi le-a dat mie.

Uram faptul că, rostind cuvintele alea, păream un copil, dar îmi dădeam seama că mintea lui Jess lucra febril.

— Asta înseamnă să încalc multe reguli, a zis ea.

— Da, nu vrem să încălcăm nici o regulă.

În colțul gurii, prietena mea avea un zâmbet, care abia aștepta să înflorească, și-atunci mi-am dat seama că aveam șanse de izbândă.

— Ei, presupun că toată lumea are dreptul să facă o idioțenie înainte să meargă la facultate.

— Ești cea mai bună prietenă, am exclamat, luând-o în brațe, strângând-o tare și încercând să ignor faptul că tocmai spusese cuvântul „facultate“.

— Să nu uiți asta, mi-a spus ea.

— Țasta o să fie micul nostru proiect. O să-l numim „Cum am devenit Audrey Hepburn“.

Jess ar fi trebuit să mă refuze, dar n-a făcut-o.

Aveam nevoie de o identitate secretă. „Lisbeth Dulac“. M-am gândit că numele ăsta mergea. Era numele de fată al lui Buni, așa că mi se părea o minciună mai mică, nu era ca și când aș fi ales un nume la întâmplare, din cartea de telefon.

Închizând ușa șifonierului, m-am retras în intimitatea micului meu refugiu din copilărie. Petrecerea de lansare a albumului Tabitheei era peste trei zile și aveam nevoie de mai mult decât de noroc și de vechile rochii ale lui Buni.

Împreună cu Jess, căzusem de acord că Pasul 1 era să-mi creez o pagină de Facebook. Asta era cea mai rapidă cale ca să-mi inventez un prezent și un trecut, ceva care să poată fi găsit pe Google, ceva care să demonstreze că noua „eu“ exista. Nu eram vreun geniu în materie de tehnică, dar, ca toată lumea, crescusem cu Facebook-ul și mai știam și eu câteva chestii.

Am ales data de 4 mai, ziua de naștere a lui Audrey, și un an de naștere cu trei ani înaintea celui real, după care mi-am deschis un cont nou, cu o adresă de e-mail falsă, însă degetele mi-au înghețat pe tastatură când a venit momentul să introduc amănuntele. Nu aveam nici cea mai vagă idee câte limbi vorbea Lisbeth Dulac, care era muzica ei preferată sau ce liceu absolvise.

Cufundându-mă în perne, am încercat să dau de cap acestei probleme. Oricare dintre informațiile pe care le furnizam, putea să mă deconspire, să scoată la lumină impostura. Mă durea capul numai gândindu-mă la asta. Bâzâitul lin al minifrigiderului mă moleșea – îmi era imposibil să-mi mai țin ochii deschiși.

În minte mi-a tot răsunat melodia „Moon River“, care se revărsa din cutia muzicală a lui Buni. Asta până când m-am trezit, realizând că, de fapt, sunetul acela înăbușit provenea de la telefonul îngropat sub perne. Amețită, am răspuns, gândind că la telefon era Jess. Ea putea să mă ajute să rezolv problema.

— Hei, ce mai faci?

— ...Lisbeth?

Am înghețat. A cui era vocea aia? Rahat.

— Lisbeth? Tu ești?

Dumnezeule, Tabitha!

Mi-am închis telefonul și l-am aruncat pe podea de parc-ar fi fost încins în foc. Am intrat în panică. Rahat.

Apoi m-am gândit: *mesageria vocală*.

Rahat. Dacă Tabitha mă suna iar și-mi auzea mesajul normal, haios, de fată de cartier, tot planul meu se ducea pe apa sâmbetei. Trebuia să mă mișc mai rapid decât putea să-și plimbe Tabitha degețelele manichiurate pe telefonul ei încrustat cu pietre.

Mi-am repornit telefonul, am intrat pe Setări, Mesaj pentru Căsuța Vocală și-am reintrodus Setări din Fabrică – după care m-am prăbușit la loc în perne, uitându-mă la telefon și așteptând, cu inima zbătându-mi-se în piept. Gândurile îmi goneau prin minte. Poate că totuși nu fusese ea.

În mod evident, faptul de a trăi o viață fantasmagorică prezenta cel puțin o problemă – îmi inducea o stare groaznică de paranoia.

Ecranul telefonului s-a luminat și a început să-mi cânte „Moon River“ în palme. L-am lăsat să sune, ca să-mi îngădui timpul necesar să respir.

Pentru o secundă, am luat în considerare chiar și posibilitatea de a lăsa baltă tot planul. Nu eram genul de fată care să mintă – începeam să simt în stomac o senzație ca o bătaie de aripi, care-mi făcea greață, de parcă înăuntrul meu ar fi fost prinsă o creatură care nu putea să se elibereze.

Chiar și atunci când fiara cea mică se calma, în secunda în care mă gândeam din nou la minciuna respectivă, făptura începea iar să țopăie. Așa că eu nu prea mințeam – doar față de mama, în legătură cu facultatea. Iar aia nu era atât o minciună, cât o omisiune.

Verificându-mi telefonul, am constatat că Tabitha nu se obosise să-mi lase vreun mesaj. Oare începea să-și piardă interesul?

Îmi făceam griji din cauza celor de la Pagina Șase – cât aveau să-mi țină fotografia pe site? Așa că am copiat-o de pe pagina web

pe desktop. I-am tăiat pe ZK și pe Dahlia și astfel am obținut o poză perfectă pentru FB. Dar cum rămânea cu celelalte amănunte?

În mod sigur, toată lumea mințea pe FB. Sora mea, Courtney, avea o prietenă, Stephanie, care susținea că un tip de la un website de bârfe o plătea ca să meargă la petrecerile lui – sticle de tequila gratis, plimbări cu limuzina, mese cu trei feluri de mâncare, punguțe cu cadouri și nici o persoană căreia să-i pese dacă avea sau nu vreun act de identitate. Tot ce trebuia să facă era să posteze mesaje pe Twitter în care să spună cât de grozave erau petrecerile respective. S-a dovedit însă că povestea asta era doar o scuză inventată, care să-i justifice comportamentul iresponsabil și îmbibat în alcool. Înfloriturile ostentative reprezentau o normă când venea vorba despre cât de bine îți merge, cât de extraordinară a fost petrecerea sau cât de tare s-a îmbătat toată lumea.

Telefonul a început să-mi bâzâie și m-am uitat la ecran.

„Hei, salut!:)“

Rahat. Trebuia să dau un semn. Oare ce-ar fi făcut Audrey? m-am întrebat. Cum ar fi fost dacă Audrey ar fi crescut în plină eră a distracțiilor digitale?

Audrey își cunoștea toate defectele și descoperise cum să le transforme în avantaje. Avea un întreg inventar de lucruri care nu-i plăceau la ea – nasul neregulat, ochii prea depărtați, pieptul prea plat – detaliu cu care, pe lângă multe altele, puteam să empatizez. Dar își dezvoltase propriul stil și propriul look – cocul, ochelarii de soare uriași, o garderobă simplă și elegantă, alcătuită din piese clasice.

Audrey Hepburn o crease pe Audrey – asemenea Cenușăresei, dar fără ajutorul unei zâne bune. De vreme ce, în toată viața mea, nu văzusem pe nimeni cu o baghetă de aur, voiam, la rândul meu, să fiu propria mea zână bună.

„SUNĂ-MĂ!! DĂ-MI SMS!!“

Mi-am imaginat-o pe Audrey pe Facebook. Nu, Audrey n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Dar poate un blog? Un blog putea să fie bagheta mea magică, putea să mă ajute să creez ceva din nimic.

Mi-am închipuit opinii complicate despre modă și viață. Mi-am închipuit postări din timpul călătoriilor cu mult-iubita mea Buni.

Puteam să postez lucruri pe blog, de oriunde din lume, fără să ies vreodată din casă.

„Tocmai te-am sunat... Tu ai fost??“

De data asta, Tabitha nu voia să se lase.

Fie că-mi plăcea sau nu, acesta era momentul adevărului. Ori îi dădeam înainte și reluam contactul cu ea, ori renunțam la tot. Făcându-mi curaj, i-am răspuns la SMS.

„Am fost plecată într-o călătorie. Tocmai mă îmbarc în avion. Mă întorc la timp ca să ne vedem la petrecerea ta.“

„Abia aștept!!;)“ am adăugat.

Acum nu mai puteam să dau înapoi. Trebuia să-mi aduc aminte să respir.

OK, m-am gândit, hotărăște-te și termină treaba.

Am descoperit că existau zeci de modalități de a posta pe un blog ca anonim, așa că am creat o pagină pe care am urcat link-urile către câteva cauze nobile, pe care Audrey le-ar fi sprijinit, un calendar de petreceri de la Invitatul unui Invitat și câteva dintre magazinele mele preferate din New York, de unde niciodată nu fusesem în stare să cumpăr ceva.

Fotografia furată de pe Pagina Șase era perfectă pentru „despre mine“, dar blogul avea nevoie de un nume și de un soi de imagine. M-am gândit la noaptea în care eu și Jess descuiaserăm boxa lui Buni, mi-am amintit toate rochiile pe care le văzuserăm, tablourile și bijuteriile. Am cotrobăit în geantă, am găsit diadema minusculă cu pietre a lui Buni și m-am minunat de ea.

Obiectul ăsta spunea totul. I-am făcut o poză cu telefonul și am postat-o în capul paginii.

Am scris cu Bodoni Seventy-Two, fontul pe care-l folosiseră pentru titlurile din *Mic dejun la Tiffany*, numele blogului deasupra diademei: Luminile Reflectoarelor – mi-a venit chiar atunci. Făcea parte dintr-un citat favorit din Audrey.

Pentru prima dată, mă așezam în lumina reflectoarelor, mă dezvăluiam interesului public... doar că, speram, nu prea mult.

„OK, pe curând;)“ mi-a scris Tabitha.

Am dat să-i răspund la mesaj, dar m-am gândit că, la clasa I, începuseră deja să-mi ofere cocktailuri.

Deci aveam o identitate nouă și un blog – dar oare aveam și ceva de spus? Opiniile ferme fuseseră cheia succesului lui Audrey

Hepburn.

Acum mai trebuia doar să văd dacă și eu aveam așa ceva.

Mă simțeam ca un ofițer CIA care se pregătea să plece într-o misiune sub acoperire.

Următoarea fază a proiectului „Cum am devenit Audrey Hepburn“ era să-mi construiesc o istorie în imagini, fotografiile în care să apar la evenimente superșic, purtând rochiile splendide ale lui Buni reinterpretate de Jess. Existau însă două probleme. Prima era aceea că statutul meu de chelneriță la o cârciumă din New Jersey nu mă așeza pe lista de invitați de la petrecerile cele mai cool din oraș. Soluția? Trebuia să merg acolo neinvitată.

A doua problemă era aceea că presa nu avea absolut nici un motiv să-mi facă poze. Pentru că – înțelegeți – eram un nimeni. Deci, în principiu, aveam să fiu nevoită să dau buzna în pozele unor moguli și ale unor celebrități. Ceea ce aveam sentimentul că nu era la fel de simplu pe cât suna.

OK, trei probleme. Dacă eram prinsă? Aveam să fiu târâtă afară de la petrecere și umilită exact în fața persoanelor pe care încercam să le impresionez. Cel mai groaznic lucru, acela de care mă temeam cel mai mult, era că întreaga mea aventură ar fi putut eșua chiar înainte de a debuta. Soluția? Nici una.

Jess aranjase cu o colegă de la unul dintre cursurile ei, care lucra ca asistentă la o firmă de PR, să ne înlesnească intrarea la o petrecere Bar3, ca bloggerițe mondene. Pentru asta, am lăsat baltă tura de la The Hole, ceea ce nu era puțin lucru, dat fiind că amândouă aveam nevoie de banii din bacșișuri.

Primul eveniment a fost o petrecere din aceea sponsorizată, pentru o nouă marcă de votcă făcută în Hamptons, din cartofi foarte scumpi, modificați genetic. Nu glumesc. Era genul de reuniune pentru care plăteau un intermediar celebru, ca să populeze sala cu tinere stele de cinema, substitute de vedete averse de expunere în presă și câteva „casnice adevărate“, plus toți

bloggerii mondeni și reporterii de care puteau să se milogească, pe care puteau să-i împrumute sau să-i mituiască. Participarea la o astfel de petrecere ar fi însemnat o înjosire pentru Tabitha și gașca ei, așa că nu-mi făceam griji că m-aș fi putut întâlni cu ea.

Odată ajunse înăuntru, ne-am arătat ecusoanele de presă, pe care le confecționaserăm folosind, pur și simplu, imprimanta lui Jess și le laminaserăm cu o oră înainte. Prietena mea era îmbrăcată cu una dintre ținutele ei mini, cu un lejer iz punk, iar eu abordasem cel mai banal și șters ansamblu pe care reușisem să-l găesc în șifonier. Fusta mea neagră, balerinii negri și cămașa albă cu nasturi îmi garantau, practic, invizibilitatea în marea de newyorkezi. Nimeni nu avea să mă remarce până nu mă schimbam în rochia splendidă a serii.

Ne-am ascuns în toaletă și Jess a scos Dior-ul refăcut din geanta uriașă pe care o purta tot timpul cu ea. Rochia era criminală. Cu un corset strâns pe trup și o fustă cloș din tul, era absolut amețitoare. Eram atât de agitată, că nu puteam să stau locului. Jess nu-i făcuse prea multe, dar modificările erau foarte moderne. Era ca atunci când rapperii iau riff-ul dintr-o melodie clasică, pe care o știi pe dinafară, și-l transformă în ceva atât de cool și de original încât abia aștepti să ieși pe ringul de dans. Jess făcuse același lucru, doar că folosindu-se de o rochie couture atemporală.

Nu fusese ușor s-o determin să se apuce de treabă. Puteam să jur că va izbucni în lacrimi când va face prima tăietură. Eu îi tot spuneam că nu făcea nimic altceva decât s-o scurteze puțin și să scoată o parte din armătura corsetului, ca să nu mă înțep – efect secundar dureros al faptului că aveam talia atât de înaltă. Dar Jess era complet îngrozită chiar și de asta. Dacă tivul n-ar fi fost deja puțin vătămat, probabil că n-aș fi trecut de acest hop. Normal că, după prima modificare, a cuprins-o frenezia.

Am intrat într-unul dintre separeurile toaletei și am îmbrăcat rochia, în vreme ce prietena mea stătea de pază. A insistat asupra unor retușuri finale, adăugându-mi puțină culoare la ochi și pe buze. Aproape că mă așteptam s-o văd scuipând pe deget și curățându-mi fața așa cum făcea mama când eram mică.

Odată îmbrăcată, ne-am urât una alteia noroc și ne-am despărțit, în mod discret. Ajungând în mijlocul petrecerii, am

încercat să-mi fac curaj ca să mă bag în seamă cu câteva personaje bine alese. Ca plan de rezervă, Jess s-a pregătit să facă și ea poze de pe margine. Dacă poliția mă târa afară, prietena mea putea să ia fotografiile alea și să le vândă celor de la *The Post* ca să facă rost de banii pentru cauțiune.

Vreun sfert de oră m-am învățat pe la petrecere, ochind diverși fotografi, observând pe cine pozau și chinându-mă să-mi iau inima-n dinți și să fac ceva.

Bingo! Un fotograf aliniase doi tipi cu față de cal, genul de bancheri, și m-am gândit că mi-ar fi fost simplu să pornesc de acolo. Bărbații în vârstă nu refuză niciodată o femeie tânără. M-am băgat între ei, luându-i de braț, tocmai când fotograful a făcut poza. Din cauza gestului de flagrantă înșelătorie, inima îmi bătea la fel de repede ca aripile unei păsări colibri, dar măcar mai aveam încă o imagine cu alter ego-ul meu. Și, apropo, unul dintre boșorogi m-a ciupit de fund.

Jess m-a îndreptat către o înșiruire de șase debutante, care – am presupus – nimeriseră acolo de la hotelul de alături. Păreau atât de nelalocul lor – cum ciripeau de zor cu accentul lor sudist și din cauza look-ului aceleia demodat al debutantelor, cu mânuși lungi și albe și tot tacâmul. Am intrat în cadrul lui Jess și am pozat chiar când s-a declanșat blițul, purtându-mă de parcă eu și debutantele am fi fost surori de club care s-au regăsit după multă vreme sau ceva de genu'. Dior-ul meu modificat într-o mare de țărăncuțe debutante.

Îndepărtându-mă pe nesimțite, am dat peste cap un pahar cu șampanie luat de la un chelner și am mai dat buzna scurt în alte patru fotografii, stând, mai curând, în fundal, ca și când aș fi râs sau aș fi discutat cu cineva. Apoi m-am îndreptat către Jess, care aștepta lângă bar ca să-și tragă sufletul. Prietena mea mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat în sus.

— Dior-ul chiar a ieșit în evidență printre toate ținutele alea în stil tradițional. O să fie o fotografie cool pentru portofoliul meu, a zis ea.

— Mă bucur că ți-am fost de folos, draga mea, dar poate că ar fi mai bine să plecăm înainte ca vreunul de-aici să realizeze că sunt o mare impoștare.

— Cred că ai dreptate, dar, înainte să plecăm, nu vrei să-mi iei

ceva de băut? Trebuie să fac pipi.

— Sigur, și mulțumesc că mi-ai împărtășit această informație.

I-am făcut semn barmanului că mai vreau șampanie, în timp ce, în minte, îmi analizez reprezentarea. Mă simțeam destul de mulțumită de mine însămi când un tânăr arătos, îmbrăcat cu un costum negru și o cămașă lavandă, s-a apropiat și el de bar.

— Vai, ce groaznic, a spus tipul, ca pentru sine.

Studia același grup de debutante chicotitoare în poza căruia mă vârașem și eu mai devreme.

— Un tsunami, nu crezi?

Și, spre oroarea mea, individul s-a întors ca și când ar fi vorbit cu mine.

— Mă scuzi? i-am zis.

Dar, de fapt, mă gândeam: *Vai, Doamne, ăsta e Isak Guerrere.*

Isak Guerrere, designerul chipeș și ultrafaimos, care avusese și pierduse, de mai multe ori, propria linie vestimentară și care devenise celebru prin însuși numele lui mai mult decât pentru oricare alt motiv. Mă rog, și pentru propriul reality show de modă, pe care eu îl urmăream cu religiozitate. Frumusețea lui aspră te făcea să-ți dorești ca Isak Guerrere să nu fi fost homosexual. Dar machiajul care-i sublinia pomeții și părul aranjat cu gel confirmau, fără nici un dubiu, această informație.

— Am zis că debutantele alea sunt un adevărat *dezastru*, un tsunami de modă. Nu crezi?

Privirea lui pătrunzătoare mă studia, fără jenă, centimetru cu centimetru: părul, rochia, pantofii. Nici un detaliu nu putea să-i scape. Era prea puțin să spun că mă simțeam ca o căprioară captivă în lumina farurilor unei mașini. Temându-mă să nu intru în panică, mi-am forțat mintea ca să spun ceva, orice.

— Poate că e o reconstituire a unui moment decisiv din istoria modei? am zis, mimând nonșalanța și împreunându-mi degetele pe sub bar, în speranța că răspunsul acela îi era de-ajuns.

— Ah, da, însă istoria modei e mereu supusă revizuirii, mi-a spus el zâmbind.

Întorcându-se de la baie, Jess a înghețat când a văzut cu cine stăteam de vorbă. Arăta de parcă ochii stăteau să-i iasă afară din orbite.

— Apropo: tu cu ce ești îmbrăcată, dacă nu te deranjează că te

întreb?

Aproape că m-am înecat cu șampania.

— Unde-mi sunt manierele?! Îmi cer scuze. Eu sunt Isak Guerrere.

— Desigur, am spus, revenindu-mi. Sunt un mare fan al ținutei pe care i-ai creat-o lui Natalie Portman pentru Globurile de Aur. Pur și simplu genială!

Vedeți? Cei șase ani în care urmărisem obsesiv blogurile cu celebrități nu fuseseră iroșiți.

— Chiar așa? Ei, îți mulțumesc. Acea a fost una dintre creațiile mele preferate, mi-a răspuns Isak cu un aer blazat. Și tu cine ești?

— Lisbeth Dulac. Sunt încântată să te cunosc.

Aveam impresia nu atât că mințeam, ci, mai curând, că jucam un rol într-o piesă. *Gândește ca Audrey. Gândește ca Audrey.*

— Dulac, a zis designerul, de parcă ar fi încercat să-și amintească unde-mi mai auzise numele. Lisbeth Dulac, a repetat, pentru ca apoi să-mi ia mâinile într-ale lui. Dă-mi voie să mă uit la ținuta ta.

Mie-mi venea s-o rup la fugă, dar felul în care îmi ținea mâinile mă făcea să mă simt prinsă în capcană.

— Vintage, Dior. Sau nu?

Expresia lui Isak era serioasă, privirea îi era sălbatică.

Văzut de-aproape, părul dat cu gel îl făcea să pară nebun, ca un om de știință dement. M-am străduit din răspuțeri să fiu veselă și drăgălașă în ciuda felului în care eram studiată.

— Rochia asta a ta îmi induce un orgasm de modă, mi-a declarat designerul.

Replica lui mi s-a părut atât de haioasă încât nu m-am putut abține să chicotesc. Isak a părut ușor ofensat.

— Râzi dacă vrei, dar rochia ta e incredibil de curajoasă, lejer blasfematoare, însă uluitoare. Și designerul ei este...? m-a chestionat el.

Apropiindu-mă, i-am șoptit:

— Sper că o să înțelegi că nu pot să-i dezvălui numele.

Omul m-a privit suspicios.

— E secretul tău?

A vrut să pară șocat, dar era mai degrabă intrigat și satisfăcut

— pentru moment.

— Da, și apreciez discreția ta.

— Absolut unică și perfect croită, a murmurat el, excepțională asemenea celei care o poartă.

Isak i-a făcut semn unui chelner cu o tavă cu pahare de șampanie.

— Un toast, a zis el, în onoarea noii mele prietene, care dă dovadă de foarte mult stil.

Am zâmbit încântată. Jess avea să *moară* auzind ce avusese de spus Isak despre rochia ei.

— Mulțumesc, am spus, ușurată că evitasem pericolul.

Șampania a curs și, curând, temerile mele s-au evaporat și ele. Râdeam cu Isak de parcă am fi fost cei mai buni prieteni.

— Și-acum, Lisbeth, spune-mi două lucruri pe care le-ai făcut în ultima vreme și pe care nu le-ai mai făcut niciodată până acum, mi-a cerut el.

Părea atât de cucerit de mine! Discret, Jess ne-a făcut câteva fotografii de la distanță.

— Păi, am cunoscut un designer de modă minunat, pe care-l cheamă Isak, am răspuns.

— Mulțumesc pentru reclamă. ăsta e unu, și doi...?

— Păi, să vedem... Ah, am inaugurat un blog.

Imediat am regretat că spuseseam asta.

— Extraordinar! Cum se numește?

— Ah, sunt jenată. Nu e mare lucru, am zis, convinsă de fiecare cuvânt pe care îl rostisem.

— Ei, haide!

— Luminile Reflectoarelor, dar abia ce l-am pornit, am spus, ușor încurcată.

— Sunt convins că e minunat. Ador numele ăsta. E cu două tăișuri. Ce fată isteță ești, a spus Isak, cu un zâmbet ușor, schițat în colțul gurii.

Mie mi s-a strâns inima. Mă temeam că mă expusesem mai mult decât ar fi trebuit.

Jess mi-a făcut semn că era cazul să plecăm. Probabil își dăduse seama că eram îngrijorată.

— Ei, dragă Isak, cu siguranță am putea să stăm de vorbă la nesfârșit, am zis, ridicându-mă de pe scaunul de la bar, dar a

venit vremea să plec. Sper că nu te superi.

Abia când m-am ridicat am realizat cât de mult băusem.

— Ba mă supăr foarte tare, dar a fost o întâlnire încântătoare, mi-a răspuns el, ridicându-se și luându-mi mâna. Ne vom revedea curând?

— Sper, am spus și m-am străduit să-mi fac o ieșire grațioasă, fără să mă împiedic în tocuri.

În noaptea aia, eu și Jess am râs până când, practic, am făcut pe noi. Am trecut prin toate pozele din aparatul foto, retrăind fiecare glorioasă secundă a aventurii noastre. Oare chiar izbutisem să scăpăm cu fața curată atât de ușor? Prima modificare a lui Jess era atât de spectaculoasă, încât numai Isak Guerrere o sesizase. Dar nu i-am pomenit nimic prietenei mele despre blog. Nu voiam să-și facă griji.

În seara următoare, aveam de gând să revenim la locul crimei – la Met.

O parte din mine, una foarte sâcâitoare, se temea că împingeam gluma prea departe.

Nu m-am putut abține să reanalizez în minte conversația purtată cu Isak. Fiecare secundă a întâlnirii noastre fusese delicioasă. Deși întregul meu *savoir-faire* fusese complet fals, mă descurcasem de minune. Realizarea aceasta părea să aibă o anume valoare, ca și cum, vorbind cu el, îmi încropisem, în timp real, o viață și o personalitate. Mă comportasem de parcă aș fi fost *cineva*, o persoană cu un punct de vedere și cu o personalitate. Isak păruse sincer interesat de ceea ce avusesem de spus.

Și eu eram un om cu opinii, însă opiniile mele erau adânc îngropate, acolo unde nimeni nu putea să le audă sau să le vadă. Acum însă aveam un motiv pentru care să le extrag din cele mai întunecate colțuri ale minții și să le scot la lumină. Mai exact, în „lumina reflectoarelor“.

Faptul că mă dădusem în vileag, și tocmai în fața lui Isak Guerrere, însemna că acum eram obligată să posteze câte ceva pe abia înmuguritul meu blog. Asta dacă voiam ca planul meu să funcționeze.

Ca să mă mângâi și să mă pun pe treabă, m-am imaginat discutând, plină de curaj, cu Isak. Ca și când opinia mea ar fi contat. Am deschis pagina blogului și am început să scriu primul meu text.

„Să stai, într-o rochie nouă, cu vârfurile pantofilor aduse unul către celălalt, pozând cu capul înclinat într-un unghi de 45 de grade, nu mai este ceva acceptabil“, am scris. „Dacă vrei să găsești miezul modei, atunci trebuie să pornești de la scară mică – detaliu după detaliu, cusătură după cusătură. Să elimini ceea ce e inutil are la fel de multă importanță ca descoperirea următorului mare designer de modă.“

Am tras adânc aer în piept ca să citesc și să recitesc ceea ce scrisesem. Mulțumită, am continuat.

„Regizorul de film Steven Soderbergh a spus odată că «Realizarea oricărei forme de artă înseamnă, pur și simplu, rezolvarea unei probleme. Trebuie să elimini versiunile care nu sunt bune de nimic. După care vezi ce ți-a rămas.»“ Nu eram sigură unde auzisem citatul ăsta, dar, cel puțin, nu o citam pe Chanel, asemenea tuturor celorlalți bloggeri de modă.

„Moda înseamnă cu siguranță mai mult decât să-ți îmbraci păpușa Barbie. Moda înseamnă alegere după alegere, pași făcuți unul după celălalt.“ M-am gândit câteva secunde și apoi am continuat.

„Un nasture, un pantof, o mănușă care ți se potrivește perfect – despre asta va fi blogul acesta. Va avea drept subiect studiul modei, începând de la bază, detaliu cu detaliu, dar și aprecierea artei și măiestriei de care este nevoie pentru ca fiecare piesă să devină perfectă. Pornind din acest punct, încetul cu încetul, îți voi arăta, dragă cititorule, că oricine poate ajunge de la nimeni la cineva și că sufletul poate fi hrănit cu toate nuanțele luminii reflectoarelor.“

Pfiiuu, era aproape plin de miez.

Am întins rochia Dior modificată de Jess și alte câteva piese din comoara lui Buni și, folosind micul meu aparat foto digital, am pozat o parte dintre nasturii superbi adăugați de prietena mea, tivul modificat, colțul gulerului și minunata cusătură interioară realizată manual.

Toate fotografiile le-am făcut pe fond alb, astfel încât cadrul să nu se vadă pe blog. Voiam să prezint, cât se poate de simplu, doar ceea ce era esențial. Am încheiat cu un alt citat pe care mi l-am adus aminte, un citat din acel neofit fashion, Winnie the Pooh.

„Uneori, lucrurile cele mai mici ocupă locul cel mai mare în inima noastră.“

Am tras adânc aer în piept și am verificat din nou tot ce scrisesem. Am completat și link-ul „despre mine“, unde am scris:

Salut. A începe un blog este comparabil cu a începe o relație. Inițial, totul e proaspăt, promițător și nou. Sper, pentru binele meu și al vostru, ca lucrurile să rămână așa. Mă leg să fiu un bun camarad, să postez des și să vă arăt câteva creații ale prietenului meu, Designerul X, un secret bine păstrat al cărui destin este să

strălucească.

Acesta era începutul. Următoarea oprire – Met.

Participarea, fără invitație, la un alt eveniment găzduit de Met nu a fost prima noastră opțiune. Am decis să mergem acolo pentru că n-am găsit nimic altceva în calendarul monden la care să avem vreo șansă să intrăm. Jess era încă îngrijorată din cauza domnului Myers. În muzeu nu se mai întâmpla nimic în seara aia, deci era puțin probabil ca Myers să-și facă apariția la o astfel de reuniune. Omul nu era tocmai un petrecăreț.

Evenimentul se numea „Salvați gheparzii“. Nu văzusem prea mulți gheparzi în ultima vreme, deci cu siguranță nu se găseau pe toate drumurile. Deși sărăcia părea și ea a fi o cauză demnă, citisem că stresul traumatic secundar apăruse și în zona celor care se confruntau cu problema „ce bijuterii să port în seara asta?“, deci bănuiam că totuși gheparzii erau ceva de care putea să-ți fie milă un pic mai ușor.

Eu eram îmbrăcată cu rochia din tafta de mătase azurie, prima rochie pe care o găsisem în boxa lui Buni. Pe lângă alte modificări, Jess înlocuise o panglică de satin fără viață cu una funky, cu aplicații manuale de mărgele, și mai rărise straturile de tul de sub fustă. Piesa arăta acum absolut splendid.

Strecurându-mă pe o intrare de serviciu, de lângă bufet, i-am ocolit pe zdrahonii de la securitate, un soi de *Bărbați în negru*, și m-am furișat până în sala unde se ținea petrecerea, fără să fiu observată.

Micuța creatură agitată din stomac îmi țopăia de colo-colo ca nebuna. Peste tot nu vedeam decât camere de securitate și agenți de pază. Dacă prezența mea îi resuscita memoria vreunuia dintre agenți sau îi oferea vreunui detectiv ultimul indiciu de care el sau ea avea nevoie ca să aibă tabloul complet al escapadei? Am început să respir adânc.

Adam Levine, de la Maroon 5, pe care îl consider un mega-zeu

al sexului, stătea împreună cu un reporter și un fotograf de la *Us Weekly*. Reporterul îi aștepta, de fapt, pe Adam și pe încă vreo doi tipi pentru o fotografie, așa că m-am apropiat de ei cu pași măsurați.

Pe bune, cred că rochia de tafta a lui Buni mi-a conferit superputeri sau ceva de genul ăsta. Chiar înainte ca fotograful să apese declanșatorul, am sărit între băieți, de parcă eu aș fi fost fondatoarea trupei. Adam a pufnit în râs, pozând cu un rânet amuzant pe față și un braț petrecut în jurul taliei mele, chiar când fotograful a făcut instantaneul.

— Minunat, dragul meu, am zis, imitând cât puteam mai bine vocea lui Audrey.

În același timp, m-am întors cu fața spre Adam și cu spatele către reporter, pentru ca acesta din urmă să nu apuce să mă întrebe cum mă cheamă. Tremuram, dar m-am gândit la Holly Golightly și la atitudinea ei „viața e o petrecere continuă”.

— Și cum merge lucrul la albumul secret? i-am șoptit muzicianului.

Acesta a părut surprins, întrebându-se, în mod clar, cine naiba eram și cum de știam că lucra la un album nou – ceea ce fusese doar o jalnică presupunere – nu toți muzicienii lucrează la un album nou?

— E o nebunie. De fapt, tocmai l-am terminat.

— Splendid! Abia aștept să-l ascult, am spus, zâmbindu-le celorlalți membri ai trupei, pentru ca apoi să mă îndepărtez relaxată.

Simțeam fiori în tot trupul, din vârful picioarelor până în cocul de pe cap – eram inundată de un soi de încredere în mine de-a dreptul sfidătoare, ceva ce nu mai simțisem niciodată până atunci.

Nu-mi venea să cred: amărâta de mine, un nimeni din South End, socializând cu tot felul de mahări și de simandicoși. Cine s-ar fi gândit? Am tras cu ochiul și am văzut-o pe Jess sus, la balcon, cu aparatul foto – prietena mea mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat.

Ai, trebuie să fiu încrezătoare... pot să fac asta, m-am gândit, până când cineva m-a bătut pe umăr.

— Știu ce pui la cale, mi-a comunicat individul și mie mi-a

venit să mor.

M-am răsucit încet pe călcăie, ca să-mi acord câteva milisecunde în plus, să pot să formulez o scuză sau să găsesc o portiță de scăpare.

Tipul era îmbrăcat într-o haină din piele neagră excelent croită. Fața lui îmi era oarecum familiară, dar nu știam de ce. Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbetul lui ușor amuzat dădea impresia că omul mă cunoștea. Oare ăla era un zâmbet bun sau malefic? Nu reușeam să-mi dau seama. Ochii lui căprui și vii erau întrebători și se distingeau perfect pe fundalul părului roșcat și ciufulit. Și tipul avea în mână o cameră de filmat.

— Scuză-mă, nu cred că ne-am cunoscut, i-am spus cu un curaj falsificat.

— Nu în mod formal, dar eu te-am mai văzut. Unde? Știi cumva?

Panicată, i-am scrutat ochii, ca să-mi dau seama ce intenții avea. Oare ăsta era cameramanul din fața Met-ului, cel care, în prima seară, îmi luase lumina din ochi? Își dăduse deja seama că eram aceeași cu fata schiloadă, îmbrăcată cu jeanși, care căsca gura la celebritățile de pe covorul roșu din fața clădirii?

Ca să-l distrag, am adoptat în totalitate masca lui Audrey. Era singura mea opțiune.

— Scumpule, nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem, ceea ce e păcat...

Ochii lui căprui cu nuanțe aurii s-au uitat direct în ochii mei și-atunci am înghețat. Tipul m-a studiat atât de intens, că am clipit.

— Păcat? m-a întrebat el.

Ah, Doamne, cum să termin fraza? Măcar ce vrusesem să spun? Era doar un cameraman băgăreț... Trebuia să scap de acolo.

— E păcat pentru că am întârziat la o întâlnire, am spus, scanând încăperea în căutarea unei căi de salvare. Te rog să mă scuzi.

Și m-am întors să plec.

— Stai, a zis el, întinzând mâna spre mine. Chase Raynold, Lux TV.

Acum era rândul lui să fie fâstâcit.

— De fapt, e doar casa mea de producție. Trebuia să scriu ceva

pe cameră. Sunt cameraman de modă. Colaborez cu site-uri web, lucrez pentru Fashion Week, la petreceri, chestii din astea. Uite cartea mea de vizită în caz că ai nevoie de, ăăă, mai multă expunere.

Și a aruncat o privire scurtă spre balcon, acolo unde stătea Jess. Prietena mea s-a uitat la mine întrebătoare – nu știa ce se întâmplă.

— Ei, asta e foarte interesant, dar chiar trebuie să plec.

Tipul a râs.

— Am mai văzut mișcarea asta, a continuat el. Îți faci intrarea, după care dispari pe neștiute. Încerci să-ți controlezi imaginea.

— Ăăă, da, ai perfectă dreptate, am spus. O fată trebuie să-și păstreze intimitatea, nu crezi? Apreciez discreția ta. Și acum, dacă nu te deranjează...

Când am pornit-o către bar, inima îmi bătea în piept cu sălbăticie. Am cerut un pahar cu șampanie și l-am băut rapid. Am tras puțin de timp, după care m-am prefăcut că fac cuiva cu mâna și m-am îndreptat către ieșire. Totul era atât de jalnic și de fals. În mod clar nu duceam pe nimeni de nas, decât pe mine. Am scrutat balconul, căutând-o pe Jess, dar prietena mea dispăruse. Tipul de la Lux îmi dădea fiori. Trebuia să plecăm de-acolo rapid.

— Domnișoară Dulac, ce minunat să te revăd!

Am tresărit, surprinsă să-mi aud numele cel fals rostit de cineva. Întorcându-mă, am dat peste noul meu amic, Isak Guerrere.

— Ce fată umblăreață ești! Dar n-ar trebui să te ascunzi prin colțuri, scumpețe, mai ales când ești îmbrăcată cu altă rochie de petrecere absolut uluitoare! Presupun că-ncerci să-l eviți pe unul dintre numeroșii tăi admiratori?

— Ce plăcere să te văd! am spus.

Deja mă îndrăgostisem de Isak. Reușea să mă facă să mă simt frumoasă-foc, într-un fel în care numai un designer gay ar fi putut să o facă.

După ce m-a cântărit din cap până-n picioare, Isak m-a pus să fac o piruetă și mi-a pipăit rochia în zona taliei.

— Cu certitudine, materialul e original, dar în stare perfectă. O altă reinterpretare inedită realizată de... cum ai spus că se numește designerul?

Am chicotit.

— Dragul meu, știi că am jurat să păstrez secretul.

Am mai luat o gură de șampanie, am văzut că tipul de la Lux TV se îndepărtase și m-am simțit din nou confortabil.

Telefonul a început să-mi sune. L-am scos din gentuța-plic fără să gândesc.

— Bună, scumpete.

— Lizzy, tu ești?

Rahat. Era Jake.

— Vorbești cam ciudat.

Mi-a sărit inima din piept. Nu mai vorbisem cu Jake de trei zile. Cu o noapte înainte, îl ratasem la cârciumă, fiindcă eu și Jess renunțaserăm la tura noastră, iar în seara următoare Jake avea încă o cântare.

— Lizzy, după ce ni se termină tura, vrei să...

M-am panicat și i-am închis.

— Bietul băiat! a spus Isak.

De unde-și dăduse seama, habar nu aveam. Am zâmbit stânjenită, deși mă simțeam înfiorător. Nu voiam să-l tratez pe Jake așa, dar, în ultima oră, mă chinuisem să livrez cea mai convingătoare imitație a lui Audrey în fața unui public de reporteri, celebrițăți, fashioniste și unul dintre cei mai cunoscuți designeri din țară, iar asta însemna că, dacă mai rosteam un singur cuvânt în fața lui Isak, m-aș fi deconspirat.

— Ei, mă bucur să te văd aici în seara asta, a continuat Isak, risipind tăcerea aceea jenantă. Evenimentele astea pot fi atât de plicticoase.

Designerul părea ciudat de blazat, de parcă un asemenea eveniment l-ar fi plictisit. Presupun deci că o prospătură ca mine era binevenită.

— Dorești poate încă un pahar?

Jess a apărut din nou la balcon – era îngrijorată și-mi făcea semne să plecăm.

— Isak, scumpule, ești atât de minunat, dar nu ne-am sincronizat deloc. Tocmai plecam, i-am spus cât de calm am putut.

— Atât de curând? Ce păcat, a zis el clătinând din cap. Ce-o să mă fac fără tine? Sper că o să te regăsesc la petrecerea organizată în cinstea prietenei...

Înainte s-apuce să-și termine fraza, lumina unei camere de filmat a fost proiectată pe noi.

— Domnule Guerrere, pot să iau un cadru scurt cu amândoi?

Chase Nu-știu-cum se întorsese, cu o expresie satisfăcută pe chip și ținându-mă cu privirea.

Primul meu instinct a fost s-o rup la fugă. Dar gestul ar fi părut suspect. Așa că m-am lipit de Isak și am pozat. Cât putea să dureze să ni se facă o fotografie?

Chase a râs.

Ce făcusem?

Cameramanul s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit.

— Ăăă, asta e o filmare. Ai voie să te miști.

Zisese „un cadru“ – asta nu însemna poză? Am simțit cum m-am înroșit.

— Îmi cer scuze, am spus.

— De fapt, mișcarea e de preferat, m-a sfătuit Chase.

Isak și-a dat ochii peste cap. Mie au început să-mi transpire palmele, iar pulsul îmi bubuia în urechi. Unde era Jess? Cum puteam să scap din chestia asta? Știam că puteam să pozez – dar să fiu filmată? Nu folosisem nici măcar YouTube-ul. Treaba asta mă depășea complet.

— Îmi pare rău, nu pot, i-am șoptit lui Isak. A fost o încântare să te revăd, dar chiar trebuie să plec.

Bestia cea mică și tristă din interiorul meu plângea după ajutor. Isak m-a prins însă cu fermitate de braț, neluându-și ochii de la cameră.

— Nu așa de repede, dulceață, mi-a zis el. Rămâi, zâmbește și fii superbă cât eu mitraliez ceva pe tema demnei cauze din seara asta. Totul o să fie în regulă.

Aveam două posibilități: să cedez sub imperiul groazei și să fug sau să rămân, cu riscul de a leșina. Am decis că, de fapt, nu aveam de ales. M-am rugat ca Jess să poată să mă mai aștepte.

— Desigur, am zis, trăgând aer în piept ca să mă calmez și străduindu-mă din răspuțeri să nu mă mai gândesc la aparatul de filmat.

Văzusem destule vedete care aveau un aer relaxat și calm, în timp ce erau filmate, așa că m-am hotărât să stau și eu dreaptă și să zâmbesc ca și cum aș fi aparținut acelei lumi, ci nu realității

obișnuite – o impastoare, care juca rolul lui Holly Golightly, îmbrăcată într-o rochie veche de cincizeci de ani.

— Deci, domnule Guerrere, ne aflăm aici, la gala pentru Salvarea Gheparzilor. Știu că sunteți un mare apărător al animalelor sălbatice. Ce ar trebui să știm despre evenimentul din această seară? a întrebat Chase.

Omul ăsta părea să știe că, dacă îi servea lui Isak o întrebare de bun simț, designerul avea să-și facă numărul. Isak, logoreic cum era, s-a lansat într-un discurs care suna de parcă l-ar fi citit dintr-o broșură. Toți termenii potriviți erau prezenți: „patrimoniu natural“, „abordare holistică“, „apel“ și „cursa pentru supraviețuire“. Avea pregătită chiar și o anecdotă despre Jane Goodall.

Vederea nu îmi mai era clară și am realizat că începusem să mă hiperventilez. Dar undeva, între chinul de a mă forța să zâmbesc și dorința de a nu leșina, ceva magic s-a întâmplat. M-am trezit cu ochii ațintiți în obiectivul camerei și, în mod uluitor, mă simțeam bine. Chiar îmi plăcea să stau acolo.

După care, la fel de repede pe cât începuse, totul s-a terminat. Căldura proiectorului a dispărut, iar magia momentului s-a disipat.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Jess, sus, la balcon. Prietena mea era întoarsă cu spatele și vorbea cu cineva. Când s-a mișcat puțin, am înțeles de ce era panicată. Șeful ei, domnul Myers, stătea la câțiva centimetri distanță de ea și urla. Rahat.

— Mulțumesc, Isak, a zis Chase.

Instinctiv, m-am uitat în jos, la încheietura mâinii, ca să-mi verific ceasul imaginar.

— Am întârziat... foarte... mult. Îmi pare foarte rău, Isak, scumpule.

Eu și designerul am simulat un sărut – ceea ce, pentru mine, reprezenta o premieră. Gestul era la fel de caraghios ca în filme și m-am simțit ridicol făcându-l.

— Chase, dragul meu, mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut, am zis.

— O să ne revedem curând. Sunt convins, mi-a răspuns el.

Am încercat să nu-mi fac griji în legătură cu ceea ce vruse să spună cameramanul când a rostit acele cuvinte.

Am ridicat privirea și-am văzut-o pe Jess cu coada ochiului. Myers se evaporase, iar prietena mea își agita disperată brațele către mine, ca un controlor psihopat de trafic aerian. Părea gata să izbucnească în lacrimi în orice secundă.

Venise momentul să plec.

Jess s-a aruncat în patul meu, cu brațele răsfirate de parcă ar fi vrut să fie crucificată.

— Sunt așa de idioată! a exclamat ea.

— Haide, Jess! Chiar așa de nasol a fost?

Stătuserăm în dormitorul meu toată după-amiaza. Îmi epuizasem argumentele menite s-o facă să se simtă mai bine. Deși avusesem un succes nebun în debutul proiectului cu rochiile lui Buni, Jess decisese să renunțe. Gata cu dorința de a deveni Audrey Hepburn.

— Așa m-a luat valul cu proiectul ăsta al tău nebunesc, c-am uitat ce trebuia să fac, mi-a spus ea, îngropându-și capul în perne.

Nu știam ce să-i răspund, așa că m-am așezat pe marginea patului îngrijorată.

Se pare că domnul Myers o surprinsese pe Jess făcându-mi poze în muzeu. În mod normal, chestia asta n-ar fi reprezentat mare lucru – vizitatorii muzeului aveau voie să facă poze oricând, atâta vreme cât nu foloseau blițul sau vreun trepied – *mai puțin în anumite zone*. Petrecerea avusese loc într-una din galeriile contemporane, adică într-o *anumită zonă* unde nu ți se permitea să faci fotografii. Firește, nu toată lumea știa că fotografiatul era complet interzis în galeriile contemporane, așa că, de obicei, venea un paznic care-ți cerea să te abții. Dar Jess știa, fiindcă lucra acolo. Numai că uitase, pentru că-mi făcea poze mie.

Myers n-o concediașe, dar fusese pe-aproape. Mai rău, urlase la ea în fața tuturor.

La plecarea de la Met, prietena mea era atât de roșie la față și de jenată, încât crezusem c-avea să cedeze și să plângă în fața tuturor. Iar Jess nu plângea niciodată. Și niciodată nu făcea greșeli la serviciu – se simțea complet expusă – și înțelegeam de ce. Probabil că n-o ajutase nici faptul că eu stătusem, la parter, și

jucasem rolul ingenuiei cu Isak și Chase.

— Myers mă urăște! a zis ea.

Abia dacă-i auzeam vocea, înfundată în pernă. Ce stranie schimbare de situație! Întotdeauna Jess fusese mult mai îndrăzneță decât mine. Dar acum, în mod neașteptat, eu mă aflam pe un drum nou – eram dispusă să risc totul. Spre deosebire de Jess, nu voiam să păstrez lucrurile pe care le puneam în joc. Putea să se aleagă praful de viața mea, dar oricum era o viață pe care nu mi-o doream.

Muncind pentru o carieră care, în ochii tuturor, era cât se poate de logică, Jess era sprijinită la fiecare pas de familia ei, în vreme ce eu eram blestemată să devin asistentă-șefă – o profesie perfect valabilă, dar nu și pentru mine.

Prietena mea s-a ridicat, a traversat camera și s-a apucat să cotrobăie în geanta aia uriașă a ei – a scos și-a aruncat o pereche de ciorapi cu portjartier texturați, un kit profesional de croitorie, o întreagă bibliotecă de cărți ferfenițite, clești, bancnote de un dolar făcute ghem și un set complet de chei fixe Allen. Ar fi putut să scoată și un iepure viu, că tot n-aș fi fost surprinsă. Și continua să cotrobăie în geantă.

— Ce cauți?

— Șșșș, a făcut ea, scotocind plină de frenezie prin buzunarele secrete ale giganticei genți. Ahhhhh!

A răsturnat geanta, astfel că tot ce mai avea înăuntru s-a împrăștiat prin pat – monedele s-au rostogolit pe podea și toate celelalte obiecte s-au răspândit peste tot.

— Uite-l, a gemut Jess, de parcă, în sfârșit, își găsisse copilul pierdut.

A înșfăcat de pe pat batonul Hershey's Cookies'n'Creame, a rupt ambalajul și a mușcat cu poftă din ciocolată. Un tablou nu tocmai plăcut, mai ales când știai că Jess făcea mari eforturi de voință ca să nu mănânce dulciuri. În trupul miniatural și slăbuț al lui Jess se ascundea o italiancă grăsuță și cu obraji rotunzi, care abia aștepta să pună mâna pe un sendviș cu chiftele.

Prietena mea s-a șters la gură.

— Doamne, am nevoie de niște cannoli!

Jessica Giovanna Pagliazzi era numele complet de botez al lui Jess. În vechea tradiție italiană, bunica lui Jess locuia cu ea –

împreună cu o colecție asortată, mereu reînnoită, de veri și rude îndepărtate, care veneau deseori în vizită din patria de origine.

Tatăl ei era patronul unei pizzerii cu livrare la domiciliu și al unei băcănii. Toți membrii familiei lucrau acolo la un moment dat în viață. Fiecare masă luată acasă era un festin și întotdeauna se mai găsea un scaun în plus pentru câte cineva. Jess își iubea bunica, dar aceasta încerca mereu s-o îndoape cu tot ce se găsea în bucătăria napolitană – pui cacciatore, friptură cu sos pizzaiola, manicotti, lasagna și salata ei de șapte mii de calorii cu macaroane și maioneză.

„Arăți obosită. Mănâncă un pic! îi zicea bunica nepotei. Bella, ești prea schiloadă, *mangia!* Azi pari tristă. *Mangia, mangia!*“

Cu toată mâncarea aia delicioasă și cu acea presiune constantă de a mânca, Jess ajunsese să aibă o problemă de greutate. Practic, era ceva inevitabil.

Dacă aș fi locuit cu familia lui Jess, probabil că și eu aș fi fost grăsuță – mama mea nu avea în casă decât votcă, supă cu tăitei și țigări, deci eu nu avusesem niciodată grija asta. Jess a fost nevoită să îndure ani întregi în care, în școala elementară, a fost ridiculizată în modul cel mai idiot. Și, în ciuda celor patru veri petrecute în tabăra pentru grași (pe care Jess și-o plătea singură, din banii câștigați ca bonă, pentru că familia ei considera că avea o greutate normală), toată lumea continua să-i zică Bucălata.

Nimic nu a funcționat până în clasa a X-a, când prietena mea s-a decis să-și schimbe viața radical. Și a schimbat totul doar prin forța ambiției: a început să facă sport ca o nebună și nu s-a mai atins de paste. Apoi, la o masă de duminică, și-a anunțat întreaga familie că e lesbiană, și-a făcut un piercing în buric și primul tatuaj.

Obsesia mea cretină o împinsese dincolo de limită.

— Jess, nu trebuie să facem asta.

Nu-mi venea să cred că rostisem cuvintele astea. Oare puteam să mă descurc singură? Nu. Oare vorbisem serios? Nu prea. Dar Jess era prietena mea cea mai bună și în nici un caz nu aveam de gând să continui s-o presez să-și riște viitorul ei real pentru viața mea fantasmagorică.

— Pe bune. Dacă asta o să...

— Șșșș, a bolborosit ea, cu gura plină de ciocolată.

M-am așezat la loc pe pat și am așteptat, întrebându-mă dacă avea să se oprească din îndopat măcar cât să respire.

— O, Doamne, acu' e mai bine, a oftat ea, ștergându-se la gură cu mâneca de la hanorac.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus. Am fost egoistă.

Un zâmbet ciudat a apărut pe fața prietenei mele.

— Myers nu m-a plăcut niciodată. Știi că nu el m-a angajat. Stagiara care a lucrat în locul lui m-a angajat și ea acum nu mai e acolo. De când tipa a plecat, Myers a tot încercat să găsească un motiv ca să mă dea afară.

— De ce?

Jess s-a uitat la mine de parcă răspunsul ar fi fost evident, iar eu aș fi fost complet naivă. A înghițit și apoi a făcut o pauză, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce voia să spună.

— Lizzy, a început ea, îmi pare foarte rău...

Dintr-odată, am realizat că nu voiam să mai aud și restul, dar eram hotărâtă să nu mă bosumflu sau să plâng. Cel puțin, nu până când Jess avea să plece acasă.

— Nu pot să mai fac chestia asta. Trebuie să mă gândesc la viitorul meu.

Dar cu viitorul meu cum rămâne? m-am gândit eu.

— Înțeleg, am zis, în ciuda a ceea ce aveam în minte.

Și chiar înțelegeam. Serios. Dar eram dărmată. Oricum nu știam de ce crezusem că planul mea avea să funcționeze. Pentru mine, nimic nu funcționa niciodată.

Nu puteam să mai stau acolo, în loc, așa că m-am dus la calculator și-am început să clicăi cu mouse-ul. Jess știa că eram distrusă. S-a cufundat în scaunul de la birou, lângă mine – amândouă ne simțeam oribil. O parte din mine voia ca prietena mea să se grăbească și să plece, ca să mă pot târî înapoi în dulap și să plâng.

Simțindu-mă complet anesteziată, am trecut în revistă, la întâmplare, site-urile pe care le foloseam de obicei: bloguri și ceva site-uri de bârfe mondene.

— Ar cam trebui să plec, a zis Jess după câteva minute.

— Bine, i-am răspuns.

— Mamă, Doamne! Uită-te acolo – TMZ a postat o fotografie cu tine, în rochia albastră, și cu Adam Levine. Probabil c-au luat-o de

la *Us Weekly*!

Jess și-a trecut degetele peste trackpad.

— Bănuiesc că da.

— Rochia asta e chiar grozavă, iar tu arăți incredibil.

Prietena mea a dat dublu-click pe rochie, ca să vadă mai bine modificările și să verifice detaliile.

Mie mi-a tresărit inima, apoi mi s-a prăbușit. Se terminase cu rochiile. Se terminase cu petrecerile. Se terminase cu Adam Levine. Mi-am ridicat privirea. Jess avea dreptate în privința rochiei, dar acum mi se părea mai puțin spectaculoasă decât cu zece minute înainte, când avea încă un rost.

Jess a dat click pe pagina următoare:

— Ia uite! Mai apari într-o fotografie – tu și cu distrusa aia de „regină pop“.

Apoi a mărit poza și iată-mă: braț la braț cu Tabitha Eden, amândouă cu capetele pe spate, în ceea ce părea a fi un hohot de râs zgomotos.

Mi s-a oprit inima când am realizat cât de limpede se distingea în poză rochia Givenchy din *Mic dejun la Tiffany*. Cineva ne surprinsese în seara aia pe mine și pe prințesa pop, când ne strecuram către ieșirea din spate. Îmi dădeam seama că și Jess era preocupată de fotografia cu pricina. După recenta întâlnire cu domnul Myers, bănuiam că amintirile ei din acea noapte nu erau chiar atât de splendide ca ale mele.

— La ce vă uitați, ratatelor?

Eu și Jess ne-am întors în același timp.

Courtney, sora mea, stătea în spatele nostru, purtând niște cizme albe până la genunchi, jeanși cu aspect uzat, o bluză până deasupra buricului, accesorii de un roz intens și având un rânjet răutăcios pe față.

Mi-am închis laptopul cu o mișcare bruscă.

— La pornoșaguri? a întrebat Courtney râzând.

S-a așezat pe patul meu și și-a aprins o țigară. De parcă ziua n-ar fi fost și-așa destul de mizerabilă.

— Ce faci aici, Court? Am crezut că tu și mama ați căzut de acord să vă țineți departe una de alta pentru o vreme.

Courtney și-a dat părul pe spate și a râs. Îi cunoșteam întreg repertoriul de mișcări – datul părului pe spate, balansul soldurilor, atunci când se așeza undeva, buzele ca de pește pe care le țuguia în mod exagerat, cheștiile pe care le făcea țigara – toate calculate ca să-i facă pe bărbați să se uite la ea. Mișcările astea îi erau atât de adânc fixate în subconștient, încât nu se putea abține să le execute nici măcar atunci când prin preajmă nu era nici un bărbat.

— Da, mama s-a tot luat de mine în ultima vreme, mi-a răspuns ea.

— În ultima vreme e puțin spus, am zis.

Sora mea și-a examinat țigara și a scuipat o bucățică de ceva. Dezgustător! Totuși, era mai bine să aștept să plece, așa cum aștepti să treacă o furtună, decât să o confrunt.

— Da, e o mare vacă.

Îmi dădeam seama că Jess abia aștepta să plece, dar stătea cu mine din loialitate. O ura pe Courtney mai mult decât mine. Dar Courtney era sora mea mai mare. Putea să fie rea, dar eu nu eram în stare s-o urăsc până la capăt.

— Și ce faceți voi, fetelor, aici? Vă urmăriți pe Internet prietenii din liceu?

— Am terminat deja liceul, ai uitat? i-am zis. Nu ți-e teamă să stai pe-aici? Mama și Ryan trebuie să apară din secundă-n secundă.

Habar n-aveam dacă așa era sau nu, dar aș fi spus orice numai să scap de Courtney.

— Ar trebui să te duci să-i vezi pe asistenții aia sexy de la Essex County. Pentru la anul, a continuat sora mea. Sigur, *tu* nu e

nevoie să te duci, Jess.

Glumă cu lesbiene. Câtă originalitate!

Nu reușeam să-mi dau seama de ce mai întârzia Courtney. Din felul în care era îmbrăcată, mi-era limpede că avea de gând s-o facă lată în oraș. N-am mai zis nimic, sperând că sora mea avea să plece dacă în cameră se lăsa o tăcere lungă și inconfortabilă.

— Ascultă, zgâtie, mi s-a adresat ea, după câteva clipe absolut chinuitoare. Am nevoie de niște bani.

Deci asta era problema. Probabil că deja cotrobăise prin toate ascunzătorile mamei și întorsese cu susul în jos pernele de pe canapeaua din sufragerie, dar nu se alesese cu nimic. Din geantă i se vedeau ieșite câteva pachete de țigări, marca pe care o fuma mama. Probabil asta fusese tot ce găsisese. Aș fi plătit-o să dispară cât ai clipi, dar nu aveam la dispoziție nimic altceva decât cardul PATH SmartLink, cel de metrou și poate vreo treizeci și cinci de cenți.

— Uite douăzeci de dolari. Asta-i tot ce am, a zis Jess, scotocind printre lucrurile ei și scoțând o bancnotă boțită.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Ia-i și nu ne mai sâcâi, a spus prietena mea și i-a aruncat bancnota lui Courtney.

Sora mea era la fel de surprinsă ca și mine, dar a luat banii. Apoi s-a ridicat să plece.

— Să-ți ții gura, să nu-i zici lu' mama c-am fost pe-aici. Ai priceput?

M-am urât pentru c-am încuviințat din cap.

Eu și Jess am așteptat până când am auzit rabla lui Courtney plecând.

— Nu trebuia să faci asta. O să-ți dau banii înapoi, am spus.

Dar Jess nici măcar nu mă asculta. Îmi deschisese laptopul și dădea click după click, trecând prin toate fotografiile de pe TMZ.

— Ar trebui s-o omor pe scârba aia.

— Nu merită soră-mea...

— Nu, mă refer la Tabitha Eden.

— Cum?

— Uită-te – arată de parcă stă să vomite pe pantofii mei.

Jess a râs și atunci am început să râd și eu. Apoi Jess a trecut la blogul „Invitatul unui invitat” și instantaneu a și găsit o fotografie

cu mine, în rochia Dior, braț la braț cu Isak Guerrere. A început să citească foarte atentă.

— Uau, ți se spune „partenera stilată a lui Isak Guerrere“. Știi, cred c-ar fi trebuit să fac mai multe cu Dior-ul. Aș fi putut să merg mai departe. M-am intimidat.

Dacă nu ne-am fi dus la Met, prietena mea n-ar fi avut nici o problemă să lucreze în continuare la proiectul nostru. Met-ul fusese o mare greșeală.

Apoi Jess a început să treacă și prin alte site-uri, căutând fotografiile cu mine. Nu știu de ce, dar mi-am adus aminte de o povestioară pe care o citisem despre Audrey, din perioada când juca în *Sabrina*. Regina costumelor, Edith Head, îi îmbrăca pe toți cei care erau cineva: Elizabeth Taylor, Grace Kelly, Marilyn. Controla ținutele și aparițiile acestor actrițe de la Hollywood chiar și atunci când mergeau la Oscaruri. Dar, pentru *Sabrina*, regizorul Billy Wilder voia ca Audrey să poarte ceva diferit, ceva franțuzesc. Așa că, fără știrea lui Edith Head, s-a dus și i-a cerut ajutorul soției directorului de la Paramount Pictures din Paris. Aceasta i-a făcut cunoștință lui Audrey cu Hubert de Givenchy.

Audrey a cerut o rochie de seară fără bretele, modificată astfel încât să-i ascundă golurile de sub claviculă. Rochia încântătoare pe care Givenchy a creat-o pentru ea – un corset fără bretele, cu o fustă brodată voluminoasă – a transformat-o pe Sabrina în frumoasa balului și a inaugurat look-ul Audrey, pe care actrița l-a păstrat până la sfârșitul carierei.

Se știe că Edith Head a primit Oscar-ul pentru rochia lui Audrey din *Sabrina*, fără să pomenească numele lui Hubert de Givenchy, designerul acelei piese cruciale din garderoba filmului. Mulți ani mai târziu, când un biograf a dat-o de gol, Edith s-a răstit la el, zicându-i „Am mințit. Și ce-i cu asta? Dacă-mi cumpăr un pulover de la Bullock's Wilshire, trebuie să-i pomenesc și pe ei?“.

Dar Givenchy nu era un simplu designer de magazin, iar Audrey i-a rămas fidelă până la moarte. „Dintr-un anume punct de vedere, se poate spune că Hubert de Givenchy m-a creat de-a lungul anilor“, a spus Audrey într-o declarație celebră.

— Doamne, Dumnezeuule! Privește-te! Mergi și vorbești! a râs Jess, dând click pe o înregistrare video – și iată-mă cu Isak, în

seara precedentă.

Cine era fata aia? Adică eram *eu* – o eu strălucitoare și grațioasă în Tehnicolor. Păream atât de relaxată, de parcă a sta la braț cu un designer celebru, în fața unei camere de filmat, era ceva ce făceam tot timpul.

Jess se uita la mine, iar eu mă uitam la filmuleț.

— Mai închide gura să nu intre musca, m-a sfătuit ea, ridicându-mi maxilarul.

— Sunt șocată.

Lumini intense, rochie uluitoare, designer celebru, zâmbet seducător... pentru o secundă, m-am simțit din nou bine, așa cum mă simțisem în fața camerei de filmat.

Jess a trecut de la înregistrarea respectivă la un website dedicat petrecerilor.

— Heeei! Ce-i asta?

Și acolo erau fotografiile cu mine. Fără nici un nume. Doar fotografia și un semn de întrebare.

— Ești un mister ambalat într-o rochie Dior, a glumit prietena mea.

— Câte poze sunt în total? am întrebat-o.

— Sunt opt cu tine, inclusiv cu rochia Givenchy a lui Audrey, m-a lămurit ea. Dar nu cred c-ar trebui s-o folosim pe aia pentru blogul tău.

— Știi de blogul meu? Voiam să-ți spun, am sărit jenată.

— Un blog pe marginea căruia Isak Guerrere comentează, încă de la prima postare, e greu de evitat. Cred că toți tinerii designeri din țară au setat un Google Alert pentru blogul tău.

— Cum?

— N-ai văzut? a zis Jess și a dat click pe Luminile Reflectoarelor. Omul te adoră.

Într-adevăr: aveam în față răsunătorul gir acordat de Isak pentru tot ceea ce scrisesem și deja peste o mie de vizionări și followers.

— Și mie mi s-a părut foarte bună postarea. Mi-a plăcut în mod deosebit partea cu Designerul X. Hmmm, mă întreb cine ar putea să fie...? a adăugat Jess zâmbind. Fii atentă! Pe la Met nu mai călcăm, a continuat ea. Nu-mi permit să-i dau vreo șansă lui Myers să mă concedieze. Vreau să-mi păstrez slujba asta, toate

slujbele, până când îmi scot pe piață linia vestimentară sau, măcar, îmi termin școala. Dar o să te ajut și de-acum încolo. Dacă e să devii celebră, atunci cineva trebuie să te îmbrace. Și nu vreau să ratez ocazia.

— Tu o să fii Givenchy a mea! i-am spus.

— Ceea ce înseamnă că tu ești Audrey, mi-a zis Jess.

Nu chiar, dar mă aflu pe drumul cel bun.

N-am nici cea mai vagă idee ce-am visat în noaptea aia, dar, întrețesută în coloana sonoră a visului meu, era o versiune a melodiei „Moon River“, ceva care suna ca și când ar fi fost mixată cu tema din *Hellraiser II*. M-am speriat așa de tare, că m-am trezit din somn brusc și imediat m-am ridicat în capul oaselor, cu ochii larg deschiși.

Îmi suna telefonul mobil. Cine să mă caute la... cât era ceasul? Pe ecran scria 5:49 a.m. Rahat. Am apăsât pe butonul de preluare a apelului, mi-am lipit telefonul de ureche și m-am prăbușit la loc în pernă.

— Ești trează?

— Jake?! am murmurat.

— Salut, Lizzy. Bună dimineața!

— Ăăă, bună dimineața...?

Am încercat să-mi repun creierul în funcțiune.

— Da, nu crezi?

Jake vorbea un pic cam împleticit.

— Ce să cred? Abia ce m-am trezit, Jake. De gândit nu încep să gândesc decât mult, mult mai târziu.

Jake a râs.

— Ești așa de haioasă, Lizzy. Uită-te pe fereastră. E un răsărit fantastic, așa-i?

M-am uitat la ceasul de lângă pat.

— E ora cinci și patruzeci și nouă de minute. Nu, acum e cinci și cincizeci de minute.

— Haide, Lizzy, doar uită-te pe fereastră!

— OK, bine... dacă chiar ții să fac asta.

M-am urnit cu greu din pat, m-am împleticit până la fereastră și m-am uitat pe geam. Soarele abia începuse să se ițească, iar noaptea violet lăsa locul, deasupra cartierului nostru trist și

adormit, unui cer în nuanțe de roz și galben.

— Da, răsare soarele. Pot să-ți confirm această informație, Jake.

M-am uitat în jos și acolo, în lumina răsăritului, era Jake, cu telefonul mobil, ținându-l în sus și-n jos și agitându-și brațele ca un țicnit. Nu-l mai văzusem niciodată comportându-se atât de nebunește și nu m-am putut abține să râd.

— Salut, nebunule!

Jake stătea pe iarba de lângă casă și l-am salutat cu o fluturare ușoară din mână.

— Am vrut să arunc cu câteva pietre în geamul tău, dar am un braț foarte puternic, știi. Ți-am spus că am jucat ca aruncător în echipa de baseball a liceului?

— Cred că am ratat acest detaliu în pagina Wikipedia dedicată trupei Rocket Berns, dar mulțumesc că m-ai pus la curent.

— Ei, n-am vrut să-ți sparg fereastra.

— Biiii... ne. Păi, mulțumesc că nu mi-ai spart fereastra.

Era destul de comic cum stăteam amândoi, mai ales că încă vorbeam la mobil.

— Deci vrei să ieșim la o cafea? m-a întrebat Jake.

— Glumești? E ora cinci dimineața.

M-am uitat din nou la ceasul deșteptător.

— De fapt, tocmai s-a făcut cinci și cincizeci și două, dar cine ține cont de asta?

— Dacă stai și te gândești bine, de fapt, asta e cea mai potrivită oră să bei cafea, m-a contrariat Jake. Și oricum, Lizzy, trebuie să-ți spun că n-am dormit toată noaptea gândindu-mă la tine.

Am clipit de câteva ori, pentru că nu eram sigură dacă îl auzisem bine, și am tras adânc aer în piept.

— Sunt convinsă că ai lucruri mai bune la care să te gândești... ești drogat?

— Haide, Lizzy, crede-mă. Uite, stau în cap!

— Da, bine.

Însă – iată! – chiar acolo, pe gazonul minuscul din fața casei, nimeni altul decât rockerul sexy Jake Berns stătea destul de corect în mâini, în vreme ce toate obiectele din buzunare îi cădeau pe jos. După o vreme, Jake s-a prăbușit și el și apoi s-a ridicat din nou în picioare.

Eu am lăsat telefonul și am deschis fereastra.

— OK. Încetează, i-am șoptit. Să nu te vadă cineva. Cobor într-o secundă.

Mi-am tras o pereche de jeanși pe sub cămașa supradimensionată în care dormeam, apoi am pornit să vânez prin cameră un sutien și m-am schimbat într-un tricou alb, curat, luat din șifonier. Însă, când m-am privit în oglindă, m-am speriat singură.

Cocul din noaptea precedentă se transformase într-un cuib de păsări, iar în colțurile ochilor aveam urme de fard strălucitor. M-am gândit dacă să-mi forțez cosițele într-o coadă de cal sau să adopt atitudinea fetelor *Cosmo* și să mă prezint cu părul așa, ca sculată din somn. Am optat pentru cea de-a doua variantă. Mi-am șters cât am putut din sclipiciul de la ochi, m-am clătit cu niște apă de gură și-am pornit-o furiș pe scări, strecurându-mă afară pe ușa de la intrare, pe care apoi am închis-o fără zgomet.

Am demarat în BMW-ul 2000, cam rablagit, al lui Jake – o mașină din 1976 și nu era deloc ceva obișnuit pentru un rocker. Jake era înnebunit după mașini; întotdeauna avea parcate în fața casei câte cinci autovehicule, în diverse stadii de reparație. Avea dubița trupei – pictată ca un steag american, desigur; un jeep militar vechi, care întotdeauna era ridicat pe butuci; un Impala din '61, cu găuri în podea, acolo unde ar fi trebuit să-ți stea picioarele – o mașină gen Fred Flinstone; și Saturn-ul fratelui său, care se strica tot timpul.

BMW-ul, o mașină de hipster, era singurul lucru pe care Jake îl iubea la fel de mult ca muzica. Îl reconstruise de la zero și, știam cu certitudine, nu-l scotea decât atunci când voia să impresioneze. Iar eu eram impresionată și emoționată.

Lămpile de pe stradă erau încă aprinse, deși soarele răsărise, iar Jake conducea mașina pe străzile deocamdată pustii din South End Montclair.

— OK. Deci n-ai dormit toată noaptea. Dar ce-ai făcut? Sau să nu te întreb? am zis.

— Ți-am spus, mi-a răspuns Jake cu zâmbetul lui strâmb. M-am gândit la tine.

Era îmbrăcat cu una dintre cămășile lui vintage din flanel. Părea mulțumit de sine, dar un pic obosit. Și-a coborât mâna

dreaptă de pe volan și și-a apropiat-o de a mea.

— Bine. Și ce *altceva* ai mai făcut? l-am întrebat, încercând să continui conversația și mutându-mi, brusc, mâna în poală.

După câteva secunde, Jake a pus din nou mâna pe volan. Era foarte ciudat ceea ce se întâmpla. Nu eram obișnuită să mi se acorde atât de multă atenție de către oameni și cu atât mai puțin de către un frânge-inimi ca Jake.

Întotdeauna avusesem probleme chiar și cu simplul fapt de a sta lângă un tip care mă plăcea. De obicei, mă simțeam de parcă aș fi avut vreo șase ani și aș fi fost gata să vomit sau să spun o prostie, pe care apoi s-o regret. Sunt jalnică din punctul ăsta de vedere, ceea ce însă nu însemna că nu eram interesată. Doar că niciodată nu izbuteam să depășesc sentimentul acela insuportabil de groază pe care îl simțeam atunci când băieții flirtau cu mine. Asta dacă nu-l luam în considerare pe ciudatul ăla de Maxwell Duryea, care era, mai curând, un hărțuitor, deși adevărul era că ieșisem cu el o dată.

— Am avut o cântare cu The Rockets în Tuxedo Park până la trei dimineața și a fost fantastic. A fost supertare – ar fi trebuit să fi fost și tu acolo. O mulțime de manageri, celebrități, oameni din lumea muzicii. Abia ce ne-am întors, cam acum o oră. Poți să crezi că afurisita aia de dubiță s-a stricat de două ori?!

Jake a mers până la Cupcakes Galore and More, cofetăria din cartier. Am comandat două cafele și un covrig, după care Jake a insistat să luăm și o brioșă, de parcă ar fi fost ziua lui de naștere sau ceva de genul ăsta, ceea ce era cam ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l văd atât de cu zori. Însă rockerul părea destul de infometat.

— N-ai prea mâncat? Sau Romeo cel rock'n'roll e nițel mahmur? l-am întrebat.

Jake a început să clatine încet din cap, în vreme ce un zâmbet larg i-a înflorit pe față. O șuviță groasă de păr negru, pe care eu o adoram, îi cădea peste ochi.

— Nuuu, doar mi-e foame.

Am luat un șervețel și i-am șters de pe obraz pata de glazură.

— Bine. Sunt și un pic mahmur, a recunoscut el râzând. Deci ce-ați mai făcut tu și Jess? Nu v-am mai văzut la muncă de zile întregi. Complotați să cuceriți lumea?

Așa speram, dar mi-era imposibil să discut cu Jake despre asta.

— Nu, ni s-a schimbat tura.

— Adevărat?

Nu, dar voiam să schimb subiectul.

— Și care-a fost treaba, de aseară mi-ai închis telefonul în nas? a insistat el.

— Ah! Tu ai fost? am întrebat, știind foarte bine care era răspunsul.

Mă temeam că se supărase.

— Și cum de nu m-ai sunat?

— Îmi pare rău. Dar aseară n-ai cântat?

— Ba da, exact...

Rahat. Ar fi trebuit să mă duc și eu, nu? Jake a făcut o scurtă pauză. Avea o expresie serioasă și am început să mă îngrijorez în legătură cu ce avea să urmeze.

— Ascultă, Lisbeth! Asta e cam a cincea oară de când am început, mă rog, să ieșim împreună... când te-am rugat să vii să-mi vezi trupa, dar tu întotdeauna pari să fii ocupată. Și, vezi, eu am crezut că, mă rog, între noi doi se întâmpla ceva frumos. Dar presupun... mă înșel?

Probabil că nu mai exista nici o altă femeie în întregul Garden State¹, care să nu fi sărit să prindă ocazia de a ieși cu Jake Berns și să-i vadă trupa. Recunosc că la început habar n-aveam – nu mă prefăcusem că sunt greu de prins. Pur și simplu, nu-mi venise să cred că era adevărat și știam că riscam să mă fac de râs. Nici un bărbat ca Jake Berns nu mă mai remarcase vreodată.

— E vorba doar... am fost foarte prinsă în proiectul ăsta de modă la care lucrez cu Jess.

Doamne, dacă această conversație ar fi avut loc înaintea săptămânii cu Dior și Givenchy și Pagina Șase, probabil că mi-aș fi luat inima-n dinți și aș fi târât-o pe Jess până în primul rând de lângă scenă pentru fiecare dintre cântările lui Jake. Acum însă trebuia, mai întâi, să văd cum avea să decurgă proiectul Audrey Hepburn.

— Știi, am vrut să bem o cafea pentru că n-am vrut să crezi că sunt doar un tip de la cârciumă, care te-a sărutat lângă mazărea congelată.

— Erau cartofi franțuzești, am zis.

— Deci îți amintești?

— De cartofii franțuzești? Da, mi-a înghețat fundul din cauza lor.

Jake a zâmbit, iar mie mi-a venit să-l sărut chiar atunci și acolo, în cofetărie, în mijlocul tuturor somnoroșilor care beau cafea. Rockerul m-a fixat cu privirea și-atunci m-am întrebat dacă nu cumva se gândea la același lucru ca și mine.

— Deci...

A întins mâna peste masă și mi-a cuprins-o pe a mea. Și-a împletit degetele cu ale mele. Eu am tras aer în piept, chinuindu-mă să fac față acelei demonstrații de atenție și să n-o rup la fugă. Mâna lui Jake era puternică și puțin bătucită, probabil din cauza cântatului la chitară. Am strâns degetele în jurul degetelor lui. Ar fi fost atât de ușor să mă las purtată de val.

— Lizzy, sunt convins că se întâmplă multe cu tine. Sunt convins că toată lumea te consideră o tipă cool. Vreau să spun că ești una dintre acele fete care, în secret, mențin echilibrul lumii. Toată lumea știe asta.

— Chiar așa..., am spus, dând ochii peste cap, dar gândind *Cine naiba spune chestii din astea?*

Știam că Jake era și compozitor și textier, dar chiar așa? Spusese cuvintele alea atât de natural, atât de *à la* Jake.

— Acum stai cu capul la cutie, dar, la un moment dat, o să ieși la lumină și-o să fii fantastică. Îmi dau seama de asta, a continuat el. Așa am fost și eu cândva. Mă pricep la lucrurile astea. Și vreau să fiu acolo, alături de tine.

— Da, de parcă ai fi fost vreodată genul timid și retras?!

— Exact.

— Nu te cred.

Nu m-am putut abține să râd. M-am întrebat dacă nu păream caraghioasă.

— Știu că nu mă crezi, dar în liceu eram un timid. Cântam la tubă în orchestra liceului Paterson. Eram un mare prostălău. Puștii cool *nu* cântă la tubă. Cel mai mult m-am apropiat de rock'n'roll imitându-l pe Elvis pentru mama și tata – mișcam din solduri la petrecerile lor. Complet jenant.

Asta puteam să-mi închipui – trebuia să fi fost așa de drăgălaș.

— Am încercat să intru în cor, i-a dat înainte Jake. Dar mi-au

zis că sunt prea introvertit și afon.

— Și-atunci când ai devenit Jake Berns, zeul rock'n'roll? l-am întrebat.

— Fratele meu mai mare era băiatul cool. Toată lumea venea la el acasă și era un chitarist destul de bun. Fetele dădeau buzna peste el. Lucra la un service auto și mă lăsa și pe mine să-l ajut, deși era cam ilegal. Însă, atunci când repari o mașină, mâinile mici pot să intre în tot felul de locșoare. Lucram la o mașină, căreia trebuia să i se înlocuiască frânele pe față, când Zeke, un bețiv bătrân, angajat acolo, s-a împiedicat de cric și tot SUV-ul s-a prăbușit peste mine. Mi-a făcut praf piciorul. Am avut noroc c-am scăpat cu viață. Dar asta a fost scânteia.

— Piciorul rupt?

— Da, rupt, adică îndoit la patruzeci și cinci de grade față de restul corpului.

— Ah!

— N-am putut să fac nimic altceva decât să zac, pus în ghips cu totul, Dumnezeu știe cât și să învăț singur să cânt la chitara lui frate-miu. Gândindu-mă la trecut, îmi dau seama c-am avut nevoie de ieșirea aia din ritmul meu normal. Când e momentul potrivit, ceva ce poate să pară a fi un accident urât se dovedește a avea rezultate destul de bune. Asta ți se întâmplă și ție, Lizzy. O simt.

— Vrei să spui că ești clarvăzător și că în viitorul meu se arată un picior rupt?

Jake și-a dat ochii peste cap.

— Nu, încerc să-ți spun să fii pregătită. O să realizezi ceva extraordinar. Sunt convins de asta. Am un simț deosebit pentru chestii din astea.

— Lisbeth Anne Wachowicz salvează lumea!

— Hai, isteato, hai să plecăm de-aici!

Când ne-am ridicat, Jake m-a luat de mână, după care a plătit nota la casă. Apoi, mergând spre mașină, așa, ținându-ne de mână, am simțit că inima îmi bătea din ce în ce mai repede.

— Nu recrutezi fane, nu? am glumit eu agitată, sprijinindu-mă de mașină și așteptând ca el să descuie portiera.

Se întâmpla că știam foarte bine că trupa lui Jake avea deja câte fane pofta. Ce are, oare, chitara de instantaneu îl face pe un

tip de cinci ori mai sexy?

— Fane? Nu mă preocupă subiectul, mi-a răspuns el, deschizându-mi portiera.

Am încercat să intru în mașină, dar trupul lui Jake mă bloca. Rockerul s-a aplecat să mă sărute. Și a strecurat o mână în spatele meu și m-a tras aproape de el. Apoi și-a lipit buzele de ale mele, încet și delicat. Am închis ochii și m-am abandonat: l-am sărutat și eu. Jake și-a răsucit șoldurile spre mine. Stăteam cu spatele lipit de mașina cea dură. Mă simțeam de parcă m-aș fi topit din interior spre exterior.

M-am retras ca să respir.

— Suntem în public, Jake Berns, am zis, răsufând încă greu.

Rockerul a lăsat capul în piept, cu ochii ațintiți în pământ. Era puțin jenat și totuși incredibil de sexy.

Ne-am urcat în mașină. Eu am respirat de câteva ori profund și mi-am dat seama că poate mă temeam să-i văd trupa fiindcă, dacă făceam asta, puteam să mă pierd pur și simplu, să mă îndrăgostesc nebunește de Jake Berns.

— Deci, l-am furat pe toboșarul celor de la Dalton și tipul o să cânte cu noi în seara asta. Vin o grămadă de tipi de la diverse case de discuri. O să fie o chestie uriașă. Nu-mi pasă de ultima cântare, aia pe care ai ratat-o, dar la asta *trebuie* să vii.

OK, uitați la ce mă gândeam. În primul rând, Tabitha Eden nu-mi mai trimisese nici un SMS de două zile. Poate că era o nebună sau poate credea că voiajam cu Buni. N-aveam nici cea mai vagă idee unde avea loc petrecerea ei și nici dacă eu eram cu adevărat invitată. Iar petrecerea se presupunea că era în seara aia. Îmi promisesem c-aveam să merg înainte cu planul ăsta, „Cum am devenit Audrey Hepburn“, dar, în clipa respectivă, stând așa, cu Jake, proiectul mi se părea destul de ridicol. Mă tot gândeam la ceea ce-mi spusese Jess: cât de nebunească era toată ideea asta. Și cu siguranță că ar fi fost o tâmpenie să-l amân pe Jake pentru ceva care putea să nici nu se întâmple. Mi-am zis că poate era cazul să-ncerc să nu mai fiu agitată și timidă în prezența lui. Nu voiam să sfârșesc stând acasă, cu mama și Ryan. De ce trebuia ca marea cântare a lui Jake și petrecerea Tabitheii să aibă loc în aceeași seară?

— Deci? Diseară... vii? m-a întrebat el, uitându-se la mine

jucăuș, cu ochii ăia ai lui gri-albaștri. Am ceva special, la care am tot lucrat – vreau s-o ascuți. Asta o să fie prima dată când trupa o s-o cânte. Cred că o să fie primul nostru single.

Cum aș fi putut să-l refuz?

1. Garden State este porecla oficială a statului american New Jersey.

Primisem SMS-ul cu trei ore înainte și o sunasem pe Jess imediat – doar că SMS-ul nu era de la Tabitha. Era de la ZK Northcott, Domnul Chiloți însuși.

„Să fie o surpriză!“ îmi scrisese ZK. Ăsta era singurul rând asupra căruia mă puteam concentra.

Mă rog, ăsta și „eveniment de lansare a albumului“.

Care era marele secret? O surpriză pentru Tabitha? Nu-mi puteam imagina de ce voia ZK Northcott să bea ceva cu mine. Știam, în schimb, că practic eram amețită de ideea de a merge la petrecerea Tabitheii Eden la brațul lui ZK. Și Domnul Chiloți avea numărul meu de telefon. Interesant.

M-am întrebat dacă ZK avea să se îmbrace în smoching. Mintea mi-o luase razna: mi-l închipuiam salutându-mă, oferindu-mi un corsaj. O prostie – firește că n-ar fi făcut așa ceva. Doar nu mergeam la balul școlii.

„Mi-ar face plăcere;)“ i-am răspuns.

Dumnezeule! Oare chestia asta chiar avea să se întâmple? Înșfăcându-mi geanta din Bestie, m-am îndreptat către The Hole, cel mai ne-Audrey loc pe care-l știam, ca să-mi încep tura.

În secunda în care am intrat pe ușă, m-am lovit de un zid de mirosuri – grăsimi arsă, Pine-Sol și sos de brânză. M-am gândit atunci că localurile preferate de bogătașii și seducătorii New York-ului erau întotdeauna ușor parfumate cu ruj de buze și orhidee. Sau poate cu bancnote de o sută de dolari.

Cu siguranță, nu cu sos de brânză.

După cele două fabuloase apariții fashion, când mă introdusesem în fotografiile altor persoane, cârciuma mi se părea mai searbădă ca oricând. Fiecare secundă petrecută acolo îmi mai fura un pic din lumina din suflet. Ca paielele aspirate într-un DustBuster.

Îndesându-mi lucrurile în dulap, mi-am luat șorțul cel roz și mi l-am legat la spate. Pentru prima dată, Jess era cea care întârzia, și nu eu. La zece minute de la începerea turei, prietena mea a dat buzna pe ușă, târând în urma ei o husă de haine supradimensionată.

— Ai terminat-o! am exclamat, lăsând la fereastră comanda celor de la masa 14.

Jess mi-a făcut semn să-mi țin gura.

— Rochia asta e al dracului de spectaculoasă, mi-a șoptit ea. Cea mai bună de până acum.

Pe mine mă furnica pielea când am urmat-o în bucătărie; muream să văd rochia.

— Ar trebui să fie colosală, scum-pa mea, mi-a spus Jess, îndoindu-și încheietura mâinii. Baronul junior al transportului feroviar o să te *adore* în rochia asta.

— Baronul junior al petrolului, am corectat-o.

— Ai citit mult pe Wikipedia? a râs ea.

— Știam deja asta, dar i-am căutat, într-adevăr, pe câțiva dintre oamenii cu care s-ar putea să mă întâlnesc la petrecerile astea. Știi, ca să am o oarecare idee cu cine am de-a face. Nu vreau să par o tâmpită.

— Bine gândit.

Jess a agățat husa în cuierul de lângă dulapurile angajaților, și-a luat șorțul și și l-a legat la spate. Eu am tras fermoarul ca să arunc o privire.

— Avem clienți! a urlat Buella de la casă.

— Haide, să n-o enervăm, m-a îndemnat Jess.

Am tras fermoarul la loc și am plecat în restaurant, uitându-mă înapoi la husă cu jind.

În timp ce luam comanda de la masa 12, mi-a picat fisa. Jake nu era acolo. Fir-ar al dracului. Nu știam ce să-i spun când avea să-și facă apariția. Ar fi trebuit să-i explic totul în dimineața aia, la cafea. Oare ar fi râs de mine? De ce mă ascundeam de el?

Eu și Jess am fost supereficiente în restaurant. Speram să câștigăm timp și să ne ducem în spate, să ne uităm la rochie. Dar nu prea aveam dever, iar nopțile fără dever erau de rahat, fiindcă sfârșeai urmărind fiecare secundă care se scurgea pe ceas și trăncănind cu Buella. Am întrebat-o pe viitoarea patroană așa, în

treacă, de Jake, iar ea mi-a răspuns că rockerul ceruse să lucreze într-o tură mai târzie, fiindcă avea chestii de făcut pentru cântarea din seara aia.

Poate că nu va trebui să-i spun nimic înainte să plec, m-am gândit. *Sunt o mare fricoasă*. După ce am încasat banii de la ultima masă, m-am dus cu Jess în spatele restaurantului.

Am luat husa de haine și-am urmat-o pe Jess la toaleta femeilor, unde am agățat husa de unul dintre separeuri. Am deschis fermoarul, am scos rochia și-am început să chițai de încântare.

Jess avusese dreptate. Rochia aia era cea mai grozavă de până atunci, un omagiu verde-jad adus lui Valentino. Prietena mea luase tot ce rămăsese de la modificările celorlalte rochii ale lui Buni și le adunase într-un model în formă de diamant, o combinație de texturi și culori care amintea nu doar nuanțele, ci și opulența penelor de păun. Jess așezase insertia în mijlocului corsetului, ca pe o bavetă, astfel încât privirile erau atrase către inima rochiei. Ca să dea impresia de mișcare, prietena mea tăia în bie o bucată de mătase naturală, în aceeași nuanță de verde-jad, și o cususe peste fusta scurtată. Rezultatul îți tăia respirația – reprezenta echilibrul perfect dintre delicatețe și forță.

— E... uluitoare, am murmurat, smulgându-mi hainele de pe mine și îmbrăcând fusta.

Jess m-a aprobat dând din cap și mi-a tras fermoarul.

— Slavă Domnului că n-ai deloc țâțe! Corsetul ăsta e și-așa destul de strâns, a rânjit ea, către imaginea mea reflectată în oglindă.

— O să ignor acest comentariu, i-am spus.

Când Jess a tras fermoarul, m-am simțit inundată de un val de entuziasm. Apoi, prietena mea a scos din partea de jos a husei o geantă-plic micuță, decorată cu pene.

— Ți-am făcut și o geantă cu pene de păun. N-am putut să rezist, m-a anunțat ea.

Vă jur că mi se părea că venise Crăciunul.

— Vai, Jess, e perfectă!

— Are un buzunar secret în căptușeală, unde să-ți pui buletinul, mi-a explicat ea. În felul ăsta, lui ZK poți să-i spui că l-ai uitat, ca să-ți păstrezi identitatea secretă, dar dacă ai nevoie de el

când te întorci acasă sau cine știe, îl ai la tine.

— Mi-ai luat-o cu mult înainte!

Deschizând gentuța, mi s-a tăiat respirația în secunda în care am realizat cu surprindere că Jess o căptușise cu satinul verde rămas de la rochia Valentino.

— Nimic nu se pierde, totul se transformă, a spus ea. Sau se zice „nimic nu se pierde, deci n-ai nevoie să scoți bani în plus ca să cumperi material de căptușeală”? Cam așa ceva.

Am așezat plicul la loc, în husă. Nu voiam să-l stropesc, din greșeală, cu apă, cu farduri sau cu orice altceva. Era aproape prea perfect ca să-l ating. Jess mă urmărea în oglindă.

— Arăți bine când vrei, a zis ea. Ah, rahat, m-am grăbit așa de tare să dau gata rochia, că am uitat cu totul de bijuterii.

— Stai liniștită, i-am spus și am băgat mâna în propria geantă. Am adus eu pandantivul ăsta ciudat, din jad, care stă pe un lăntișor de aur. Am luat una din piesele alea desperecheate, din cufărul cu comori al lui Buni, și am pus-o pe singurul meu lăntișor de aur.

Când mi-am prins colierul la gât, Jess s-a tras în spate ca să mă măsoare din cap până-n picioare.

— Îți vine perfect, a decis ea. E așa de delicat, că nu m-aș fi gândit să-l asortez la rochia asta, dar se completează de minune cu tot ansamblul.

— Mulțumesc.

— Chiar ai ochi pentru modă.

Am îmbrățișat-o. Nu știam de ce, dar lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji. Așa cum nu știam de ce mi se părea că ăsta fusese cel mai frumos lucru pe care cineva îl spusese despre mine. Nu voiam să plâng, dar cuvintele alea însemnau mult venind din partea lui Jess. Toată scena căpătase un aer atât de crucial, de parcă aș fi fost pe punctul să fac ceva extrem de important, de parcă aș fi avut într-adevăr o șansă să-mi împlinesc ideea aceea vagă pe care o aveam cu privire la viața pe care mi-o doream, deși nu puteam nici măcar să încep să explic cum arăta ea. Dacă n-ar fi fost Jess și Buni, *niciodată* nu m-aș fi apropiat atât de mult de ea.

Jess s-a tras din brațele mele, a luat un șervet de hârtie și mi-a tamponat ochii.

— Haide, nu vrei să ai fața roșie și umflată.

— Mulțam, Jess, am zis, încercând să mă opresc din plâns. Îți mulțumesc pentru tot.

Prietena mea a zâmbit și a ciocănit cu degetul în ceasul de la mână.

— Avem un program de urmat – mișcă-te.

Mi-am întins produsele de machiaj pe blat, după care m-am spălat puțin, ca o păsăruică, în chiuvetă, ca să scap de mirosul de prăjeală. Trebuia să plec în zece minute, altfel nu puteam să ajung în centru la timp.

O altă problemă o reprezenta părul. Era mult prea scârbos ca să-l port lăsat pe spate. Jur că dacă ZK se apropia prea mult avea să miroasă sendvișurile cu brânză la grătar. Ridicatul părului într-un coc și spray-atul în draci era singura soluție, așa că Jess mi-a răsucit părul spre vârful capului, iar eu mi-am aplicat fardul de ochi.

Genele false – petrecusem o bună parte din zi învățând cum să le lipesc – erau a opta minune a lumii! Tot ce puteam să spun era „Slavă Domnului că există YouTube!“. În numai două minute eram strălucitoare. Audrey mi-ar fi dat cu siguranță binecuvântarea. Obraji abia îmbujorați, buze de un roșu-pal și eram gata să pornesc la drum.

— Rahat. Pantofi?

Uitasem complet. Tenișii Converse nu puteau să mă salveze.

— Țștia sunt acceptabili? m-a întrebat Jess, agitând, pe un deget, o pereche de pantofi cu toc, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Louboutin! am țipat.

Nu m-am putut abține.

— I-am luat de pe eBay. A trebuit să le repar tocurile. N-or să țină decât o noapte sau două.

— Sunt aproape la fel de buni ca un pantof de cristal, am spus, aplecându-mă să-i încălț.

Pantofii începuseră să reprezinte o problemă. Mersesem, împreună cu Jess, la magazinul ei preferat de second-hand-uri, de la Biserica St. Luke, din Hell's Kitchen, și găsisem o pereche foarte cool de stiletto, din piele de șarpe și cu niște cristale funky, și o pereche de sandale cu barete subțiri, pe care prietena mea le

decorase cu șiraguri minuscule de perle și o pereche de broșe care nu făceau parte din același set, dar se potriveau împreună. Însă nu găsiserăm nimic elegant.

Chestia grozavă la perechea de Louboutin era că pantofii ăștia erau invizibili. Erau stilați și suficient de moderni ca să nu mă dea de gol în rolul meu de poseur, dar atât de neutri, atât de „merg-cu-orice“, încât nimeni n-avea să și-i amintească de la un eveniment la altul.

M-am îndepărtat cât am putut de mult de oglinda veche și pătată din toaleta de la The Hole, până când spatele mi-era aproape lipit de peretele roz, coșcovit. Verdele uluitor al rochiei arăta fantastic, până și în lumina pâlpâitoare a neoanelor.

— Ești gata? m-a întrebat Jess.

Am strâns împreună lucrurile și le-am îndesat la loc în geanta ei. Am îmbrățișat-o scurt pe Jess și apoi ne-am îndreptat spre ușă.

— Ești cea mai tare, i-am zis, sărutând-o pe obraz.

— Nu-i așa? a râs ea, aproape roșind. Sună-mă mai târziu. Vreau toate detaliile.

M-am strecurat afară pe ușa din spate și am traversat parcareă către Bestia Mov care mă aștepta.

— Heeei! Lizzy, tu ești?

Jake Berns, în glorioasa lui cămașă de flanel, stătea lipit de propria-i mașină, așteptându-mă.

— M-am gândit să ajung devreme, ca să fiu sigur că știi drumul către Reilly's, pentru diseară. Uită-te la tine – toate astea numai ca să-mi vezi trupa? Arăți de vis!

Ochii îi sclipeau în lumina lunii.

— Rahat! Am vrut să-ți spun.

Realizând situația, expresia rockerului s-a întunecat.

— Ah, a spus el, coborând privirea, nu te-ai gătit așa pentru mine.

— Îmi pare așa de rău, dar am o altă... e o chestie... am promis că mă duc și...

Cuvintele îmi tot ieșeau din gură, dar nici unul dintre ele nu suna bine.

— Cui? Cui i-ai promis?

— Unui... prieten. Nu, nu e genul de prieten la care te gândești tu. Vreau să-ți văd trupa, jur că...

— Te-ai îmbrăcat așa pentru un prieten? m-a întrerupt Jake.
Dar mie nu mi-ai promis?

Habar n-aveam ce să spun.

— Fir-ar al dracului.

Jake și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă trup și a coborât capul în piept.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău. O să plec de-acolo cât de repede pot. N-o să stau mult. E doar ceva ce trebuie să văd cu ochii mei și după aceea o să plec. Îți promit.

Ultimele cuvinte au răsunat într-o tăcere deplină.

Jake a lovit cu piciorul pietrișul și praful de sub tălpi, dar n-a spus nimic.

Am luat-o la goană. Am traversat în fugă parcare, până am ajuns la mașină, și n-am mai privit în urmă, pentru că nu voiam să văd expresia de pe chipul lui.

Am lăsat Bestia Mov în parcare de lângă râu și-am mers pe jos patru străzi, până la Soho House. Cu cât mă apropiam de destinație, cu atât în mulțime apăreau din ce în ce mai mulți paparazzi, vânători de staruri și alți gură-cască. Mă întrebam cum aveam să reușesc să intru. Făcându-mi curaj, m-am avântat spre ușă.

Zdrahonul de portar mi s-a pus în față și m-a informat că acesta era un stabiliment „doar pentru membri“. Ceea ce însemna că știa că eu nu eram membră. Cum de-și dăduse seama? Sau spuneau chestia asta tuturor? Ori poate mă citise fiindcă mă învârteam pe-acolo, cu o expresie complet habarnamistică? Rahat! Speram că ZK mă trecuse și pe mine pe undeva, pe o listă de invitați. Apoi am realizat că Domnul Chiloți nici măcar nu-mi știa numele de familie.

— Sunt invitata lui ZK Northcott, am spus cuprinsă de panică.

Mă temeam că se putea să fi bătut atâta drum și nici măcar să nu reușesc să intru.

— Așteptați aici, mi-a zis portarul și s-a tras în spate, vorbind în walkie-talkie.

Localul se numea Soho House, dar nu se afla în Soho, care era acea parte din Manhattan ce părea a fi cel mai mare și mai costisitor mall pe care ți l-ai fi putut imagina și se întindea pe douăzeci și șase de străzi ale orașului. O cafea și un sendviș costau în Soho mai mult decât o friptură în Jersey. Soho House se afla, de fapt, în Meatpacking District, acolo unde înainte se ambala carnea crudă pentru sus-menționata friptură. Lucru care acum nu se mai întâmpla. Acum se „ambalau“ mai mult cetățeni ai Manhattan-ului, personaje trendy, în jur de douăzeci-treizeci și ceva de ani, cu salarii cu șase cifre – în fond, și ei reprezentau tot un soi de carne. Acești trendsetteri și trendette aveau tendința să

se întâlnească în restaurante, pe la ora 10 seara, pentru cină și ajungeau la barurile de pe acoperișurile hotelurilor exclusiviste, unde petreceau până la orele mici ale dimineții.

O fată superbă, cu un bob blond, cu tăietură severă, o rochie roșie petrecută și tocuri stiletto se îndrepta spre mine. Avea în mână un iPad, ceea ce mi s-a părut ciudat, dat fiind felul în care era îmbrăcată. Asta până când am realizat că era o nazistă cu clipboard high-tech, Stăpâna Porții și Păzitoarea Sfintei Liste cu Invitați. Am intrat cât am putut mai bine în rolul lui Audrey și am făcut eu prima mișcare.

— Scuzați-mă. Trebuie să mă întâlnesc cu ZK Northcott. A sosit?

— Și dumneavoastră sunteți?

— Lisbeth. Sunt invitata lui ZK.

Îi pomenisem deja o dată numele de familie și nu voiam să par unul dintre acei oameni care, ca să dea bine, „scapă” nume sonore în conversație. Ceva de genul „Ah, da, eu și ZK ne cunoaștem de multă vreme”. Oricum mă simțeam destul de falsă pentru că-i folosisem prenumele, adică inițialele. Speram că Păzitoarea nu-mi auzea genunchii ciocnindu-se unul de celălalt.

Tipa a început să-și gliseze degetele peste paginile de pe iPad. Îi vedeam deja în ochi soneria de „Respins”, care stătea să se pornească în orice secundă – acel tic-tic-tic, care avea să rezulte în cele mai înfiorătoare patru cuvinte: *Nu vă găsesc numele*.

— Lisbeth Dulac?

Mi-a luat o fracțiune de secundă să-mi amintesc noul meu nume de familie.

— Îmm, da, am bolborosit.

Nazista s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Rochia dumneavoastră este absolut admirabilă.

— Pe bune?

Munca de designer a lui Jess mai câștigase încă o victorie.

— Adică mulțumesc... draga mea, m-am corectat.

Trebuia să mă controlez să nu mai vorbesc ca de obicei.

Repetasem „dragule/draga mea” exact pentru această ocazie – urmărisem toate filmele lui Audrey, ca să-i imit, cât mai bine cu putință, cadența rostirii. Rulasem *Mic dejun la Tiffany* cadru cu cadru, tocmai ca să ascult fiecare scenă în care Audrey spunea

„dragule/draga mea“ – apropo, sunt exact patruzeci și patru de astfel de scene. Deja mă trezeam mitraliind cuvintele astea fără să mă mai gândesc.

Cu o seară înainte, din greșeală, îi spusese „dragă“ lui Courtney, sora mea. Se uitase la mine de parc-aș fi fost posedată. Și când îl tratasem cu un „scumpule“ pe Buddy, unul dintre clienții fideli de la The Hole, omul răsese și-mi răspunsese „Cum să nu, dulcețo!“.

— Domnișoară Dulac, dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă întreb...

Ah-ah. Asta să fie partea unde o să mă întrebe: *Nu sunteți o chelneriță de doi bani din South End Montclair, care se pretinde a fi fetița înstărită a unui mogul?*

— Nu dumneavoastră sunteți...

Vocea îi devenea din ce în ce mai pițigăiată, ca de școlăriță – ceea ce era absolut straniu văzându-i tocurile stiletto și rujul roșu, strălucitor, de pe buze.

— Nu dumneavoastră țineți blogul Luminile Reflectoarelor?

Dumnezeule! Un fan! Nu-mi venea să cred.

— Oh, da, vai... *c'est moi*, am răspuns, găsind, în sfârșit, o utilitate notelor bune primite în liceu la franceză.

— Dumnezeule! Pur și simplu vă ador blogul, a exclamat tipa. Vă citesc de-o veșnicie.

Chestia asta mi s-a părut absolut hilară, de vreme ce nu începusem să scriu pe blog decât de vreo săptămână și jumătate.

— Am fost atât de impresionată de comentariile lui Isak Guerrere. E topit după dumneavoastră!

— Da, desigur, Isak e un drăguț, am zis, încercând să par indiferentă.

— Aveți un look extraordinar, a continuat ea.

— Vă mulțumesc.

Nu mă puteam abține să zâmbesc de fericire. Aveam *un look!* Tipa nu se mai oprea din turuit și-am început să sesizez că oamenii se holbau la noi. Presupun că, până la urmă, a observat și ea, pentru că s-a mai domolit puțin.

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Ar fi trebuit să știu că dumneavoastră sunteți de când v-am văzut rochia.

— Draga mea, ești mult prea amabilă.

Îmi venea s-o iau în brațe și să țopăi de bucurie. Dar m-am gândit că totuși nu era locul potrivit.

— Ei, domnișoară Dulac, sunt convinsă că aveți lucruri mai interesante de făcut în seara asta.

Tipa mi-a făcut cu ochiul. Mi-a luat câteva clipe să realizez că probabil se referea la ZK Northcott, a cărui frumusețe era celebră.

M-am panicat pentru o secundă, când m-am gândit că putea să-mi ceară buletinul sau ceva de genul ăsta. În căpтуșeala gentuței cu pene de păun aveam îndesat carnetul de conducere – unul obișnuit, emis de statul New Jersey – și un alt act de identitate fals, nici acela mai bun – fiindcă era vechiul carnet de conducere al lui Courtney. Ambele documente mă etichetau ca o fată deloc-fabuloasă din South End Montclair.

— Domnul Northcott vă așteaptă în Salonul de Biliard. Vă rog să mă urmați.

Individa s-a răsucit pe călcâie, iar eu am urmat-o. Evitasem episodul umilitor. Presupuneam că verificarea actelor de identitate era ceva ce se practica numai pe partea cealaltă a râului, acolo unde locuiam eu. Probabil că restricțiile la alcool erau opționale într-un loc precum Soho House.

Am luat liftul până la etajul cinci. Soho House, cu nenumăratele ei nivele, era ca un tort cu mai multe etaje, unul mai splendid decât altul. Citisem despre localul ăsta în TMZ, ba chiar făcusem un tur virtual pe site-ul lor: existau saloane de zi, săli de biliard, saloane-restaurant private, ba – se pare – și un întreg spa, totul încununat de o piscină aflată pe acoperiș, care-ți tăia răsuflarea. Despre piscina asta, blogurile mondene scriau că era locul cel mai la modă din oraș. Cireașa de pe tort – firește, numai pentru membri – o reprezentau camerele de hotel superb concepute, cu căzi de baie în formă de ou, acolo unde membrii puteau să se cazeze împreună cu invitații lor. Ceea ce, presupuneam, le era de ajutor celor care erau prea beți ca să mai conducă sau care aveau alte planuri.

Am pătruns într-o încăpere uluitoare decorată, inundată de o lumină caldă, cu pereți căpтуșiți cu un lemn de culoare închisă. Decorurile din alamă, mesele cu blat de marmură, draperiile din catifea și candelabrele particularizau camera.

În jurul barului se adunaseră o mulțime de costume și tocuri. Evenimentul era restrâns și, în același timp, de mare clasă. Când am intrat pe ușă, am văzut-o pe Alicia Keyes – râdea, bea un mojito și juca biliard – și mi-am reprimat dorința de a-i face o poză Instagram cu telefonul. Eram foarte surprinsă de glamourul din jur – fiecare fată din salon era frumoasă-foc, până și chelnerii și chelnerițele arătau bine.

— În sfârșit, misterioasa Lisbeth Dulac a sosit!

ZK s-a ridicat din fotoliul de piele cu spătar înalt. M-a sărutat pe ambii obraji. Când buzele i-au întârziat pe fața mea, aproape am simțit cum pielea îmi ia foc. Pe bune, aș fi putut să mă obișnuiesc cu toată chestia asta cu pupăturile.

— Arăți uluitor în seara asta, mi-a spus ZK, coborându-și privirea.

M-am gândit cât de bine suna asta în comparație cu „Hei, Lizzie, ce bună ești!“, cum spuneau băieții din partea cealaltă a podului. Nu-mi venea să cred că într-adevăr stăteam de vorbă cu ZK Northcott, cunoscut și sub numele de Domnul Chiloți.

Un chelner a venit imediat.

— În seara asta eu beau Greyhound-uri. Pot să-ți ofer și ție unul? m-a întrebat ZK.

Habar n-aveam ce era acela un Greyhound¹, dar m-am gândit imediat că nu putea fi vorba nici despre un câine, nici despre un autocar. Am zâmbit și i-am spus că vreau. Trebuia să fie o băutură alcoolică, iar eu chiar aveam nevoie de așa ceva ca să mă calmez.

Privirea mi-a fugit de la ochii lui în nuanța caramelului, la buzele pline, la linia puternică a maxilarului și apoi la cămașa descheiată la piept exact atât cât trebuia, pe sub sacoul albastru-marin, perfect croit. M-am forțat să mă opresc acolo. Uff!

ZK m-a privit cu ochii ăia ai lui captivanți, iar eu i-am zâmbit. Dacă n-aș fi fost acolo, la doar câțiva centimetri distanță, atunci aș fi jurat că era imposibil ca un tip atât de fără cusur să existe altundeva decât într-un catalog Abercrombie. Și totuși iată-l în fața mea. Nu-i trebuiau nici reflectoare, nici farduri cu pulverizator, nici ventilatoare care să-i sufle părul.

— Mi se pare că ne întâlnim peste tot, dar niciodată nu apucăm să vorbim, a zis el, apropiindu-se puțin, cu capul aplecat

într-o parte și fără să mă slăbească din ochi.

Mi s-a părut ciudat că mi-a spus asta, de vreme ce ne întâlniserăm doar o dată, cu o săptămână și mai bine înainte. Dar, cu toate astea, inima mi s-a zbatut nebunește în piept.

— Cine știe? am râs. Poate că n-am avea nimic să ne spunem.

— Asta nu poate să fie adevărat, m-a contrazis el. Tabitha vorbește despre tine nonstop. Ai impresionat-o profund, iar eu mor de curiozitate să aflu mai multe despre tine.

— Dar, scumpule, nu e nimic de spus despre mine. Sunt doar un spirit liber.

— Chiar și un spirit liber trebuie să vină de undeva.

ZK a zâmbit. Îmi dădeam seama că n-avea să se lase ușor.

— Aș prefera să te ascult pe tine, am insistat, straniu de relaxată.

Când intram în pielea lui Audrey mi-era mai ușor să discut cu cineva ca ZK, în vreme ce, în preajma lui Jake, îmi făceam griji și mă străduiam să fiu eu însămi.

— Ce a mai rămas de spus? Ce n-a fost spus deja? Sunt un Northcott, mi-a răspuns el râzând. Cred că nu există nici măcar o persoană, în tot salonul ăsta, care să nu cunoască istoria familiei mele, cu bune, cu rele și cu toate nefericirile.

— Și istoria ta *personală* e tot nefericită? l-am întrebat.

ZK a râs.

— Ei, hai să spunem doar că este bine cunoscut faptul că am fost dat afară dintr-o serie întreagă de licee de elită și de facultăți Ivy League. De fiecare dată, pentru diverse gesturi nepotrivite și indecente – o tradiție proprie, pe care sper s-o continui în viitor și s-o transmit și copiilor mei.

— Impresionant, am spus. Și asta este tot ce reprezintă ZK Northcott?

— În esență, da. Se poate spune că sunt un snob înnăscut și nu am reușit să trec niciodată peste asta.

— Asta trebuie să fie o povară foarte grea, am spus, cât am putut de serioasă.

— Da, foarte.

— Ei, mi se pare că te descurci foarte bine, am spus și amândoi am izbucnit în râs.

Chelnerul a sosit cu cocktailurile noastre, care aveau gust de

„Șurubelniță“², doar că sucul Tropicana, cu care eram obișnuită, fusese înlocuit cu unul de grepfrut, superamar. Proaspăt stors, îmi închipuiam.

— Acum e rândul tău, a spus ZK, ridicând o sprânceană.

— Un subiect foarte plicticos, dragul meu.

— Plictisește-mă.

Mă gândisem că, stând cât mai aproape de adevăr era cea mai simplă metodă de a nu intra în vreun bucluc. Și așa îmi era destul de greu să-mi țin minte numele fals. Nu mai aveam nevoie să amestec și rude sau animale de companie false.

— Ei bine, am o mamă suferindă, care călătorește mult și nu e niciodată acasă, o soră complet iresponsabilă, pe care nu o văd niciodată, și un frate care intră *mereu* în belele.

— Ah, fratele tău pare a fi un om pe sufletul meu.

— Da, sunt convinsă că i-ai putea da niște lecții. Și-apoi mai e și draga mea Buni, care bea șampanie și toată ziua mănâncă tort cu brânză. Vezi? Viața mea nu e nici pe departe atât de incitantă ca a ta.

— Trebuie să fie ceva mai mult decât atât. Asta-i tot ce-mi spui? m-a zgândărit el.

— Pentru moment.

— Mă... intrigi foarte tare, a zis el, punându-și un braț pe spătarul fotoliului meu și aplecându-se spre mine.

Alte pahare cu suc de grepfrut și votcă apăreau și dispăreau rapid și jur că părea că eu și Domnul Chiloți flirtam unul cu celălalt. Eram uluită de faptul că stăteam la taifas cu unul dintre cei mai chipeși burlaci din New York City. Dar eram hotărâtă să nu-mi pierd mințile.

— Sunt încântată că ai vrut să ne întâlnim, să bem ceva împreună, ZK, am spus, dar sunt puțin curioasă în privința motivului. La drept vorbind, abia ce ne-am cunoscut.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să distrug atmosfera aia romantică, însă Domnul Chiloți se mișca prea repede. Trebuia să pricep ce era în mintea lui și de ce-mi trimisese SMS-ul.

ZK s-a lăsat pe spate, în fotoliu, s-a descheiat la sacou și a rămas câteva clipe pe gânduri.

— În afară de faptul că ești absolut minunată? m-a întrebat el.

Am zâmbit, uitându-mă în ochii lui amuzați. Uneori arăta ca

un puștan.

— Am tot încercat s-o ajut pe Tabitha. Fata asta se află într-o stare dezastruoasă, iar în industria muzicală sunt atât de mulți poseuri și profitori.

Mie-mi povestea?! Știam câte ceva despre asta.

— Vreau să mă asigur că nu o să sufere, a adăugat el.

— E frumos din partea ta, am spus.

— Tabby a trecut printr-o perioadă foarte grea. Sunt convins că știi de mama ei...? O femeie îngrozitoare, de fapt, incapabilă să se ocupe de propriile interese sau de cele ale Tabitheii. Și asta de pe vremea când Tabby încă mergea de-a bușilea. Mă tem că fata asta n-a prea avut parte de stabilitate în viață. Cineva a trebuit să intervină. Erau mulți bărbați care veneau și plecau – mulți tați vitregi. Mama ei a fost internată în clinici de dezintoxicare atât de des, încât acolo și-a cunoscut ultimii doi soți. Unul era managerul celor de la Blondie, The Cars și toate celelalte trupe din anii șaptezeci. După care a urmat un duce italian, care chiar avea un domeniu într-un colț îndepărtat al Italiei – în Bormarzo, mi se pare. Iar anul trecut, mama lui Tabby s-a măritat cu un alt tip, foarte bogat, dar grav bolnav. Cine știe cât o să dureze și mariajul ăsta. Întâmplarea face ca tipul să fi fondat Soho House. Ori So-So House, cum îi zicem noi. Locul ăsta e atât de depășit, nu-i așa?

Serios? Abia ce ajunseseam și deja nu mai era la modă?

— Eu și Tabby am crescut împreună, am mers la aceleași școli, am avut aceiași prieteni. Ne știm cu toții de atât de multă vreme, încât parcă am fi un club – ceea ce, apropo, înseamnă că toți sunt extrem de plictisitori. Mă simt de parcă aș juca tenis cu aceiași oameni la nesfârșit.

ZK a râs și am râs și eu, cu toate că nu aveam nici cea mai vagă idee cum era să joci tenis cu cineva, cu oricine.

— Dar, în mod curios, nici unul dintre noi nu te cunoaște.

Am încuviințat din cap, ca și când aș fi înțeles perfect.

— Ești un mister.

— Nu așa sunt toate fetele?

— Nu și în fața mea, mi-a răspuns el, fără să-și ia ochii de la mine. New York-ul e un balon micuț, pe unde mergi, dai peste aceeași oameni. Tu, Lisbeth Dulac, ești rochia roșie de la balul în alb și negru.

Mi se părea că, în mod imperceptibil, ne apropiaserăm și mai mult unul de celălalt, ajungând la o distanță propice sărutului. Când ZK s-a uitat în ochii mei, am simțit că dintre noi au început să zboare scânteiuțe. M-am întrebat dacă sentimentul era evident și pentru el sau dacă nu cumva, pur și simplu, mă îndrăgostisem de el. Aș fi putut să stau acolo, să-l privesc, o veșnicie.

— Care bal în alb și negru? ne-a întrerupt o blondă suplă, care se apropia de noi.

Am recunoscut-o imediat pe Dahlia Rothenberg. Instinctiv, eu și ZK ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Dahlia era splendidă. Opulentă. Ah, și desigur partenera lui ZK din acea seară, la Met. De unde venise? Oare ne ascultase glumind și râzând?

Pe chipul lui ZK, abia se putea citi surprinderea. Calm, s-a ridicat ca s-o sărute pe ambii obraji.

— Dahlia, ești strălucitoare!

Ceea ce era adevărat. Strălucitoare era cuvântul potrivit. Strălucitoare ca soarele. Bănuiesc că era extraordinar să fii centrul sistemului solar. Dahlia era îmbrăcată cu o rochie elegantă, fără bretele, de culoarea untului. Pielea palidă îi strălucea, translucidă. Nu m-am putut abține să nu mă întreb cum reușea să aibă o asemenea piele. Probabil că apela la tratamente faciale cu praf de diamant sau se hrănea cu celule stem de bebeluși.

— Unde-i Tabitha? Vomită prin vreun colț? a întrebat Dahlia și l-a luat de braț pe ZK, de parcă și-ar fi revendicat proprietatea.

— Nu fi așa de dură, a admonestat-o. Știi că e supusă unor mari presiuni.

— Da. Trebuie să fie foarte dificil, din punct de vedere emoțional, să fii cântăreață, când tu nu ești capabilă să cânti.

Brusc, am simțit dorința s-o apăr pe Tabitha, a cărei muzică era demnă de Top 40. Și-apoi ei, cu toții, nu erau prieteni?

— Eu cred că Tabitha are o voce minunată, am spus.

ZK și Dahlia au zâmbit conspirativ. Ea părea chiar să-și reprime un hohot de râs.

— Ei, se poate spune și așa, a zis Dahlia.

Din spatele meu s-a auzit un chițait și m-am întors.

— Lisbeth, ai ajuns!

Tabitha Eden Țopăia încântată pe niște tocuri stiletto înalte până la cer, ca o fetișcană dintr-un club de fete beată cui de la atâtea Daiquiri-uri de căpșune.

— Ah, a sosit micuța noastră Tabby, a exclamat Dahlia, cu o voce mustind de fals entuziasm.

Tabitha s-a repezit și m-a îmbrățișat strâns, de parc-ar fi fost cea mai bună și mai veche prietenă a mea. Și, într-un fel, chiar era; mă gândeam la ea de o veșnicie.

— Ce mă bucur că ești aici! a chițait ea.

Era elegantă și perfectă, o celebritate până în cel mai mic detaliu, în rochia ei mini, albastru-deschis.

— Scumpa mea, n-aș fi ratat sub nici o formă petrecerea asta! i-am spus.

— Îți ador rochia, mi-a spus ea cu emfază.

— Îți mulțumesc. Și tu arăți splendid.

— Vino cu mine!

Tabitha m-a luat de braț, trăgându-mă după ea. L-a salutat din cap pe ZK, însă la Dahlia abia dacă s-a uitat.

Mie mi se învârtea capul de-atâtea emoții – strălucirea petrecerii, noua mea prietenă cea mai bună, prințesa pop, fana blogului meu, chicotelile cu ZK, faptul că viața șic la care aspirasem dintotdeauna se petrecea realmente, în jurul meu, în culori vii, panoramice. Dacă Jess ar fi fost acolo, aș fi rugat-o să mă ciupească.

Când Tabitha m-a luat pe sus, am încercat să-i surprind privirea lui ZK, întrebându-mă dacă și el simțise aceleași scânteiuțe ca și mine. Dar el era ocupat, absorbit într-o discuție intensă cu Rothenberg.

1. Greyhound este denumirea unei rase de câini, dar și a unei firme celebre de transport de persoane, ale cărei autocare operează curse regulate interorășenești sau interstatale pe teritoriul SUA; în cazul de față însă este vorba despre denumirea unui cocktail din suc de grepfrut și votcă sau gin.
2. „Șurubelniță“, în engleză „Screwdriver“, este denumirea unui cocktail din suc de portocale amestecat cu votcă.

Ușile liftului s-au deschis direct pe celebra terasă a Soho House, iar Tabitha a fost întâmpinată cu un val de urlete de recunoaștere de către petrecăreții veniți acolo să sărbătorească noul ei album.

Ce scenă! Piscina din mijlocul terasei era mică, dar asta părea să nu-i deranjeze pe clubberi – oricum nimeni nu înota lungimi de bazin. Un DJ punea muzică; fum de țigară și probabil multe alte tipuri de fumuri se învălătuceau împrejurul nostru. Hohotele de râs și distracția se revărsau de pe acoperiș în noaptea newyorkeză. Ritmul era irezistibil și neobosit. În mod miraculos, în mâna fiecăreia dintre noi a apărut câte un cocktail cu pepene și ghimber. DJ-ul, aflat sus, pe o platformă, în capătul cel mai îndepărtat al piscinei, a salutat-o din cap pe Tabitha și și-a început numărul de rap cu o voce melodioasă, cu cadență jamaicană.

Un grup de italieni îmbrăcați splendid râdeau atât de tare, încât hohotele lor acopereau până și muzica.

M-am răsucit la 360 de grade – ascultam ritmul care zguduia trupurile făcând înconjurul piscinei și lovindu-se de clădirile dimprejur, mă uitam la toți oamenii ăia frumoși și inspiram aerul senzual al nopții de vară. Voiam să las fiecare senzație în parte să-mi pătrundă în piele. Nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată atât de încântată. Îmi era greu să mă abțin să țip și să urlu de fericire, dar m-am gândit că o asemenea manifestare m-ar fi dat de gol, m-ar fi înfățișat ca o începătoare.

— Single-ul ăsta nou o să rupă tot, Tabby, a zis un englez slăbănog, cu pomeți proeminenți și ochi albaștri, sclipitori.

Fusese, practic, nevoit să țipe, deși stăteam unii lângă alții.

— Nu știam că ești așa o compozitoare genială, a adăugat tipul, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ah, Balty! Ești așa un idiot!

Tabitha a râs bine-dispusă, dar Balty (ce fel de nume e Balty?) nu mai era atent la ea. De-acum se holba la mine – era cât se poate de limpede cam ce-i trecea prin cap.

— Hei, Balty, fata pe care o dezbraci din priviri e prietena mea și are un nume – Lisbeth. Lisbeth, acesta e Balty Birkenhead. Nu-l lăsa să pună nici măcar o mână pe tine.

— O să fiu atentă, am răspuns. Mă bucur să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea! a zis englezul. Îți mărturisesc, Lisbeth, că n-am mai putut să-mi iau ochii de la tine din secunda în care ai intrat pe ușă. Ai o rochie fantastică!

Și Balty a rânjit șmecherește.

— Uluitoare, a adăugat o femeie minionă și serioasă, aflată în spatele lui.

Avea părul tuns scurt, într-o nuanță de roșu-întunecat, și era îmbrăcată cu o simplă rochie-sac, neagră.

— Aaa, îți mulțumesc, am spus eu.

— Numele tău mi-e foarte familiar. Ne-am mai întâlnit? m-a întrebat tipa.

— Ea e fata din spatele blogului Luminile Reflectoarelor, a informat-o Tabitha.

Eram?

— Desigur, a răspuns roșcata. Fetele din staful meu citesc blogul ăsta tot timpul. Deși a apărut de nicăieri, se pare că are o mulțime de fani.

Și tipa mi-a întins mâna.

— Florence, dar poți să-mi spui Flo.

Era surprinzător cât de viral devenise blogul meu. Presupuneam însă că, pe Internet, nimeni nu știe că ești din Jersey.

— Ia, te rog, cartea mea de vizită, mi-a zis Flo, oferindu-mi un cartonaș pătrat, în roșu și negru, care se asorta cu părul și cu rochia ei. Sunt specialistă în fashion și Internet marketing. Mi-ar face plăcere să lucrez cu tine. Sunt convinsă că am putea să-ți procurăm o serie de susțineri-cheie și să solicităm cei mai buni agregatori. Succesul nostru, în plasarea publicității, este de-a dreptul impresionant, dacă-mi pot permite să spun asta chiar eu.

— Vai, îți mulțumesc, am răspuns.

Agregatori? N-aveam habar ce însemna asta, dar i-am păstrat

oricum cartea de vizită în gentuță.

— Tabby, e absolut încântătoare, a remarcat Flo, de parcă eu n-aș fi fost acolo.

— Nu-i așa? a râs Tabitha. Haide, Lisbeth, trebuie să ne mișcăm, altfel ăstora doi o să înceapă să le curgă balele după tine. Pa-pa deocamdată!

Prințesa pop a continuat să mă târască prin mulțime, întorcându-se ca să-mi șoptească la ureche:

— Familia lui Balty este proprietara a jumătate din ziarele din Londra. Sunt rivalii cei mai mari ai lui Murdoch. Roșcata e sora lui; ea se ocupă de operațiunile online, ale căror profituri au depășit afacerea de bază.

Tabitha m-a tot introdus și scos din conversații pe toată întinderea terasei, iar eu eram impresionată de cât de bine se pricepea la capitolul socializare. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Era ca un soi de savant social – răspundea la glumițe, bârfea un prieten comun sau dezvăluia care era cel mai bun restaurant din Portofino, unde se puteau mânca spaghetti alla vongole. Reușea să râdă chiar și la glumele jalnice, dusă de valul petrecerii.

— Tabitha, o mică declarație de promovare pentru noul album?

Eu și prințesa pop ne-am întors și am dat cu ochii de Chase, tipul cu camera video. Mi-a zâmbit sarcastic spunându-mi parcă „ți-am zis“ și și-a ridicat camera. Când interviul a început, eu am dat să mă îndepărtez, dar Tabitha m-a prins de mână și m-a ținut pe loc.

— Sigur! a răspuns ea, toată numai o strălucire și-o poză.

Apoi a intrat în lumina reflectorului, trăgându-mă și pe mine după ea.

— Mă aflu aici împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Lisbeth Dulac, celebrul blogger și critic de modă...

Am încercat să nu par uluită.

În vreme ce camera înregistra, am realizat că nu mă simțeam deloc confortabil în prezența lui Chase. Aveam un presentiment neplăcut în legătură cu el. M-am străduit să nu-l privesc în ochi. Uităndu-mă împrejur, printre lumini, am fost surprinsă să descopăr că ZK mă urmărea. Domnul Chiloți a ridicat paharul,

într-un toast din partea cealaltă a piscinei, iar eu i-am răspuns cu un surâs. Deci totuși sesizase și el scânteile dintre noi?

— ...e adevărat, domnișoară Dulac? m-a întrebat Chase.

Oare câte minute trecuseră?

Am simțit-o pe Tabitha trăgându-mă de mână și scoțându-mă astfel din amețeala indusă de ZK. Am zărit camera și chipul lui Chase chiar în fața mea. Cameramanul mi-a urmărit privirea și l-a văzut pe ZK cum mi-a zâmbit complice.

— Da, am răspuns buimăcită, neavând nici cea mai vagă idee care fusese întrebarea.

Chase a încheiat interviul, iar Tabitha a chicotit.

— Ți-am zis c-o să ne mai vedem, mi-a spus Chase, astfel încât doar eu să-l pot auzi, dar Tabitha începuse deja să mă târască iar după ea.

Eram complet nedumerită.

— Nu-ți face griji, m-a asigurat prietesa pop. Întotdeauna e greu să te concentrezi atunci când ai un admirator care te privește.

Apoi Tabby a râs și, instantaneu, un alt cocktail cu pepene și ghimbir a apărut în mâna fiecăreia. Băuturile curgeau râu. Tabitha le dădea peste cap de parcă ar fi fost sucuri, în timp ce ne croiam drum prin mulțimea de pe acoperiș.

— Toată lumea te adoră, mi-a declarat ea pe nerăsuflăte.

Ochii i se închideau când vorbea. După vreo cinci pahare, dacă numărătoarea mea era corectă, Tabitha arăta periculos de nesigură pe picioare. Dar cine ar fi fost altfel?

Am tras-o într-un colț întunecat. Fata asta pur și simplu nu știa cum să-și „controleze consumul de alcool“, după cum se spunea la mine acasă. Dar de ce prietenele ei n-aveau grijă de ea? Și apropo: unde erau prietenele ei? Acolo de unde proveneam eu, dacă o tipă sexy, ca Tabitha, începea să nu se mai țină bine pe picioare, masculii imediat dădeau să se apropie ca vulturii. O fată se baza pe prietenele ei ca s-o protejeze. M-am gândit că, dacă reușeam s-o scot pe Tabitha din agitație, măcar pentru o secundă, avea șanse să-și tragă sufletul.

— Sunt așa de fericită că ai venit, am fost așa de amețită, mi-am dat seama că nu ți-am trimis nici măcar un SMS cu detaliile petrecerii, uneori sunt complet aeriană. Mi-a fost teamă că n-o să

vii, mi-a zis ea, dându-și capul pe spate, cu o expresie epuizată. Petrecerea asta ar fi așa de plictisitoare dacă n-ai fi tu aici!

Tabby vorbea foarte înpleticit și fără noimă, deci n-am priceput exact ce spunea. Nu voiam decât să se simtă mai bine.

— Ai niște prieteni atât de minunați, Tabitha, și cu toții te adoră, i-am zis. Sunt sigură că ai fi fost în regulă. În fond, asta e petrecerea ta.

— Nu e *deloc* adevărat; nu înțelegi.

Clătinându-se pe tocurile înalte, prințesa pop s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Nu mi-am dorit petrecerea asta. N-am vrut nici măcar să înregistrez albumul.

Apoi a alunecat la loc în colț și s-a făcut parcă și mai mică. Fata asta, cu certitudine, nu trebuia să bea mai mult de două pahare.

— Și... tu de ce vorbeai cu ei? m-a întrebat ea, cu o expresie absolut iritată și paranoică.

Am încercat să mă adaptez stărilor ei fluctuante, induse de margarita.

— Cu cine am vorbit?

— Știi tu! Cu Dahlia și cu ZK. El e în regulă, dar ea e un monstru.

M-am uitat la mulțimea de petrecăreți. Ce mă întreba, de fapt, Tabitha? Terasa clădirii se aglomerase așa de tare, că nu-mi venea să cred cât de mulți hip-hopperi, profesioniști din industria muzicală, amatori și clubberi se aflau acolo. Am încercat să mă concentrez, dar cocktailurile cu pepene roșu îmi întunecaseră și mie mintea. ZK și Dahlia nu erau prietenii *ei*? Nu ea îl rugase pe ZK să mă verifice? Altfel cum de știuse Domnul Chiloți să-mi trimită SMS-ul?

„Biata Tabitha – avem grijă de ea.“ Nu așa spusese ZK? El, Dahlia și Tabitha păruseră a fi buni prieteni, deși – eram de acord – Dahlia era destul de înfricoșătoare.

— De unde îi cunoști? a insistat Tabby, ca o puștoaică răzgâiată, care vrea să-și ascundă sentimentele rănite.

Poate că era mai beată decât crezusem. Nimic din ceea ce spunea nu prea avea logică.

— Nu-ți face griji, draga mea, i-am răspuns, cu cel mai liniștitor accent *à la* Audrey. M-am întâlnit cu ei la un eveniment,

acum o mie de ani, iar acum, absolut întâmplător, erau și ei aici când am sosit. Nu-i cunosc aproape deloc.

Tabitha și-a ridicat privirea spre mine, cu aceeași expresie dezorientată pe care mi-o aminteam de pe podeaua toaletei de la Met. Fata asta era atât de ciudată! Se transforma dintr-o regină pop supersigură pe ea într-un copil abandonat, în doar câteva secunde.

— Vorbeați despre mine?

Părea sincer îngrijorată.

— Nu, de fapt, vorbeam despre mine!

Am râs pentru că, în mod incredibil, chiar era adevărat.

— De un lucru poți să fii sigură, scumpa mea, i-am zis, luând-o de mână, eu niciodată nu-mi bârfesc prietenii.

Ochii Tabitheii s-au înseninat și-atunci m-am gândit că poate pe ea o rosesse grija, în legătură cu ZK și Dahlia, încă de când ne urcaserăm în lift, dar nu avusese curaj să zică nimic.

— Dumnezeuule! Ce face? a urlat cineva din apropiere.

Vizavi de podiumul DJ-ului, în mijlocul piscinei, se întâmplase ceva. Am încercat să vedem ce anume. Un tip splendid sărea jucăuș pe trambulină, scoțându-și cămașa de pe el. Avea un corp din ăla ultraperfect, complet lipsit de păr, iar eu nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă se epila cu ceară, își smulgea pilozitatea sau își distrugea foliculii cu cine știe ce fel de laser industrial.

— Ăla nu e purtătorul de cuvânt de la Power? a întrebat o femeie care stătea chiar lângă noi.

Tipa avea cizme înalte până la coapse și, practic, îi curgea balele după individul în cauză.

— Ai dreptate! i-a ținut isonul prietenul ei prea-frumos-ca-să-fie-heterosexual. Apropo, Power e o apă de colonie sau o băutură energizantă? Am uitat.

Noul purtător de cuvânt al nu știu cărei companii și-a aruncat cămașa în mulțime și și-a dat jos și nădragii. Întreaga asistență a icnit surprinsă. N-avea nici urmă de chiloți pe el. Nici măcar o pereche de tanga sau *ceva*, în afară de părțile anatomice normale, dacă înțelegeți la ce mă refer. Măcar știam acum că nu era purtătorul de cuvânt al vreunei firme de chiloți. Agenții de securitate s-au repezit spre el și-atunci tipul s-a aruncat în

piscină, executând un echer perfect, în aplauzele spectatorilor.

— Haide, mi-a zis Tabitha, reenergizată. Vino după mine.

În timp ce unul dintre agenți îl pescuia pe exhibiționist, noi ne-am strecurat în lungul piscinei, prin spatele unui grup de războinici bățoși de pe Wall Street, care fumau trabucuri și urmăreau acțiunea. Tabitha mi-a zâmbit șmecherește.

— Fii atentă, mi-a spus ea și s-a lovit cu șoldul de șoldul unui necunoscut.

Care n-a știut ce l-a lovit. Telefon mobil, costum Armani, cheile de la Porsche (mi-am închipuit) – toate au aterizat în piscină. Un alt tip a fost pe punctul să cadă și el, dar și-a recăpătat echilibrul, până când o altă persoană aflată în dezechilibru l-a lovit cu cotul. Tipul s-a enervat și l-a împins pe un altul, care s-a prins cu mâna de doamna aflată alături. Aceasta s-a clătinat pe tocurile înalte până când amândoi s-au prăbușit în apă.

În scurt timp, nebunia se generalizase: toată lumea împingea pe toată lumea în piscină. Tabitha râdea încântată. M-a prins de mână și amândouă ne-am strecurat pe scări, coborând în Salonul de Zi. Până acolo însă, auzind țipetele și râsetele de deasupra, am ținut-o tot într-o chicoteală.

— Hai să ne ascundem puțin aici, mi-a spus ea și s-a prăvălit pe o canapeluță din catifea roșie. E intim, nu?

Am privit micul nostru refugiu și restul încăperii. Peretele din boxe de concert părea nelalocul lui prin alăturarea cu canapele luxoase, fotolii și lumini difuze. Trupa Tabithei, Coma Romance, se afla pe scenă – încheiau probele de sunet. Nu știam dacă Tabby era un geniu în materie de promovare sau doar o ciudată, dar festa ei reușise să aducă înapoi toată gașca de la piscină. Oamenii s-au înghesuit în spațiul acela mic ca nebunii.

Liderul trupei Coma Romance, chitaristul Max Ferme, care arăta foarte emo, s-a târșăit spre noi.

— Tabby, suntem gata, a anunțat el pe un ton monoton de parcă faptul de a cânta într-o trupă de Top 40 era cel mai plictisitor lucru din lume.

Știam pe de rost numele tuturor băieților din trupa Tabithei, căci îi văzusem videoclipurile de-un milion de ori. Max era cel care întotdeauna arăta plictisit, indiferent cât succes aveau. În realitate, părea încă și mai șters.

— Chiar trebuie? s-a lamentat Tabitha.

Max și-a dat ochii peste cap.

— Lisbeth, sunt pe cale să fiu înghițită de vie, mi-a șoptit prințesa. Nu vreau să mai aștept atât de mult până să te văd din nou.

Apoi, brusc îngrijorată, Tabby a făcut o pauză. Am crezut că avea să izbucnească în plâns. După care, la fel de brusc, s-a înseninat.

— Hai cu mine la cumpărături, săptămâna viitoare! OK?

— La cumpărături? Ah, sigur, mi-ar face plăcere, am răspuns.

Da, sigur! Muream de nerăbdare să-mi folosesc cardurile de credit de două sute de dolari, care erau deja goale.

— Pe bune? Ce mișto! a chițăit Tabitha. Știi și unde să mergem – e un magazin nou pe Fifth...

Instantaneu, la jumătatea frazei, Tabitha a înghețat.

— Ce figură ți-a reușit pe acoperiș, Tabitha! a spus o voce autoritară.

Lângă noi, ținându-ne cu privirea, se afla tipul în vârstă, în costum Armani, pe care îl întâlnisem în acea primă seară, la Met: Robert Francis.

— Bună, Robert, i-a răspuns Tabitha, părând să nu se simtă în largul ei.

Bărbatul s-a aplecat s-o sărute. Tabitha a închis ochii și, într-o manieră formală, a întors obrazul ca să accepte sărutul – parcă ar fi luat un sirop de tuse cu gust amar.

— Mă bucur să te revăd și pe dumneata, domnișoară Dulac.

Francis s-a aplecat să mă sărute și pe mine. În liceu, la cursul de sănătate și Managementul Familiei, săriserăm peste pupăturile de societate și trecuserăm direct la prezervative și boli cu transmitere sexuală, așa că nu aveam habar de ce faptul de a accepta pupătura unei persoane pe care o găseai dezagreabilă reprezenta o manifestare a bunelor maniere. Însă, imitând-o pe Tabitha, am întors și eu obrazul.

Prințesa s-a uitat la mine ciudat și-atunci am realizat că nu știa că-l cunoscusem pe Domnul Armani după ce o ajutasem să fugă pe ieșirea de marfă a muzeului. Și mai neplăcut era faptul că tipul se comporta de parcă ar fi așteptat ca eu să spun sau să fac ceva. Ce voiade la mine? Oare ar fi trebuit să-i trângănesc Tabitheii

despre acele „planuri“, planuri despre care nu știam absolut nimic? Mi-am pus masca fetei fericite și l-am ignorat, neavând nici cea mai vagă idee despre ce voi face în continuare.

După câteva clipe, chinuitor de lungi, în care și eu, și Tabitha ne-am rugat cu înfrigurare ca Robert Francis să plece, bărbatul, politicos, i-a urat prințesei pop noroc cu noul album și s-a îndepărtat. Amândouă am răsuflat ușurate.

— Îl cunoști și pe Robert? m-a întrebat Tabitha, privindu-mă cu suspiciune.

— Nu chiar. Ne-am văzut pentru scurt timp, după ce te-am întâlnit pe tine în... mă rog, în toaletă.

M-am gândit că nu aveam ce pierde dacă eram sinceră. Faptul de a-i reaminti că, atunci când o întâlnisem prima dată, ea avea capul vârât într-un vas de WC trebuia să aibă o oarecare valoare.

— Pur și simplu, m-a întrebat cum te simți.

— Să mori de râs! Și asta a fost tot?

— În mare.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost potrivit s-o chestionez asupra „planurilor“ ei, indiferent în ce constau ele.

— Tipic.

— Cine e omul ăsta? am întrebat-o.

— E paznicul meu, temnicerul meu. Povestea e lungă, mi-a răspuns ea. Dar nu-mi mai fac griji din cauza lui. Mama se întoarce curând și o să-l facă să dispară.

— Mama ta? Unde e? am întrebat-o. M-aș bucura s-o cunosc...

— Tab, scumpo, trebuie să începem, ne-a întrerupt Max, întinzându-i Tabitheii un microfon cu cască.

Cine știe de când stătea acolo, cu fața lui veșnic tristă?! Trupa părea gata să treacă la treabă, iar publicul începea să se agite nefiresc de mult pentru o gașcă de puști bogați, îmbrăcați în haine elegante.

Tabitha a suspinat nemulțumită, a luat microfonul de la Max și s-a îndreptat spre scenă, strigându-mi peste umăr:

— O să-ți explic totul când mergem la cumpărături! Abia aștept!

Trupa s-a lansat într-o melodie cu ritm de club și, după nici un minut, Tabitha a apărut pe scenă, dansând și cântând.

În mod surprinzător, oamenii care treceau pe lângă mine îmi

tot spuneau „Bună“ și mă tot salutau din cap, de parcă aș fi făcut parte din gașca lor. Poate că mă văzuseră stând cu Tabitha. Sau poate că era din cauza rochiei. În orice caz, misiunea fusese îndeplinită.

Simțeam că pășisem, cu succes, într-o lume care, cu doar o săptămână înainte, mi se părea inaccesibilă. Până în clipa aceea, fiecare secundă fusese mai interesantă și mai incitantă decât orice moment petrecut în South End Montclair.

M-am uitat prin încăpere, la lumea care dansa. O iubeau pe prietena mea cea mai bună, Tabitha Eden, Prințesa Pop. Apoi am dat peste ZK, care mă urmărea din celălalt capăt al salonului. M-a salutat și și-a croit drum prin mulțime spre mine.

Ocolind petrecăreții, s-a strecurat până aproape în spatele meu.

— Cum de reușești să-i faci pe toți să vorbească de tine? mi-a șoptit el la ureche. Ești cea mai interesantă fată din seara asta.

Vocea lui îmi provoca fiori de încântare pe șira spinării.

— Sunt aici doar ca să susțin noul album al Tabitheii, care e extraordinar. Și tu?

Oare Tabitha era paranoică în privința lui ZK sau eu ar fi trebuit să fiu suspicioasă? Totul era prea mult pentru mine și, în plus, Domnul Chiloți reprezenta o priveriște atât de delicioasă.

— Și eu la fel, mi-a răspuns el.

— Slavă Domnului că s-a inventat playback-ul.

Serios? Tabitha nu cânta de-adevăratelea? M-am străduit să mă uit mai bine la ea. Trupa cânta pe bune, dar atât de tare, încât nu-mi dădeam seama. Prințesa Pop dansa pe toată lungimea scenei ca o nebună, nu se oprea deloc ca să apuc să văd dacă mima sau chiar cânta.

— Sâmbăta viitoare e vernisajul Schnabel, mi-a strigat ZK încercând să acopere muzica. Dacă nu ai decis deja să mergi, atunci ai vrea să-mi faci plăcerea de a mă însoți?

Am crezut că mi-a explodat creierul. Doar nu mă invita *pe mine*, nu-i așa? Aș fi mers oriunde cu ZK, la deschiderea unui magazin Costco sau la un raliu de camioane – de parcă el ar fi mers vreodată la așa ceva –, ba chiar și la un vernisaj Schnabel, indiferent ce însemna asta.

Exista o singură problemă.

— Dar cum rămâne cu...?

— Dahlia?

ZK s-a uitat scurt spre Dahlia, care râdea seducător, înconjurată de nu mai puțin de cinci europeni frumoși-foc, francezi sau italieni, toți cu haine perfect croite și cu bărbi nerase, șic. Tânăra gesticula, atingându-l pe fiecare dintre pretendenții care așteptau cu nerăbdare să li se acorde atenție. Bănuiam că ceea ce se spunea despre ea pe site-urile mondene era adevărat.

— Dahlia e o forță a naturii, a spus ZK. Are alte puncte de atracție cu care să-și ocupe timpul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea. Dar tot ceea ce se întâmplase fusese ca o vijelie: ce văzusem, ce auzisem, ce simțisem și ce purtasem. Era real sau doar visasem?

Mi-am îngăduit să mai întârzii o secundă în plus asupra lui ZK, gândindu-mă la felul în care mă urmărise aproape toată seara. Era superb, bogat și cu relații. Eu eram nimeni. Ar fi fost o adevărată nebunie să cred că eu și el am fi putut ajunge cândva să fim împreună. Era imposibil. Nu puteam să joc rolul lui Audrey suficient de mult ca să izbutesc asta.

Am văzut-o pe Dahlia îndreptându-se către noi și m-am gândit că era momentul să plec. Era mai bine să nu-mi fac speranțe deșarte și să rămân prea mult la bal.

— Îți trimit mâine un SMS cu detaliile, mi-a spus ZK.

Am aprobat dând din cap și m-am mai uitat o dată în ochii lui amuzați, întrebându-mă ce gândea cu-adevărat.

Dacă voiam să-mi păstrez amintirile legate de acest flirt ireal și încântător, trebuia să dispar imediat. Deja întârzasem mult, mult mai mult decât anticipasem.

Rahat. Rahat. Rahat.

Uitasem de Jake.

„Ești încă la club? XOXO EU.“

Am așteptat ca Jake să-mi răspundă.

Nimic.

Rahat.

Când am ieșit în față la Soho House, și-am dat de aerul nopții de vară, m-a luat cu amețeală. Cocktailurile cu pepene și ghimber îmi sunaseră atât de inofensiv la momentul respectiv, plus toate Greyhound-urile pe care le băusem înainte cu ZK. Cu siguranță că îmi luasem doza zilnică de vitamina C... la tequila probabil că depășisem doza recomandată.

Limuzinele continuau să se înșire în fața localului, căci o tură nouă de petreceri și scene se punea în mișcare. Oare unde parcasem Bestia Mov? În parcare de lângă râu. Da, numai că parcare de lângă râu mi se părea acum ridicol de departe. Și unde era clubul Reilly's? Nu mai fusesem niciodată acolo, deși știam că era pe șoseaua din apropierea cârciumii. Eram convinsă că puteam cumva să-l găsesc. Să fug după un taxi era poate calea cea mai sigură. Căutând în gentuța mea cu pene de păun, am pescuit cincisprezece dolari și optzeci și șase de cenți – abia să-mi ajungă să scot mașina din parcare, în nici un caz să merg cu taxiul tocmai până în Jersey. Și Jake mai era măcar acolo?

„Te rog, nu fi supărat pe mine :(“, i-am scris.

— Bună seara, parteneră plină de stil, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors și am dat cu ochii de Isak Guerrere, noul și cel mai bun prieten al meu.

— Isak, ce mă bucur să te văd, i-am spus, temându-mă că eram puțin cherchelită.

— Și eu, de asemenea, draga mea. Și uită-te la tine: porți o altă rochie minunată a designerului tău preferat, care nu sunt eu!

Am zâmbit.

— Așa e. Regret s-o spun.

— Ce geniu a creat rochia asta fabuloasă? Valentino, desigur. Dar acum e împrăștiată, e aproape obraznică. Extraordinar, a concluzionat Isak.

I-am aruncat o privire dezaprobatore.

— Știu, știu. Designerul X e un secret. Dar eu sunt cel căruia ar trebui să-i spui *toate* secretele!

Dac-aș fi putut!

— Cel puțin, trebuie să-mi faci cunoștință cu acest Designer X. Insist!

— Îți promit, i-am spus.

— Ei, poți să compensezi bând un pahar cu mine la bar. Am auzit că prietena ta, Tabitha Eden, cântă în seara asta în Salonul de Zi... Cum i se spune? Prințesa Pop? Toată lumea poartă titluri regale în ziua de azi!

— Din păcate, dragă Isak, sunt într-o mare întârziere și trebuie să plec, i-am răspuns, cu o expresie tristă.

— *Quelle dommage*. Iată un alt tipar deranjant în relația noastră. Întotdeauna pari să fii pe picior de plecare când mă vezi. E din cauza părului dat cu gel? Știu. E un gust pe care-l dobândești, mi-a spus designerul cu o sclipire în ochi.

Telefonul mi-a bâzâit – Jake? Am aruncat o privire pe ecran. Nu, era Jess.

„Cum merge?! Mor să aflu!! ☺“

Am oftat. Jake mă uitase deja. Probabil sărbătorea cu prietenii lui.

— Presupun că n-ai primit veștile pe care le doreai, a zis Isak.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Nu, e în regulă, Isak. Îmi cer scuze că sunt o companie atât de neplăcută. Cred că am băut prea multe cocktailuri cu pepene și ghimber. În locul tău, aș fi atent la ele.

— Am reținut. Îmi permiți să te conduc la mașină?

Am ezitat.

— Ei, atunci un taxi?

— Nu, Isak, îți mulțumesc. Cred... cred că o să merg pe jos.

— Oh, vai, dar cum m-ai putea ierta?

— Poftim?

— Pe aici, mi-a spus el, luându-mă de braț. Te rog să mă ierți că ți-am propus să iei un umil taxi ca să ajungi la ceea ce trebuie să fie un rendez-vous romantic important. Cunosc privirea asta...

Am tresărit când, folosind două degete, Isak a emis un fluierat de să-mi plesnească urechile.

— E-n regulă, Isak, scumpule. Ești așa de drăguț, dar eu...

În fața noastră a tras o limuzină, iar designerul mi-a deschis portiera. Am tăcut. Pe scaunul din față stătea un om drăgălaș, cu șapcă de șofer.

— Îngăduie-mi să-ți pun la dispoziție limuzina mea ca să te ducă la rendez-vous, a spus Isak.

Probabil a observat că am rămas cu gura căscată.

— Nu-ți face griji, nu trebuie să vorbești cu Rudy. Vorbește el și-așa prea mult.

Rudy, șoferul, și-a dat ochii peste cap și mi-a făcut un semn scurt cu mâna.

— Dar nici nu știu sigur unde trebuie să merg..., m-am bâlbâit uimită.

— Ah, o aventură! Oriunde ar trebui să mergi, Rudy va găsi locul. E specialist în folosirea GPS-ului, ar fi putut să fie unul dintre renii lui Moș Crăciun – de fapt, poate că a și fost.

Rudy a ridicat din umeri fără supărare. Eu am dat să intru în mașină, m-am oprit și m-am întors să-l pup cu Isak cu foc și să-l strâng tare în brațe. Designerul a părut complet uluit.

— Adu-mi aminte să-ți ofer limuzina mai des, mi-a zis el. Distracție plăcută, iubire.

După ce Isak a închis portiera, m-am cufundat în canapeaua neagră, luxoasă, închipuindu-mi cum ar fi fost dacă mașina aceea ar fi reprezentat mijlocul meu de transport normal, de fiecare zi. Cum nu participasem la balul din liceu, nu fusesem niciodată într-o limuzină, dar mă bucuram că-mi păstrasem toate emoțiile pentru acest moment.

— Și unde trebuie să mergem, domnișoară? s-a interesat cu blândețe Rudy, dorind să nu mă scoată din starea de reverie.

— Ah, spune-mi Lisbeth! Păi, e vorba de un bar; un club, de fapt – se numește Reilly's? E în Jersey, lângă Montclair. Sper că e în regulă? E cumva prea departe? Știi cum să-l găsești? Îmi pare rău – eu nu am idee unde e. Știi că asta e ciudat, dar vezi...

Rudy începuse să-și piardă interesul, în timp ce eu băteam câmpii, iar eu începusem să-mi pierd accentul de Audrey, așa că am tăcut.

— Știu exact unde e Reilly's, mi-a comunicat șoferul după o pauză. Mie și iubitului meu ne place foarte mult barul ăsta. În fiecare miercuri, la douăsprezece noaptea, au cel mai bun karaoke din Jersey.

— Da?

Staruri rock în devenire și nopți de karaoke pentru gay! Cine și-ar fi închipuit?!

— Te rog să stai liniștită și să te relaxezi. Mă ocup eu de tot, mi-a mai spus Rudy și mașina a început să accelereze pe autostrada Westside.

— Mulțumesc, Rudy.

Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem.

„Ajung imediat. Nu fi supărat :(Chiar vreau să te văd! XOXO EU.“

Dar înainte s-apuc să apăs pe butonul de „trimitere“, telefonul a prins să-mi bâzâie ca scos din minți.

„TREBUIE SĂ VORBIM ACUM.“ Mama? Îmi trimitea SMS-uri?

Am mai primit încă două mesaje, unul după altul.

„UNDE EȘTI?“

„AM NEVOIE DE TINE ACASĂ.“

Mamele n-ar trebui să aibă voie să trimită SMS-uri, m-am gândit. Mai ales mama mea. Dar m-am întrebat ce era atât de urgent. Poate că era doar oftică, că, în ultima săptămână, abia dacă trecusem pe-acasă, și atunci doar cât să-mi schimb hainele și să dorm.

Cealaltă posibilitate era că mama își dăduse seama că nu aveam de gând să merg la facultate. În orice caz, era mult mai bine să nu-i răspund imediat. În copilărie, îmi luase mult timp să învăț că era mai sigur să las furtuna să treacă puțin decât să mă arunc direct în mijlocul ei.

„MIȘCĂ-ȚI FUNDUL ÎNAPOI AICI“, mi-a scris mama.

Of, Doamne! Am închis ochii și am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

— Lisbeth, am ajuns, mi-a spus Rudy încet.

Am deschis ochii și am realizat că ne opriserăm. M-am întrebat cât dormisem.

— Abia am ajuns, mi-a zis el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Ah! Mulțumesc, Rudy. E încă...?

— Încă deschis? mi-a răspuns șoferul înainte să-mi termin întrebarea. Da, dar cred că trupa pleacă. E o camionetă trasă cu spatele la intrarea de serviciu.

— Una în roșu, alb și albastru?

— Da.

— Atunci ar fi cazul să mă mișc, am decis, întrebându-mă dacă Jake plecase deja, înaintea trupei.

— Ai prefera să te aștept?

— Nu, nu. Deja ai fost mult prea amabil. Mă descurc singură de-aici, am spus, când Rudy a sărit afară din mașină și mi-a deschis portiera.

— Ești sigură? a insistat el. Cartierul e în regulă, dar...

— Da, îți mulțumesc. Și, apropo, poți să-i spui lui Isak că n-are dreptate. Nu vorbești deloc prea mult. De fapt, ești perfect.

Rudy mi-a zâmbit, a făcut o mică plecăciune, s-a urcat la loc în mașină și a plecat.

— Drăguță limuzină. De la „prietenul“ tău?

M-am întors ca să-l văd pe Jake, stând la câțiva metri distanță, lângă intrarea de la Reilly's. Ultimii rătăciți plecau, amețiți de băutură, veseli și râzând. Jake arăta foarte obosit.

— Da, de la Isak. Dar el doar un...

— E-n regulă. Nu-mi explica.

Jake era nervos, dar îmi dădeam seama că încerca să-și păstreze calmul. Poate cântarea nu ieșise atât de bine. Poate că se săturase de scuzele mele. Mi-am stors creierul ca să pot spune ceva.

— Sunt aici, nu?

— Da, la fix. Trupa a terminat de cântat acum o oră și jumătate.

Jake a închis ochii. Părea că încerca să ia o decizie. A coborât privirea către bocancii cu care era încălțat.

— Ei, cum a mers? l-am întrebat, vrând să schimb subiectul.

— Chiar bine, mi-a răspuns el, mai înseninat, deși fără tragere de inimă. A venit un producător. Ne-a oferit un contract.

— Pe bune? am sărit, apropiindu-mă puțin de el. Este grozav!

Voiam să mă reped la el, să-l sufoc cu îmbrățișări și sărutări, să-i spun că într-adevăr aș fi vrut să fi îmbrăcat rochia aia pentru el, dar că aveam s-o fac data viitoare, însă din bar a ieșit o femeie care a venit și s-a oprit chiar în spatele lui.

Tipa nu m-a văzut de la început, așa cum stătea cu mâna frumos manichiurată pe umărul lui.

— Hei, Jake! Vrei să mai bem un pahar înainte de plecare? l-a întrebat ea.

Eu am remarcat pluralul. Individida nu era o fană banală. De la jeanșii de lux, True Religion, până la cizmele de cowboy roșii, cu toc înalt, și cosițele blonde, tot ce avea pe ea urla a bani cu nemiluita.

— Sigur, Monica. Vin imediat. Doar lasă-mă un minut, i-a răspuns Jake.

Atunci m-a văzut și ea. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, ca și când i-ar fi fost milă de mine, și apoi s-a întors în bar.

Rahat. Probabil că întârzasem mai mult decât crezusem.

— Deci a mers *foarte* bine, am spus, încercând să nu mă las compleșită de emoție. Eu o să plec. Ne vedem la The Hole.

— Stai.

M-am oprit și m-am întors spre el.

— Știu ce crezi, mi-a zis Jake.

— Da? E OK, Jake. N-am fost aici. Nu pot să te învinovățesc. Chiar trebuie să plec.

— Lizzy, ascultă-mă, încerc să-ți spun...

Dar eu am continuat să merg și el s-a oprit din vorbit.

Mi l-am închipuit alergând după mine.

N-a făcut-o.

„Dormi?“, i-am scris lui Jess și am așteptat.

Vântul bătea pe North Pine Street. Mă chinuiam să nu plâng și aș fi vrut să fi făcut ceva altfel. Orice. Aș fi vrut ca Jake să fi înțeles sau ca eu să-i fi spus adevărul de la început. Acum era prea târziu. Nu aveam nici un drept să fiu geloasă. Speram că vântul era de vină pentru lacrimile care-mi apăruseră în colțul ochilor. Nu mă puteam abține să mă gândesc la el, la felul în care tipa întârziase în spatele lui. La mâhnirea cu care mă privea.

Când am auzit pași în spatele meu, m-am panicat și m-am grăbit. Mi-am simțit glezna sucindu-mi-se pe pavajul denivelat. Rahat! Jess avusese dreptate când îmi zisese că tocurele Louboutin-ilor nu aveau să reziste. Cu toate astea, nu m-am oprit din mers. Nu voiam să mă opresc doar pentru un toc rupt. Am pornit lumina telefonului, pentru ca persoana din urma mea să știe că eram pregătită.

Pașii s-au apropiat, după care s-au stins în depărtare. Am aruncat o privire înapoi. Nu era nimeni.

Vântul a suierat împrejurul meu, băgându-mă în sperieți. De ce nu-mi răspunsese Jess la mesaj? În nici un caz *nu* puteam să mă duc acasă îmbrăcată în rochia aia.

„Cioc-cioc ☺“, am scris și am așteptat.

Am încercat să mă gândesc la ce făceau în clipa aia ZK și Tabitha. Cu siguranță că nu mergeau în beznă, pe o stradă care nu ducea nicăieri. La unu dimineața, proiectul meu părea de-a dreptul jalnic. Seara fusese miraculoasă și așa mai departe, dar acum... iată-mă! Eram singură și nu aveam unde să merg.

Telefonul mi-a bâzâit.

„Sigur că sunt trează! E doar 1 dimineața. O.o“, mi-a scris Jess.

„Pot să dorm la tine?! ☺“, am întrebat-o.

„Normal!! Te-am tot așteptat. Hai la mine să-mi spui tot!! ☺“

Am format numărul firmei de taxi Hometown Call-a-Cab, gândindu-mă că aveam destui bani în gentuța mea cu pene de păun ca să ajung la Jess acasă. Odată instalată în mașină, mi-am scos pantofii din picioare. Cursa m-a costat exact cincisprezece dolari. Speram ca șoferul să nu se aștepte la vreun bacșiș. M-am gândit că optzeci și șase de cenți nu ar fi fost primiți cu entuziasm.

Am intrat la Jess în casă pe ușa din spate. Aveam o cheie încă din clasa a VII-a, pentru situații de... mă rog, pentru urgențe. Când am urcat scara scârțâitoare către camera prietenei mele, am încercat să nu o trezesc pe mama ei.

Jess stătea turcește pe pat, cu rochia Cassini portocalie împrăștiată în bucăți pe toată cuvertura. Mi s-a tăiat respirația.

— Nu-ți face griji. Dacă pot s-o desfac, atunci pot s-o și asambliez, mi-a spus ea zâmbind. Și acum continui să fiu uluită de dedesubturile rochiilor. Să desfac piesele astea e ceva mai grozav decât toate cursurile de la FIT. Trebuia neapărat să desfac în bucăți una ca să văd cum a fost concepută. Oamenii ăia chiar știau să facă o rochie de cocktail!

Apoi prietena mea a lăsat din mână foarfeca de desfăcut cusăturile și m-a privit expectativ.

— Deci? Varsă tot! De la început!

M-am proptit în niște perne și am început să-i relatez totul, în detaliu, de la nazista cu clipboard care era înnebunită după blogul meu până la întâlnirea cu ZK, de la hainele splendide ale tuturor, de la bijuterii, de la piscina de pe terasă până la comportamentul eratic și nebunesc al Tabitheii și fiecare cuvânt pe care Isak Guerrere îl rostise despre rochia ei. Povestindu-i lui Jess, am realizat cât de ireal și de uluitor era totul.

— Crezi că lui Isak Guerrere chiar i-a plăcut rochia? Ești sigură că n-a fost doar amabil? m-a întrebat ea.

— *E* amabil, foarte amabil. Și da, cred că-i plac la nebunie toate rochiile. Sunt aproape sigură că a folosit cuvântul „genial“. Ba chiar e gelos că nu port creațiile *lui*.

Jess strălucea de satisfacție și părea pur și simplu încântată de posibilitățile care se întrevedeau. Era pentru prima dată când prietenei mele îi păsa de ce credea altcineva despre ea sau despre ceea ce făcuse ea.

— Acum lumea te cunoaște ca Designerul X, de pe blogul meu.

— Ah, îmi place asta, a decis Jess. Lisbeth, trebuie să fii de-a dreptul incredibilă în acțiune!

Cu toate că mă văzuse înainte la evenimente caritabile, prietenei mele i se părea mult mai remarcabil că mă întreținusem cu o gașcă întregă de persoane celebre la Soho House.

— Oamenii ăștia chiar te cred una de-a lor. E așa de ciudat!

— Cea mai înfricoșătoare e Dahlia Rothenberg. E foarte rea cu Tabitha și o vorbește pe la spate de parcă ar fi o scursură. Iar la mine se uită de parc-ar vrea să mă sfâșie – asta dacă nu și-ar strica unghiile perfecte. Nu știu dacă s-a prins că mint sau mă urăște dintr-un alt motiv.

— ZK, ăsta, se uită prea mult la tine?

— Presupun, am răspuns, studiind marginea uneia dintre perne.

— Și? Ce urmează? m-a chestionat Jess, aranjând cu grijă bucățile de rochie pe biroul de lângă fereastră.

— Păi, ZK m-a invitat la un vernisaj, săptămâna viitoare. Apropo: ce-i aia Schnabel? E o băutură, ca șnapsul?

— Julian Schnabel – e un artist, m-a lămurit prietena mea.

— Ah, cool, un vernisaj de artă. Și fii atentă – Tabitha mi-a zis că vrea să mergem la cumpărături. Îți închipui ce trebuie să cumpere fata asta? Chestii pe bani grei.

— Cum?

— Da, vrea să mergem împreună la cumpărături, pe Fifth Avenue, am spus nedumerită de ce prietena mea răspunsese atât de ciudat.

— Tu te auzi ce spui? Ce naiba tot zici acolo?

Jess părea îngrozită.

— Cum adică? am întrebat-o nelămurită.

— Lisbeth, tu ce o să faci? Ești lefteră.

— Nu am nevoie de bani. N-o să cumpăr nimic. Hei, aseară am ieșit în oraș, am băut, am mâncat și apoi am primit și o limuzină. Am uitat să-ți povestesc despre asta...

Dar Jess reacționa straniu, iar eu nu voiam să vorbesc despre faptul că-l văzusem pe Jake cu tipa aia șic.

— Școala o să înceapă peste o lună, mi-a zis Jess. N-ai vorbit despre asta nici măcar o dată, darămite să-ți faci vreun plan, să te

pregătești.

— Asta pentru că nu mă duc la școală.

— Cum?!

Felul în care Jess s-a încruntat... ai fi crezut că-i mărturisisem că jefuisem o bancă sau comisesem vreo crimă.

— Asta ar însemna sfârșitul tuturor posibilităților, pentru mine, i-am explicat. Ar fi sfârșitul vieții mele.

Mă simțeam groaznic rostind cuvintele astea așa, cu voce tare. Dar și ușurată, în același timp.

— Mama ta știe?

— Glumești?

— Dumnezeu!

Jess s-a întors cu spatele la mine. Privea pe fereastră, în bezna de afară. Era așa de întuneric, că nici luna nu se vedea. M-am simțit prost. Nu doar pentru că, atât de mult timp, o minșisem pe ea și minșisem pe toată lumea în legătură cu facultatea, dar și pentru că îmi dădeam seama că Jess era dezamăgită de mine. În ciuda entuziasmului de care dăduse dovadă când îmi modificase rochiile și a faptului că ne distraserăm furișându-ne la toate acele evenimente, prietena mea fusese foarte clară: le lua pe toate astea ca pe o glumă. Tot timpul știusem că Jess considera visul meu legat de Audrey ca fiind o chestie superficială.

— Bine. Și-atunci ce o să faci?

Nu voia să se uite la mine, dar ne vedeam una celeilalte imaginea reflectată în fereastră.

Am ridicat din umeri. Habar nu aveam.

— Ai de gând să arunci la gunoi o viață întreagă de responsabilități, o viață în care ai putea să devii într-adevăr cineva, ca să ajungi *ca ei*? Când tu, oricum, nu faci parte din lumea lor? m-a întrebat Jess. Știi, oamenii ăștia, când termină cu petrecerile, se duc acasă – la fondurile lor de investiții, la apartamentele lor de pe Park Avenue, la vacanțele lor din Saint Bart și la părinții lor bogați și indulgenți, care le permit să facă orice, chiar și atunci când o dau cu oiștea-n gard.

— Pentru tine, e altfel – tu știi cine ești. Eu n-am știut niciodată, i-am răspuns. Vreau și eu să fiu cineva. Doar că nu știu cum.

— Uau! M-am temut c-o să te pierzi în jocul ăsta, c-o să ajungi

să crezi că e ceva real.

— Pentru mine chiar e real.

Uluită, Jess a clătinat încet din cap.

— Știu, i-am spus cu tristețe. Chestia asta nu sună ca Lisbeth pe care toată lumea de-aici crede că o cunoaște.

— Trebuie să dorm, mi-a comunicat prietena mea abrupt și a început să-și pună la loc ustensilele de croitorie.

Apoi s-a oprit și s-a așezat lângă mine, pe pat.

— Ei, am și eu ceva ce nu ți-am spus, mi-a zis ea. Am găsit în Chinatown o garsonieră minusculă, pe care mi-o pot permite, așa că mi-am dat demisia de la The Hole.

Am rămas împietrită.

— Imposibil!

— Tocmai ce s-a întâmplat! Fără exagerare!

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— N-am avut asta în plan, cel puțin nu imediat. Dar m-am dus să verific anunțul așa, la plesneală, și când am văzut locul, am știut că trebuie s-o fac. Mă mut acolo săptămâna viitoare.

— De ce trebuie să fie atât de brusc?

— Așa s-a întâmplat, crede-mă. Voiam să te rog să mă ajuți să mă mut.

— Sigur, i-am răspuns mult prea repede.

Voiam să par pozitivă, dar nu mă simțeam deloc așa. Întotdeauna parcă eram cu un pas în urmă. De fiecare dată când mă apropiam de ceea ce-mi doream, ceva se schimba și țelurile mele păreau, din nou, imposibil de îndepărtate. Jess m-a privit ca și când s-ar fi temut c-aveam să izbucnesc în plâns. Și eu mă temeam de asta.

— Am mai făcut niște rochii. Asta ca să știi, m-a anunțat ea. Am avut câteva idei pe care am vrut să le încerc. Poftim, uită-te!

Prietena mea s-a dus la șifonier și a deschis ușile ca un burduf de acordeon. Înăuntru era un curcubeu alcătuit din patru rochii din comoara ascunsă a lui Buni. Toate erau deja terminate, modificate, unele radical. Am început să le verific.

— Jess, sunt minunate!

Designerul X era într-adevăr extraordinar. Uitându-te la rochiile alea, îți dădeai seama că Jess abia ce începuse să-și exploateze talentul.

— Da, „exercițiul“ ăsta de design mi-a prins bine. N-aș fi avut curaj să-mi dezvolt propria linie vestimentară sau, cel puțin, nu atât de repede, dar acum, lucrând pe rochiile astea, am căpătat multă încredere în mine și am început să mă gândesc că aș putea să fac mult mai mult de-atât, mi-a spus ea. Și ăsta a fost cadoul tău, Lisbeth. Ai fost o sursă de inspirație pentru mine.

— Da, sigur... pe bune?

— Da. Hai, putem să mai vorbim mâine-dimineață. Să dormim puțin.

Și Jess mi-a aruncat unul dintre tricourile ei Sonic Youth.

M-am dus în baie ca să-mi desfac părul și să mă spăl pe față. Jess păstra o periută de dinți pentru mine în dulăpiorul de medicamente; am luat-o și am început să caut pasta de dinți cu aromă de mentă care-mi plăcea. Cea cu aromă de scorțișoară, pe care o prefera familia lui Jess, îmi ardea buzele.

M-am oprit și mi-am examinat chipul în oglindă. Nu arătam deloc ca Audrey Hepburn. Arătam doar ca o banală și normală Lisbeth Anne Wachowicz.

— Detest să fiu cea care-ți dă vești proaste, mi-a zis Jess din camera alăturată. Dar aseară mama ta a sunat-o pe mama mea. Încerca să te găsească. Mama i-a promis c-o să te trimită acasă imediat după micul-dejun.

Am închis ochii și am încercat să respir.

— La un moment dat, trebuie totuși să te duci acasă, a spus Jess.

Amânând inevitabilul, am rămas la Jess cât de mult a fost rezonabil posibil.

De când Jess îmi spusese că mama mea o sunase pe mama ei, începusem să-mi imaginez cele mai înfiorătoare scenarii, în încercarea zadarnică de a anticipa ce mă aștepta acasă. Asta e una dintre chestiile ciudate care ți se întâmplă atunci când ești copilul unei persoane care aruncă farfurii și sticle prin casă – nu te poți abține să nu-ți închipui ce e mai rău. Pentru că lucrurile așa se petrec, ai văzut-o.

Am lăsat rochia Valentino verde, fără bretele, din seara precedentă, în șifonierul lui Jess, împreună cu celelalte, am împrumutat de la ea un maiou și niște chiloți curați și mi-am tras pe mine jeanșii pe care-i purtasem cu o zi înainte.

La colțul străzii, îndreptându-mă către casă, m-am gândit: fac un duș, mănânc ceva, încerc să-mi păstrez calmul și mă pregătesc să stau de vorbă cu mama când o să se întoarcă acasă. Era două după-amiaza și presupuneam că în casă n-avea să fie nimeni. Până la trei și jumătate. Numai că mă înșelam. Mașina mamei era parcată pe aleea din față.

Ceea ce era anormal. Mama nu-și lua niciodată liber de la spital și nimeni de-acolo nu-i dădea liber. Am tras adânc aer în piept și am deschis ușa cu plasa de țăntări.

— Ei, ia uite cine-i aici! Salutare, străine, a zis mama din bucătărie, aprinzându-și o țigară.

Pe masa din bucătărie erau câteva sacoșe cu mâncare. Mi-am lăsat rucsacul și am început s-o ajut să pună cumpărăturile la locul lor.

— Telefonul tău a pățit ceva? m-a întrebat ea, trăgând un fum din țigară.

— Nu, mamă, am fost doar ocupată. Știi, cu Jess și la cârciumă.

Am luat cele patru pachete cu porumb înghețat, am deschis congelatorul și m-am trezit holbându-mă la niște grămezi de cutii cu înghețată pe jumătate goale și la hot-dogi congelați, vechi de o sută de ani.

— Cum de ești acasă așa devreme? m-am interesat.

— Am fost la psiholog, pentru Ryan, așa cum ne-a cerut judecătorul, mi-a răspuns ea și mi-a dat laptele să-l pun în frigider.

Am remarcat că-și tot masa brațul.

— Știi că toată familia ar fi trebuit să fie acolo. Avocatul școlii a pus condiția asta ca să-l elibereze pe Ryan. Pe soră-ta n-o așteptam, a continuat ea, trăgând încă un fum din țigară, dar pe tine, da.

— Îmi pare rău, mamă. N-am știut, am zis, întrebându-mă de ce cuvintele ei mă dureau așa de tare, de ce mă simțeam atât de prost c-o dezamăgisem.

— Păi, *cum* să știi dacă nu răspunzi la nenorocitul ăla de telefon? Ți-am trimis până și SMS, a adăugat ea.

O simțeam cum se monta.

— Am sunat peste tot. Buni nu știa unde ești.

M-am întrebat dacă Buni era îngrijorată. Rahat.

Mama și-a luat obișnuita cană de cafea de lângă chiuvetă. Avea să urmeze sticla de Gordon's. Apoi, în casă, a intrat Ryan. Care s-a oprit în pragul ușii de la bucătărie. Nu-l mai văzusem pe fratele meu de ceva vreme. Mi se părea mai înalt și parcă avea și părul mai lung, în special la ceafă. Probabil că mama îi tăiasse bretonul și perciunii înaintea întâlnirii cu psihologul. Explozia de pistrui de pe nas i se diminuase, dar zâmbetul strâmb îi rămăsese neschimbat.

— Salut, soră-me! Ai aflat?

— Ce să aflu, Ry?

— Sufăr de depresie clinică. Cool, așa-i?

Ryan avea o expresie îngâmfată. În loc să se căiască pentru toate problemele pe care le făcuse, el părea să înflorească datorită atenției care i se acorda.

— Ei, mi se pare că ești destul de fericit că ești deprimat.

— Haios, soră-me, am priceput.

Mama s-a așezat la masă și, în mod ciudat, am simțit miros de

cafea. Nu se dusese deloc la dulapul cu băuturi. Își turnase cafea.

— Mamă, fă-mi niște Eggo⁹, i-a cerut Ryan.

Cum de-și închipuia c-avea să-i meargă? Dar mama n-a scos nici un cuvânt. În mod normal, s-ar fi răstit deja la el. Ryan părea s-o aibă cu ceva la mână. Poate că psihologul o sfătuisese să se poarte frumos cu el.

— Fă-ți singur, Ry. Eu trebuie să discut cu sora ta, a șoptit mama.

— Dar eu întotdeauna le ard, a protestat fratele meu, cu un rânjet răutăcios abia schițat.

— Ți le fac eu, m-am oferit și am deschis congelatorul.

M-am gândit că nu putea să-mi strice să întind pelteaua aia cât mai mult posibil ca să evit discuția pe care mama voia s-o poarte cu mine despre nu știam ce. Punând gofrele în cuptor, am sesizat că mamei îi tremura puțin mâna cu care ținea țigara. Ceva se întâmpla cu ea, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Deci cine a zis că ești deprimat, Ry?

— Doctorul de cap. A zis că am nevoie de mai multă stabilitate acasă, mi-a răspuns fratele meu îngâmfat și mulțumit că acum era în centrul atenției, că toată lumea trebuia să-și facă griji pentru el. Bănuiam că mama fusese dojenită cu severitate în cabinetul psihologului.

Cronometrul cuptorului a sunat, după care am uns cu unt gofrele și i le-am dat lui Ryan. El s-a așezat la masă, în fața mamei.

— Ryan, ți-am spus că trebuie să stai de vorbă cu sora ta, i-a zis mama.

Ryan nici n-a tresărit, ca și când nu i-ar fi fost frică s-o provoace.

— Dar vreau să aud și eu, i-a spus el.

Ceea ce însemna că împingea lucrurile mult prea departe. Mama și-a ridicat privirea din cana cu cafea și s-a uitat la el. Am crezut c-avea să sară peste masă și să-l sugrume.

— Ieși dracului de-aici, a murmurat ea și și-a ațintit din nou privirea în cafea.

Ryan s-a ridicat, deci am bănuیت că exista totuși o limită legată de cât era mama de dispusă să-i facă pe plac. Fratele meu și-a înșfăcat gofrele și a plecat, clătînând din cap, cu rânjetul ăla al lui cretin pe față.

— N-ai fost la vizita de orientare de la școală, mi-a spus mama. Dă-mi, te rog, bricheta!

— Da?

I-am dat Bic-ul și mama și-a aprins o nouă țigară.

— Au trimis scrisoarea asta, a continuat ea, pescuind din mormanul de hârtii de masă una împăturită, pe care mi-a întins-o.

— Mamă, scrisoarea asta îmi e adresată – e corespondența mea, am sărit.

— Nu e, dacă nu ți-o iei.

Am citit scrisoarea pe îndelete. În esență, nu conținea nimic nou. Mai fusesem înainte la o vizită de orientare. Nu se putea spune că n-aș fi știut în ce cămin aveam să dorm sau unde se țineau cursurile. Școala era la doar opt kilometri distanță. Dar faptul că mama îmi deschisese corespondența însemna că mirorise ceva. Iar asta nu putea să fie bine.

— Nu trebuie neapărat să merg la chestia aia de orientare, i-am spus relaxată. E opțională. Am fost la prima, când m-am înscris.

— Se întâmplă ceva cu tine despre care vrei să-mi spui? m-a întrebat mama, expirând, în același timp, fumul.

Și-a masat din nou brațul, ca și când ar fi durut-o, și și-a îndreptat mâneca. Mama pornise să vâneze adevărul. Așa proceda întotdeauna când bănuia ceva.

— Lisbeth, n-o lua razna, a continuat ea, privindu-mă în ochi. Tu ești singura din familie pe care mă mai pot baza.

— Știu, mamă, am răspuns.

Deși nu știam cum aveam să pot vreodată să-i spun ce se întâmpla cu-adevărat.

— O să am nevoie de tine mai mult pe-acasă, m-a anunțat ea pe un ton sever.

Doamne, sper că nu – nu m-am putut abține să gândesc.

Mama știa că se întâmpla ceva, dar nu izbutise să-și dea seama ce anume – încă.

Am sosit la Montclair Manor fără să fi telefonat înainte și, după niște minute în care Buni nu mi-a deschis ușa, am început să mă panichez. Dacă era prăbușită pe jos sau avusese un atac de cord?

Zgâindu-mă prin ferestrele laterale, n-am văzut nici urmă de ea pe nicăieri. Și nici în spate nu era. Am bătut în toate ușile și-n toate ferestrele. Tocmai când mă decisesem să mă duc la biroul asistentei Betty, ușa lui Buni s-a deschis și iat-o și pe ea în prag! Îmbrăcată în halatul de baie pufos, culoarea lavandei, cu obraji roz, cu părul argintiu strâns într-un coc șic.

— Buni, ești în regulă! am exclamat.

— Firește, draga mea. Am făcut doar o baie cu spumă.

Și Buni și-a întins brațele ca să mă strângă la piept.

— E ca și cum ai lua Prozac lichid, nu-i așa?

Am intrat în casă și m-am întrebat cum naiba putusem să stau departe de apartamentul lui Buni așa de mult timp.

— E minunat să te văd, mi-a spus ea din dormitor, în vreme ce-și schimba hainele.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți întrerup baia.

— Ah, nu-i nici o problemă. Și-așa sunt destul de smochinită și de ridată, mi-a răspuns ea râzând. Deși sarea de baie e liniștitoare.

Am auzit pocnetul distinctiv al pudrierii Chanel, cea pe care o avea încă din anii șaiszeci și căreia îi schimba singură rezerva. Nu mă întrebați de ce, dar, pentru mine, clicul acela delicat era suprema reprezentare sonoră a luxului. Întotdeauna îmi invoca imaginea zâmbitoare și elegantă a lui Buni.

Care a intrat în cameră veselă și strălucitoare, cu puțin fard subliniindu-i obraji, un minimum absolut de machiaj, pe care îl desăvârșea în doar câteva secunde. Mă minunam cum de izbutea

asta.

— Și cărui fapt datorez această minunată vizită neașteptată?

— Mi-era dor de prăjitura ta cu brânză, am răspuns spăsită.

— Ei, din nefericire, nu am nici urmă de prăjitură cu brânză în casă, m-a anunțat ea cu o expresie tristă. Dar meniul special al zilei e alcătuit din tort de ciocolată. Sper că e acceptabil, a adăugat ea cu o sclipire în ochi.

— Sună chiar și mai bine. Și eu pot să te ajut cu frișca.

— O idee nemaipomenită!

Ne-am strecurat amândouă în bucătăria minusculă, în care abia dacă încăpea o persoană. În timp ce băteam frișca într-un castron de metal, am inhalat parfumul lui Buni și imediat m-am relaxat.

— Știi, Buni, în depozit era o pictură în ulei. Cu o fetiță. Tu ești? am întrebat-o.

— Mă îndoiesc, draga mea. Probabil e mama mea.

— Serios? Dar seamănă așa de bine cu tine.

— Toată lumea spunea asta și mie întotdeauna mi s-a părut ciudat fiindcă, după cum am cunoscut-o eu pe mama, a fost o bătrână foarte prăfuită. Nu prea avea treabă cu noi, copiii, și, cu toate că a fost o sufragetă, și-a ascuns această opinie foarte bine. Era o doamnă îngâmfată din înalta societate, pasionată, în taină, de fumat.

— Dar tu nu ești deloc prăfuită.

— Sper din tot sufletul! a exclamat bunica, cărând un număr nesfârșit de linguri cu frișcă pe tortul de ciocolată făcut în casă. Haide să mâncăm! Am ceva să-ți arăt!

Am ieșit din bucătărie înghesuindu-ne și ne-am așezat în sufragerie. Acolo, pe masă, era un album pe care nu-l mai văzusem niciodată.

— Am lucrat la un mic proiect, mi-a spus bunica și mi-a înmănat cuțitul de tăiat prăjituri. Vrei să faci tu onorurile?

Stând lângă mine, a deschis albumul la prima pagină. Și iată-mă, în rochia Givenchy a lui Audrey, în fotografia din Pagina Șase.

— Ce-i asta? am întrebat-o, lăsând cuțitul și începând să răsfoiesc albumul.

Pagină după pagină, Buni strânsese tăieturi din ziare și fotografii, unele de pe Internet, altele din ziare și reviste, inclusiv

din *Us Weekly*.

— Știi de toate astea? am icnit șocată. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Am presupus că, la un moment dat, o să-mi spui tu totul, mi-a răspuns ea, netezindu-mi o şuviță de păr pe după ureche. Mi s-a părut a fi o aventură grozavă. N-am vrut să-ți stric bucuria. Dar nu m-am putut abține să colecționez fiecare fărâmbă de informație.

Buni strălucea de mândrie.

M-a surprins că eram chiar fata din pozele respective. Șarada mea era o totală ficțiune, dar faptul de a avea fotografiile în față, așezate așa, la un loc, făcea ca totul să pară atât de real. Eram impresionată de cât de perfect pregătise Buni fiecare poză. Toate aveau calitate de muzeu, cum s-ar fi exprimat Jess.

— Am cumpărat chiar și o imprimantă și am început să folosesc calculatorul.

Buni mi-a indicat, cu mândrie, calculatorul antic, alături de care se aflau o imprimantă nouă și frumoasă și un mouse pad.

— Vai, Buni...

În timp ce o îmbrățișam, am închis ochii, pe care i-am simțit inundați de lacrimi.

— Inițial, n-am știut ce să cred. Am recunoscut rochiile, deși am fost complet șocată de ceea ce le-ați făcut, mi-a explicat bunica.

— Știu. Jess a fost îngrijorată din cauza asta. Dar nu-i așa că sunt incredibile? am zis, luând un șervețel de hârtie și ștergându-mi lacrimile de pe obraji.

Buni a încuviințat din cap.

— Cel mai mult m-a surprins că le-ați tăiat și le-ați modificat atât de dramatic. Dar reinterprețările sunt, într-adevăr, impresionante. Prietena ta, Jess, e de-a dreptul extraordinară. M-a făcut să realizez că rochiile astea nu erau menite să stea într-un depozit. Erau menite să joace un rol într-o aventură romantică. Erau menite să fie purtate *la dans*.

— Asta i-am zis și eu lui Jess! am sărit. Ea nu voia să le modifice, dar, după ce prima a avut atât de mult succes, mi-a creat un întreg look.

Am trecut din nou în revistă tăieturile din album, iar eu i-am

furnizat lui Buni detalii în legătură cu fiecare rochie: unde o purtasem și pe cine cunoscusem. I-am povestit totul despre proiectul meu Audrey Hepburn. La început, m-am temut că Buni avea să fie dezamăgită, pentru că mă pretinsesem a fi altceva decât eram, dar expresia ei devenea din ce în ce mai interesată și mai uluită, cu fiecare detaliu delicios pe care i-l livram.

— Ești absolut superbă în rochiile astea, a adăugat ea.

— Totul datorită lui Jess. A făcut o treabă incredibilă cu ele.

— Încetează, Lisbeth!

Buni mi-a ridicat bărbia și m-a privit adânc în ochi.

— Uită-te la mine! Ești *frumoasă*. Întotdeauna ai fost. Deseori m-am întrebat de ce nu vezi asta. Și e important să fii conștientă acum. Ești isteță, inteligentă, originală și frumoasă. Asta e cea mai minunată combinație și sunt *mândră* de tine.

Ne-am îmbrățișat, așa, în felul ăla, de parcă ni s-ar fi contopit inimile. Era așa o ușurare să fiu cu ea, să știu că Buni mă iubea și mă înțelegea.

— Firește, mă tem că ți-am împuiat capul cu prea multe povești despre cât de minunate erau vremurile de demult.

— Dar, Buni, sunt cele mai extraordinare povești, am exclamat, cu o atitudine puțin defensivă.

— Ei, mă bucur să te văd creându-ți propriile amintiri și nu doar trăind din amintirile mele. Acum o să ai și tu la ce să privești în urmă și ce să prețuiești. De-asta am vrut să-ți dau albumul ăsta.

Eram atât de mișcată, că nu știam cum să-i mulțumesc. M-am uitat în ochii ei și Buni m-a învăluit cu o privire atât de caldă, încât am fost gata și să izbucnesc din nou în plâns, dar am vrut totuși să mă țin tare.

— Încă mi-e greu să cred că bogătașii ăștia m-au acceptat atât de repede printre ei, i-am mărturisit, după ce mi-am revenit.

Apoi am tăiat câte o felie de tort pentru fiecare.

— Mie nu mi-e greu deloc, mi-a spus bunica, luând o gură de ciocolată. Ești inteligentă și plină de viață și asta este pe placul oricărui grup social. În plus, pentru oamenii ăștia tot ceea ce contează sunt banii și dacă dai impresia că ai bani sau dacă ei *cred* că ai bani, atunci devin interesați. Altfel cum ai putea să fii *cu ei* dacă n-ai avea bani?

— Nu ți se pare jalnic că doar am jucat rolul lui Audrey?

— Poate că așa ai început, dar, de-acum, cred că ai ajuns la ceva mai mult. Până și Audrey Hepburn se prefăcea că era Audrey – asta până când chiar a devenit. La fel ca tine, inițial, Audrey n-a acționat decât bazându-se pe șarmul ei, pe inteligența, pe istețimea și pe stilul ei personal. Întotdeauna a simțit că nu făcea realmente parte din lumea aia; niciodată n-a fost pregătită pe deplin pentru ceea ce avea să facă. Ea, pur și simplu, se arunca așa, cu capul înainte și spera ca totul să iasă bine. Până la urmă, a devenit femeia despre care noi am presupus că a fost încă de la început.

— Dar Audrey a făcut *ceva*. A dansat, a jucat, am spus. Prietenii mei, Jess, Jake, ei știu ce vor să facă în viață. Știu cine vor să fie. Eu joc un personaj. Crezi că există vreo cale prin care să-mi transform pasiunea în ceva real?

— Păi, scumpa mea, o să te duci la facultate și asta o să te ajute, nu-i așa?

Am lăsat privirea în jos și am încuviințat din cap, sperând că Buni nu va băga prea mult în seamă răspunsul meu.

Dar ea mi-a luat degetele între palmele ei catifelate și răcoroase.

— Fii sinceră față de tine însăși, Lisbeth. Nu contează că te-ai folosit de Audrey Hepburn ca punct de plecare. Cel mai important e unde vei ajunge, important e să folosești experiența asta ca să devii cea mai bună variantă a lui *Lisbeth*.

— Oh, Buni, sună atât de realizabil când o spui tu!

Aruncându-mi brațele în jurul gâtului ei, am strâns-o din nou la piept. Aveam nevoie de atât de multe îmbrățișări.

Simțindu-mă mai bine, am luat cu degetul un moț de frișcă și l-am vârât în gură.

— Vreau să-ți dau ceva, mi-a zis bunica, ridicându-se cu grijă de pe canapea și ducându-se la dulap.

A deschis unul dintre sertarele de jos.

Buni ținea în mână o brățară pe care nu o mai văzusem niciodată – o fâșie simplă, de platină. A ezitat o clipă, privind bijuteria din palmă, apoi s-a întors la canapea.

— Asta e din vremurile de demult. E un cadou de la unul dintre băieți și vreau să fie a ta.

— Buni, e superbă, am spus.

— Și ține minte, a continuat bunica, împingând maxilarul în față și mângâindu-și bărbia – varianta ei asupra unui mafiot din filme –, într-o zi s-ar putea să vin să-ți cer o favoare.

Vocea îi era cu o octavă mai joasă și hârâită, o imitație aproape perfectă a lui Don Corleone. Nu m-am putut abține să nu râd.

— Ce e, mai exact? am întrebat-o.

— E un talisman, inscripționat de un vechi iubit al meu, a adăugat Buni. O să meargă fantastic cu rochiile alea și poate că o să te păzească de rele.

Am răsucit brățara între degete. Era elegantă, exact ca bunica. Pe interior avea o inscripție în latină: TUAM TUTAM TENEBE, SAMMY G. M-am minunat cât de stilată și de misterioasă era.

— Ai grijă, Lisbeth. După cum spunea Sammy, „gura unui mincinos poate să fie plină de adevăr, dar el tot mincinos e“. Ai grijă în cine te încrezi.

Când panglica de platină mi-a alunecat fără nici un efort în jurul încheieturii, m-am minunat de frumusețea ei delicată.

— Apropo, draga mea, cred că ar trebui să știi – mama ta a văzut și ea fotografiile.

— De ce tot ce fac pentru tine implică multă muncă fizică repetitivă? am întrebat-o pe Jess în timp ce-i împingeam cufărul pe cele cinci rânduri de scări, până la noua ei locuință din Chinatown.

Aromele de fructe putrezite, de castane coapte și de pește proaspăt se amestecau cu cele de prăjeală râncedă, de aer încins de la ventilatoarele industriale și de fum de țigară de la bărbații asiatici care lucrau în piața de la parter: Chinatown era una dintre acele părți ale New York-ului pe care o puteai depista chiar și legat la ochi, doar luându-te după mirosurile înțepătoare. Toate aceste miasme pluteau prin noul cartier al prietenei mele.

Jess își îndesase în mașina break a mamei ei toate bunurile materiale – trei cufere ponosite pline cu desenele ei și cu țesături și haine recuperate, care reprezentau ani întregi de vizite prin piețe de vechituri sau prin magazinele de caritate ale bisericilor. Mai avea, de asemenea, și două mașini de cusut – pe una o cumpărase de la niște oameni care-și vindeau lucrurile în curtea casei –, trei manechine de rochii și o cutie de cusut, veche și frumoasă, plină cu caietele liniate, cu coperte marmorate, pe care le folosea pe post de jurnale.

Asta era marea mutare a lui Jess. În schimbul talentelor mele de cărăuș, prietena mea îmi promisese c-avea să mă ajute să-mi scot Bestia Mov din parcare de pe strada Hudson. Trebuia să împrumut niște bani ca să fac asta. Nu mai trecusem pe acolo de trei zile și eram convinsă că Bestiei îi era dor de mine, deși probabil că băieții de la parcare se întrebau de-acum dacă nu cumva cineva lăsase un cadavru în portbagaj.

În realitate, chiar îmi făcea plăcere ca, o vreme, să car lucruri împreună cu Jess. Părea ceva atât de normal după ultimele zile care fuseseră atât de dramatice. Situația de-acasă, cu Ryan și cu

mama, era posibilă. The Hole nu mai era la fel fără Jess, iar în preajma lui Jake atmosfera era stânjenitoare. Aveam impresia că rockerul mă evita, dar nu puteam să-l blamez pentru asta.

Faptul de a căra, preț de cinci etaje, manechine de rochii și mașini de cusut îmi abătea gândurile în mod terapeutic, iar apartamentul lui Jess era fantastic.

Bine, nu arăta fantastic; de fapt, arăta chiar foarte rău. În fond, clădirea de la numărul 507, de pe East Broadway, adăpostise înainte un atelier mizerabil. Jess spunea că, doar cu câțiva ani în urmă, în clădirile dimprejur erau câte șaizeci și trei de persoane pe fiecare etaj. De la fereastra din casa scării puteai să spionezi un astfel de atelier, care era încă funcțional: la etajul șase al clădirii de vizavi, femeile stăteau aplecate peste mașinile de cusut, făcând bluze de poliester ieftine. Până și în spațiul acela transformat, ocupat de Jess, pe podea se vedeau încă liniile unde cândva fuseseră zidurile care împărțiseră încăperea în secțiuni minuscule.

Însă, chiar așa mohorât cum era, spațiul acela brut era fantastic prin prisma a ceea ce reprezenta – centrul orașului, un loc doar al ei, libertatea. Jess avea să-l transforme în ceva super-cool. Cu multe ziduri din cărămidă nearsă, fără nici o fereastră, cu excepția celei din baie și a unui luminator uriaș – era o provocare, în sfera designului de interior, perfectă pentru imaginația prietenei mele. Jess spunea că era foarte potrivit ca primul ei apartament să fie un fost atelier unde lucraseră niște sărmani; se potrivea cu ideea ei de a munci din răspuțeri.

Ultimul lucru pe care l-am cărat pe scări a fost salteaua lui Jess, pe care am aruncat-o, lipind-o de peretele din spate, cel de sub luminator.

— Absolvirea liceului n-a însemnat nimic, faptul că tu te-ai dus la facultate înaintea mea n-a însemnat nimic, prima ta iubită n-a însemnat nimic, dar primul apartament în centru, un apartament doar al tău – asta e o chestie foarte mare între prietene, am concluzionat, trântindu-mă pe saltea.

Jess s-a prăbușit și ea lângă mine.

— Jessica Giovanna Pagliazzi, ai, în mod oficial, toată admirația mea, toată gelozia și ranchiuna mea veșnică.

— Da, e o nebunie, așa-i? a spus Jess, sprijinindu-se de perete.

— Într-o zi, sper să mă mut și eu.

— Mama ta a aflat?

— Că mă îmbrac cu rochiile Chanel ale lui Buni și că mă duc neinvitată la gale organizate la Met?

— Nu, că nu te duci la facultate.

— A, asta!

Am tras adânc aer în piept.

— A început să investigheze. Și-a dat seama că se întâmplă ceva. Deci trebuie să plec de-acolo înainte să explodeze. Ryan e mult prea ciudat. O tot ațâță pe mama, care, dacă nu-l primesc la loc, la școală, s-ar putea să fie nevoită să-i pună profesor acasă. Dar ce nu înțeleg e de ce nu i-a tăiat macaroana.

— Ești sigură că totuși nu vrei să te duci la facultate? Adică ai putea să te răzgândești, nu?

— Presupun că da. Nu știu. Nu mai suport să stau acasă. Bine-ar fi dac-aș avea mai multe opțiuni.

— Cu Jake te-ai văzut?

— La lucru. Îmi dau seama c-a depășit momentul și nici nu știu ce să-i spun. Trebuie să plec de-acolo.

— Să știi că poți să pleci oricând, mi-a spus Jess.

— Da, sigur.

Nu m-am putut abține să mă uit la ea ca la o nebună.

— Dac-ai vrea într-adevăr, ai putea să-ți iei o casă doar a ta.

— Nu pot să-mi permit nici avansul, dar e un gând frumos, i-am spus.

— Ei, atunci ai putea să stai aici, s-a oferit Jess. Adică, după o vreme, ar trebui să plătești chirie – când îți găsești un serviciu. La naiba! Sunt destule restaurante și cârciumi în Manhattan, unde se primesc bacșișuri cu mult mai bune decât la The Hole.

— Serios? Ce bine-ar fi dac-aș putea...

M-am lipit de perete.

— Nu știu. Mă simt atât de confuză în legătură cu tot.

Voiam s-o întreb pe Jess dacă credea c-avea să vină pe-acasă destul de des. Dar, înainte s-apuc să spun ceva, ea s-a aplecat spre mine și, sinceră să fiu, nu-mi dau seama de ce nu am realizat ce avea să se întâmple.

I-am surprins privirea când s-a oprit, preț de o secundă, la câțiva milimetri distanță de buzele mele. Nu era vorba de

indecizie; am conștientizat că voia să-mi dea posibilitatea să realizez ceea ce avea să se întâmple. I-am simțit pe obraz răsuflarea caldă și apoi, încet, buzele noastre s-au atins. Respirația ei mi-a oprit-o pe a mea. Am închis ochii când i-am simțit degetele pe fața mea, în părul meu, trăgându-mă mai aproape de ea și m-am gândit de câte ori fuseserăm suficient de aproape ca să facem asta, dar niciodată n-o făcuserăm. Mă gândisem la asta de zeci de ori, dar niciodată nu discutaserăm pe acest subiect.

Când, în clasa a X-a, Jess și-a recunoscut orientarea sexuală, eu am fost ultima care a aflat. Nu mi se confesase niciodată, așa că, atunci când am auzit, de la toți prietenii noștri, m-am dus direct la ea, în sala de studiu, și i-am spus că n-aveam nici o problemă că era lesbiană, dar că, dacă vreodată avea să-mi mai ascundă ceva atât de important, prietenia dintre noi se sfârșea.

— Mi-a fost frică, mi-a spus Jess la momentul acela, că dacă-ți spun, n-o să mai fim prietene.

La asta mă gândeam atunci când ne-am sărutat – nu eram surprinsă că ne sărutam, ci mă întrebam de ce nu ne sărutaserăm niciodată până atunci. N-aș putea să vă spun cât timp ne-am sărutat, dar, când am terminat, am rămas pe loc, cu respirația tăiată, o veșnicie.

— Să te săruți e așa o chestie stranie, m-am simțit obligată să spun, dintr-un motiv misterios. Nu știu cum ești tu, dar eu tind să evit saliva oamenilor, adică...

— E OK, m-a întrerupt Jess. Am vrut doar să fac treaba asta. E-n regulă.

— Dar eu nu...

— Nu trebuie. Totul e în regulă, a insistat ea.

— Te-ai gândit de multă vreme la asta sau acum ți-a venit?

— M-am gândit de multe ori și nu știu de ce acum, pur și simplu, am făcut-o.

— Ah, am zis și-am continuat să stau ținută locului. De multe ori?

— Da, mi-a reconfirmat Jess și amândouă am izbucnit în râs.

— Uau, deci așa se simte!

— Cam așa.

Prietena mea s-a ridicat în picioare, întrerupând momentul.

— Ei, presupun c-ar trebui să mergem la mașină.

Și mi-a întins o mână ca să mă ajute să mă ridic de pe saltea.

— Da, ar trebui, am spus eu.

Când Jess m-a ajutat să mă ridic, m-am simțit dezorientată și oarecum dezamăgită că nu aveam să mai discutăm pe tema respectivă.

— Așa, iar eu ar trebui să ajung și la curs, a continuat Jess. Hai să scoatem Bestia de la amanet și după aceea, în drum spre casă, poți să mă lași și pe mine la FIT.

— Da, sigur.

Jess a deschis șifonierul și a luat o jachetă Chanel pe care o modificase, ca să-i sublinieze mai mult talia. Apoi a mai scos la lumină și o pereche de jeanși așezați pe un umerăș.

— Am prins o pereche de True Religion, care au fost împrumutați școlii pentru o ședință foto și pe care *trebuie* să-i duc înapoi luni, la prima oră. Sunt aproape sigură că sunt măsura ta. O să fii o cumpărătoare cât se poate de șic, mi-a zis ea zâmbind. Ți-am pregătit și o pereche de pantofi, la care am mai lucrat eu.

În vreme ce Jess încuia apartamentul, am luat rucsacurile amândurora. Aș fi preferat să fi fost în continuare, amândouă, pe saltea, să mai vorbim. Am început să coborâm scările, dar Jess s-a oprit de parcă ar fi uitat ceva.

— Hei, ascultă-mă, mi-a spus ea. Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de o locuință în centru și vrei să-ți ții lucrurile aici, de pildă rochiile – pot să lucrez în continuare la ele. Și dacă vrei, atunci nu trebuie să...

— Nu. Sigur. Înțeleg. Sunt în regulă, am răspuns, neștiind, de fapt, ce simțeam și întrebându-mă dacă aveam să știu vreodată.

— Bine. A, și să știi că-mi pregătesc propria linie vestimentară și am nevoie de ajutorul tău. Vreau să fac o chestie, un show, ca proiect de semestru la FIT. O să fie o treabă destul de îndrăzneată, dar nu pot s-o fac fără tine.

— Sigur.

— Poate îi convingi pe o parte dintre prietenii tăi cei simandicoși să vină și ei?

Da, m-am gândit, eu și prietenii mei cei simandicoși.

M-am zgâit la SMS-ul de pe telefon aproape toată tura de dimineată de la The Hole.

„De unde să te ia Mocha?! ☺“

Tabitha, Prințesa Pop, mă chema. Niciodată nu mă simțisem atât de mult Cenușăreasa decât în ziua aceea, la The Hole – mă refer la partea nasoală a faptului de a fi Cenușăreasa, partea în care fata stă în patru labe, vârată în șemineu, și curăță tăciunii și cenușa, de la care-i vine și numele. Buela era într-o dispoziție groaznică. Ratasem două ture și acum simțeam că mă pedepsea. Dimineată, am petrecut o oră și jumătate umplând toate sticlele murdare cu ketchup și muștar.

În cealaltă parte a restaurantului, l-am văzut cu coada ochiului pe Jake. Care, în mod intenționat, s-a întors cu spatele să nu se uite la mine. Am încercat de două ori să vorbesc cu el, când ne-am întâlnit la frigider, dar el n-a făcut decât să mă salute din cap. N-am putut să nu-mi amintesc sărutările lui neașteptate. Înainte, m-ar fi ajutat cu sticlele cu ketchup, dar nu și acum. Acum părea că între noi erau ani-lumină.

Și-apoi mai era și fata cea nouă, Crystal. O tipă complet aranjată, în stil Jersey: machiaj intens, dinți perfect cosmetizați, sprâncene pensate, piele bronzată cu spray-ul, accent pronunțat și un trup extraordinar. Crescusem respectând fetele precum Crystal deoarece, contrar părerii generale, ele nu sunt neapărat promiscue, indiferent cum se îmbracă, și sunt inteligente și dure.

Crystal preluase turele lui Jess și studia pe toată lumea. În capul listei se afla Jake. Se prinsese deja că între noi doi era ceva – asta, pur și simplu, pentru că rockerul nu voia să se uite la mine. Telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Abia aștept să te văd, draga mea;) la ce oră să vină Mocha?“

Tura mea se încheia la 13:30. Cum puteam să refuz o tură de

shopping pe Fifth Avenue împreună cu fabuloasa Tabitha Eden? Aveam deja ansamblul couture modificat, în geanta pe care mi-o dăduse Jess. Doar n-aș mai fi avut unde altundeva să port hainele alea.

„2:30?“, i-am răspuns.

Ani de-a rândul, priticisem nenumărate fotografii cu Paris și Nicky, Kim și Kourtney, gemenele Olsen și toate celelalte vedete, aranjate după ultima modă, care-și bălăngăneau avalanșa de sacoșe de la Jeffrey's, Chanel, Lanvin, Alice and Olivia și alte magazine de pe Rodeo Drive, Fifth Avenue sau Oxford Street. Ritualul cursei de shopping a celebrităților era important nu doar pentru ceea ce cumpărau, ci și pentru hainele pe care le purtau. Asta putea să fie unica mea șansă de a vedea ce însemna acest ritual.

Buela stătea cu ochii pe mine, așa că trebuia să mă arăt ocupată. Mă mișcam tot timpul, servind la mese, făcând curat și găsind mereu câte ceva de făcut, de exemplu să refac stivele de cutii pentru luat mâncarea acasă, care se găseau în spatele tejghelei. Telefonul mi-a bâzâit.

„Deeeeeci unde?“, mi-a scris Tabitha.

De vreme ce adresa lui Jess, de pe East Broadway, nu era destul de impresionantă, iar eu nu-l găsisem încă pe acel portar prietenos din Manhattan, pe care să-l conving să mă ajute, primul meu gând a fost la intrarea unui hotel, ceva pe Upper East Side. Dacă izbuteam să descopăr o adresă lângă un hotel, puteam să ies în stradă exact când sosea Mocha.

Am urmărit pe ceasul din restaurant scurgerea ultimelor secunde. La 13:30 punct, mi-am pontat fișa și mi-am înșfăcat geanta din dulap. Buela s-a uitat urât la mine pentru că eram atât de grăbită să plec, dar eu mi-am văzut de drum.

Hotelul Mark, de la intersecția dintre Seventy-seventh și Madison, era descris pe site ca fiind „situat în inima celui mai elegant cartier din Manhattan“. Mi-am zis că era numai bun și i-am scris Tabitheii.

„16 E strada 77.“

Conform Google Maps, adresa era la doar câteva uși mai în jos de hotelul Mark. Unde am ajuns cu o jumătate de oră mai

devreme. M-am strecurat în hol și m-am ascuns în toaleta barului, ca să mă schimb într-unul dintre separeuri.

Trăgând fermoarul genții, am descoperit că Jess îmi făcuse o surpriză. Transformase o pereche de balerini Ferragamo, din anii '60, care-i aparținuseră lui Buni: îi vopsise într-un verde puternic și luxuriant și le adăugase câte un toculeț asortat. Încălțările erau splendide și perfecte pentru hainele cu care eram îmbrăcată.

După ce mi-am retușat machiajul în oglindă, am ieșit cu ansamblul remixat Chanel și True Religions, gata pentru o după-amiază de consumerism desfrânat, chiar dacă, pentru mine, asta avea să se traducă doar în privitul vitrinelor. M-am gândit că aveam destulă vreme să ies în stradă și să pun mâna pe Mocha, înainte ca șoferul să se-apece să sune pe la uși. M-am dus la Concierge ca să-mi las acolo geanta cu hainele vechi, dar, când să-mi iau tichetul, l-am văzut pe Mocha prin ferestrele uriașe ale hotelului – sosise mai devreme și se îndrepta către clădirea de alături.

Am dat fuga la mașină, sperând că șoferul avea să mă urmeze.

— Mocha, dragul meu! Aici sunt! i-am strigat.

Dar Mocha apucase deja să sune la sonerie. Omul s-a întors spre mine nedumerit. Dacă în clădirea respectivă era cineva acasă, persoana avea să coboare la ușă și, curând, mi-ar fi fost greu să mai dau explicații.

— Îmi cer scuze, domnișoară Dulac, mi-a spus Mocha și s-a grăbit înapoi la limuzină, ca să-mi deschidă portiera.

— Bunica mea. Nu vreau s-o trezesc, i-am zis. Nu se mai descurcă pe scări chiar atât de bine.

Intrând în limuzină și lăsându-mă să alunec pe banchetă, aproape c-am leșinat.

Tabitha, care stătea confortabil într-un colț din spate, urmărise întreaga scenă.

— Ești aici! am exclamat, aproape incapabilă să-mi ascund tulburarea.

— O să fie în regulă? m-a întrebat ea.

— Cine? am zis, așezându-mă și sperând că aveam să plecăm imediat.

— Buni a ta, m-a lămurit Prințesa.

— Ah, Buni! Da, firește... avem o asistentă... da... bătrâna Betty,

cred că e de-o vârstă cu Buni. O să fie în regulă... dar asta e ziua ei liberă. În orice caz, totul e bine.

Nici nu-mi mai dădeam seama bine ce spuneam.

Tabitha era îmbrăcată cu un cardigan din cașmir roz, peste o pereche de pantaloni scurți din mătase, în aceeași culoare, și o pereche de Louboutin albi. Totul era pus în evidență de brățara de un roz sclipitor de la mână – cea mai recentă „descoperire“ a Tiffany's, în materie de metale – RUBEDO. Vorbeam despre șapte mii cinci sute de parai pentru un zorzon de genul ăla. Știam prețul pentru că firma îi făcea reclamă în draci pe site. În brațe, Tabitha ținea un cățeluș alb miniatural, care se asorta perfect cu pantofii – l-am recunoscut din fotografiile publicitare ale Prințesei: era Galileo, un Pomeranian.

Când mașina a demarat, am aruncat o privire spre intrarea casei de lângă hotel, unde un bătrân foarte iritat deschisese ușa doar ca să nu găsească pe nimeni.

— E vreo problemă? m-a întrebat Tabitha.

— Ah, nu, totul e în regulă, am asigurat-o, întrebându-mă dacă n-o făcusem de oaie.

Tabitha era tăcută. Am realizat că părusem lipsită de inimă atunci când vorbisem despre Buni, deși tot ceea ce spusese era inventat.

— Sper să nu te deranjeze, mi-a șoptit Prințesa. Trebuie să mergem undeva mai întâi.

Galileo a lătrat.

Asta nu suna deloc bine.

Tabitha tăcea. În mod clar, în limuzină plutea o atmosferă neplăcută, ceea ce m-a neliniștit și mi-a dat dureri de stomac. Eram cel mai lipsit de voință poseur din istorie. Am început să mă panichez. Oare Tabitha suferea iar de o schimbare bruscă de dispoziție?

— Știi, draga mea, i-am spus, invocând-o din nou pe Audrey, dacă trebuie să te duci undeva și ți-e peste mână, putem să mergem la cumpărături mai târziu.

— Aș prefera să nu, mi-a răspuns ea.

Tonul vocii Tabithei mi-a amintit de întâlnirea din toaletă, atunci când mă întrebasese cine eram, într-o manieră severă și regală, deși stătea cu rochia ridicată în jurul urechilor. Mi-am dat seama că, atunci când avea ceva de ascuns, devenea extrem de arogantă.

— Trebuie să merg întâi pe la studio.

— Studioul de înregistrări? am întrebat-o.

— Da, l-am tot evitat, mi-a explicat ea. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Mi-am împreunat mâinile în poală, străduindu-mă să rămân liniștită și calmă.

— Am nevoie de cineva care să fie acolo, cu mine. Și n-am fost sigură că, dacă îți spun dinainte, o să mai vii.

Am încercat să găsesc o variantă de răspuns. A urmat o pauză lungă, până când Tabitha a continuat.

— Ar fi mai bine să știi că, în noaptea în care ai apărut, luasem o grămadă de pastile. Voiam să mă sinucid. Asta ar fi fost o poveste grozavă pentru TMZ, nu?

Tabitha îmi dădea impresia că era pe cale să cedeze. Prin minte mi-a străfulgerat imaginea gentuței ei, decorate cu mărgele, pe podeaua toaletei. Mi-am amintit cum pescuind prin ea, în

căutarea gloss-ului, dădusem peste toate sticlele alea de pastile.

— Îmi pare rău, n-am știut...

— Ar fi trebuit să reușesc. Dar am luat și niște cocaină și asta m-a făcut să vomit.

Am realizat atunci că Mocha se afla pe scaunul din față. Geamul de sticlă era ridicat, dar șoferul nu putea să ne asculte? Oare cât de multe știa?

— Apoi ai apărut tu, de nicăieri. Aveam pastilele. Și aș mai fi luat, dar tu erai acolo și m-ai ajutat. Nimeni altcineva nu m-ar fi ajutat.

Mi-a părut rău pentru ea și, în același timp, m-am simțit o mare mincinoasă.

— Știu cine ești cu-adevărat, a continuat Tabitha, iar eu am înghețat, suspendată, incapabilă să mai respir, așteptând ceea ce avea să urmeze. Ești un înger. Cineva, undeva, a vrut ca eu să supraviețuiesc și acum, cu tine aici, știi că așa o să fie.

De ușurare, am răsuflat zgomotos, expirând brusc, în ciuda dorinței de a nu o tulbura pe Prințesă.

— Nu înțeleg, am spus, încercând să mut atenția de la mine. De ce ai simțit că trebuia să faci așa ceva? Ai toate motivele să trăiești, am adăugat în șoaptă.

Enervată, Tabitha și-a dat ochii peste cap, de parcă aș fi spus cea mai mare prostie de pe pământ.

— Pentru că urăsc absolut tot ce ține de viața mea, mi-a răspus și ochii i s-au umplut de lacrimi, pe care s-a străduit să și le reprime.

S-a întors și, din nou, și-a pironit ochii pe fereastră.

— Probabil că nu poți să mă înțelegi pentru că tu nu-ți trăiești viața pretinzând că ești altcineva decât ești.

Îmi simțeam creierul de parcă ar fi fost o bucată de hârtie pe care cineva o rupsese pe jumătate. Dacă, în mașina aia, cineva era un prefăcut, atunci cu toții știm cine ar fi primit premiul. Contradicțiile erau mult prea mari. Galileo a lins lacrimile de pe chipul Tabitheii.

— Mă simt așa o prefăcută, a spus ea.

— Fanii tăi par să fie de altă părere, am zis.

Inclusiv eu, aș fi vrut să adaug.

Tabitha a clătinat din cap și, practic, a pufnit pe nas din cauza

dezgustului.

— Mă bazam pe mama, să pună capăt situației ăsteia, dar acum trebuie să mă întorc în studio ca să mai înregistrez un album. Nu mă lasă să mă opresc, cu toate că le-am spus că n-o să merg în turneu. Ultima dată, mi-am ieșit complet din minți pe scenă.

— Dar ce *vrei* să faci? am întrebat-o.

Prințesa a râs plină de tristețe.

— Am vrut să merg la facultatea veterinară și să lucrez la un adăpost de animale.

M-am temut că avea să izbucnească din nou în plâns.

— Îmi plac animalele.

Imposibil.

Am strâns-o de mână.

— Și de ce n-ai făcut asta?

— Glumești? Familia mea nu era să mă lase să devin un medic veterinar complet lipsit de glamour. Ar fi fost nevoiți s-o angajeze pe Donna Karan să-mi facă uniforma de veterinar.

Tabitha era atât de posomorâtă, încât nu-mi dădeam seama dacă glumea sau vorbea serios.

— Tabitha Eden: vedeta veterinar, am spus.

La care ea a râs.

— Ei, de ce nu poți să faci ce-ți dorești acum?

— Ai fi surprinsă să afli câte lucruri nu pot să fac. Prea mulți oameni decid ce pot să fac. Mă simt înfiorător. De când mă știu, mereu m-am simțit înfiorător. Știu că acum sunt bine și zâmbesc și, peste o secundă, abia dacă pot să salut pe cineva. E ca și cum nici măcar n-aș fi o persoană și toată lumea e conștientă de asta. Acum mă văd în oglindă și, peste o secundă, oglinda se sparge și am dispărut. Și nu există nici o cale prin care să mă regăsesc. Și mă gândesc că poate toți oamenii sunt așa, dar știu că nu-i adevărat. Tu ești singura persoană pe care o cunosc care, în preajma mea, n-o ia razna.

Am încercat să spun ceva, dar atunci l-am auzit pe Mocha, prin interfon:

— Scuzați-mă, domnișoară Eden, am ajuns.

Tabitha a încuviințat din cap și apoi s-a întors cu fața spre mine.

— Lisbeth, tu ești îngerul meu. Ai apărut de nicăieri ca să mă salvezi. Trebuie să mă ajuți.

Ochii ei spuneau totul – tristețe, disperare și speranța infimă că puteam să-i schimb viața. Doamne, că greșit mă mai alesese!

— O să fac tot ce pot, i-am răspuns.

Max, chitaristul Tabitheii, stătea în fața studioului. Fuma o țigară, plictisit, ca de obicei.

— Sunt șucăriți? l-a întrebat Tabitha, ștergându-și ultimele lacrimi, când să intrăm înăuntru.

— De ce? Fiindcă i-ai lăsat să te aștepte două ore și jumătate? Nuuu, au jucării cu care să se joace.

Când am intrat împreună pe ușă, Galileo a sărit din brațele Tabitheii și a luat-o la fugă în fața noastră. Recepționera, o tocolară cu ochelari cu rame negre și tatuaje multicolore pe brațe și pe gât, s-a prezentat cu numele Brit.

— Bună ziua, domnișoară Eden, azi sunteți în studioul A, a spus fata. Să vă aduc un Pellegrino, un cappuccino, o limonadă sau...?

— Vreau o limonadă cu tequila, i-a răspuns Tabitha fără să se oprească și a deschis ușa studioului.

Am presupus că, atunci când viața îi dădea Tabitheii lămâi, ea nu se putea abține să pună mâna pe tequila și sare.

Când am intrat în studioul A, am fost întâmpinate de un zid uriaș de sunet – o muzică pop, veselă și spumoasă, cu un ritm de fond din categoria „mișcă-ți-trupul-și-condu-mașina“. Cunoșteam sunetul patentat de Tabitha Eden și m-am simțit de parcă aș fi intrat într-un club. Voiam să dansez, dar muzica s-a oprit brusc la apariția Tabitheii.

— Prințesa Pop a sosit! a anunțat un tip, mai tânăr decât mine, când am intrat.

Părea a fi un angajat temporar, deși nu se comporta ca atare. Avea un păr ondulat și închis la culoare și genul de barbă pe care și-o cresc bărbații atunci când n-au, de fapt, barbă. Arăta ca un amestec de latino și evreu. Felul cald în care ne-a întâmpinat m-a relaxat instantaneu. Galileo l-a lătrat.

— Salut, Bennie, ea e prietena mea, Lisbeth, a spus Tabitha. Bennie și partenerul lui, Dr. K, sunt geniile din spatele tuturor hit-urilor mele. Sunt cei mai buni producători de pe piață. Ceea ce e greu de crezut pentru așa un prostălău, nu?

— Tabby, ești mult prea amabilă, a spus Bennie, cu blândețe, amuzat. Mă bucur să te cunosc, Lisbeth. Bine-ai venit în nebunia de-aici.

Brit a intrat cu băutura Tabitheii și a pus paharul pe masa din fața ei. Tabitha l-a înșfăcat și a tras un gât zdravăn.

— Nu e cam devreme să faci gargară cu tequila? a dojenit-o Bennie.

— E pentru voce, i-a răspuns ea, cu o strâmbătură defensivă. Nu te lua de mine doar pentru că ești prea tânăr ca să cumperi alcool în mod legal.

Apoi Tabitha a sesizat că mă uitam la ea și s-a repliat puțin.

— Nu vrei s-o lași să bea singură, nu? mi s-a adresat Bennie. Hei, Brit, adu-i ceva de băut și prietenei mele, Lisbeth.

— Nu, mulțumesc, am spus și am luat o sticlă cu apă din bar. Eu sunt în regulă.

— Cool! Atunci hai! Cât își face Tabitha încălzirea, să-ți fac cunoștința lu' echipă, a zis Bennie, încrucișându-și brațele într-o atitudine ironică de rapper.

Nu m-am putut abține să râd.

Conceput sub forma unui mic amfiteatru, studioul avea în mijloc o placă de sunet uriașă, cu slidere automate, butoane și LED-uri pâlpâitoare, iar în partea din spate se afla o încăpere mare, din sticlă, pentru muzicieni și cântăreți. Coborând treptele către zona centrală, am observat, pe perete, CD-urile de aur și platină, înrămate – patru erau ale Tabitheii.

— Aici facem hit-urile, a chicotit Bennie. Direct hit-uri și nimic altceva decât hit-uri.

Apoi m-a condus până la încăperea de sticlă. Înăuntru erau un pian, chitare și microfoane. În colț, trei cântărețe de back-up stăteau în jurul pupitreilor. Una dintre ele era o negresă, masivă, o alta era albă, slabă-băț, cu o mulțime de tatuaje, piercinguri deasupra buzei de sus și prin alte părți, iar ultima era o latina scundă, cu părul împletit și plin de biluțe. Toate trei râdeau și cântau, dar noi nu le puteam auzi.

— Fetele alea din acvariu sunt arma noastră secretă – gagicile de la back-up! În special, Oleta – ea e diva noastră gospel, mi-a explicat Bennie. Ne fac pe toți să dăm bine. Ne dau nouă, albilor, soul.

Bennie a ciocănit în geam, iar fetele ne-au făcut cu mâna. Oleta i-a trimis și o beza.

Prin încăperea principală erau împrăștiate diverse căni de cafea și ambalaje de mâncare chinezească. Era foarte clar că toată lumea lucrase ceva vreme, cât o așteptaseră pe Prințesa Pop. Mai multe laptopuri erau conectate la placa principală de sunet și peste tot erau miniclaviaturi. La câteva minute, se auzea fie un sunet săltăreț, fie cineva care făcea un riff fain, dar totul provenea dintr-un calculator sau fusese înregistrat într-un fel sau altul. Din câte-mi dădeam seama, nimeni nu cânta la vreun instrument real. Am bănuir că Max era acolo doar pentru situații de urgență.

Cel care răsuca și ajusta sliderile și butoanele de pe enorma placă de sunet era un tip super-serios, înalt și slab, cu teniși Converse roșii, jeanși gri-deschis, o cămașă gri și o cravată neagră, subțire cât un creion.

— Oameni buni, haideți să finalizăm intrările voastre și sintetizatoarele ca să pot să rulez premixul, a cerut el. Mai am încă o înregistrare după asta.

Cei trei ingineri care lucrau cu el s-au pus imediat în mișcare.

— Iar acesta este partenerul meu, Dr. K, mi-a zis Bennie. Nu e la fel de amabil ca mine. Și nici la fel de talentat sau de chipeș.

— Văd, am spus chicotind.

Dr. K și-a dat ochii peste cap și a izbutit să schițeze un zâmbet moale.

— Haide, Bennie, a spus el, să trecem la treabă!

— Mulțumesc pentru turul de prezentare, am spus. Nu vreau să vă încurc. Mă întorc singură sus, acolo unde sunt canapelele și scaunele.

Tipul mi-a făcut o plecăciune haioasă când am plecat.

Tabitha cobora în timp ce eu urcam. M-am oprit și-am îmbrățișat-o, dar ea intrase deja în starea de fată dură și nu părea să mai aibă nevoie de așa ceva. S-a dus și i s-a alăturat lui Dr. K, în fața plăcii de sunet. Acesta i-a dat o pereche de căști și a părut s-o

învețe piesa care fusese deja scrisă și pentru care linia melodică fusese deja înregistrată.

— Nu merge așa, am auzit-o spunând.

Apoi, câteva clipe mai târziu:

— Nu asta e ceea ce vreau să fac.

Cei doi păreau să se certe. Dr. K încerca s-o convingă și, cu toate că amândoi ar fi trebuit să cedeze câte puțin, din punctul meu de vedere, Tabitha părea că întotdeauna obținea ceea ce voia. Bennie intervenea din când în când, pe post de mediator, și ca să calmeze spiritele.

Sus de tot, lângă intrare, m-am așezat lângă Max, care începuse să moțâie. Chiar în spatele nostru, lipită de perete, se afla masa de catering, care era încărcată cu fructe proaspete, sendvișuri, prăjiturile, un bar complet și destule bomboane cât să umpli Dylan's Candy Bar pentru o săptămână întreagă. Vorbesc serios, pe masa aia era mai multă mâncare decât la mine acasă și aproape la fel de mult alcool.

— OK, uite ce-o să fac, am auzit-o pe Tabitha zicând, când, în sfârșit, au părut să cadă de acord.

Tabitha s-a ridicat în picioare, iar Bennie a condus-o la un separeu din interiorul încăperii de sticlă, care o despărțea astfel de cântărețele de back-up. Care, toate, erau foarte amabile și drăguțe, tratând-o pe Prințesa Pop de parcă ar fi făcut parte din același grup.

La semnalul lui Dr. K, Tabitha s-a apropiat de microfon, așa cum o văzusem făcând în zeci de videoclipuri, și a început să cânte. Dar vocea îi era subțire. Ba chiar și falsă puțin. Nimic nu semăna cu vocea plină de intensitate pe care o auzisem până atunci. Adică, știam puști din corul liceului meu și mai văzusem și mulți alții pe YouTube care cântau mai bine decât ea. Dr. K a oprit-o și a rugat-o să încerce din nou.

Am început să decojesc eticheta de pe sticla de apă în vreme ce Dr. K îi cerea să repete iar și iar și iar. Imaginea pe care mi-o formasem despre Tabitha Eden, cântăreața de forță, cu voce puternică, care fraza și atingea notele cu emoție, mi se năruia în fața ochilor.

— Deci, până acum, n-ai avut niciodată plăcerea de a o asculta pe Tabitha cântând? m-a întrebat Max, care era în spatele meu.

Deci nu dormea și probabil văzuse cât de șocată eram. N-am știut ce să spun.

— De fapt, nu cântă mai rău decât celelalte... Katy sau Kesha, a continuat el. Sau Fergie. Ai văzut vreodată înregistrările alea de pe YouTube, cu Britney cu microfonul de scenă pornit? Am fost chitaristul ei principal în turneul ăla.

— Și cum... se îmbunătățește vocea? l-am întrebat, fericită că Tabitha nu putea să ne audă.

— Cu Auto-Tune – un fel de chirurgie plastică pentru muzică. Și, de obicei, Bennie are niște sintetizatoare magice pe care le bagă și totul sună mai bine. Dar până și cântăreții buni n-ar putea niciodată să danseze în concerte fără Auto-Tune.

Tabitha s-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit, de parcă totul ar fi fost în regulă.

— Dar dacă toată lumea face asta, atunci ea de ce se simte așa de prost? l-am întrebat.

— N-ar trebui. Auto-Tune e ca un efect care-i permite să cânte. Ea doar urăște show-biz-ul. Vreau să spun că lumea o muncește din greu. Cred că le e teamă că, dacă se oprește, o s-o ia razna. Și-apoi Tabitha e un brand, toți câștigă așa de mulți bani, deci de ce să se oprească?

— Stai puțin, Tabitha, a zis Bennie. Am un sintetizator nou pe care vreau să-l încerc.

Bennie și-a conectat laptopul la consola principală și Dr. K a apăsât câteva butoane. Tabitha a încuviințat din cap și a început să cânte, dar, de data asta, vocea căpătase substanță și se apropia mai mult de ceea ce știam eu din înregistrări.

Pentru următoarea înregistrare, Dr. K le-a introdus și pe cântărețele de back-up. Aparent din nimic, Oleta a izbucnit într-o terță de gospel în crescendo, iar muzica parcă s-a trezit la viață prin acea infuzie de soul, cântecul a căpătat o emoție care, până atunci, îi lipsise. Fata asta adusese forța emoțională care susținea piesa și știa exact cum să-și moduleze vocea ca să manipuleze melodia și chiar ritmul. Încăperea era inundată de sunete – spumoase, contaminante, înnebunitor de dansante și, brusc, tandre. Nici măcar Max nu se putea abține să bată din picior. Apoi totul s-a oprit și a reînceput de la capăt.

Dr. K părea a fi perfecționistul țicnit, iar Bennie geniul creativ

nebun. La fiecare secundă avea câte o idee nouă. De parcă toți ar fi jonglat cu riff-uri, ritmuri și sintetizatoare – nici urmă de instrumente reale, nici urmă de voci reale, cu excepția celor din back-up. În final, piesa avea să poarte amprenta Tabithiei. Și oamenii, ca mine, aveau să creadă că totul îi aparținea.

Când Tabitha și-a scos căștile și a revenit în camera principală, Brit, recepționista, i-a mai lăsat încă un pahar cu tequila.

— Hei, băieți, n-aveți destul de la mine? i-a întrebat Prințesa după un gât zdravăn.

— Mai avem nevoie de o dublă, a anunțat-o Dr. K.

Tabitha i-a întors cea mai bosumflată și tristă față cu putință.

— Haide, Tabby, vrem un hit, iubito! Ce ai azi mai important de făcut? s-a rugat de ea Bennie.

Tabitha a dat peste cap restul paharului cu limonadă și tequila.

— Eu și Lisbeth ar trebui să mergem la cumpărături, i-a răspuns ea, de parcă a merge la cumpărături era cel mai serios lucru din lume.

Bennie a izbucnit în râs.

— Fetița asta cheltuiește banii înainte chiar să-i câștigăm!

— Ei, termină, prostălăule mic! Dacă ai avea sânge-n tine, ai veni cu noi și ți-aș cumpăra niște haine adevărate, în locul rahatului ăla Old Navy cu care ești îmbrăcat. Dar ar trebui să cheltuim o parte din vastul tău câștig din drepturi de autor și cu toții știm că ești prea zgârcit pentru asta.

— Ți-a zis-o, a exclamat Dr. K și a râs, pentru prima dată în acea zi.

— OK, OK, recunosc când mi-am găsit nașul. O să tragem dubla cu Alieya, a zis Bennie și latina cea scundă, fata de la back-up, ne-a făcut cu mâna.

Tabitha părea să nu aibă nici o problemă cu faptul că altcineva avea să-i cânte melodia, înlocuind-o.

— Dar hai să facem o înțelegere: dacă data viitoare Lisbeth o să fie și ea aici, atunci *chiar* merg la cumpărături cu voi, a adăugat Bennie, cu un zâmbet care știam că era numai pentru mine.

— Deci? Putem să plecăm? a întrebat Tabitha, aproape iritată.

Bennie s-a uitat la producător.

— Sigur, a răspuns el. Hai, valea de-aici!

— Ka-ching, a zis Max. O altă interpretare pop plină de strălucire, o melodie super-cool și un alt hit indubitabil.

Din perspectiva mea, înșiruirea asta părea perfect adevărată.

— O să-l informez pe șefu', a spus Dr. K, întorcându-se la placa de sunet.

— Da? Ei, atunci ai grijă să-l informezi și-n legătură cu asta..., a zis Tabitha, cu degetul din mijloc ridicat.

Toată lumea a dat din cap înțelegând la ce se referea.

În timp ce Tabitha se pregătea de plecare, Bennie a urcat scările în goană și mi-a întins cartea lui de vizită.

— Hei, Lisbeth, uite numărul meu. Știu c-o să-ți placă de mine, a adăugat el.

Nu am putut să nu mă simt puțin stânjenită.

Tabitha îmi făcea semn din ușa studioului să mă grăbesc.

— Hai la cumpărături! a urlat ea din rărunchi, deci cu o voce mai puternică decât cea pe care o avusese pe parcursul întregii sesiuni de înregistrare.

— Întâi La Perla. Magazinul din SoHo, l-a însărcinat Tabitha pe Mocha, imediat ce-am sărit în limuzină. Tot timpul îmi pierd chiloții, a adăugat ea chicotind.

Mocha a ieșit cu limuzina în trafic și a pornit spre SoHo.

— Scumpa mea, i-am spus, cheia e să-i ții pe tine până ajungi acasă.

— Da, ar trebui să încerc sau poate să mi-i îndes în geantă. Dar uneori, pur și simplu, n-am timp, mi-a răspuns ea, cu o ridicare din umeri, de parcă ar fi vorbit despre pierderea unor mănuși, a unei eșarfe sau a unor ochelari de soare.

Mocha a zâmbit în oglinda retrovizoare. Deci șoferii chiar aud totul.

— Deci nu mă urăști? m-a întrebat Prințesa, întinzându-se în colțul limuzinei.

— De ce te-aș urî?

Mă întrebam cât mai puteam să îndur nesiguranța Tabitheii, luând în considerare faptul că aveam de furcă și cu propria mea nesiguranță.

— Ceea ce ai făcut a fost impresionant și minunat.

— Britney nu e deloc altfel, crede-mă. Am cântat cu ea o dată și nu putea să îngâne o melodie nici dac-o tăiai.

— Ah, da, așa mi-a spus și Max.

— Ah! Serios? a sărit Tabitha, ridicând din sprâncene. Ei, presupun că el știe cel mai bine.

Speram că nu-i creasem o problemă lui Max.

— Draga mea, sunt impresionată că poți să lucrezi cu acei muzicieni atât de talentați. Întregul proces e uluitor, am adăugat, făcându-mi griji că varianta mea de Audrey suna puțin cam demodată.

Tabitha a ridicat din umeri. Norul întunecat care o făcuse să

fie atât de agitată se ridicase, acum că înregistrarea din studio rămăsese în urmă.

Luând La Perla cu asalt, Tabitha a cumpărat chiloți de șase mii de dolari – ca și când ar fi cumpărat bomboane mentolate de la farmacie. Nu m-am putut abține să mă minunez gândindu-mă câte rate la ipoteca de pe casă ar fi plătit mama din banii ei de chiloți.

Străbătând culoarele magazinului, am găsit o pereche de boxeri de damă, din tul elastic, care costau 140 de dolari. Am presupus că acești chiloți magici, pe lângă că-i confereau purtătoarei beneficii vizibile, o înzestrau și cu încredere în sine, romantism și senzualitate, atribute care probabil că și mie mi-ar fi prins bine.

— Când ți-ai cumpărat tu ultima dată lenjerie? m-a întrebat Tabitha.

Nu observasem când apăruse în spatele meu.

— Eu? Nu prea țin cont la lucrurile astea, am zis.

Da, o dată de la T.J. Maxx și o dată când eu și Jess fuseserăm la un magazin care vindea mostre – incursiunile astea contau?

— Ei, și de ce nu-ți cumperi câte ceva?

— Eu îmi păstrez lenjerie intimă, i-am răspuns, cu o privire disprețuitoare și cu speranța că astfel discuția avea să se încheie.

— Spune-mi adevărul, Lisbeth! Tu ești o mironosiță?

— Cum? Nu!

Șocată, am avut nevoie de câteva clipe ca să realizez că, pentru Tabitha, devenisem un puzzle pe care trebuia să-l rezolve. Știam că faptul de a fi studiată nu putea să-i facă bine acelei Audrey din interiorul meu.

— Păi, locuiești cu bunica ta și cu o asistentă. Asta aduce a trai de fată bătrână, mi-a explicat ea.

— Buni e așa o scumpă! Lucrurile nu stau deloc așa. Ea..., am început, dar n-am putut să termin, într-atât de tulburată eram.

— Mi se pare că nu prea ieși în lume, a adăugat Tabitha.

Hei, în ultimele trei săptămâni ieșisem de mai multe ori decât în toată viața mea de până atunci. Dar, într-adevăr, asta cam suna a fată bătrână. *Gândește ca Audrey, gândește ca Audrey.* În secunda aceea, le-am văzut pe cele două vânzătoare discutând una cu cealaltă și uitându-se spre noi. M-am întrebat dacă nu

stătusem prea mult în zona de lenjerie. M-am rugat ca vânzătoarele să ne întrerupă.

— Pur și simplu, consider că, atunci când omul e promiscuu, trebuie să fie retras și discret, am răspuns într-un final. Spre deosebire de unele persoane pe care le cunoaștem.

— Ah, nu știu la cine te referi, a râs Tabitha. Dar, știi, eu nu cumpăr lenjerie pentru vreun tip... Vreau să spun că lenjeria asta minusculă și sexy mă face să mă simt sigură pe mine și vie. Hei, tu nu mergi la vernisajul ăla de artă cu ZK? Deci...?

N-aș fi crezut că toată lumea cunoștea acea informație.

Mintea mea se chinuia să formuleze un răspuns concis când, din fericire, am fost abordate de una dintre vânzătoare. Eu țineam încă în mână boxerii din dantelă, dar i-am abandonat instantaneu, dintr-un reflex născut în incursiunile cu Jess, când ne uitam la marfa din magazinele din care nu ne puteam permite nimic.

— Domnișoară Eden? a început tânăra. Mă scuzați că vă deranjez, dar La Perla ar vrea să-i ofere un cadou însoțitoarei dumneavoastră și ne întrebam dacă această piesă ar fi preferată. Desigur, sunteți liberă să luați orice din magazin.

— Nu, n-aș putea să fac asta, am răspuns, sperând că ochii nu mi ieșiseră din orbite.

Nu mai auzisem niciodată până atunci cuvintele „liberă să luați orice din magazin“.

— De ce nu? a intervenit Tabitha. Eu sigur am cheltuit destul aici.

— Orice prietenă a domnișoarei Eden..., a început vânzătoarea și, peste doar câteva secunde, la ieșirea în stradă, țineam în mână o punguță albă și drăgălașă La Perla.

— Acum trebuie să-ți găsim un bărbat care să se asorteze cu chiloții, a decis Tabitha, mulțumită de sine, când am părăsit magazinul.

Următoarea noastră oprire a fost în Meatpacking District din Manhattan, care, de obicei, în blogurile de fashion pe care le citeam, era descris ca „acest Disney World al modei couture“, datorită numeroaselor avanposturi ale firmelor de fashion, precum Stella McCartney, Jeffrey, Alexander McQueen, Yigal Azrouël și multe altele, toate comasate pe patru străzi.

În josul străzii, am intrat într-un boutique cool, în care cel mai ieftin produs de pe rafturi era un tricou simplu, din bumbac alb, care costa 400 de dolari. Poate că materialul îți mărea dimensiunea cupelor de la sutien sau IQ-ul.

Apoi am ajuns la magazinul DVF – care mi-a plăcut la nebunie! Toate hainele de-acolo erau așezate după culori. Peste tot vedeai valuri de auriu, roz și fucsia – întregul spațiu era o operă de artă, o altă capodoperă a lui Diane von Furstenberg.

Uimitoare era însă amabilitatea vânzătorilor. Când eu și Jess mergeam undeva, în orice magazin, angajații erau întotdeauna iritați. Păreau să-și dea seama imediat că nu aveam să cumpărăm nimic. Și, dacă voiau să fie răi, îi puneau pe agenții de securitate să ne urmărească. Era uluitor cum o limuzină în fața magazinului și un nume celebru pe un card de plastic puteau să-ți aducă atâtea extraservicii. Tabitha a plecat încărcată din ambele boutique-uri, iar Mocha a aruncat sacoșele în portbagaj.

Nu o dată, am sesizat că Prințesa Pop mă privea cu coada ochiului, suspicioasă. Îmi ieșise pur și simplu din minte că Tabitha se aștepta să *cumpăr* și eu ceva. Era cam ca atunci când tu nu bei nimic în barul în care toată lumea e criță. Și cine vrea să bea singur? Îmi făceam griji: cât timp mai puteam s-o țin așa?

Revenind în limuzina confortabilă, Mocha ne-a dus în centru, iar Tabitha mi-a împărtășit o parte din istoricul ei de shopping.

— Am un stilist și un personal shopper la Barneys de când aveam zece ani: pe Valerie, mi-a comunicat ea. Sunt foarte bucuroasă c-o s-o cunoști. Când eram mică, pe ea o vedeam mai des decât pe mama. Pur și simplu, parcă niciodată n-aveam destule haine, așa că mă duceam la ea de multe ori.

În ciuda substratului trist, Tabitha părea straniu de detașată în legătură cu această poveste.

Am râs și eu împreună cu ea, dar, la drept vorbind, niciodată n-o văzusem pe Tabitha purtând o haină de două ori. Niciodată n-o văzusem fotografiată în aceeași rochie. În mod clar, conceptul ei de necesitate era diferit de cel al majorității oamenilor de pe planetă.

— Deci, dacă mama ta nu-ți era prin preajmă, cine a avut grijă de tine când erai mică?

— Eu și cardul meu bancar, mi-a răspuns Prințesa și a râs

stânjenită. După ce tatăl meu vitreg a plecat, mama a suferit o cădere nervoasă de proporții. Asta a fost cam în urmă cu trei soți. A stat într-o clinică de dezintoxicare foarte mult timp și l-a desemnat pe Robert tutorele meu, până când am împlinit optsprezece ani. Și l-a pus să aibă grijă de contul meu. Toți doctorii și avocații au obligat-o să facă asta. Apoi Robert s-a numit singur managerul meu. Totul trebuie să fie semnat de el. El controlează toți banii. A fost groaznic.

Tabitha a tăcut uitându-se pe fereastră. Aveam o mie de întrebări, dar nu voiam să începă iar să plângă. Așa că, tot restul drumului, am tăcut și eu.

La Barneys, Valerie era pregătită pentru noi. Scosese deja la vedere o colecție întreagă pentru Tabitha, dar și pentru mine. Era o femeie atrăgătoare, cu părul negru, în jur de cincizeci de ani și cu un ten mediteranean. Era în același timp și sofisticată, și de modă veche. Extrem de atentă, emana căldură și înțelegere. Și își atingea, în mod constant, ochelarii cu rame care imitau carapacea de broască țestoasă, fiind atârnați cu un lăntșor. Era simplu de priceput de ce Tabitha ținea atât de mult la ea.

Asistenta lui Valerie, Erica, ne-a adus pahare cu șampanie, în vreme ce noi ne desfășuram mica paradă de modă în camera de probă. Mi-am adus aminte de ziua în care eu și Jess am invadat șifonierul mamei ei și i-am probat toate rochiile. Atât doar că acum ne aflam la Barneys, iar rochiile acestea costau o avere. După un pahar sau două de șampanie, amândouă ne relaxaserăm.

— Oooh, aia ar arăta splendid pe tine, mi-a zis Tabitha, cu ochii la o rochie albastru-deschis, fără umeri.

Valerie insista că s-ar fi potrivit perfect cu pielea mea.

— Mulțumesc, am răspuns, aruncând o privire spre etichetă.

Pentru 2.400 de dolari chiar *trebuia* să fie splendidă. La insistențele Tabithe, am probat toate piesele pe care mi le pregătise Valerie: pantaloni evazați eleganți, o rochie argintie care se mula pe trup și pantofi stiletto din piele întoarsă albastră. Nu m-am putut abține să adun prețurile în camera de probă, în timp ce asistenta lui Valerie a revenit cu alte pahare cu șampanie. Tocmai probasem haine în valoare de 37.000 de dolari.

În vreme ce mă învârteam prin camera de probă îmbrăcată într-o bluză din șifon albastru, decorată cu mărgele și cu niște volanele superbe, Tabitha mi-a observat brățara. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, Prințesa Pop îmi ridicase încheietura în lumină, ca să examineze bijuteria.

— Ce neobișnuită e, a spus ea, răsucind brățara în jurul mâinii. Deloc ostentativă, dar uimitoare. E din platină?

— Da.

Uitasem de brățara bunicii. Mă obișnuisem deja să o port.

— E așa de misterioasă... exact ca tine, Lisbeth, a adăugat Tabitha zâmbind.

— Sincer, scumpa mea, nu încerc să fiu misterioasă, i-am spus.

— Știu. Pur și simplu, ești, a zis ea și m-a îmbrățișat.

Începuse să-mi placă de Tabitha, în ciuda straniilor ei schimbări de dispoziție și nesiguranței ei. Cumva, fata asta mă acceptase doar pentru cine eram. Asemenea unui copil, părea să nu ia în considerare posibilitatea unor motive ascunse. Între noi se dezvoltase cu-adevărat o prietenie. Enigmele legate de mama ei, singurătatea ei mă făceau să-mi doresc să am grijă de ea.

Valerie era extraordinar de entuziasmată în privința unei rochii violet-deschis pe care i-o dăduse Tabitheii s-o probeze, dar eu aveam dubii. Când Tabitha a ieșit îmbrăcată cu ea, mi-am dat seama că rochia nu i se potrivea absolut deloc. Nu pentru că nu ar fi putut să poarte culoarea aceea, ci pentru că nuanța n-o prindea. E interesant pentru mine cum deseori oamenii nu știu ce culori îi avantajează. Presupun că băusem destulă șampanie și mă simțeam suficient de confortabil în preajma Tabitheii, astfel încât să las garda jos. Fără să știu de ce, am început să-mi spun părerea în legătură cu toate hainele.

— E o rochie foarte frumoasă, dar poate ar trebui să te mai gândești dacă e potrivită pentru tine, am spus, presupunând că Valerie nu putea să mă audă.

Tabitha s-a uitat la mine surprinsă. Dădea impresia că era tulburată de faptul că exista cineva care o putea pune la îndoială pe Valerie, ceea ce explica unele dintre alegerile vestimentare mai puțin sofisticate cu care apăruse în fotografii postate pe bloguri mondene.

— Ce vrei să spui?

După încă o gură de șampanie, m-am gândit să merg până la capăt.

— Violetul-deschis nu e chiar culoarea ta, iar rochia ți se retează exact peste bust și astfel nu este deloc în avantajul siluetei tale, am concluzionat.

Când am surprins expresia alarmată a Tabitheï, am realizat că Valerie era chiar în spatele meu și imediat mi-am regretat cuvintele.

M-am întors către Valerie ca să-mi cer scuze.

— Îmi pare *extrem* de rău. Sunt convinsă că tu știi mai bine, am spus și m-am pregătit pentru un discurs dojenitor.

Valerie părea să încerce să-și revină. Am realizat atunci că, având un personal shopper încă de la vârsta de zece ani, iar mama ei nefiindu-i alături, Tabitha probabil nu mai fusese atentă la propriul look de o bucată bună de timp. Valerie era singurul ei sprijin, consiliera ei de încredere și, cu siguranță, eu nu avusesem intenția să mă interpun între ele. Am văzut cum Valerie și-a pus pe nas mult-iubiții ei ochelari și a reexaminat rochia.

— Are dreptate, Tabitha, a spus ea după câteva clipe. Nu știu de ce n-am văzut asta până acum.

Tabitha s-a înșeninat.

— Prietena ta, Lisbeth, este foarte perspicace, a continuat ea. Mai ai și alte sugestii?

— Păi, te deranjează dacă mai adaug ceva?

Am așteptat o încuviințare din cap din partea lui Valerie.

— Ai putea să încerci să combini mai des hainele. De pildă, bluza asta Dolce & Gabbana cu piesa asta, am spus, luând o fustă vintage, de pe o masă alăturată, care făcea parte din aranjamentul de vitrină care tocmai atunci era pregătit.

Nu-mi venea să cred că mă comportam ca un expert. Era așa de distractiv să mânuiesc hainele alea și să mă joc cu ele.

— Mă bucur să te văd cu o prietenă atât de inteligentă și de sensibilă, i-a spus Valerie Tabitheï. Și care are un simț estetic atât de fantastic.

Instinctiv, Prințesa Pop a strălucit de mândrie, de parcă ea ar fi fost lăudată.

— Într-adevăr, ai un gust incredibil, a spus ea ușurată că Valerie îmi dăduse binecuvântarea. Pur și simplu, vezi lucrurile și

le pui cap la cap. Nici nu-i de mirare că blogul tău de fashion e atât de incredibil.

— Blog de fashion? a întrebat Valerie.

— Da, Valerie, Lisbeth este persoana din spatele blogului Luminile Reflectoarelor, i-a explicat Tabitha. Isak Guerrere îl adoră.

— Îmi cer scuze, n-am mai auzit de el până acum, dar trebuie să recunosc că sunt uimită. Însă *cu siguranță* am să îl caut.

— Mulțumesc, am spus.

— Și am să scriu o notă celor de la departamentul de marketing să-ți trimită niște mostre pentru recenzii, a adăugat ea și și-a notat ceva pe o hârtie. Nu se știe, dar s-ar putea chiar să te solicite să ne oferi consultații.

Să ofer consultații? Eu? Hmmm, nu puteam decât să sper.

Câteva clipe mai târziu, Tabitha a apărut în fața oglinzii într-o salopetă verde-jad și cu niște cizme până la genunchi.

— Deci? Ce-ți cumperi? m-a întrebat, privindu-și șoldurile în oglindă. *Neapărat* trebuie să-ți iei rochia argintie. Nu te las să pleci din magazin fără ea.

— Nu sunt sigură, am spus, chinuindu-mă să găesc o scuză pe care Tabitha s-o creadă, ceva în afară de „n-am decât treizeci și șapte de dolari în portofel, iar cardurile mele de credit n-ar putea să plătească lucrurile astea și dacă n-ar fi complet goale“.

M-am îmbujorat, jenată că tehnica preumblării fără să cumpăr nimic nu mai putea să mă salveze.

— Și *neapărat* trebuie să-ți iei pantofii ăștia.

Când Valerie s-a întors să ia hainele Tabithe, Prințesa a anunțat-o simplu:

— Le iau pe toate. Firește, fără rochia violet-deschis.

Și m-a salutat din cap.

Apoi Valerie s-a întors spre mine, așteptând să-i comunic alegerile mele. Eu nu mai aveam glas. Iar ele așteptau un răspuns.

— Lisbeth își ia rochia argintie și pantofii cu toc cu imprimeu de leopard, a sărit Tabitha.

Valerie a luat repede rochia și încălțărilor din cabina de probă și le-a dus la casă. Tabitha s-a schimbat în hainele cu care venise și s-a dus și ea la casă, să plătească.

Cum puteam să ies din situația asta? M-am străduit să găsc

măcar schița unei strategii. Mi-am așezat geanta pe blatul mesei, am început să scotocesc prin ea și-atunci mi-a venit o idee.

— Era aici acum o secundă, am zis, suficient de tare ca Tabitha să mă audă.

Apoi am întors spre ea o privire disperată.

— Fir-ar să fie, am spus, cotrobăind prin geantă. A dispărut! Valerie nu înțelegea ce se întâmplă. Dar mi-a văzut disperarea.

— Nu-mi găsesc portofelul! am exclamat.

— L-ai rătăcit pe undeva pe-aici? m-a întrebat ea.

— Nu cred, am răspuns, mimând supărarea. Sunt sigură că mai devreme îl aveam.

Începusem să mă ambalez așa de tare, că până și eu am crezut c-aveam să izbucnesc în plâns.

— Ești bine? m-a întrebat Tabitha.

— Crezi c-ar putea să-ți fi fost furat? a intervenit Valerie.

— Pur și simplu, nu știu, am zis. Nu e vorba de bani sau de carduri, dar portofelul era un cadou.

În timpul ăsta, atât cotrobăisem prin geantă încât, inevitabil, dădusem și peste portofel, dar informația asta o păstrasem doar pentru mine.

— Păi, dă-mi voie să chem imediat paza, a decis Valerie.

Și s-a întors să ia un telefon din apropiere.

— Mă simt atât de jenată. Nu vreau să inoportunez pe nimeni, am spus. Eram sigură că l-am luat azi-dimineață, dar poate că atunci când am schimbat geanta? Sau poate l-am scăpat la studio? Nu e nevoie să-i deranjăm pe cei de la pază.

— Îl sun pe Mocha să verifice la studio, a zis Tabitha.

— Nu e nici o problemă, draga mea. Cei de la pază vor veni într-o clipă. Până atunci, Erica...? Te rog să verifici peste tot, a zis Valerie, iar asistenta ei, Erica, a început să verifice cu râvnă fiecare colț al camerei de probă în căutarea portofelului pe care nu avea să-l găsească niciodată.

— Poate că ar fi cel mai bine, dacă nu vă deranjează, să-mi păstrați lucrurile astea, iar eu să revin mai târziu.

— Firește, mi-a răspuns Valerie.

Ah, în sfârșit, planul meu funcționase! Și nimeni nu pățise nimic.

— Nu, nu, nu-ți face griji, a insistat Tabitha relaxată. Trece-le

în contul meu.

Îh hh, asta era mult mai rău.

— Ah, nu, nu trebuie, am sărit, smulgând pantofii și rochia argintie de pe masă.

Tabitha a ridicat din umeri.

— Nu-i mare lucru.

Valerie a întins mâinile după rochie și încălțări. Mă simțeam ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini. După câteva secunde agonizante, i le-am înmănat. Era atât de nedrept – două împotriva uneia singure.

— Promit să-ți dau banii înapoi, am spus și mi-am mușcat limba, pur și simplu.

Din clipa în care cuvintele alea mi-au zburat de pe buze, mi-am dorit să fi putut să le fi înghițit la loc. Numai o persoană săracă își face griji când prietena ei îi cumpără ceva, din cauză că ea nu are bani lichizi asupra ei. Bogătașii, pur și simplu, nu-și fac probleme din astfel de motive. Mă dădusem de gol. Ce dezastru! Tabitha m-a privit neliniștită. Iar eu nu vedeam nici o cale de scăpare. Mi-am compus cea mai tristă față cu putință, sperând să-i distrag atenția.

— Lisbeth, e-n regulă. Sunt convinsă c-o să-ți găsim portofelul, mi-a zis ea. Și dacă nu le pot cumpăra prietenelor mele câte ceva, atunci la ce bun mai sunt toți banii? Sunt sigură că, într-o zi, o să-mi întorci serviciul.

— Valerie, trece-le prin casă!

— Nu trebuie, am insistat.

— Nu fi prostuță, mi-a zis Tabitha. E o nimica toată.

E o nimica toată, m-am gândit. Sunt cinci mii de dolari.

Lăsând în urmă șarada portofelului, eu și Tabitha am putut să ne relaxăm. Prințesa a părut să uite imediat *faux pas*-ul meu, iar eu m-am eliberat de apăsarea faptului că nu cumpăram nimic. Acum cântăreața putea să treacă la cheltuielile serioase, pe Fifth Avenue.

Pe parcursul maratonului de shopping cu Tabitha, am descoperit un aspect al acestei îndeletniciri de a cărei existență nu știam – shoptailing-ul, adică arta de a face cumpărături în timp ce te desfeți cu numeroase cocktailuri. Uitați de *Mic dejun la Tiffany* – gândiți-vă la *Șampanie la Versace*. Barneys nu fusese decât începutul. Bazați-vă pe Tabitha să descopere cât de dispuși erau comercianții să-și îmbibe clienții cu șampanie și martiniuri, ca să le lubrifieze dorințele de cumpărături. Și nu vorbim despre gloata standard, alcătuită din cetățeni ai Jersey-ului, care se târăsc beți prin mall. Tabitha se aruncase într-o adevărată frenezie a achizițiilor și a băutului încât, în mod cert, la un moment dat, avea să se trezească din coma shoppingului și să se întrebe de ce cumpăraseră toate lucrurile alea. Pe de altă parte, dulapul ei probabil că deja dădea pe-afară de tone de achiziții despre care cântăreața n-avea habar de unde sau de ce le făcuse.

Eu am zâmbit și-am refuzat să beau. În plus, găsisem o cale mult mai bună de a mă binedispune. În timp ce ne preumblam prin magazinele Fendi și Cartier și apoi prin Prada și Gucci, am încetat să-mi mai fac griji din pricina cardurilor mele de credit lipsite de valoare. Nu puteam să cumpăr nici măcar hainele cu care erau îmbrăcate vânzătoarele, dar puteam să fur starea de pură nirvana sub luminile strălucitoare ale magazinelor impresionante de pe Fifth Avenue.

Țopăiam printre grămezile de haine, artistic etalate – fiecare un exemplu al muncii celor mai incredibili designeri și meșteri

din lume. Întreaga istorie a civilizației occidentale era cusută în fiecare împunsătură de ac și lustruită în fiecare bijuterie, umplând astfel fiecare încăpere.

Am adoptat o atitudine demnă și rezervată, ca un colecționar plin de discernământ, care nu se coboară până la a achiziționa. Acestea erau locuri „în care nimic rău nu ți se poate întâmpla“, după cum spunea Audrey în *Mic dejun la Tiffany*, leacul perfect pentru agitațiile roșii, pentru răutățile galbene, pentru tristețea cea albastră și toate celelalte chestii care te făceau să-ți smulgi părul din cap. Până și manechinele neprietenoase păreau a fi niște gardieni binevoitori.

Judecând după aceste magazine, lumea era un loc inteligent, de un superb bun gust, unde nici un detaliu nu era prea insignifiant ca să nu merite să fie rafinat. Aici designerii și meșterii infuzau niște biete veșminte de fiecare zi – o cămașă, o fustă, o pereche de balerini – cu creativitate și perfecțiune. În vreme ce prietena mea, Tabitha, cumpăra magazinele en-gros și dădea peste cap cocktailurile, eu pluteam în extazul terapeutic al comerțului en detail. Nimeni, în afară de mine, nu știa că portofelul îmi era gol.

Magazinul D&G de pe Fifth Avenue era o minunăție. Vânzătorii aranjau până și umerășele lăsând între ele spații egale. Aflasem de la Jess cât de îndrăznețe și de minunate structurate erau hainele lor și, de asemenea, postasem pe blog o mică recenzie despre cămașa lor de mătase, Le Smoking. O pereche de pantofi stiletto bej, cu vârful decupat, stropiți cu un marociocolată și cu borduri aurii mă fascinau. La toate toaletele mele Designer X, pantofii erau elementul lipsă, pe care încă îl mai căutam.

Tabitha a observat-o pe managera magazinului, care, în timp ce noi ne pregăteam de plecare, discuta cu angajații ei. O femeie ceva mai în vârstă și mai bine îmbrăcată li s-a alăturat. Cu toții vorbeau pe un ton scăzut.

— Lisbeth, e foarte ciudat, mi-a zis ea. Dar cred că vorbesc despre tine.

Imediat m-a cuprins paranoia.

— De ce Dumnezeu să vorbească despre mine? am spus, mimând nonșalanța.

Tabitha a chicotit. Am presupus că situația i se părea amuzantă, fiindcă, în mod obișnuit, oamenii vorbeau despre ea – în fond, ea era vedeta.

— Probabil cred că vrei să scrii o recenzie despre magazin, mi-a șoptit ea.

— De ce? Vreau să spun: cum ar putea...?

— Habar n-ai, nu-i așa? Nu-ți dai seama că postările tale au fost distribuite peste tot? Până și fanii mei întreabă de tine. Și au în jur de doisprezece ani.

Tabitha zâmbea atât de larg, încât am realizat că, în mintea ei, asocierea cu blogul meu îi aducea un respect deosebit. Dacă oamenii ar fi știut că eram un nimeni prăpădit din South End, s-ar fi răzgândit instantaneu.

— Ei, asta e chiar flatant, dar nici o secundă n-am avut intenția să creez atâta agitație, am spus.

— Presupun că nu strică nici faptul că, pe Internet, au apărut poze cu noi, împreună, a adăugat Prințesa.

Când femeia mai în vârstă a pornit să se îndrepte spre noi, n-am putut să nu-i remarc pantofii. Erau o pereche de stiletto înalți până la cer și cu imprimeu de leopard, dar pasul individei era ferm de parcă ar fi fost încălțată cu bocanci militari.

— Mă scuzați? a zis tipa. Sper să nu greșesc, dar nu cumva dumneavoastră sunteți Lisbeth Dulac?

— Sigur că ea e, a sărit Tabitha, care se amețise zdravăn.

— Ei bine, eu sunt șefa departamentului de marketing al magazinului Dolce & Gabbana. Suntem cei mai mari fani ai blogului dumneavoastră.

Femeia a așteptat să-i spun ceva, dar eu amuțisem. Privind retrospectiv, am realizat că tipa mi-a interpretat tăcerea ca pe o atitudine neprietenoasă.

— Ei bine, a continuat ea, după câteva clipe care mie mi-au părut o veșnicie, am dori să vă oferim niște mostre din colecția nouă.

Și, cu o pocnitură din degete, tipa i-a făcut semn directoarei de magazin, care aștepta atentă undeva în spate. Instantaneu, o armată de vânzători a adus șase sacoșe pline cu cele mai noi genți D&G.

În timp ce eu stăteam acolo, mută, toată lumea aștepta să spun

ceva. Tabitha m-a lovit ușor și-atunci am clipit.

— Știu că un critic de integritatea dumneavoastră poate să nu accepte cadouri, a continuat femeia, plină de hotărâre, de parcă ar fi susținut o prezentare în fața CEO-ului unei organizații importante, așa că, desigur, vom fi încântați să recuperăm produsele după ce veți fi avut ocazia să le studiați.

— Vai, vă mulțumesc, am izbutit să bolborosesc.

Individa a părut extrem de ușurată că rupsesem tăcerea.

— Asta e absolut minunat, a exclamat ea și mi-a întins o carte de vizită D&G, în negru și auriu. Dacă aveți vreo întrebare sau considerați că ați dori să păstrați vreuna dintre genți, vă rog să nu ezitați să îmi telefonați. Vă putem ajuta să ajungeți la mașină?

În timp ce armata de vânzători ne-a luat pe sus și ne-a scos din magazin pe noi și prada noastră, am văzut-o pe femeia cu pantofi de leopard aruncându-i o privire directoarei, care a clătinat din cap, plină de convingere, închizând telefonul. La momentul acela, scena mi s-a părut bizară. Nu știu de ce, dar m-am întrebat pe cine sunaseră. Am trecut însă prin ușa rotativă, neavând nici cea mai vagă idee ce ne aștepta afară.

Pentru scurt timp, mi s-a părut că eram în mijlocul unei filmări TMZ. Zece sau chiar mai mulți bărbați bine făcuți, îmbrăcați în haine de piele și înarmați cu aparate de fotografiat, s-au revărsat din mai multe mașini, care s-au oprit brusc pe marginea trotuarului. Tipii strigau și ne făceau poze, comportându-se ca niște rechini devoratori de pești Guppy. Inițial, m-am bucurat că toată lumea se agita așa de tare, dar curând starea de spirit mi s-a schimbat. Când gloata de paparazzi ne-a atacat, ne-am trezit într-o situație echivalentă cu un accident de mașină derulat cu încetinitorul.

— Linișteți-vă! Băieți, linișteți-vă, a spus Tabitha calmă.

Încă și mai mulți fotografi o imortalizau. Am bănuیت că Prințesa era obișnuită cu ei. M-am întrebat unde era Mocha.

— Hei, Tabitha, ce-ai mai făcut? i-a strigat unul dintre fotografi, de parcă s-ar fi cunoscut personal.

— Cântă-ne, Tabitha, i-a cerut un altul.

— Lăsați-mă-n pace, le-a răspuns ea.

Un grup de turiști s-a strâns în apropiere și, printre blițuri, l-am văzut pe Chase, care stătea cu o echipă peste drum, în fața

magazinului Harry Winston. Oare și el avea să se repeadă asupra noastră? În fond, era unul dintre ei. Când l-am văzut pe Mocha făcându-și loc cu agresivitate prin mulțimea aceea densă, am ridicat una dintre sacoșele D&G ca să-mi acopăr fața.

— Hei, Tabby, cine e noua ta prietenă? a întrebat un tip și eu m-am întrebat ce voia să spună cu asta.

Blițul unui aparat foto mi s-a declanșat aproape direct în ochi și-atunci am început să mă panichez.

— Înapoi! am auzit-o pe Tabitha zicând.

M-am temut ca Prințesa, furioasă și beată, să nu pocnească pe cineva. Amândouă eram împinse, atacate și încolțite. Nu aveam nici o scăpare. Faptul de a fi fotografiate părea acum lipsit de importanță. Prin minte mi-a trecut ideea că directoarea de marketing cu pantofi stiletto pusese la cale întreaga scenă ca să obțină acele fotografii, indiferent dacă aveam sau nu să scriu vreo recenzie despre gențile ei.

— Domnișoară Eden, doar ne facem meseria, a strigat cineva.

În întunericul de afară, sclipirile de lumină erau amețitoare, ca un stroboscop, iar eu simțeam că-mi pierdeam echilibrul.

Când unul dintre cei mai zdraveni fotografi s-a postat direct în fața mea, gata să-și declanșeze blițul, am înșfăcat una dintre sacoșele D&G ca să-mi apăr ochii. Tipul m-a prins de braț, a tras sacoșa în jos și mi-a îndesat aparatul de fotografiat în nas. Blițul m-a paralizat și m-am împiedicat. Înainte să mă prăbușesc, ultimul lucru văzut a fost trotuarul.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Când am deschis ochii, m-am trezit uitându-mă la Chase. Care mă ridicase de jos. În haosul ăla, nici măcar nu-l văzusem strecurându-se printre oameni. Fără urmă de ceremonie, cameramanul m-a readus la verticală, în timp ce unul dintre membrii echipei lui ținea în sus un soi de carton alb, uriaș – una din plăcile acelea de mari dimensiuni, din spumă, care se folosesc la filmări – ca să ne protejeze și să ne ofere spațiul necesar ca să ne revenim.

Paparazzo a încercat să se strecoare pe lângă, însă Mocha izbutise, în sfârșit, să-și facă loc și stătea acum de pază. Părea gata să împartă pumni. Chase s-a așezat în fața mea și a Tabitheii când colegii lui au luat panoul acela alb.

— Frate, ne strici poza, i-a zis unul dintre bărbați.

— Ăsta e interviul meu, i-a răspuns Chase și, cu toate că arăta ca un țăntar prin comparație cu matahalele de fotografi, nu dădea impresia că blufa.

— Cine dracu' ești tu? a întrebat un alt fotograf, în timp ce Mocha începuse să-i pună pe fugă.

— Te iubesc, Tabitha, a zis zdrahonul când a plecat.

De parc-ar fi fost adevărat. Chase și echipa lui au prins să-și strângă echipamentele.

— Mulțam, Chase, i-am spus jenată, străduindu-mă să mă adun.

— Te-am mai văzut, i s-a adresat Tabitha suspicioasă.

— Sunt cameraman. Lucrez pentru Lux.

Chase mi-a făcut, conspirativ, cu ochiul.

— Am vrut doar să mă asigur că sunteți în regulă. Trebuie să mă întorc la filmarea de vizavi.

Telefonul i-a bâzâit.

— Rahat. Aici, acum?

Chase și-a ridicat privirea și atunci i-am văzut expresia uluită. Și la ce se uita – la Dahlia Rothenberg și la alaiul acesteia, apropiindu-se de noi.

Dahlia purta o fustă bej strâmtă, tocuri înalte și o bluză transparentă pe sub un sacou boyfriend YSL – totul urla bani, putere și sex, pe aceeași respirație. Un machior se chinuia s-o prindă din urmă. În timp ce Dahlia se deplasa spre noi cu pași mari și eleganți, i-am văzut gura schimonosindu-se într-un surâs malefic. Mi-a venit s-o rup la fugă.

— Lisbeth, mă bucur să te văd, a zis Dahlia, pornind atacul, cu flăcări în ochi. Te cobori la a-ți petrece timpul cu micuța noastră Tabby?

Chase a sărit să-și toarne cenușă-n cap.

— Îmi cer scuze, domnișoară Rothenberg. Tocmai ne instalaserăm pentru dumneavoastră, când am văzut...

Dar Dahlia a trecut pe lângă el, fără măcar să-l privească.

— Tabby, mă bucur să văd că ai și tu parte de puțină clasă, căncerci să-ți cumperi ceva de bun gust, în locul costumațiilor alea de curvă pe care le porți de obicei.

Misterios de tăcută, Tabitha părea că se lăsa ușor intimidată de

Dahlia. Pe de altă parte, Dahlia lăsa pe toată lumea mută, iar satisfacția i se citea pe chip. Abia trecuserăm prin nebunia aia și, cu toate astea, tipa izbutea să ne facă să ne dorim să-i cerem scuze. Din motive care-mi erau neclare și fără să mă caracterizeze, m-am simțit obligată să-i țin piept pentru noi toți.

Am tras adânc aer în piept și m-am străduit să invoc varianta cea mai flamboiantă a lui Holly Golightly.

— Îmi pare foarte rău, Dahlia, am început. Tocmai ce-am trecut printr-o situație înfiorătoare la Dolce& Gabbana. Mă tem că n-a fost deloc „dolce“.

Apoi, apelând la franceza caraghioasă a lui Holly Golightly:

— Întreaga mizanscenă a fost *très fou*, dar nimic n-a fost mai *fou* decât acest mic dezastru cu paparazzi. Te rog să ne accepți scuzele pentru întârziere.

Dahlia era uluită. Fie era șocată de coloana mea vertebrală, fie era ofensată de franceza mea chinuită sau, pur și simplu, gândea că sunt nebună de legat. Dar cui îi păsa? Presupun că, atunci când n-ai nimic de pierdut, ai totul de câștigat. În fond, nu eram decât o fată din Jersey. Îmi dădusem seama că mica noastră confruntare de pe Fifth Avenue era, în esență, aceeași conversație plină de venin care se purta în vestiarul fetelor de la liceul Montclair, atât doar că noi eram îmbrăcate cu haine mai bune.

Dahlia m-a săgetat cu privirea vreme îndelungată. Probabil spera ca, până la urmă, să mă vaporizez. Dacă n-aș fi bătut câmpii în cel mai caraghios mod, bănuiesc că exact asta aș fi pățit. Dar, în această cea mai ciudată zi a vieții mele, aveam ceva ce nu cred că mai avusesem până atunci – îndrăzneală. *De ce mama naibii nu?*, m-am gândit. Îmi venea să fac semnul coarnelor și să dansez în jurul curului ei prăpădit ca un jucător de fotbal american care a ajuns până în capătul terenului.

— Ei, mulțumesc, Lisbeth, a zis ea în cele din urmă, recăpătându-și calmul. Chase, haide! Mai am doar câteva clipe la dispoziție, altfel va trebui să reprogramăm totul.

Și Dahlia s-a răsucit pe călcâie și a pornit-o înapoi, către Harry Winston, așteptând, cu stângăcie, să traverseze strada, cu Chase urmând-o obedient.

Tabitha părea amețită când ne-am prăbușit în limuzină și am luat-o spre „casă“, adică spre East Seventy-seventh Street. Ne-am

cufundat în fotoliile din piele neagră, iar Tabitha s-a uitat la mine cu o privire admirativă, după cum mi s-a părut. Pentru o clipă, m-am simțit ca sora mai mare pe care n-o avusesem niciodată. Când Mocha a ajuns în fața hotelului Mark, nu mi-am mai făcut griji din cauza adresei false și i-am zis să mă lase lângă intrarea în hol. Șoferul, ajutat de tânărul portar al hotelului, mi-a pus înăuntru sacoșele D&G. Tabitha abia dacă mi-a sesizat plecarea – oricum era destul de mahmură.

Și-așa am rămas, cu toate acele genți, stând în mijlocul holului din hotelul Mark. N-aveam habar unde-ar fi trebuit să mă duc sau ce să fac. Nu simțeam decât dezgust pentru managerul de la D&G și pentru gențile alea, care probabil că valorau mii de dolari. M-am gândit întâi să le mărit pe eBay. Apoi mi-am amintit de cartea de vizită în negru și auriu din propria mea geantă și o idee mi-a răsărit în minte. M-am ridicat în picioare și portarul cel atent a fugit imediat către mine.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat el.

— Poți să-mi recuperezi un obiect pe care l-am lăsat la Concierge? l-am întrebat, dându-i biletul. Și, dacă ești amabil, te-aș mai ruga să telefonezi la numărul de pe cartea asta de vizită și să ceri să vină să ridice aceste genți. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

— Desigur, mi-a răspuns omul.

I-am zâmbit în semn de mulțumire, iar el și-a ridicat chipiul.

Am ieșit pe ușă cu sacoșica albă La Perla și cu geanta mea cu haine și m-am îndreptat spre casă simțindu-mă de milioane.

Odată, când eram în clasa a VII-a, am participat la vernisajul unei expoziții de artă în liceul meu din South End Montclair. Picturile și desenele fuseseră atârinate până sus, la tavanul holului de la intrarea în școală. Pentru o singură seară. Cred că s-au servit și sucuri și Coca-Cola. Copiii care erau buni la desen se umflau în pene de-atâta importanță. Unii dintre ei erau destul de talentați. Un tip a făcut o serie de picturi din puncte care erau aproape ca niște iluzii optice, niște viziuni eterice ale raiului pe care le-a numit *Schimbare, Pierdere, Memorie și Ajutoare*. Apoi a fost o fată, specializată în animale ucise de mașini pe șosele – în majoritate, câprioare și iepuri. Uneori înrăma chiar creatura storcită alături de fotografia în cauză. Nu știu sigur care era mesajul pe care voia să-l transmită, dar, după o vreme, în spațiul respectiv a început să miroasă destul de urât. Asta consideram eu că era un vernisaj de expoziție de artă.

Greșit.

De fapt, nu mai fusesem niciodată la un vernisaj de expoziție de artă. Închipuiți-vă un amestec de modă, celebrități și glamour – un „vernisaj Schnabel“, la Mary Boone Gallery din Chelsea, semăna mai curând cu o premieră hollywoodiană.

El Schnabel, cum îl numea ZK, era mărețul artist Julian Schnabel – după cum am descoperit într-o postare a Invitatului unui Invitat. Provocatorul artistic de șaizeci și ceva de ani, cu barbă și piept lat, era celebru pentru că picta cu cioburi ceramice pe pânze gigantice și pentru că făcea filme artistice, care nu izbuteau să ajungă și la cinematograful Clearview Clairidge, de lângă mine. Referindu-ne la capitolul modă, omul apărea la vernisaje în pijama și papuci și cu ochelari de soare cu lentile galbene – semăna cu un individ fără adăpost, care-și face praf câștigul de la Loto. El Schnabel era de asemenea și nașul lui ZK.

Domnul Chiloți ne-a trecut fără nici un efort printre șirurile de oameni care așteptau afară și care se holbau la noi atrași de imaginea de bogăție și statut boho-șic ca niște căprioare surprinse de farurile unui camion aflat în plină viteză. Vernisajele de artă erau o provocare până și pentru fanii cei mai înfocați ai vedetelor, fiindcă superstarurile invitate tindeau să fie mai bine deghizate și mai secrete. Am trecut în grabă pe lângă gemenele Olsen, spioanele în trench-uri venite din Regatul Anorexiei.

Ținându-mă de brațul lui, m-am mulțumit să fiu dusă pur și simplu pe sus de mișcările grațioase ale lui ZK, care își croia drum cu multă pricepere prin galerie ce stătea să dea pe-afară de oaspeți.

Înăuntru, nume cu anvergură erau presărate generos prin mulțimea care te strivea. Inima mi-a stat în loc când am trecut pe lângă James Franco, care purta o căciulă tricotată de hipster și ținea în mână un pahar de plastic cu vin alb. Până și Courtney Love se chinuia să ajungă în galerie principală. Se îndesase într-o rochie albă Vivienne Westwood, fără bretele. Arăta de parcă ar fi fost în pragul unei combustii spontane și se rățoia furioasă la un agent de securitate pentru că omul nu-i oferise o cale de acces mai lesnicioasă.

Am remarcat că, în timp ce avansam, ZK nu privea în ochi decât anumiți indivizi. Unii păreau să fie de la pază, alții nu, dar privirile lui reușeau, în mod miraculos, să despartă valurile de oameni, permițându-ne să ajungem ușor, până în centrul galeriei, fără să ne oprim nici măcar o secundă. Domnul Chiloți avea atâta eleganță și ținută, încât toată lumea părea să se dea la o parte din calea lui.

Am dat peste un bătrân subțirel la trup, în pantaloni skinny albi tociți și o cămașă albă care se asorta cu ciuful de păr alb. Omul îmi părea cunoscut, dar, inițial, n-am reușit să-l identific. ZK a făcut grăbit o reverență, iar bărbatul i-a zâmbit aprobator, după care, cu o clătinare din cap, m-a salutat pe mine. Apoi am pătruns și mai adânc, în exclusivista cameră din spate.

— Ce aspect interesant avea bărbatul ăla, am spus. Parcă ar fi fost o variantă mai în vârstă a tipului din Talking Heads, i-am șoptit lui ZK la ureche.

— Chiar *el* este, a chicotit ZK.

— Ah, am exclamat jenată.

Cum să țin pasul cu ZK? În ciuda bogăției și a carierei muzicale fabuloase, Tabitha nu era prea sofisticată. Pe de altă parte, ZK era foarte educat și avea multe relații. Era un jucător perfect, mișcându-se prin toate păturile înaltei societăți. Eu, pur și simplu, nu întruneam condițiile necesare ca să joc la acest nivel.

Telefonul mi-a bâzâit și am aruncat o privire scurtă, ca să văd cine era. Mama. I-am ignorat apelul, am închis telefonul și l-am lăsat să cadă în geantă.

Am ajuns în camera din interiorul camerei din interiorul galeriei. Spațiul acesta nu făcea, de fapt, parte din expoziție. Pereții erau acoperiți cu pânze uriașe și opere de artă de tot soiul. Era așa de mic de parcă ar fi fost un birou. Era *cel mai* exclusivist loc în care puteai să te afli în acel moment. Eu și ZK stăteam suficient de aproape ca să ne sărutăm. Mi-am acordat puțin timp ca să-l adulmec – visasem să fiu atât de aproape de el de când îl văzusem în față la Met, ceea ce acum mi se părea că se întâmplase cu o viață în urmă. Mirosea delicios, a mere și vin.

— Știi, ești uimitoare, mi-a spus, cu expresia aia amuzată a lui. Din unele puncte de vedere, pari mult mai matură decât ar trebui pentru vârsta ta, iar din altele, pari c-ai stat ascunsă toată viața.

— Nu pot să fiu în ambele feluri? l-am întrebat.

A zâmbit și m-a prins cu mâna de bărbie, pentru ca apoi să-mi ridice capul, până am ajuns să-l privesc în ochi. Am început să tremur, întrebându-mă dacă avea să mă sărute acolo, în fața tuturor, și ce aveam eu să fac în cazul ăsta. Un cotcodăcit ascuțit a distrus momentul, acoperind rumoarea din cameră. Sunetul era lesne de recunoscut: era râsul glacial al Dahliei Rothenberg.

Tipa era îmbrăcată într-o rochie-bandaj Hervé Léger, atât de strânsă pe trup și de minimală, încât era dificil să o numești rochie. Cum te simți oare când ești aproape goală în mijlocul atâtor oameni? Pe admiratorii ei acest detaliu nu-i deranja. Bărbații roiau în jurul ei, în timp ce Dahlia vorbea, fiind în centrul atenției. Am sperat să scap privirilor ei, dar, după câteva secunde, am văzut-o ridicând din sprâncene observându-ne pe mine și pe ZK, braț la braț. M-am simțit făcându-mă mică sub căutătura ei penetrantă.

— Domnule Northcott! a strigat cineva din celălalt capăt al camerei, distrăgându-ne, din fericire, atenția.

Un tânăr atrăgător, cu fața luminată de spoturi, încadrată de niște bucle șaten în stil Renaissance, ne-a chemat printr-un semn al mâinii. L-am urmat pe ZK, fericită să scap de privirea intensă a Dahliei. Cei doi bărbați s-au salutat îmbrățișându-se cu căldură.

— Mă bucur să vă văd, domnule Schnabel, a spus ZK.

Ciudat! Unde era El Schnabel, maestrul într-ale picturii, purtător de pijamale? Acest domn Schnabel era bine îmbrăcat și elegant și prea tânăr ca să fie naș. Când m-a văzut, tipului i s-au luminat ochii.

— Și aceasta trebuie să fie minunata Lisbeth Dulac, a spus el. ZK mi-a povestit atât de multe despre tine.

Când individul s-a aplecat să-mi sărute mâna, abia suprimându-și un chicotit școlăresc, n-am putut să mă simt altfel decât puțin nedumerită. ZK a zâmbit larg, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Spuneți-mi, am zis, ce găsiți voi doi atât de amuzant?

— Poate că te așteptai să vezi pe cineva mai în vârstă și mai lat în umeri? m-a întrebat amuzat tânărul cu bucle romane.

Ezitând, am încuviințat din cap.

— Acela e tatăl meu, m-a lămurit el vesel. Presupun că întâlnirea ar fi decurs mai bine dacă m-aș fi îmbrăcat cu pijamaua?

— Scuze, Lisbeth, a intervenit ZK. E o glumă veche de-a noastră.

— Permite-mi să mă prezint, a spus tânărul, cu o fluturare a brațului. Vito Schnabel. Eu și ZK suntem prieteni de când mergeam împreună la Saint Ann's, în Brooklyn... chiuleam împreună, ne drogăm și intrăm pe furiș la o mie de petreceri trăsnite și la vernisaje și... ce pot să spun, făceam glume tâmpite.

— Firește, am spus, izbutind să schițez un zâmbet.

— Ne ierți? m-a întrebat ZK, înconjurându-mă strâns cu brațul, într-un fel care mi s-a părut delicios.

— Așadar ești o fană a lucrărilor tatălui meu sau ZK vrea doar să te arate lumii? a zis Vito, dar apoi s-a oprit brusc și i-a dat un cot lui ZK. Ăăă, Dahlia e... aici.

Dahlia se năpustise deja asupra noastră. Arăta de parcă era pe

punctul să zdrobească păhărelul de plastic cu vin din mână.

— Dahlia, mă... bucur să te văd, a început ZK, luându-și brațul din jurul taliei mele.

Însă tipa l-a ignorat și și-a întors laserele asupra mea.

— Ai fost un șoricel foarte rău, mi-a spus pe un ton atât de scăzut, încât doar eu s-o aud.

Am văzut în ochii ei că nu mă iertase pentru ziua precedentă, când ne întâlniserăm în față la Dolce&Gabbana. M-am străduit să-mi păstrez calmul. Dahlia s-a apropiat și mai mult de mine.

— Vrei să urci scara socială furându-mi bărbatul?

A așteptat un răspuns, dar eu nu aveam nici unul.

— De data asta n-ai nici o replică isteasă? Nu sunt surprinsă. Situația te depășește, a continuat ea, trăgând scurt cu ochiul la ZK. O să se plictisească de tine și-o să te înșele înainte să se încheie seara.

Apoi Dahlia s-a răsucit să plece, dar ZK a prins-o de braț.

— Dahlia, fii rezonabilă, i-a spus el.

— ZK, întotdeauna sunt gata să fiu rezonabilă, atunci când situația o cere, i-a răspuns ea, după care i-a aruncat paharul cu vin roșu pe cămașă și, relaxată, a pornit mai departe. Vai, a mai zis peste umăr, zâmbind.

Vito și-a făcut apariția și m-a luat rapid de-acolo, înainte să apuc să-i spun ceva lui ZK, care o zbughise după Dahlia.

— Trebuie să-ți arăt ceva, mi-a zis el.

Am încercat să-l urmăresc cu privirea pe ZK, în timp ce Vito mă scotea din cameră.

— Ai văzut cocoșul alb al lui Terence Koh? E de-a dreptul celebru.

— Scuză-mă! Ce ai spus?

Vito mă dusesese în celălalt capăt al camerei.

— Uite!

Ridicându-mi privirea, am văzut fixată sus, pe zidul de cărămidă, silueta unui cocoș, desenată cu tuburi de neon. M-am uitat după ZK, dar acesta dispăruse.

— Uite, se luminează! a insistat Vito, manevrând un întrerupător.

Cocoșul a bâzâit, a pâlpâit și apoi s-a aprins, proiectând asupra noastră o lumină albă. Asta nu putea fi o glumă bună în nici un context. Spre cinstea lui, Vito părea să-și dea seama cât de jalnică era, dar intenționase doar să-mi distragă atenția.

Apoi telefonul i-a bâzâit. Când a răspuns, mi-am dat seama că apelantul era ZK.

— Da, nici o problemă, a spus Vito. Da, e bine.

Și a închis.

— ZK e în regulă? am întrebat.

— Firește! E un profesionist. I-au aruncat vin în față cei mai buni.

De ce răspunsul ăsta nu mă liniștea deloc?

— Ar vrea să ne reîntâlnim la petrecerea de după vernisaj, care se ține în casa tatei. El e pe drum deja, ca să-și schimbe hainele, a adăugat Vito.

Oricum toată lumea pleca. Vizitatorii din camera privată ai Mary Boone Gallery păraseau expoziția în masă. Eu și Vito făceam parte din mulțimea de petrecăreți șic, care, cu paharele de plastic în mână, își așteptau limuzinele care să-i ducă în centru.

Când limuzina noastră s-a oprit în fața clădirii gigantice, vopsită în nuanța Pepto-Bismol¹, cunoscută sub numele de Palazzo Chupi, Vito s-a apucat să-mi spună povestea fostei fabrici de parfumuri pe care tatăl lui o cumpărase și o transformase într-un palat – o parte atelier de artă, o parte spațiu de locuit, cu un penthouse triplu. Era o clădire uriașă, cu fațadă italienească, vopsită în roz, care fusese construită deasupra unei alte clădiri.

— Țsta e Moby Dick-ul tatălui meu. Dacă Moby Dick ar fi fost roz, mi-a explicat Vito râzând. Toți cred că a pierdut bani cu proiectul ăsta, dar se înșală, a adăugat el, de parcă m-aș fi îndoit de ceea ce-mi spunea.

Eu nu mai auzisem niciodată de acest palat. Tot ce știam era că, dacă Barbie ar fi avut o casă de vis în Italia, atunci casa respectivă ar fi arătat exact așa.

Imediat ce am trecut de ușa de lemn banală, am pătruns într-o lume a extravaganței vizuale. Tavanul era foarte înalt, iar pereții erau căptușiți în stil rustic cu șindrilă. Tocurile mele țcăneau pe o podea acoperită cu gresie ceramică în alb și negru, iar de la podea la tavan se întindea o pictură din pete de culoare – roșu-deschis, galben și albastru. Ce bine-ar fi fost ca Jess să mă fi însoțit, ca să-mi explice ce însemnau toate lucrurile alea! Am luat liftul și am urcat la ultimul etaj.

Intrând în penthouse-ul tatălui, am descoperit că pereții uriași, de aproape patru metri și jumătate, erau colorați într-o progresie de nuanțe: de la verde-turcoaz la un verde-mentă pal și apoi la un ton diluat de fucsia. Proiectate pe fundalul acestor ziduri colorate, enormele piese de artă păreau și mai intense. Tablourile erau incredibil de mari.

Dimensiunea spațiului mă făcea să mă simt foarte mică și, în absența lui ZK, foarte singură. Îmi pierdusem curajul. Deși Vito era foarte amabil, totuși eu nu cunoșteam nici măcar o singură persoană de acolo, așa că nu eram sigură dacă voiam să mai rămân. Imaginea lui ZK alergând după Dahlia nu-mi dădea pace.

Apoi, promițându-mi c-avea să-l găsească pe ZK, Vito a dispărut și el.

Am luat un pahar cu șampanie de la un chelner și am băut în cinstea dubitabilei mele realizări: aceea de a-mi trăi visul, prefăcându-mă că eram altcineva decât în realitate. Apoi m-am simțit puțin mai bine. De pe terasa grandioasă, pavată cu gresie în alb și negru, am privit în jos, la centrul Manhattan-ului. În față mi se așternea priveliștea amplă a râului Hudson, unde o barjă luminată înainta lent către Statuia Libertății. Spre nord, am admirat arhitectura iluminată care făcea ca noaptea New York-ul să pară un tărâm al zânelor.

Celebrități pe care le cunoscusem de pe diverse bloguri veneau râuri, râuri în palat: Susan Sarandon, Sofia Coppola și iubitul ei, Naomi Campbell, Sean Penn, Scarlett Johansson și Courtney Love, care se revărsa din rochie și arăta ca swingerul cel mai bătrân de pe pământ. Toată lumea se îndesa pe terasa aceea superbă, cu pereți masivi și roz și priveliști magnifice.

Am auzit un chițait ascuțit care semăna cu numele meu și, când m-am întors, am văzut-o pe Tabitha alergând spre mine. M-am bucurat așa de mult! Ne-am îmbrățișat.

— Cum merge marea întâlnire? m-a întrebat ea.

N-am putut să-mi ascund dezamăgirea.

— Dahlia a făcut o criză? a zis ea. Clasic. Dahlia îl conduce pe ZK. Nu știi?

— Nu, nu chiar, am răspuns, deși mințeam.

Îi mai văzusem împreună înainte și, desigur, îmi făcusem iluzii că ar fi posibil să se întâmple ceva, în ciuda evidenței. Mă simțeam ca o proastă.

— Știi că ZK nu are bani cu-adevărat.

Pe bune? Nici eu nu am, a fost tot ce am putut să gândesc. Uneori, când auzi ceva rău despre persoana de care te-ai îndrăgostit, asta nu te face decât să o dorești și mai mult. În plus, nu însemna că ZK îmi era și mai accesibil dacă nu avea bani?

— Tatăl lui e unul dintre milionarii Madoff, iar familia lui a fost una dintre cele mai bogate din America. De-asta ZK nici nu prea stă locului pentru multă vreme. Nu se duce decât acolo unde-i rost de bani, a adăugat Tabitha.

Ei bine, în cazul ăsta, ZK făcea o greșeală cu mine.

— Da, mă rog, presupun, am zis, străduindu-mă să par deasupra acestei situații, de parcă aș fi înțeles-o.

Aș fi vrut totuși ca ZK să apară curând și să-mi spună ceva care să-mi redea speranța.

A fost adusă băutura și, în timp ce vorbeam, am realizat că eu și Tabitha ajunseserăm să ne simțim confortabil una cu cealaltă. Ceea ce era incredibil dacă te gândeai că singura persoană de care fusesem apropiată în toată viața mea era Jess. Tabitha mi-a povestit despre noutățile ei și totul a fost bine, până când expresia feței i-a devenit serioasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, mi-a spus ea, aruncând o privire scurtă în jur.

Starea de spirit i se modificase și acum părea tulburată. Luându-mă de mână, Tabitha a traversat terasa ajungând la un alcov în nuanțe de turcoaz și roz, ocupat de o pictură uriașă. Cuvintele franțuzești „*je ne*“ erau pictate rudimentar, cu negru, peste pensulările gigantice în albastru și alb care acopereau o pânză cu un fond pal și erau urmate de un alt cuvânt: „*rien*“. Tabitha era acum extrem de serioasă. Nu mai rămăsese nici urmă din pumoasa Prințesă Pop.

— Soțul mamei mele tocmai a murit – ultimul soț. Se pare că mama are un talent deosebit să-și aleagă soți care dau ortu' popii.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— E-n regulă. Eu nu l-am întâlnit decât o singură dată. Era incredibil de bogat, de parcă mama ar mai avea nevoie de bani. Din păcate, și-a amânat din nou călătoria. Iar eu trebuie să fac ceva în legătură cu situația mea. Urăsc să te rog să faci asta.

Am clătinat din cap. *Să fac ce anume?* Aveam o presimțire rea. Ochii mi-au fugit la pânza din spatele Tabitheii. „*Je ne... rien*“ – ceva legat de cuvintele alea îmi era familiar.

— Vrei să vorbești tu cu el? A zis că e dispus să se vadă cu tine.

Am scormonit adânc în memorie, acolo unde păstram franceza învățată în liceu. „*Je ne... rien*“ – „Eu nu... nimic.“ Eu nu... ce?

— Cu cine să vorbesc? am întrebat neatentă.

— Cu Robert, normal, mi-a răspuns ea. Te rog ca prietenă. Robert mi-a zis că e dispus să discute cu tine despre solicitările mele. Cred că ar fi de acord să se dea de-o parte.

— N-ar trebui să angajezi un avocat sau ceva de genul ăsta?
— Lasă, a spus Tabitha. Nu trebuie să vorbești cu el.
Părea, din nou, pe punctul de a izbucni în lacrimi.
— Îmi pare rău, Tabitha. N-am vrut să fiu insensibilă.
— Nu-ți dai seama că, atunci când ai apărut tu, viața mea s-a schimbat.

Și Tabitha mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere. Presupun că lucrul ăsta era valabil pentru amândouă.

— Nu am încredere în nimeni altcineva.

Îmi părea așa de rău pentru ea! Voiam s-o fac să se simtă mai bine. Am îmbrățișat-o și asta mi-a adus aminte de zilele când eu și Courtney eram apropiate. Când eram mici, Courtney era sora mai mare și mai dură, care întotdeauna mă apăra. Dar zilele acelea zburaseră demult.

— Niciodată n-am mai avut o prietenă ca tine, a continuat Tabitha, ochii umplându-i-se de lacrimi. O persoană serioasă, o persoană independentă.

Am strâns-o la piept. Știam c-ar fi trebuit să mă simt mândră că Tabitha mă privea ca pe un exemplu. Eram însă conștientă că, dacă ar fi aflat c-o minșisem din prima secundă în care o cunoscusem, s-ar fi simțit trădată și m-ar fi urât mai mult decât pe toți oamenii de care se temea. Și că dacă ar fi realizat că eram un nimeni, o impoștare din South End Montclair, ar fi fost dezgustată.

Dar, cu toate că trăiam în lumi diferite, știam ce însemna sentimentul acela de disperare, știam cum era să nu ai la cine să ceri ajutor. În timp ce ne îmbrățișam, m-am uitat din nou la tabloul acela și mi-am dat seama ce cuvânt lipsea. „*Je ne regrette rien*“, ceea ce înseamnă „*Nu regret nimic*“. Cuvintele aparțineau unei melodii faimoase a lui Edith Piaf. O știam pentru că doamna Lederer, profesoara mea de franceză din liceu, ne-o punea s-o ascultăm la nesfârșit.

— O să vorbesc cu el, am spus.

Tabitha a întors capul, ștergându-și lacrimile de pe față.

— Ești sigură?

— Categoric, scumpa mea. Te ajut cu tot ce pot.

Am simțit că altceva nu mai era de spus.

— Mulțumesc, Lisbeth. Tu erai singura la care puteam să

apelez. Toți, cu excepția ta, sunt niște mari mincinoși.

— Da, firește, am bolborosit amețită.

Dacă Tabitha îmi mai spunea o singură dată cât de minunată eram, aveam să vomit. Mă simțeam ca o escroacă de proporții și asta pentru că – să fim cinstiți – așa eram.

— Bine. Ți trimit mâine un SMS cu adresa.

— Mâine?

Am încercat să nu intru în panică.

— E prea devreme?

— Nu, e în regulă.

— Grozav! Ei, hai să-l găsim pe ZK și să mai bem ceva, a decis Tabitha, care s-a înseninat dintr-odată.

Redevenise petrecăreața cea spumoasă.

În partea opusă a terasei, ZK se îndrepta obosit spre noi. Deși știam că nu trebuia, aș fi vrut să-l iau în brațe. Aș fi vrut să-i spun totul.

1. Pepto-Bismol este o gamă de medicamente – capsule și sirop – destinată problemelor gastrointestinale. Ambalajul întregii game este colorat într-o nuanță specială de roz-intens.

— Lisbeth, te deranjează dacă vorbesc ceva cu tine? m-a întrebat ZK.

Cămașa albă, impecabilă, fusese înlocuită cu o altă cămașă albă, impecabilă, identică. Deși arăta mai chipeș ca oricând, așa, pe fundalul alcovului turcoaz și roz din spatele lui, ZK continua să pară epuizat.

— Ne vedem mai târziu, a spus Tabitha. ZK, să nu te iei de fata mea!

Domnul Chiloți a încuviințat din cap.

— Fii atentă, mi-a șoptit Tabitha înainte să plece.

După ce ne-am așezat împreună pe o băncuță, eu și ZK am început să privim la petrecere. Partenerul meu era tăcut.

M-am uitat în geantă și mi-am deschis din nou telefonul. Care a bâzâit în mod repetat. Am văzut că toate mesajele erau de la mama – toate șase!

Stând sub pictura care conținea acele cuvinte franțuzești criptice, „*Je ne rien*“, mă simțeam foarte *rien*. Petrecăreții plini de viață, cu exploziile lor spontane de râs, contrastau sever cu tăcerea noastră copleșitoare și deplină.

Ochii căprui ai lui ZK erau foarte serioși. Cu toate astea, era, în continuare, plăcut la vedere. Am căutat să-i descopăr vreo imperfecțiune, dar n-am găsit nici una. Nu avea nici o pată, nici un pistrui, doar o cicatrice minusculă, deasupra sprâncenei stângi, dar până și ea părea perfectă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a spus el, trăgând de manșeta cămășii, aranjând-o din nou, trăgând de sacou și aranjându-l și pe el din nou.

— Te referi la faptul că ai mers cu mine în seara asta? l-am întrebat.

— Nu.

Mi s-a părut că gândul ăsta îl irita. Sunt convinsă că a remarcat expresia sceptică de pe chipul meu. S-a apucat iar să-și aranjeze manșeta și mâneca sacoului, până când totul a fost perfect aranjat.

— M-am referit la faptul că m-am încurcat cu ea.

— De ce? E elegantă, în mod evident inteligentă și...

— Foarte bogată, mi-a terminat el fraza. O admir cu-adevărat. Știe ce vrea și obține ce vrea. Numai că eu nu sunt așa.

— La care parte te referi? l-am întrebat.

— Să vedem! Alege tu: la bogăția ei, la faptul că obține ce vrea și la totala mea lipsă de ambiție.

— Pfiuu, o listă lungă din care să aleg, am spus, iar ZK a râs, arătându-mi, pentru o clipă, zâmbetul acela de milioane.

— Ei, cred că ar trebui să începem cu totala mea lipsă de ambiție. Asta e problema cea mai dificil de rezolvat.

— De ce ai fugit după ea?

— Ca să-i mai spun o dată ceea ce-i spuseseam înainte.

— Adică?

— Că între noi totul s-a terminat. Niciodată nu mă crede.

Ei, dacă aș fi avut posibilitatea, și eu aș fi ridicat mâna ca să devin membră a clubului celor care niciodată n-ar fi vrut să-l piardă.

— M-am săturat până peste cap de traiul de-aici. Orașul ăsta e plictisitor. Am avut o ofertă să mă mut în L.A. Ar fi trebuit s-o accept.

— Serios? I-ai fi lăsat în urmă pe toți cei pe care-i cunoști în New York? l-am întrebat.

— Lisbeth, eu trăiesc într-un acvariu mititel, în care toată lumea știe totul despre familia mea, despre viața mea amoroasă, despre venitul meu net. Tu ai izbutit să stai ascunsă. Te invidiez pentru asta.

Încearcă și tu să trăiești aproape toată viața în South End.

— Deci Dahlia e o „forță a naturii“ mai formidabilă decât te-ai așteptat?

— Regret c-am crezut c-o pot controla. Problema e că Dahlia gândește ca un bărbat. Crede că poate să aibă pe oricine își dorește, oricând își dorește.

Exasperat, ZK a răsuflat din rărunchi, iar eu am observat ceva

ce nu mai observasem până atunci.

În privirea lui era o urmă de om hăituit, care mi-a dat impresia că suferea de singurătate. Oare cel mai chipeș și mai dorit burlac din Manhattan putea într-adevăr să se simtă atât de singur? Pe canapea, degetele noastre s-au atins scurt, iar eu am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. Surprinsă, m-am retras. ZK m-a fixat cu ochii aceia imploratori. Amândoi simțeam același lucru. Asta era limpede. Dar eu mă mai simțeam și nesigură și depășită de situație.

— E-n regulă, i-am spus. Nu trebuie să te chinui așa pentru mine.

— Nu spune asta, mi-a zis el, cu o expresie de orfan.

Mi-am mutat mâna către a lui, iar el mi-a luat-o cu delicatețe. Măinile lui catifelate erau calde; am oftat, sperând ca ZK să nu sesizeze.

— Știi ce e amuzant? m-a întrebat el.

— În clipa asta, nimic nu mi se pare amuzant, dar spune-mi, i-am răspuns.

Seara devenise complet serioasă, nu mai semăna deloc cu fantezia mea în stil Audrey și mă simțeam extraordinar de vinovată. Eu jucam un rol și tipul ăsta, care părea a fi cu mult deasupra mea, își punea sufletul pe tavă, după ce sacrificase relația cu una dintre cele mai avute și mai scilipitoare femei din America. O relație de care poate că el și familia lui aveau nevoie.

— Amuzant e că persoana care o să fie cea mai dezamăgită e tata.

— Chiar așa? A trăit, de la depărtare, de pe urma vieții tale amoroase?

ZK s-a uitat la mine cu o expresie incredibil de confuză.

— Am făcut o glumă, i-am spus, mușcându-mi buza, poate că nu una prea bună.

— Dacă l-ai cunoaște pe tata, ai ști cât de serios și de exigent este. A așteptat un pic mai mult de la mine.

— Așteptările sunt copleșitoare, am spus. Și eu am avut o mamă așa.

Grozav! Acum vorbeam de mama la timpul trecut. Cred că mă cam lăsase capul din cauza stresului.

O clipă, ZK a devenit extraordinar de serios, de parcă ar fi

calculat ceva în minte. Am crezut că poate era tentat să-mi împărtășească secretul pe care îl cunoșteam deja, cel cu privire la recente necazuri ale familiei lui. Nici nu puteam să-mi închipui câtă rușine trebuia să simtă fiind fiul bărbatului care irosise averea uneia dintre cele mai mari familii din America. Am presupus că sentimentul acesta îl apăsa la fel cum pe mine mă apăsau problema mamei cu alcoolul și South End-ul.

Mama se așteptase să devin asistentă-șefă; familia lui ZK îl însărcinase cu recuperarea miliardelor pe care tatăl lui le pierduse într-o afacere de tip Ponzi. Nu era același lucru, dar era pe-aproape.

ZK și-a coborât privirea spre mâinile noastre, spre degetele noastre împletite, și seriozitatea i s-a disipat. Mi-a observat atunci brățara bunicii de la încheietură.

— Ce brățară interesantă! a remarcat el. Îmi dai voie?

— Presupun, i-am răspuns, apoi am scos brățara și i-am dat-o.

Fără ea, în mod inexplicabil, mă simțeam goală.

— *Tuam tutam tenebo*, a citit ZK.

Frate, normal că știa să citească în latină.

Dumnezeule, sper să nu mă întrebe ce înseamnă, c-o să arăt ca o idioată, m-am gândit, realizând că niciodată n-o întrebasesm pe Buni ce însemna inscripția aceea.

— „O să am grijă de tine“, dar cine e Sammy G?

— O vedetă rap? am răspuns, glumind din nou. Brățara a fost a bunicii mele. Văd că n-ai uitat latina, am adăugat, sperând să-mi maschez astfel abjecta ignoranță.

— Profesorul meu de latină ne bătea pur și simplu cu linia, până când învățam fiecare cuvânt din lecție, mi-a explicat el și mi-a înapoiat brățara.

Mi-am strecurat-o la loc pe încheietura mâinii. Am fost surprinsă să-mi dau seama cât de expusă mă simțisem fără ea.

ZK s-a ridicat de pe canapea.

— Lisbeth, îmi cer scuze pentru dramatismul serii. Ești mai mult decât generoasă că nu urlai la mine în clipa asta, a zis el. Permite-mi să-ți aduc ceva de băut, după care putem să discutăm niște subiecte mai presante. De pildă, de ce El Schnabel nu și-a făcut apariția la propria petrecere, din propriul penthouse. Oamenii trebuie să se distreze pe undeva... hai să-i găsim!

M-am ridicat să-l însoțesc, dar apoi m-am răzgândit.

— Mi-ar face mare plăcere, ZK, dar cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă, i-am zis, nevenindu-mi să-mi cred urechilor ce spuneam.

— Ah, deci acum sunt chiar pe cont propriu! Nu pot să te conving să renunți?

Chiar nu aveam de ales.

— Ei, atunci măcar dă-mi voie să-ți chem un taxi.

Am plecat în tăcere spre lift și am coborât până la parter. Afară, stând pe marginea trotuarului, ZK părea indecis: să mă țină de mână sau nu? Nici eu nu știam ce voiam.

Un taxi s-a oprit lângă bordură și, în ultima secundă, ZK s-a întors către mine. Am ridicat capul și m-am uitat în ochii lui cu reflexe aurii. Cu un gest blând, mi-a luat o geană de pe față și apoi, pe nepregătite, m-a sărutat: buzele ni s-au lipit, iar ZK și-a petrecut un braț împrejurul meu și m-a tras spre el plin de pasiune. Asta m-a făcut să vreau să deschid gura și să închid ochii, în timp ce trupul mi s-a mulat pe al lui. Sărutarea lui ZK era atât de concentrată și de intensă, încât degetele mi-au pornit în căutarea a ceva de care să se agațe – de haina lui, de mâinile lui, care îmi cuprinseseră fața, de părul lui.

— Hei, amice, a zis taximetristul, de ce nu vă mutați amândoi în mașină. Ca să-mi termin și eu tura.

Noi eram, în continuare, pe stradă.

ZK m-a eliberat, ținându-mi însă mâna cu putere și astfel împiedicându-mă să mă urc în taxi.

— Ești sigură că nu pot să salvez seara și să te seduc iremediabil?

— Ai făcut-o deja, i-am răspuns, căutând să-mi recapăt suflul. Dar trebuie să plec.

Am intrat în taxi, străduindu-mă să-mi revin. Încă îi simțeam gustul pe buze.

Până la urmă, m-am gândit, în vreme ce taxiul se îndepărta de trotuar, mâine trebuie să mă întâlnesc cu un superșobolan.

Cu ce te îmbraci când mergi să te întâlnești cu un supersobolan?

Nu m-am putut abține să nu apelez la tot tacâmul: o eșarfă pe cap, niște ochelari de soare uriași și un trenchi vintage-Burberry, modificat de Jess, pe care pusesem mâna la magazinul de caritate de la St. Anne's, pentru doisprezece dolari. O ținută *à la Șarada*.

Când m-am trezit în dimineața aceea, în apartamentul lui Jess din Chinatown, prietena mea m-a ajutat să-mi alcătuiesc ansamblul. Trenchiul nu avea cordon și de aceea fusese așa de ieftin. Jess l-a scurtat puțin și i-a făcut un nou cordon, dintr-o țesătură roz, foarte cool, pe care o avea prin casă. Și, cu asta, am fost gata pentru întâlnire.

După ce am urcat scările de la gura de metrou, am început să-mi croiesc drum printre oamenii de pe trotuarul aglomerat din centru. Ținându-mi geanta în mână, eram conștientă de cât de mult ieșea în evidență trenchiul meu, cu eșarfa aceea roz-deschis, în mijlocul armatei de newyorkezi, care erau îmbrăcați în nuanțe de negru și gri.

Primisem încă două mesaje vocale de la mama și intenționez să o sun, până când, mi-a trimis și un SMS.

„AM NEVOIE DE TINE ACASĂ ACUM!“ Când l-am citit, dorința de a-i telefona mi-a dispărut. Mama trebuia să mai aștepte.

Tabitha îmi trimisese niște instrucțiuni simple cu privire la locul unde trebuia să mă duc.

„Hotelul St. Regis. Barul King Cole;) 11:30.“

Când am ajuns la treptele îmbrăcate cu un covor roșu, de la intrarea în hotelul St. Regis, nu știam cât de bine aveam să mă descurc cu Robert Francis, dar știam că arătam trăsnet. Două femei mă opriseră în stația de metrou ca să-mi spună cât de mult

le plăcea trenciul meu. Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să încep să primesc comenzi pentru linia vestimentară a Designerului X.

Portarul excesiv de politicos mi-a spus cum să găsesc barul King Cole și m-a invitat să intru în hotel. Traversarea holului – cu tavanul acoperit cu fresce, cu scara din marmură elaborat sculptată, cu oglinzile cu rame aurii și cu podeaua pardosită cu niște dale terazzo fantastice – era ca o călătorie înapoi, în timp.

Strângându-mi trenciul pe trup și ținându-mi geanta la piept, am pășit în barul King Cole. O pictură murală de poveste, care îl reprezenta pe King Cole, căruia îi cântau trei violoniști, acoperea tot peretele din spatele barului.

Mi-am coborât ochelarii supradimensionați și m-am uitat prin încăpere.

— Bună, Lisbeth, a spus vocea unui bărbat mai în vârstă, de la masa din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Domnul Armani – Robert Francis – stând pe banchetă, în spatele meu.

— Vino lângă mine, a spus el, ridicând paharul cu șampanie. Promit să nu mușc.

A întins o mână și mi-a indicat scaunul. Nu reușea să-și suprime rânjetul care tot dădea să-i inunde colțurile gurii.

— Mulțumesc, am zis și am pășit spre banchetă.

— Arăți uluitor, ca de obicei, a constatat el. Ce gust original ai! Într-un timp foarte scurt, te-ai impus, în mod remarcabil, ca noua stea în ascensiune. Cu certitudine, mi-ai atras atenția. Ceea ce e o mare realizare.

Francis era îmbrăcat cu un costum gri-închis, cu cravată galbenă și batistă la buzunar, iar părul grizonant îi era tuns cu grijă. Văzut de aproape și în lumina soarelui, părea mai bătrân. N-am putut să nu-i observ mâinile, ale căror unghii, perfect manichiurate, aveau o delicatețe aproape vampirică. M-am gândit că Robert Francis avea o sofisticărie în stil Dracula, o eleganță superficială care ascundea o mare amenințare.

— Mă bucur să pot petrece un timp cu tine, mi-a spus el.

— N-am crezut că aceasta va fi o întâlnire de socializare, i-am răspuns.

Omul s-a lăsat pe spate, întinzându-și brațele pe banchetă. Pe buze îi juca în continuare acel zâmbet prefăcut, abia suprimat.

— Da? Dar la ce te-ai așteptat? La o întâlnire tainică, plină cu amenințări și cereri? m-a întrebat el. Apropo, trenciul tău e într-adevăr superb și original. O creație a așa-zisului tău Designer X?

Am încuviințat din cap.

— O strategie de marketing inteligentă, a adăugat el. La fel ca și blogul tău. Cum de reușești să faci față la atât de multe lucruri?

Am vrut să-i răspund că nu erau atât de multe, că eram doar eu, o fată care urca pe blog o postare sau două, înainte de culcare. Că strategia de marketing inteligentă consta doar în numele pe care i-l dădusem prietenei mele, un designer talentat, de care nimeni nu auzise până atunci și care muncise din greu pentru tot ceea ce realizase în viață. Și că nici unul dintre cei cu care copilărisem nu stătea vreodată într-un astfel de hotel luxos, bând șampanie la ora 11:30 dimineața. Dar n-am spus nimic.

— Ai mai fost aici, desigur? m-a chestionat Francis, ținându-mă cu o privire înfricoșătoare.

Am dat din cap afirmativ, deși nu mai fusesem acolo niciodată în viața mea.

— E hotelul meu preferat, o adevărată capsulă a timpului. A fost construit de John Jacob Astor IV, în Epoca de Aur. Dacă Astor s-ar întoarce acum, s-ar simți absolut ca acasă. Totul a rămas exact așa cum era în vremea lui, inclusiv majordomii cu smoching și cravate albe, care trebăluiesc deasupra, ca niște șoricea bine îmbrăcați. Astor însuși a adunat, acum peste o sută de ani, miile de cărți legate în piele de pe rafturi și nici măcar un singur volum nu a fost mutat de la moartea lui tragică.

— Tragică? am întrebat, încercând să calculez de câte ori îl întâlnisem pe acest bărbat straniu.

Am realizat că de fiecare dată apariția lui era mai deranjantă decât precedenta.

— Vai, domnișoară, nu cunoști istorie? m-a admonestat el. Astor a murit odată cu scufundarea *Titanicului*. A fost una dintre cele mai funeste povești de iubire din toate timpurile.

— Nu, n-am știut.

Mă intriga cât de entuziasmat era Francis de faptul că-mi vorbea. Era ceva complet diferit de comportamentul pe care-l avusese anterior. Hotelul, bancheta aceea, iată spațiul unde, era limpede, bărbatul petrecea mult timp. Iar jocul acesta pe care îl

juca, indiferent care ar fi fost el, îi făcea plăcere.

— Ei bine, la opt ani după deschiderea hotelului St. Regis, Astor a divorțat de soție și s-a însurat cu amanta lui secretă, o școlăriță încântătoare, pe nume Madeleine. Fata era chiar cu un an mai tânără decât fiul lui. Deși astfel de lucruri se întâmplă tot timpul, povestea a stârnit un asemenea scandal încât Astor a fugit cu tânăra lui soție într-o lună de miere, care s-a extins la un an, astfel încât controversa să se stingă. Au călătorit prin Egipt, prin Orientul Mijlociu și Asia. Dar, după șapte luni, încântătoarea copilă, devenită soție, a rămas însărcinată. Luând în considerare nivelul asistenței maternale în Orientul Mijlociu, Astor a decis să se întoarcă imediat în America. Nenorocul lui a fost că a luat bilete pentru cursa inaugurală a navei RMS *Titanic*.

— Să înțeleg că soții nu au supraviețuit?

— Da și nu. În timp ce vasul se scufunda, Astor și-a ajutat tânăra soție, care era însărcinată, și cățelul acesteia, Kitty, să iasă prin fereastra cabinei și să se îmbarce în ultima barcă de salvare.

— Kitty! Ciudat nume pentru un câine, am spus. Se pare că doamna Astor avea un simț al umorului interesant.

— Presupun, mi-a răspuns Francis, părând iritat de acest detaliu pe care îl considera minor.

— Și ce s-a întâmplat cu domnul Astor?

— A găsit fotoliu pe punte, și-a aprins un trabuc și a pierit odată cu vasul care s-a scufundat. Ei, asta-i filmul pe care ar fi trebuit să-l facă James Cameron! *Asta* e o poveste de dragoste. Dar Hollywood-ul preferă să urzească povești despre sărântoci. Despre cei nouăzeci și nouă la sută – așa mi se pare că-i numește generația ta.

— O poveste extraordinară, domnule Francis.

— Te rog să-mi spui Robert, mi-a zis el, teribil de încântat de sine însuși.

Am tras adânc aer în piept și mi-am făcut curaj să aduc conversația la subiect. Rolul de muscă în pânda lui de păianjen era epuizant.

— Ei... *Robert*, apreciez această lecție de istorie adusă la viață, dar aș prefera să discutăm despre motivul pentru care am venit aici, am spus. Tabitha ți-a cerut să te dai de-o parte și să-i permiți să-și controleze singură afacerile.

— Ah, o fată care trece direct la subiect! Relaxează-te, dragă Lisbeth. Aici, nimic rău n-o să se întâmple. Sunt sigur că fantoma lui John Jacob Astor IV o să protejeze o tânără, ca tine, în acest hotel, mi-a spus el satisfăcut. Ia o gură de șampanie. Ți-e foame? Îmi permiți să-ți comand ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, am răspuns, simțindă-mă bizar de neajutorată.

Francis a întins mâna după paharul lui cu șampanie, lăsând să se vadă un buton strălucitor de platină, și, relaxat, a sorbit din băutură.

— Prea bine. De unde să începem...

Când a așezat paharul cu șampanie pe masă, un rânjet larg i s-a strecurat în colțurile gurii.

— E limpede că n-o cunoști foarte bine pe prietena ta, Tabitha. Altfel ai ști că mama ei e suferindă.

— Ba am auzit, m-am simțit obligată să-i comunic, devenind din ce în ce mai iritată din cauza atitudinii lui superioare.

Am luat o gură de șampanie ca să mă calmez.

— Mama ei, Eva, a dobândit o avere foarte mare la moartea primului ei soț și, de atunci, a călătorit prin Europa, Asia și America de Sud, drogându-se și bând. Iar pe biata Tabby a lăsat-o singură și nefericită, cu nimeni care să aibă grijă de ea. În timp, Eva s-a tot recăsătorit, de fiecare dată cu rezultate dezastruoase. Acum, prin decesul celui mai recent soț, probabil că va moșteni o avere încă și mai mare. Dar Eva e o femeie egoistă, pe care nu te poți baza, și complet lipsită de orice instinct matern. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să apăr averea Tabitheii, în același timp având grijă să-i dezvolt talentul înăscut pentru muzică și dans. Am cheltuit o grămadă de bani ca să-i aduc cei mai buni oameni din branșă. I-ai cunoscut.

M-am întrebat cum de Francis știa că vizitasem studioul de înregistrări al Tabitheii? Oare el era „șeful“ căruia îi dădeau raportul?

— Toți oamenii ei sunt plătiți cu sume foarte mari. Adolescentul ăla, Bennie Larocco sau cum naiba îl cheamă, e îngrozitor de enervant: tot timpul cere o cotă mai mare din procentele din încasări. În același timp, Tabby a devenit de-a dreptul un superstar, depășind astfel așteptările familiei.

— Da, cred că știu mare parte din lucrurile astea.

Mă străduiam să nu-i ofer satisfacția de a-i părea amenințată.

— Deci, dacă tu ești binefăcătorul și protectorul ei, așa cum spui, atunci de ce e Tabitha supărată pe tine?

— O întrebare excelentă, la care nu am un răspuns, mi-a zis el, mângâind ușor, cu vârful degetului, gura paharului cu șampanie.

A repetat mișcarea asta de atât de multe ori, încât a ajuns să-mi pară că, în mod intenționat, Francis îi dădea un sens nepotrivit.

— Psihologul ei mi-a spus că a fi abandonată de mamă, la o vârstă atât de fragedă, poate fi foarte traumatizant. Drept urmare, Tabby a acumulat extraordinar de multă furie, iar această furie o proiectează asupra persoanelor care o iubesc și-i poartă de grijă. Pentru că poate să facă asta în siguranță. Mama ei nu-i e aproape și e mult prea fragilă. Ca atare, eu am devenit o țintă comodă. Pur și simplu, vreau să o ajut.

Francis s-a oprit și și-a aprins o țigară. Era remarcabil cum considera că avea dreptul să fumeze oriunde. M-am așteptat să obiecteze cineva – chelnerul, vreun alt client, sincer *oricine*, dar nimeni n-a zis nimic. Francis își ținea țigara între degetul mare și cel arătător, precum comandantii lagărelor de concentrare din filme.

— Sunt curios, Lisbeth, mi-a spus el, cu fumul risipindu-i-se de pe buze, de ce nu i-ai spus Tabitheii că ne-am cunoscut în seara aceea, la Met?

Mă temusem c-avea să abordeze acest subiect.

— Tu de ce așteptai în fața toaletei? am ripostat.

— Deoarece cu toții ne făceam griji pentru ea. A mai încercat și altă dată, știi.

Știa? Am simțit că mi s-a tăiat respirația, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Eram din ce în ce mai nedumerită. Dacă Francis știa, atunci de ce o lăsase să se ducă singură la toaletă?

— Am încercat s-o opresc să-și ia rețeta, a continuat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile, dar, din păcate, n-am avut succes. Nu mai trebuie să-ți spun că l-am excomunicat pe doctorul respectiv.

După expresia lui, mi-am dat seama că-mi simțise nedumerirea.

— Dragă Lisbeth, totul se reduce la un singur lucru, i-a dat el înainte, scuturând scrumul de țigară într-o farfuriuță de pâine. Cui o să-i dai tu crezare?

— Tabithe, desigur. E prietena mea. De ce te-aș crede pe tine?

Francis a ridicat o sprânceană aristocratică.

— Pentru că sunt unchiul ei, firește, mi-a răspuns el, trăgând încă un fum.

Oare chiar era unchiul ei? Protectorul ei, managerul, superșobolanul, un ticălos și toate astea la un loc? Ceva nu-mi suna în regulă. Se arăta atât de detașat în legătură cu întreaga situație.

Mi-am adus aminte ce-i spusese lui Buni prietenul ei, Sammy G: „Gura mincinosului poate să fie plină de adevăr, dar el tot un mincinos e“. Pe cine să cred: pe Tabitha sau pe Robert Francis? N-aveam cum să depistez adevărul în ceea ce-l privea pe el, dar, în sufletul meu, știam că intențiile individului nu puteau să fie bune.

— Ei, Tabitha mi-a spus că vrei să-mi vorbești despre situația ei. De asta mă aflu aici, i-am declarat.

— De fapt, asta nu e tocmai corect. Am aranjat această întâlnire ca să am ocazia să vorbesc cu *tine*, mi-a spus el, cu ochii cenușii îngustați. Ești tânără și încântătoare, o prietenă nouă și impresionantă, cu un enorm potențial de business, iar Tabitha te ascultă. Să fi fost doar posibilitățile de business și atenția oricum mi-ar fi fost atrasă. Nu sunt sigur unde ai cunoscut-o pe Tabitha sau cum de ai știut că era în toaletă în seara aia, dar te găsesc extrem de interesantă și am considerat c-ar trebui să ne întâlnim... mă rog, în niște circumstanțe mai favorabile.

Privirea lui Robert mă ținea captivă, într-un soi de transă. Într-un final, am izbutit să mă desprind. Am coborât privirea spre masă și m-am apucat să număr tacâmurile, sperând astfel să-mi recapăt calmul.

— Nu știu ce vrei de la mine, i-am zis.

Nimic, în afara trenziului, nu-mi ieșise așa cum plănuisem.

— Ce-ai zice de un toast în cinstea faptului că oamenii nu sunt așa cum par? mi-a răspuns el. Știi, uneori, oamenii răi nu sunt chiar așa de răi, iar oamenii buni nu sunt nici pe departe atât de buni pe cât își închipuie, a adăugat.

Când paharele încă nu s-au atins, mâna îmi tremura.

— Sunt absolut dispus să stăm de vorbă despre situația

Tabithe. Asta după ce te voi fi cunoscut mai bine, a continuat Francis. Îți propun să mi te alături la petrecerea pe care o dau vineri seara, săptămâna viitoare.

Apoi a scos din buzunarul hainei un plic crem, pe care mi l-a înmânat.

— Tabitha a acceptat deja să vină. Sper că nu te deranjează că am întrebat-o pe ea înainte. Îți promit că va fi foarte plăcut.

Am rămas cu invitația între vârfurile degetelor: hârtia crem era groasă și seducătoare. Pe ea erau gofrate, cu litere delicate, aurii, două cuvinte: PENTHOUSE A.

— A fost o plăcere, Lisbeth, mi-a zis Francis, ridicându-se, în vreme ce, pe față, i-a reapărut un rânjete similar celui de mai devreme.

M-a surprins încheierea bruscă a discuției. M-am ridicat și eu, intimidată.

— Mă voi gândi la invitație, cu siguranță, am spus, simțindu-mă eliberată.

— Da, firește. Sper să ne revedem curând.

Mi-am ridicat eșarfa, mi-am pus ochelarii și am părăsit hotelul. Am parcurs mai multe străzi, ca să mă asigur că nu mă vedea nimeni, și abia apoi am coborât în cea mai apropiată stație de metrou.

Verificându-mi geanta, am văzut invitația și ecranul telefonului luminat și-atunci am realizat că mobilul îmi bâzâise din pricina unei sumedenii de apeluri și SMS-uri.

Toate erau de la Courtney.

— Unde mă-ta ai fost? a urlat Courtney, când am intrat pe ușa cu plasă, din spatele casei.

Îmbrăcată cu un tricou larg, cenușiu, cu trei măsurii mai mare, și o pereche de pantaloni de trening, Courtney stătea aplecată peste aragaz. Nici urmă de machiaj, nici urmă de bluză mulată, nici urmă de cizme cu blană. Făcea clătite „față-zâmbitoare“, în timp ce Ryan turna găleți de sirop peste mormanul de clătite de pe masă.

— Salut, soră-mea! Ai picat la fix pentru masă, mi-a spus Ryan.

— Tu nu mai răspunzi nimănui la SMS-uri? a lătrat Courtney.

— Nu-mi amintesc ca tu să-mi fi răspuns la toate SMS-urile pe care ți le-am trimis, i-am spus peste umăr, luând-o în sus, pe scări, către camera mea.

Mă simțeam ușurată că mama nu era în bucătărie. Mi-am aruncat lucrurile pe pat.

— Trebuie să vorbim acum! a urlat Courtney după mine, exact ca mama.

— Mă schimb, am urlat și eu din capul scărilor.

Mi-am luat un tricou, niște chiloți și cea mai confortabilă pereche de jeanși și m-am îndreptat către baie. Am dat drumul la duș, cu apa cât de fierbinte suportam.

Uram să fiu acasă.

Douăzeci de minute mai târziu, aveam părul spălat, iar straniețea lui Robert Francis începea să se disipeze. În timp ce îmi periam șuvițele încurcate, am realizat că era ceva care nu mi se părea în ordine. Courtney îi făcea clătite lui Ryan. Courtney îl ura pe Ryan aproape la fel de mult cât mă ura pe mine și totuși îi făcea clătite pentru cină. Mamei n-avea să-i placă asta.

Aruncându-mi prosopul umed în coș, am pornit-o pe holul de la etaj, căutând semne ale prezenței mamei. Oare era mahmură?

Detestam să intru în camera ei. Niciodată nu știai ce-aveai să găsești acolo. Îtindu-mă cu prudență în dormitorul întunecat, am văzut că așternuturile erau mototolite și înodate, ca de obicei, dar mama nu era niciunde. Am coborât la parter.

— Deci care-i treaba? am întrebat-o pe Courtney.

— Ryan, destul sirop! Mănâncă-ți clătitele, i-a ordonat sora mea.

— De ce clătite? m-am interesat.

— În toată nenorocita asta de casă nu e nimic altceva de mâncat.

— Mama n-a fost la cumpărături? am întrebat.

— Unde-ai fost tu în ultimele patru zile?

— Ce contează? Și de ce, brusc, te-ai apucat să faci pe Superbona cu Ry?

Courtney s-a albit la față. Mi se părea că sora mea nu știa ce să spună.

— Mișcă-ți fundu' la spital. Mama are cancer.

*

Nu-mi mai aduceam aminte cum am condus până la spital, cum am parcat mașina sau cum mi-am spus numele. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la nenumăratele momente în care evitasem apelurile mamei, în care îi ștersesem SMS-urile sau îmi închisesem telefonul ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu ea. Tot timpul îmi fusese frică să nu mă întrebe de școală, așa că o ignorasem când ea poate că vruse să-mi spună despre... Nu puteam să rostesc cuvântul nici față de mine însămi.

Am stat în sala de așteptare simțindu-mă mai singură decât mă simțisem oricând altcândva în toată viața mea. Mi-era frică s-o sun pe Jess și mi-era rușine s-o sun pe Buni. Amândouă știau ce făcusem în ultimele patru zile. Mama era în spital de trei zile.

Sala de așteptare mare, cu pereți bej, era plină cu șiruri de scaune mov și de ferigi. Fox News zbiera din televizorul poziționat în colțul tavanului. Eram singura persoană din încăpere și asta mi se părea o tortură. Îmi aduc aminte că m-am întrebat dacă ferigile erau adevărate sau dacă exista cineva care chiar le uda. În cameră erau teancuri de reviste uzate și un stativ

plin burdușit cu broșuri care acopereau toate problemele: de la micțiunea cronică până la hepatita B.

După o vreme, nu mi-am mai putut aduce aminte ce așteptam. Oare recepționera îmi spusese că doctorul avea să mă caute curând? Nu-mi mai aminteam. Dar le recunoșteam pe unele dintre asistentele care treceau pe-acolo și care șopteau când mă vedeau. O cunoșteau pe mama. M-am întrebat ce simțeau. Oare mama era la fel de răutăcioasă cu ele cum era cu noi? Eram convinsă că mama le spusese tuturor că aveam să merg la școală, să mă fac asistentă-șefă. Probabil că ele credeau că asta era în continuare adevărat.

În minte mi-a străfulgerat imaginea ultimei dăți când o văzusem pe mama, când Ryan se comportase ca un măgar. Îmi tot aminteam cum își masa mama brațul și cum își cobora mâneca bluzei. Acum mi se părea evident. *Probabil făcuse analize*, m-am gândit. *Știa deja că avea cancer.*

„N-o lua razna, îmi spusese. Ești singura care mi-a mai rămas pe care pot să mă bazez.“

În capul meu, o auzeam tot timpul repetând cuvintele astea.

Aveam mintea în ceață. Simțeam că trebuia să fac ceva. M-am hotărât să cer să o văd pe mama cât mai curând posibil, dar, chiar când m-am ridicat, un doctor s-a apropiat de mine, înainte s-apuc să spun ceva.

— Lisbeth Wachowicz?

— Da?

— Mama ta este evaluată pentru carcinom hepatocelular, a zis doctorul.

Părea să nu fie nici cu cinci ani mai mare decât mine. Oare mama lui vrusese ca băiatul să meargă la Medicină? Oare el vrusese să devină doctor? Oare era fericit acum că era? Avea numele cusut pe halatul alb și apretat: Dr. Kenneth Newton. Era un bărbat înalt și slab ca un țâr și purta ochelari cu rame negre.

— În engleză, te rog? l-am întrebat.

Doctorul și-a împins ochelarii către rădăcina nasului și a tăcut câteva secunde.

— Cancer la ficat. Știam că are ciroză hepatică severă și-ncercăm să eliminăm diagnosticul de cancer, mi-a explicat el.

— De la băutură?

— Zece sau mai mulți ani de consum de alcool în cantități mari pot duce la apariția cirozei, dar există o serie de factori – de pildă, cât bea persoana, ce bea, rezistența organismului la alcool, problemele medicale ascunse, istoricul medical, zestrea genetică. Femeile care beau mult prezintă un risc mai mare decât bărbații.

— Deci da?

— Da, mi-a răspuns el înnegurat.

— Dar mama a băut întotdeauna. Ce s-a întâmplat? De ce acum?

— Mama ta se afla la a doua tură când a devenit dezorientată și confuză, mi-a spus doctorul. În spital există o serie de reguli de protecție, așa că am chemat-o ca s-o testăm. Ficatul detoxifică organismul, iar dacă el nu funcționează corect, toxinele pot fi eliberate în fluxul sangvin. De obicei, nivelul ridicat de amoniac este cel care determină confuzia și modificările de comportament. Asta am testat la mama ta.

Frate, deci să mergi la Medicină chiar merită!

— Are dureri?

— Nu, în ficatul propriu-zis nu există terminații nervoase. Odată ce-i normalizăm nivelul sangvin, va fi ca înainte. Până la un punct.

Asta e bine sau rău? m-am întrebat.

— Ascultă-mă, mi-a spus doctorul. Știu că e greu, dar mama ta are mulți prieteni aici. Nu există o singură asistentă sau un singur doctor în tot spitalul pe care, într-un moment sau altul, mama ta să nu-i fi ajutat.

În timp ce medicul vorbea, am văzut mai multe asistente strânse lângă recepție. Păreau să asculte și să încuviințeze din cap ce spunea doctorul Newton. Femeia pe care mi-o descria nu semăna cu nici una dintre cunoștințele mele.

— Te referi la mama mea?

— Da, Ella a fost șefa departamentului de asistență pentru pacienți, care se ocupă de persoanele în vârstă, și întotdeauna s-a implicat sută la sută în relația cu fiecare doctor și pacient din secție.

Newton vorbea despre femeia care nu-și vizita niciodată propria mamă, aflată la o vârstă înaintată.

— Tu chiar o *cunoști* pe mama? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns el, cu același ton calm, cu care mi se adresa de la început. Ella a fost probabil prima persoană pe care am întâlnit-o aici. Ea conduce programul de orientare pentru toți doctorii noi. E un *privilegiu* să o îngrijesc. Hai să mă exprim altfel: dacă aș fi bolnav, aș vrea ca mama ta să fie cea care să mă îngrijească.

— Vouă... vă *place* de ea? l-am întrebat, gândindu-mă cum interpreta uluirea mea.

— Nu pot să mă refer decât la comportamentul ei de la serviciu. Acasă, e posibil să se fi comportat diferit. E limpede acum că mama ta a fost un alcoolic foarte eficient. Ceea ce poate să fi determinat atitudini diferite pentru voi, acasă. Avem consilieri pe care vi-i putem pune la dispoziție, ție și familiei, dar, în ceea ce privește spitalul, mama ta nu ar putea să fie pe mâini mai bune.

— Pot să o văd?

Doctorul le-a făcut semn asistentelor, care așteptau deja ca să mă ducă în salon.

Îndepărtându-mă de el, i-am mulțumit cu o înclinare a capului.

Îmi plăcea deja de doctorul Newton. Niciodată nu aflasem atât de multe lucruri despre mama ca pe parcursul acelei scurte discuții cu el. Nimeni, niciodată, nu-mi mai vorbise atât de clar și într-o manieră atât de prozaică. Mi-am dat seama că doctorii și asistentele de acolo o cunoșteau pe mama mai bine decât mine.

— Pe-aici, scumpete, mi-a spus asistenta.

Avea o voce hârăită, ca a mamei, și era îmbrăcată cu aceeași uniformă albastru-deschis, pe care și mama o purta pe-acasă în fiecare zi. Am remarcat că pe uniformă îi era cusut numele – Brynner. Mi-am amintit că mama îmi vorbise de ea. M-am întrebat dacă ieșiseră vreodată împreună la băut.

Ușile pneumatice s-au deschis cu un șuierat. În lungul coridorului, strălucea un șir de târgi. Când am trecut pe lângă biroul asistentelor, aproape toată lumea s-a oprit ca să se uite la noi. Nu știu de ce, dar mi-a venit să plâng din cauza asta.

În salonul mamei, nu m-am mai putut abține. Pieptul mi se cutremura incontrollabil. Nu-mi mai puteam reține lacrimile. Mama stătea întinsă pe spate, cu ochii închiși, cu un tub în nas, cu

un monitor cardiac atașat de deget, cu un cateter în braț și un tub înfipt în încheietură, care era legat la tot soiul de mașinării.

— Mamă? am zis, încercând să mă adun.

Mama nu s-a clintit, deși vedeam că respira.

— Doarme, mi-a spus asistenta Brynner.

— Pot să... pot să stau aici o vreme? am întrebat-o.

— Sigur, scumpete, așază-te. Mă întorc puțin mai târziu.

Când asistenta Brynner a plecat, m-am întors spre mama și am răbufnit. Am început să mă zgudui de plâns, fără să mă mai opresc.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău că n-am răspuns la telefon. Îmi pare rău în legătură cu școala. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

În tot timpul ăsta, mama zăcea nemișcată. Doar pieptul i se ridica și cobora în ritmul aparaturii. Bâzâielile, bipurile și clicurile erau singurele sunete care se auzeau, în vreme ce echipamentele medicale îi monitorizau semnele vitale, toate fiind mai sincronizate cu mama decât fusesem eu vreodată.

Eu și Buni ne-am îmbrățișat atât de mult, încât am pierdut noțiunea timpului. Când am ridicat capul, dincolo de fereastră nu mai era decât beznă. M-au trecut fiorii când m-am gândit că mama dormea în spital, cu tuburi ieșindu-i de peste tot din corp.

— O iubesc așa de mult, am zis. Am văzut asta în ochii lor. Știau că bea, dar tot o iubeau.

Am simțit că mă podidea din nou plânsul. Și la fel și pe bunica. Mănușa ei catifelată îmi ținea încă mâna cu putere.

— Întotdeauna am știut asta despre ea, mi-a spus Buni, cu o clătinare din cap. Dar pe mine era atât de furioasă și, din cauza băuturii, totul era imposibil.

Bunica și-a șters o lacrimă de pe obraz.

— E minunat că se află printre prieteni, a continuat ea, mângâindu-mi mâna cu fermitate și îndreptându-se de spate pe canapea.

Buni încercase s-o viziteze pe mama cu trei zile înainte, imediat după internare, dar mama refuzase s-o vadă. Nici măcar nu puteam să-mi închipui cum se simțea Buni.

— Ești bine?

— Nu-ți face griji din cauza mea, mi-a spus ea. Într-o zi, eu și mama ta o să redevenim apropiate. Sunt convinsă de asta. După cum știi, relațiile dintre mamă și fiică pot fi foarte dificile.

— Vrei să vorbim despre asta? Mă refer la ceea ce s-a întâmplat între tine și mama? Nu e obligatoriu, am adăugat.

Buni m-a privit într-o tăcere plină de tristețe.

— Tu mi-ai fost atât de mult timp umărul pe care am plâns. Să știi că și tu poți să plângi pe umărul meu.

— Nu știu, mi-a răspuns Buni, cufundată în gânduri.

Am rămas acolo o vreme, ținându-ne de mâini, paralizate în tristețea momentului, până când am simțit-o pe Buni mișcându-

se.

— Presupun c-am avut ghinion, a început ea. În familia noastră, există o tradiție a fiicelor rebele. Știu asta cu certitudine. Dar timpul a fugit prea repede, în cazul nostru. Și ne-am îndepărtat din ce în ce mai mult una de cealaltă.

La fel ca mine și mama, m-am gândit.

— Ai încercat vreodată s-o faci să nu mai bea? am întrebat-o.

— Firește. Și, din păcate, asta a fost un alt episod cu ghinion.

Când rostea cuvintele astea, Buni era îngrozitor de tristă. Pentru prima dată, mi se părea bătrână. Desigur, știam că era bătrână, dar niciodată n-o privisem așa până când nu a început să vorbească despre mama.

— Ce ai făcut? am întrebat-o, sperând că nu întindeam coarda prea tare.

Dar, cu mama în spital, voiam să știu.

— Știi, nu e ca în reality show-urile alea de la televizor, când nouă din zece intervenții par să aibă succes, mi-a spus ea. Am citit foarte mult pe tema asta. Deseori, procentele nu sunt prea bune.

— Deci tu și bunicul ați intervenit așa, cu tot tacâmul?

— Da. Și, mă rog, pericolul, când vine vorba despre o astfel de intervenție, e cunoscut. Dacă ratezi, situația se înrăutățește foarte mult. Țin minte că psihologul ne-a avertizat că s-ar putea „să urmeze o perioadă în care comunicarea să fie dificilă“, după cum s-a exprimat el, dar că nu trebuie să ne pierdem speranța.

Buni m-a prins de mână și s-a uitat în ochii mei.

— În cazul nostru, perioada de comunicare dificilă durează de douăzeci și trei de ani.

Am văzut cum o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Încerc să sper.

Bunica s-a ridicat și s-a dus în bucătărie ca să-și revină. Era prea mult pentru ea.

— Un ceai, Lisbeth? m-a întrebat, cu vocea încă înecată în lacrimi.

Am dat din cap afirmativ. Buni s-a întors după câteva clipe cu serviciul de ceai așezat pe o tavă din argint, pe care a pus-o pe masă.

— Deci, Lisbeth, mi-a spus ea, turnându-mi ceaiul, vreau să știu ce se întâmplă cu tine. Unde ai fost, ce ai făcut? Care e

planul?

Iată-l din nou, înfricoșătorul cuvânt „plan“, care stătea deasupra capului meu precum lama ghilotinei. Dar nu puteam să mă mai prefac. Nu față de Buni. Nici măcar față de mama.

— Nu mă duc la facultate, am spus. Nu ca să devin asistentă. Cel puțin, nu deocamdată.

Am așteptat să văd pe fața bunicii o expresie dezamăgită. Dar ea era prea cool ca să facă asta.

— Într-adevăr, a spus Buni.

Nu era o întrebare, deși era.

— Ei, și-atunci ce o să faci?

— Nu știu, dar vreau să încerc să-mi găsesc o slujbă în modă, i-am răspuns.

— Într-adevăr?

De data asta era chiar o întrebare.

— Crezi că e o prostie? am întrebat-o.

— Păi, știi că îți urmăresc blogul. Și cum se numește chestia cealaltă? Tumblr?

— Îmi urmărești blogul?

— Am fost puțin uimită să-mi văd numele de fată, mi-a spus Buni, aruncându-mi o privire amuzată.

Am tresărit.

— Dar apoi am văzut că ai mii de followers și o mulțime de lucruri minunate de spus și cu toate am fost de acord! Nu știu cum de găsești timp pentru atâtea postări. Și, apropo, ce fotografii minunate! Ai o idee concretă? Despre cum să lucrezi în industria modei?

Am ridicat din umeri. N-aveam nici cea mai vagă idee. Să nu mă întrebați cum sau de ce, dar întrebarea lui Buni mi-a readus-o în minte pe femeia cu care îmi făcuse cunoștință Tabitha la petrecerea de lansare a albumului. Flo Birkenhead, femeia aceea micuță și plină de energie, cu părul roșu, tuns scurt, cea care-mi vorbise despre publicitate, reclame și agregatoare. Speram că încă mai aveam cartea ei de vizită. Auzisem de oameni care făcuseră bani de pe urma blogurilor și site-urile Tumblr.

— OK, atunci va trebui să găsim ceva, nu?

Am încuviințat din cap, întrebându-mă cum puteam să dobândesc ceva care măcar să semene cu o carieră.

— Până atunci, avem de lucru, a concluzionat Buni, cu o hotărâre care m-a surprins. Chiar dacă mama ta nu vrea să-mi vorbească, trebuie să punem la cale un plan care să funcționeze pentru toată lumea.

Penthouse A.

Aveam încă în geantă invitația pe hârtie groasă, într-o nuanță de crem. Doctorul Newton voia să-i mai facă și alte teste, așa că mama era ascunsă în continuare în camera ei din spital. Dar, asemenea lui King Kong, gata să-și rupă lanțurile și să ragă, începuse s-o ia razna. Am aflat că se rugase de prietenele ei asistente să-i smulgă „nenorocitele astea de catetere“ și s-o lase să revină la muncă. Din motive evidente, colegile nu putuseră să facă așa ceva. În plus, probabil că mama se afla în sevraj, pentru că oprise total consumul de alcool, și bănuiam că trebuiau rezolvate unele probleme privind responsabilitatea legală. Măcar se afla alături de persoane care puteau să se descurce cu ea mai bine decât eu sau Courtney.

Înainte ca eu și Buni să ne punem la punct planul, mai aveam de limpezit câteva aspecte de business. Am contactat-o pe Flo ca să discutăm despre blogul meu și m-am bucurat că și-a amintit de mine. După cum mă așteptasem, Flo a luat problema în serios: mi-a promis că va face o analiză de piață a blogului și că mă va căuta ulterior.

— Sunt foarte interesată să te ajut să-ți construiești brand-ul, mi-a explicat ea.

Eu? Un brand? Pumnii strânși.

Eram îngrijorată în privința întâlnirii cu Tabitha. Aveam impresia că nu o ajutasem; nu aveam cum altfel să privesc situația. Intențiile lui Robert erau neliniștitoare și nu știam ce părere avea să aibă Tabitha, gândindu-mă la ce spera. Motiv pentru care mi s-a părut foarte curios să primesc un SMS de la ea.

„Vino la mine acasă să ne pregătim pentru petrecerea din penthouse!;)“

Mergea într-adevăr la petrecere? Nu izbuteam să pricep ce fel

de relație avea cu managerul-tutorele-și-unchiul-ei.

„Ne vedem la 9? A trecut prea mult timp, prietena mea din toaletă!! :*(“

Mesajul ăsta nu suna ca venind din partea unei persoane furioase pe mine.

„ZK te salută. O să fie și el acolo.;)”

Aceste inițiale mi-a provocat fiori pe șira spinării, amintindu-mi cum ne sărutaserăm.

Coborând din trenul PATH, am pornit-o spre locuința lui Jess. Am sunat la interfon și am urcat scările în fugă.

— Ce mama naibii? am auzit o voce din interiorul apartamentului, când am ajuns la ușă.

Apoi, o secundă mai târziu:

— De ce nu mi-ai zis că vine?

— Salut, Lizzy, mi-a spus Jess, din pragul ușii.

Prietena mea zâmbea, ca întotdeauna, cu părul scurt ciufulit și vopsea albastră decolorată spre turcoaz. Din gulerul cămășii de lucru i se ițeau cinci ace și o mostră de material îi atârna din mână. Ne-am îmbrățișat, având grijă să evităm acele.

— Nu mă prezinți? a spus iritată fata din spatele ei.

Jess părea amuzată, ca și când s-ar fi așteptat la întrebarea respectivă.

— Hei, Lizzy, fă cunoștință cu iubita mea, Sarrah. M-a ajutat la niște probe.

Sarrah avea un păr lung, roșu-aprins. Din câte îmi dădeam seama, abia se vopsise. Era îmbrăcată cu o salopetă, iar pe față și pe brațe avea o mulțime de pistrui, ca o fată de la țară drogată. Era foarte drăguță, dar părea nefericită.

— Bună, mi-a spus ea și mi-a întins mâna. Știu totul despre tine, a adăugat cu o notă de nemulțumire în glas.

Am observat că, pe încheietură, avea un tatuaj cu litere gotice: DULCE AMĂRUI.

— Mă bucur să te cunosc, Sarrah, am zis.

Le cunoscusem pe iubitele anterioare ale lui Jess și aproape toate fuseseră cam neșlefuite, ceea ce părea să o amuze pe prietena mea. Fără greș, iubitele mă detestau, însă, de data asta, și eu am simțit o urmă de furie pentru că o voiam pe Jess doar pentru mine. Simțeam nevoia să discut cu ea despre mama,

despre întâlnirea aceea dementă de la St. Regis, despre ZK și voiam s-o întreb dacă-l văzuse pe Jake. Dar cu Sarrah acolo, n-aveam cum.

— Ce face mama ta? m-a întrebat Jess.

Am bănuț că mamele se conversaseră între ele.

— Din câte știu, bine. Încă mai au analize de făcut.

Sarrah stătea chiar lângă Jess, în mod evident hotărâtă să asculte tot ce aveam să vorbim, ca o doamnă de companie bizară. Prietena mea mi-a aruncat o privire din care am înțeles că pricepuse situația.

— Hei, am venit doar să iau o rochie, dacă e în regulă.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar fusese cea mai bună scuză pe care o găsisem pe moment.

Sarrah mă țintuia cu privirea pe de-a dreptul.

— Sigur! Hai să ne uităm, a spus Jess. Hei, Sarrah, aș vrea niște apă fierbinte pentru ceai.

Și Jess a ridicat cana. Sarrah a ieșit din transă, a dat din cap și, obedientă, s-a târât spre bucătărie.

— E drăgălașă, am zis. De cât timp?

— De trei zile. Dar nu mai durează încă trei.

Am încercat să mă abțin să nu râd.

— Hei! a strigat Sarrah din bucătăria minusculă, aflată în capătul opus al camerei.

Amândouă am tresărit.

— Unde ții ceaiul?

Jess și-a dat ochii peste cap.

— Mă întorc imediat, mi-a șoptit ea.

Am profitat de ocazie ca să mă reped la șifonier înaintea ei. N-am putut să nu remarc că acum existau patru rochii vintage nou modificate, una mai minunată și mai fantezistă decât alta. Cu două zile înainte nu fusese acolo.

În șifonier mai era și o altă rochie. Nu părea să fie dintre cele ale lui Buni, dar totuși avea un aer retro, deși, în același timp, era absolut proaspătă și îți capta imediat atenția. Era mai lungă la spate decât în față și era decorată cu un șifon negru cu frunze albe, care cădeau ca niște aglomerări de fulgi de nea, în special în partea de sus. Fusta de deasupra era săltăreață și ușoară, cu doar câteva frunze albe, plasate aleatoriu, pentru ca apoi totul să se

dizolve într-un negru pur. Fusta neagră de dedesubt era strâmtă și sexy.

Mi-a atras atenția broderia jucăușă, gri-deschis, care urmărea linia tivului. Examinând-o mai atent, am realizat că broderia era alcătuită din cuvinte. Urmărind tivul cu degetele, le-am citit.

În timp ce vorbim, cuvintele cad. Zboară precum semințele în vânt, agățându-se de tivul rochiei tale înainte să dispară.

Cuvintele transformau rochia într-un mesaj secret. Oare proveneau din jurnalul lui Jess? Scrisul acela era surprinzător și provocator, exact lucrul la care te-ai fi așteptat din parte Designerului X.

— Deci îți place, a zis Jess sigură pe ea.

M-am întors. Probabil că mă urmărise.

— Dacă-mi place? E fantastică!

Am simțit că mi se tăia respirația. Jess era atât de talentată, mă simțeam scăldată în genialitatea ei.

— M-am cam săturat de linia asimetrică a tivului; s-ar putea s-o schimb. Probeaz-o, m-a îndemnat Jess, scoțând rochia din sifonier. Ar trebui să-ți vină.

— Ești sigură? am întrebat-o, observând că Sarrah stătea cu ochii pe noi din bucătărie.

— E pentru prezentarea mea. Am făcut-o pe măsurile tale.

M-am dezbrăcat, păstrându-mi doar desuurile, și-am luat pe mine fusta strâmtă, apoi fusta de deasupra și, la sfârșit, bluza.

— Trebuie să fie o idee mai strânsă pe talie, a decis prietena mea, uitându-se în oglinda înaltă, sprijinită de zid.

— Jess, eu cred că e perfectă.

— Atunci poart-o în seara asta.

— Cum? Vorbești serios? E unică; e originalul tău..., m-am bâlbâit.

— Toate sunt unice, mi-a răspuns ea. Lizzy, fă-mi plăcerea și poart-o. Sunt convinsă că-n seara asta o să mergi într-un loc extraordinar. Rochia asta merită să iasă din dulap și să fie purtată. Cum ziceai? *Destinul* ei e să fie purtată?

Am zâmbit, în timp ce Sarrah, cu pliculețul de ceai în mână, ne privea din bucătărie clocotind.

Portarul m-a întâmpinat la intrarea în clădirea Tabitheï de pe North Moore Street, din Tribeca. Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine și avea acel look neras al manechinilor europeni. Cred că uniforma îi fusese creată de Comme des Garçons. Pe bune, era cel mai arătos portar pe care-l văzusem vreodată. Era bărbatul de vis perfect. În fond, cine nu și-ar dori un tip chipeș, care e întotdeauna amabil, îți deschide ușile, îți cheamă taxiul și-ți cară pachetele grele?

— Permiteți-mi, vă rog, să vă ajut cu geanta, mi-a spus el.

N-aveam decât o husă de haine, în care se găsea cea mai recentă creație a Designerului X. Deși părea oarecum caraghios, i-am dat totuși voie, pentru că mă simțeam foarte răsfățată. Când am intrat în lift, băiatul a apăsă pe butonul PENTHOUSE.

Când ușa s-a deschis, am auzit chițăitul ascuțit și familiar al Tabitheï.

— Ai venit!

Stătea în picioare, îmbrăcată cu un halat de baie roz și confortabil, iar părul îl avea ridicat și înfășurat într-un prosop. Galileo lătra la picioarele ei. M-am bucurat s-o revăd și am apreciat cât de fericită era să mă revadă. Când am intrat în apartamentul ei, am rămas complet impresionată.

Prințesa Pop avea un bârlog într-adevăr demn de un star pop. Podelele din lemn de cireș și scara erau atât de lustruite, că, atunci când mergeai, te oglindeai în ele. Bucătăria high-tech era atât de imaculată, încât mi se părea imposibil ca Tabitha măcar să fi fiert niște apă acolo. Rafturile cu cărți care urcau de la podea la tavan, împreună cu scara de bibliotecă pe șine, erau absolut uluitoare. Colecția de opere literare legate în piele a Tabitheï era remarcabilă, deși mă îndoiam că exista măcar o carte pe acele rafturi care să fi fost atinsă. Sufrageria oferea o perspectivă a

New York-ului pe trei laturi.

— Grăbește-te, mi-a spus ea, sărind, în picioarele goale, pe scara în spirală din spatele sufrageriei. Hai la mine în dormitor să mă ajuti să-mi aleg ținuta.

Am urmat-o. Cel de-al doilea etaj era încă și mai senzațional. Să spui că acela era un dormitor părea o descriere modestă a respectivului spațiu. În încăpere se găsea un birou de mahon încastrat, de mari dimensiuni, o canapea din perne umflate, scaune tapițate, o măsuță de cafea veche, din lemn și un pat de designer perfect făcut, care părea să plutească în aer. Toate astea dădeau către o terasă deschisă, de unde aveai o priveliște completă a Lower Manhattan-ului. Puteai să vezi până și Statuia Libertății.

— Aici sunt! a strigat Tabitha.

M-am întrebat unde putea să fie.

Prințesa a scos capul din spatele unei uși.

— Unde ești? Haide, am nevoie de ajutor!

M-am dus după ea și m-am trezit într-un șifonier enorm, ca o cameră.

Mă pricep la șifoniere. Chiar și cu tone de umerase, haine și încălțări, șifonierul Tabitheii era mult mai mult decât un șifonier. Nu semăna nici pe departe cu dulapul strâmt și îndesat pe care-l aveam eu acasă. În șifonierul Tabitheii încăpeau toate dormitoarele din casa mea. Țasta era un dulap în care puteai să te pierzi pentru mai multe zile.

Îmi amintea de showroom-ul de la Barneys, unde probasem hainele. În centrul încăperii se afla un splendid *armoire* franțuzesc, din lemn de nuc, cu o oglindă înaltă.

— Ce zici de astea? a zis Tabitha, pozând într-o bluză din piele neagră, cu spatele gol, și o pereche de șalvari negri.

Arăta ca o rudă bogată a lui JWOWW. După expresia de pe fața mea, și-a dat seama că nu era ținuta mea preferată.

— OK, OK, stai o secundă! a spus și s-a ascuns înapoi, în spatele *armoire*-ului.

— Cum mai ești? am întrebat-o, curioasă care era situația între noi, dată fiind întâlnirea mea cu Robert.

— Grozav! mi-a răspuns Tabitha din spatele *armoire*-ului, înainte să scoată din nou capul la vedere. Și asta datorită ție!

— Mie?

— Ce zici de asta?

Era îmbrăcată cu o rochie bej, cu ținte, strânsă pe corp, și o pereche de sandale cu bride. Parcă ar fi fost goală-puşcă.

— Păi, rochia e interesantă. Îmi plac sandalele, am spus.

— Nici mie nu-mi place, a zis Tabitha, încruntându-se, după care s-a cufundat din nou printre nenumăratele rafturi cu haine.

Eu am contemplat șirurile nesfârșite de încălțări. Dressingul acela era ultimul loc de odihnă al atâtor reprize de shopping făcute cu paharul în mână de Tabitha. Din acest unic șifonier puteai să îmbraci o armată de vedete pop.

— Nu știu ce i-ai zis lui RF, dar sigur a funcționat, mi-a comunicat ea.

— Într-adevăr?

Tabitha a reapărut doar în desuuri.

— Robert a zis că e dispus să demareze lucrurile. Și vine și mama, deci o să ne întâlnim în Hamptons. Trebuie să mergi și tu. Ca să sărbătorim!

În Hamptons? Pentru mine, Hamptons reprezenta un vis la care nici măcar nu îndrăznisem să visez, un vis mai mare chiar și decât cel legat de New York City. În fond, în Jersey aveam Jersey Shore-ul, mega-vilele din Brigantine și casele istorice din Cape May, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce auzisem despre Hamptons. Nici măcar nu înțelesesem pe deplin că a-ți petrece vara în Hamptons reprezenta o obligație pentru o prințesă de pe Park Avenue sau o celebritate din SoHo.

— Avem nevoie disperată de o mică ieșire și vreau s-o cunoști pe mama.

— Am câteva obligații, am spus. Deci nu pot să-ți spun sigur dacă vin.

În primul rând, mama *mea*. Apoi mai era faptul că încă nu găsisem nici o soluție ca să mă finanțez pe mine și prezentarea lui Jess. Deși prietena mea nu avea o dată exactă, voiam să programăm prezentarea ei de la FIT în aceeași perioadă cu Fashion Week, de la sfârșitul verii. Și încă nu discutaserăm despre cât timp va avea nevoie de mine înainte. Amândouă știam că Jess era capabilă să-și organizeze singură prezentarea. Greu era să-i facem pe oameni să vină. Prietena mea m-ar fi omorât dacă n-o

ajutam cu chestia asta.

— Păi, trebuie să mă anunți. Neapărat ar trebui să vii, a spus Tabitha.

— Îți mulțumesc pentru invitație. E foarte frumos din partea ta.

— Am auzit c-ai contactat-o pe Flo. O să vină și ea să stea cu mine, a adăugat Tabitha, trăgându-și o fustă pe ea. Știi foarte bine cum să te descurci.

— Nu sunt prea sigură că ar putea face totuși ceva, am zis. Dar e atât de amabilă, iar, pentru mine, ăsta e un mic hobby.

Tabitha a schițat un zâmbet, ca și când nu m-ar fi crezut, așadar m-am gândit să schimb subiectul.

— Deci Robert îți dă ceea ce vrei? Ești surprinsă?

— Nu chiar. Doar ai vorbit tu cu el, nu? mi-a răspuns ea, cu un aer misterios.

— Dar, Tabitha, n-am vorbit, de fapt, despre prea multe.

Prințesa a reapărut.

— Ah, da? Robert e de altă părere, a spus ea.

Era pe jumătate îmbrăcată: cu ciorapi și o rochie în alb și negru. Genul de haină la care ar fi apelat Lindsay Lohan în perioadele ei de cel mai mare prost gust. Tabitha mi-a observat expresia.

— Mie asta nu-mi prea place. Ție?

Nici măcar nu trebuia să răspund.

— Fir-al al naibii! Pur și simplu, n-am cu ce să mă îmbrac, a exclamat Tabitha și s-a ascuns în spatele oglinzii. Pe ăștia abia ce i-am cumpărat.

Și-a scos la iveală o pereche de pantofi cu toc, bej cu negru.

— Ce crezi c-ar trebui să port la ei?

În mod clar, Prințesa nu avea chef de o discuție serioasă. Așa că am studiat șifonierul. Am pescuit o cămașă de mătase neagră, care la mâneci avea o bordură din ținte, după care am mai căutat printre umerase și nenumărate rochii până când am găsit o fustă mini, neagră.

— Încearcă-le pe astea, am spus.

Tabitha a luat cele două umerase și s-a ascuns din nou în spatele *armoire*-ului.

— Apropo, RF a zis c-ai fost absolut sclipitoare și

impresionantă, mi-a comunicat ea în timp ce se îmbrăca. A spus că te admiră.

Apoi Tabitha a reapărut, cu părul blond-roșcat curgându-i în valuri luxuriante peste cămașa din mătase neagră.

— Ce părere ai?

— Ești frumoasă. Foarte frumoasă.

— Bine. Atunci suntem gata să mergem, a decis ea și abia atunci a observat cu ce eram îmbrăcată. Stai! Tu nu te îmbraci? Ce ai în geantă?

Robert ne-a întâmpinat la ușă și ai fi putut să crezi că eu îi eram fiica demult pierdută. În brațe îl ținea pe Morris, un Shih Tzu mititel, pe care toate fetele îl giugiuleau când treceau pe lângă el. Apartamentul era magnific: ferestre de la podea la tavan și priveliști largi și luminoase ale râului Hudson. Peste salonul supradimensionat se afla un luminator uriaș și, dacă vreodată s-ar fi făcut destul de întuneric în New York City, atunci pun pariu că de-acolo ai fi putut să vezi stelele.

— Permiteți-mi să vă fac turul de prezentare, s-a oferit Robert, în vreme ce eu și Tabitha îl urmam dintr-o cameră în alta.

Era șocant cât de rapid își schimbase Tabitha din nou dispoziția. Ea și Robert păreau să nu aibă nici o problemă unul cu celălalt. Nu știam ce să mai înțeleg.

Petrecăreții erau peste tot: femei tinere întinse pe canapele, ciugulind aperitive și sorbind din pahare martini roz, zaharos, și bărbați care fumau trabucuri și jucau biliard.

În grădina de pe acoperiș, invitații se desfătau sub impozantul Empire State Building, care se profila deasupra capetelor și care dădea senzația că se află peste drum – etajele superioare îi străluceau în roșu, alb și albastru. Dar toată lumea dădea impresia că era atât de obișnuită cu această prezență, încât nici n-o mai observau. Mare plictiseală: o altă siluetă uluitoare, o altă perspectivă minunată. Eu, în schimb, eram copleșită de tot ceea ce vedeam.

În toate camerele erau tablouri gigantice, asemenea celor pe care le văzusem la Palazzo Chupi și în Mary Boon Gallery. Întreaga casă era plină de picturi. Muzica urla din boxe invizibile în fiecare încăpere, femei tinere dansau și se unduiau pe ritm, iar în fiecare colț era amplasat câte un bar. Deși era abia 9:30, mulțimea părea să se fi îmbibat cu o doză de alcool semnificativ

mai mare decât de obicei.

Peste tot prin apartament erau tinere atrăgătoare, rafinate și lejer amețite. Împrăștiati printre ele erau bărbați considerabil mai bătrâni, unii dintre ei de vârsta lui Robert sau chiar mai bătrâni, care discutau și flirtau cu ele.

M-am întors către Tabitha ca să fac o observație despre numărul mare de femei tinere, dar ea dispăruse. Nu mai era decât Robert, care-l ținea în brațe pe Morris și supraveghea scena ca un Dracula prezidând asupra supușilor săi. Aproape că mă așteptam să-i văd colții ieșindu-i din gură.

Intrând din nou în apartament, m-am întrebat dacă ZK era într-adevăr și el acolo sau Tabitha îmi spusese asta doar ca să mă ispitească.

— Pot să vă ofer ceva de băut? a întrebat un chelner chemat de Robert, care avea în mână o tavă cu cocktailuri roz, zaharoase.

Am sorbit dintr-unul, întrebându-mă cum de mă lăsasem convinsă să vin în penthouse-ul lui Robert Francis. Un ceas vechi, așezat pe polița de deasupra șemineului, mi-a amintit că uitasem din nou să telefoniez la serviciu, să anunț că eram bolnavă în seara aia. Serviciu. Jake. Totul mi se părea atât de îndepărtat. Apoi mintea mi-a zburat scurt la mama, la Courtney și la Ryan.

— Sunt flatat că ai venit totuși la această mică petrecere, a spus Robert, trezindu-mă din transă. Nu credeam c-ai să vii, dată fiind ultima noastră întâlnire.

În mod curios, nu simțeam nevoia să vorbesc, iar el nu părea deloc deranjat de faptul că nu-i răspundeam. Îmi amintesc c-am încercat să găsesc ceva isteț de zis.

— Arăți absolut splendid. Văd că porți o nouă creație a Designerului X. Nici nu mă așteptam la altceva. Sper că, la un moment dat, ai să-mi faci cunoștință cu această persoană. Mi-ar face plăcere să fac o investiție. Poate într-o prezentare, în toamna asta? Ar trebui să discutăm despre asta chiar acum. Vino, dă-mi voie să-ți arăt și restul apartamentului.

Am sorbit din dulceața roz, înspumată. Mă simțeam ciudat de slăbită și m-am gândit cum puteam să mă scuz, ca să merg s-o caut pe Tabitha. Nu m-ar fi mirat ca Nemernicul, Domnul Armani, să fi adăugat ceva narcotice în băuturile acelea roz. Mi-au trebuit câteva secunde ca să realizez că scurtul tur de prezentare se

încheiase. Ne aflam acum într-o încăpere enormă, cu tavanul boltit – într-un capăt era un *armoire* uriaș, cu oglindă, iar în celălalt capăt un pat.

Alergând pe podea, Morris s-a aruncat direct pe un taburet de la picioarele patului și a început să latre, de parcă ar fi așteptat ceva. Robert a spus câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles și mi-a oferit un pahar cu șampanie, pe care, amețită, l-am acceptat. În vreme ce mă străduiam să-mi dau seama unde mă aflam, o lumină a străbătut camera și s-a reflectat în oglindă. Am văzut o baie imensă, placată cu faianță, și silueta lui Robert pătrunzând în lumină.

— Mă întorc imediat, a zis el.

Îmi amintesc că m-am întrebat: *Imediat de unde? Unde se duce? Ce caut eu aici? De ce sunt în dormitorul ăsta?* M-am gândit la St. Regis și la povestea lui Jacob Astor și a școlăriței care-i devenise soție. Am simțit că mă lua cu stare de vomă.

M-am împleticit pe picioare și Morris a lătrat la mine. Lătratul acela care nu se mai termina m-a făcut să mă apuce instantaneu durerea de cap. Vedeam câinele cum lătra la propria-i imagine din oglindă. Nu voiam decât să mă prăbușesc pe pat și să dorm, dar m-am surprins în oglindă, îmbrăcată în rochia cea nouă a lui Jess și am simțit că trebuia să plec de-acolo.

Am dat buzna afară din dormitor și am rupt-o la fugă pe lângă petrecăreți, care abia dacă m-au sesizat. Am alergat până când am ajuns pe terasă, în aerul nopții de vară, pe care l-am inspirat și expirat cât de profund am putut, până când m-am simțit puțin mai bine. Am găsit un bar și am băut două pahare cu apă ca să-mi limpezesc mintea.

Încă amețită, am căutat o încăpere plină cu petrecăreți și m-am așezat pe un fotoliu, într-un colț, ca să mă odihnesc. Am rezistat dorinței de a închide ochii – mă temeam să nu adorm, așa că am decis să mă pun din nou în mișcare. Aveam nevoie de o baie, ca să-mi dau cu niște apă pe față. Probabil că, fără să-mi dau seama, mersesem în cerc, căci m-am trezit la doar câțiva pași distanță de dormitorul din care fugisem cu câteva minute înainte.

Ușa s-a deschis și iată-l pe Robert, în halat de baie, fumând o țigară, cu Morris în brațe. M-am retras ascunzându-mă în umbră, astfel încât Domnul Armani să nu mă vadă și l-am urmărit cum a

luat o fată, de vârstă mea, care semăna cu mine, și a condus-o cu delicatețe, ținând-o de cot, în camera lui. A făcut o pauză de-o secundă și a studiat holul, până când privirile ni s-au întâlnit.

Robert m-a salutat din cap, cu un zâmbet mic pe buze, după care a închis ușa în spatele lui.

Voiam o cafea, dar m-am mulțumit cu un espresso de la un aparat aflat lângă unul dintre baruri. Doza amară de cafeină și-a făcut efectul și imediat m-am simțit trează și puțin agitată.

Am aruncat o privire prin încăpere, în căutarea Tabithe. I-am trimis două SMS-uri, dar n-am primit nici un răspuns. Plimbându-mă rapid prin penthouse, n-am găsit nici un cunoscut. Ceea ce era OK. Oricum, nu voiam decât să mă duc acasă.

În lift, în timp ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase, după numai un etaj, ușile s-au deschis. Cu totul incredibil, în ușă era Tabitha, cu un puști super-drăgălaș – și vreau să spun chiar un *puști*. Dacă avea șaisprezece ani. Unde naiba îl găsisse la petrecerea aia unde nu erau decât bătrâni înfiorători?

— Lisbeth! a strigat Tabitha, ca de obicei, și m-a târât afară din lift, înainte ca ușile să apuce să se închidă. El e Liam. Face parte dintr-una din trupele alea noi de băieți.

— De fapt, suntem chiar celebri pe YouTube, a intervenit puștiul, clătinând din cap și zâmbind.

Avea un accent irlandez dulce și plăcut.

— Poate pentru fete de opt ani, i-a retezat-o Tabitha și l-a sărutat.

Mă bucuram s-o văd, în sfârșit, distrându-se. Nu înțelegeam ce se întâmplase cu Robert Francis, dar Tabitha părea eliberată. Și beată cui.

— Hai la petrecere! a zis ea plină de frenezie.

— Mă tem că eu m-am săturat de-atâtea martini-uri roz, am început să spun, străduindu-mă să-mi regăsesc atitudinea Audrey.

Voiam să mă târăsc acasă, în New Jersey. Asta dacă nu găseam o soluție să dorm acasă la Jess, fără ca Sarrah să facă o criză. Dar mi-am dat seama că Tabitha nu mă asculta. Ea și puștiul se sărutau chiar în fața mea.

— Scumpa mea, eu plec acasă, i-am spus și m-am răsucit să chem din nou liftul.

Beată, Tabitha s-a desprins din brațele lui Liam destul cât să înregistreze faptul că plecam, după care amândoi m-au târât de lângă lift. Luându-mă de braț, m-au tras după ei în lungul holului.

— Nu mă refer la petrecerea de boșorogi de la etaj, mi-a comunicat Tabitha. E una mult mai bună chiar aici, pe hol.

— Sincer, sunt epuizată.

— Hai c-o să ne distrăm, a insistat ea. Și ZK e și el pe-aici, pe undeva.

Am intrat într-un alt apartament splendid, cu oameni mai tineri și cu o atmosferă complet diferită de cea de la etaj. În salon, un grup de fete stăteau și discutau. Peste tot răsunau ritmuri de samba, iar lumina era difuză – în mare, tabloul era mult mai cool. Cupluri intrau și ieșeau dintr-o cameră din spate.

— Mă mai ții minte? a spus, chiar din spatele meu, vocea blândă și familiară a lui ZK.

M-am întors, iar el mi-a oferit un pahar cu șampanie. I-am mulțumit, recunoscătoare, cu o înclinare din cap. Tabitha mi-a făcut cu ochiul și a plecat cu Liam în altă parte.

— Pentru o femeie atât de minunată, care poartă o rochie atât de superbă, îmi pari bizar de tulburată, mi-a zis el. Totul e în regulă?

Nu știam cum să vorbesc despre ceea ce se întâmplase, de unde aș fi putut să încep. Așa că am izbutit să schițez un zâmbet și să clatin obosită din cap.

— Ei, eu sunt recunoscător că mai am o șansă să te întrețin. Vino, a spus ZK și a întins mâna după mâna mea. A venit momentul să te uimesc cu istețimea și frumusețea mea.

L-am urmat prin apartament.

— În plus, am nevoie de un port-bonheur, a adăugat el.

Trecând dintr-o cameră în alta, am auzit un cotcodăcit ascuțit și instantaneu am realizat că Dahlia se afla pe undeva, prin apropiere. Am privit în jurul meu și am văzut-o într-o încăpere din lateralul salonului principal. Fuma un trabuc și juca biliard cu o altă gașcă de bărbați arătoși. Dahlia a trimis bila în gaură și toată lumea a izbucnit în râs și a toastat cu whiskey. Sperasem așadar că era destul de ocupată, astfel încât să ne rateze trecerea,

dar m-am înșelat.

Capul Dahliei s-a răsucit cu precizie de laser, surprinzându-mi astfel privirea. Uitătura ei înfricoșătoare părea a fi complet conștientă de ceea ce făceam, unde mă duceam și cu cine mă țineam de mână. Parcă-și bătea joc de mine, zicând: *n-o să scapi nepedepsită*. Apoi Dahlia s-a întors la gașca ei, râzând și glumind, ca și cum nu i-ar fi abandonat nici o secundă. Ceea ce mi-a dat fiori pe spate.

ZK m-a condus într-o încăpere în care fumul plutea gros, iar întunericul domnea, cu excepția unei lumini puternice atârnată deasupra mesei de poker. Ne-am așezat pe scaune, aproape de margine. În mijlocul mesei se afla o grămadă de bancnote, aruncate la întâmplare.

Unul după altul, toți bărbații s-au ridicat în picioare, prezentându-se: Brad, Hugh, Ian, Baird și alte nume de genul ăsta, bogătaș cu ochi albaștri, incredibil de chipeși. Toți bronați *à la* Hamptons și toți cu o constituție de parcă ar fi făcut parte dintr-o echipă de canotori. Puteam să pun pariu că fiecare avea în dulap sacouri cu insignele Harvard, Yale și Princeton. Bărbații s-au așezat la loc și și-au reluat jocul de poker cu miză mare.

— OK, toată lumea să le arate, a spus dealerul.

Patru din cei cinci jucători și-au întors cărțile, dar ultimul tip, Brad, juca fiecare carte, întorcându-le pe rând, făcea „slowrolling“, cum se numește tehnica, în vreme ce toată lumea stătea și aștepta. Mă pricepeam puțin la poker, pentru că Buni mă învățase să joc când aveam șapte ani. Brad avea o mână foarte bună, un careu de ași, așa că răsucea cuțitul în rană și se comporta ca un mare ticălos. „Un câștigător demn“, obișnuia să spună Buni, „nu apelează niciodată la slowroll“.

— Careu! a urlat Brad, după care a tras un fum din trabuc și și-a strâns mormanul de bani de pe masă.

Ceilalți jucători au gemut și au lăsat capul în piept.

ZK a crescut miza și următorul dealer i-a dat cărțile. Am tras cu ochiul la mâna lui. Era pe cale să facă o chintă cu cărți mare, dar nu prea mare. A zâmbit când a sesizat că îi urmăream cărțile. La fel ca toți ceilalți, de altfel. A tras un doi de pică și, după câteva minute, s-a aruncat. Același tip, Brad, a câștigat din nou, cu o strângere victorioasă din pumn, și toată lumea a mârâit pe

înfundate.

Douăzeci de minute mai târziu, băieții pierdeau sume uriașe de bani, unii în favoarea altora, dar, mai ales, în favoarea lui Brad, care nu rezista să le declare că era în mână, de fiecare dată când câștiga.

Aș fi vrut ca Buni să fi fost acolo. „Nimic nu e mai încântător decât o doamnă elegantă care joacă poker“, spunea ea și știa ce spunea. Dacă voia, Buni era capabilă să-i curețe pe toți de bani în „noptile de cazinou“ de la Montclair Manor. Obişnuia să numere cărțile, ca să *nu* câștige tot timpul. Stătusem cu ea și o văzusem aruncând mâini bune, doar ca s-o lase pe vreo altă băbuță să câștige.

Rolul de dealer a ajuns la următorul jucător și acesta i-a dat lui ZK cărțile: două, cu fața în jos. Ambele erau foarte proaste – o damă de caro și un zece de pică –, „zdrențe“, cum le numea Buni. Dar, când ZK a primit o carte cu fața în sus, aceasta a fost un as de pică. Toată lumea a primit cărți proaste. Firește, mai puțin Brad. Acesta avea un as de caro. Știam de când jucasem cu Buni că șansele ca jucătorilor să li se ofere doi ași cu fața în sus erau mici și că asta avea probabil să-i sperie. Dar ZK era suficient de inteligent ca să știe că nu avea o mână prea bună, așa că era gata să se arunce. Însă eu voiam să văd ce avea să se întâmple dacă toți ar fi crezut că avea o mână bună. Eram doar curioasă.

— Ține-le, i-am șoptit la ureche.

— Cum? Dar e...

— Mărește miza și ține-le, i-am șoptit din nou.

ZK mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar isteată, după care s-a întors către dealer și l-a anunțat că mărește miza. Toată lumea s-a animat, în special marele câștigător, Brad, care avea, la rândul lui, un as. Știam că avea să se arunce atât timp cât considera că sorții erau, în continuare, de partea lui.

După alte câteva cărți, mâna lui ZK părea destul de bună, dacă nu știai că în cărțile cu fața în jos nu era nimic bun de găsit. Pentru că el și Brad creșteau constant miza, potul crescuse și el. Brad se ținea tare, deși cărțile de pe masă erau groaznice. Nu credeam că avea nici măcar o mână decentă.

În sfârșit, a venit momentul ca jucătorii să plaseze ultimul pariu.

— Două, cu fața în jos, am șoptit. În stil mare.

ZK m-a privit în ochi, ca să vadă dacă vorbeam serios, după care a împins jumătate din banii pe care-i avea în grămada de pe masă.

— Merg, a spus el.

Doi dintre băieți s-au retras imediat. Apoi toată lumea a amuțit, așteptând decizia Marelui Brad. Acesta a tras și a tot tras din trabuc, apoi, după ce s-a mai gândit câteva secunde, s-a aruncat. ZK a luat potul, care, după estimările mele, trebuia să se ridice la câteva mii de dolari. Am aruncat cărțile lui ZK în grămadă, înainte ca vreunul dintre jucători să ceară să le vadă. Partenerul meu râdea și clătina din cap, în timp ce aduna banii.

— Extraordinar! Tu chiar știi să joci, mi-a șoptit.

Presupun că întotdeauna m-am prefăcut mai bine decât am crezut.

— De ce nu joci și tu o tură? m-a întrebat el.

— Nu port niciodată la mine bani gheață, i-am șoptit.

Aceasta era noua mea scuză pentru faptul că nu aveam bani. ZK a râs.

— Nici o problemă. Pun eu banii. Haide – hai să facem schimb de locuri!

S-a ridicat, mi-a oferit scaunul lui și a scos un teanc de sute. M-am întrebat de unde avea bani ca să joace cu oamenii ăia. Sau chiar și să mă crediteze. De vreme ce Tabitha îmi povestise despre statutul lui de milionar Madoff.

— Băieți, pregătiți-vă, ZK și-a adus un înlocuitor, a exclamat Marele Brad, făcându-mi cu ochiul, în vreme ce amesteca pachetul de cărți.

Toată lumea a râs.

— Ești de acord să împărțim câștigul? l-am întrebat pe ZK, pe un ton scăzut.

Brad, Hugh, Ian și Baird m-au auzit, iar ideea li s-a părut absolut hilară.

— ZK, norocosule, fata o să-și împartă câștigul cu tine! a chicotit Brad.

Am remarcat că individul purta un ceas Patek Philippe de douăzeci de mii de dolari. Era cu-adevărat un poseur. M-am decis să joc cuminte, așa cum știam că ar fi procedat Audrey.

— Ei, băieți, vă rog să-mi explicați: ce înseamnă o mână bună? am zis.

ZK a ridicat o sprânceană, în timp ce jucătorii se întrerupeau unii pe alții, străduindu-se să-mi explice jocul.

O oră mai târziu, câștigasem patru mâini la rând, deși fusesem nevoită să împart potul într-un joc de șapte cărți, în care câștigaseră cărțile cu cea mai mare valoare, dar și cele cu cea mai mică valoare. Brad pusese pe masă douăzeci sau douăzeci și cinci de mii de dolari, iar eu și ZK câștigaserăm vreo șaptesprezece mii de dolari. Bunica mea știa cum să țină cărțile și să le ruleze și mă învățase bine și pe mine. Bogătașii nu mai râdeau acum.

— Dragilor, ați fost mult prea amabili cu mine, le-am spus. Vă mulțumesc că mi-ați arătat cum se joacă poker. Îmi cer scuze pentru norocul începătorului, dar sunt de-a dreptul epuizată. Așa că, dacă îmi permiteți, eu o să mă retrag.

ZK a strâns câștigul cu un zâmbet satisfăcut. În jurul mesei, s-au auzit mai multe bombăneli. Asta până când Brad a devenit mai vocal.

— Haide, ZK, a zis el, Lisbeth trebuie să ne ofere șansa revanșei.

— Ar trebui să fii fericit că se retrage acum, i-a răspuns ZK. Dacă mai rămâne la masă, s-ar putea ca, în seara asta, să plecați acasă încadrați într-o altă categorie de taxe fiscale.

Și ZK și-a petrecut brațul în jurul taliei mele – gest care mi-a dat fiori pe spate – și m-a însoțit afară.

Am ieșit afară, pe terasă și ne-am sprijinit de balustrada din marmură, privind panorama orașului.

— Ți-e frig? m-a întrebat el, scoțându-și relaxat sacoul și punându-mi-l pe umeri.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Aproape că se asortează cu rochia.

Am râs și mi-am strecurat mâna pe sub brațul lui.

— Unde ai învățat să joci așa? m-a întrebat ZK.

— Am învățat de la Buni.

Am zâmbit, gândindu-mă că avea să se bucure să afle totul despre talentul meu de jucător de poker.

— Ea e un rechin în materie de cărți. Eu sunt doar o elevă bună.

ZK a scos din buzunar teancul de bani și mi l-a oferit.

— Nu, nu pot – au fost banii tăi, am spus, încercând să-mi mențin calmul, deși nu mai câștigasem nici un sfanț de săptămâni bune.

Tabitha îmi spusese că ZK nu avea *bani efectivi*. Deci ce fel de bani avea? Doar vreo câteva mii, mărunțiș pentru poker?

— Tu trebuie să pătrezi câștigul.

ZK a desprins câteva bancnote de o sută de dolari.

— Țștia îmi acoperă partea mea, restul sunt ai tăi.

— Mulțumesc, dar am spus că-i împărțim pe jumătate, nu?

Am înjumătățit teancul de bani și i-am dat înapoi. ZK a ezitat o secundă.

— Dacă nu-i iei, data viitoare n-o să mai fiu port-bonheur-ul tău, am adăugat.

— Ei, oricum, de partea ta e mult mai mult decât norocul, a spus el și și-a băgat banii în buzunar.

Eu mi-am îndesat restul de 8.500 de dolari în gentuța de

cocktail, ca și când ar fi fost ceva normal.

În acele clipe de tăcere, l-am studiat, în secret, pe ZK. Deși stătea chiar lângă mine, în ochi avea o expresie goală și arăta ca un băiețel abandonat.

M-am gândit la toate întâlnirile de până atunci, începând din acea seară, de la Met, când eu stătusem în afara acvariului și mă uitasem înăuntru, ca un simplu privitor. Mi-am amintit că și atunci existase un moment când ZK fusese singur și detașat, deși aparatele de fotografiat fulgerau de jur-împrejurul lui. Și mi-am mai amintit și alte clipe asemănătoare; acele fracțiuni de secundă în care ZK lăsase garda jos, figura lui fabuloasă dispăruse, iar el semăna mai curând cu un băiețel decât cu un bărbat, ca și când ar fi sperat să găsească o cale de a trece de la un moment de pustiu la altul. Sentimentul mi-era cunoscut. Solitudinea lui mă făcea să vreau să-l strâng în brațe, să am grijă de el și să-l iubesc încă și mai mult.

Am stat amândoi acolo, deasupra orașului care era o galaxie de lumini sclipitoare. Picioarele ni s-au atins nevinovate, dar eu nu m-am clintit din loc și nici el nu s-a mișcat. Atingerea aceea a părut să-l trezească brusc.

— Haide să bem în cinstea succesului nostru, a propus el.

— Dacă nu e vorba de un martini roz, sunt de acord, i-am spus.

N-a părut să știe la ce făceam referire, dar m-am întrebat dacă era la curent cu ceea ce se întâmpla în penthouse-ul de deasupra.

Ne-am îndreptat spre bar. ZK a înșfăcat o sticlă de Macallan veche de optsprezece ani și două pahare, ignorând privirea iritată a barmanului. A turnat pentru amândoi, a pus câte un cub de gheață în fiecare pahar și a amestecat licoarea.

— În cinstea misterioasei Lisbeth Dulac, a spus el. Știi, n-am mai întâlnit niciodată o femeie ca tine.

Când am ciocnit paharele, dintr-odată, m-am simțit invadată de timiditate.

— O să vii și tu cu Tabitha în Hamptons, nu? m-a întrebat el.

— Depinde, i-am răspuns.

Hamptons părea să se afle în programul tuturor.

— Ei, eu o să fiu acolo. Nu pot să-mi închipui că n-o să te mai văd toată vara.

Terasa era presărată cu plante și copăcei în vase de teracotă.

M-am așezat pe canapeaua cea moale de afară, sorbind din whiskey. ZK s-a așezat și el lângă mine, lipindu-și genunchii de ai mei. Și-a înfășurat brațele în jurul meu, trăgându-mă în poala lui. Eu mi-am petrecut brațele în jurul gâtului lui, tânjind după căldura trupului său, inhalându-i parfumul, ascultându-i respirația. ZK s-a uitat în ochii mei și a început să se apropie de mine, milimetru după milimetru, până când, în sfârșit, buzele lui, catifelate și puternice, le-au atins pe ale mele.

În clipa aceea, n-a mai existat nimic altceva, n-am mai fost decât eu și ZK, luminile orașului și abisul întunecat al nopții. N-am putut să nu mă gândesc că mă aflam exact acolo unde eram menită să fiu.

În trenul PATH, în drum spre Jersey, mi-am făcut loc prin masa de călători cu sacoșe de cumpărături, care sorbeau din pahare Starbucks și ascultau muzică la iPod-uri. Eram recunoscătoare pentru acele câteva clipe de relaxare.

Manipulând cu degetul mare tastatura telefonului, am urcat cinci noi postări, în care promovam noua linie de „rochii secrete“ ale Designerului X și dădeam de înțeles că aveau să urmeze și alte știri importante. Îmi încărcasem aplicația care-mi permitea să postez pe blog de oriunde mă aflu, iar acum puteam să fotografiez instantanee oricând vedeam ceva care îmi plăcea și să le postez imediat. Când m-am logat pe Tumblr, am fost uluită să văd câți followers aveau. Încărcasem pe blog poze cu capodopera Designerului X din seara precedentă, inclusiv prim-planuri cu broderia aceea lirică. Isak comentase aproape imediat, ridicându-mi numărul de followers.

„Când vom avea ocazia să-l cunoaștem de Designerul X?“ ceruse el într-un comentariu ulterior și, pur și simplu, 237 de followers îl aclamaseră în cor. „X! X! X! X! X! X! X!“ exclamase un altul, pentru ca alții să-i reia strigătul și să reposteze, crescând traficul de site exponențial.

Mi-am strâns la piept plicul de cocktail și mi-am tras aproape geanta Vagabond. Nu aveau de gând să scap din mână cei 8.500 de dolari – 8.555, mai exact. Aveau planuri mari cu banii ăia și voiam să trec la treabă.

Am ieșit cu Bestia Mov afară din parcare a navetiștilor de lângă stația PATH și m-am îndreptat direct spre casă. Primisem un SMS de la Courtney prin care mă anunțase că, în semestrul următor, renunța la școală. Asta m-a întristat, fiindcă știam că Ryan nu-și terminase nici el anul școlar. Toți trei abandonam școala, ceea ce, dacă ar fi știut, ar fi îndurerat-o pe mama.

De ceva vreme, Courtney nu-mi mai comunicase mare lucru despre starea mamei, așa că am fost surprinsă când am deschis ușa cu plasă și am văzut-o pe mama stând la masa din bucătărie, fumând o țigară și sortând facturile, la fel ca înainte. M-am simțit ușurată că lucrurile reveniseră la normal. Asta până când am realizat că la masă nu era mama. Era Courtney.

Așa, cu umerii căzuți, Courtney semăna atât de mult cu mama, că te speriai. Mi s-a făcut foarte milă de ea. Cel mai mare coșmar al ei se adevărase – se transforma în mama.

Când am lăsat gențile jos, Courtney a ridicat ochii spre mine. Pe față i se citea durerea și grija, ca și când ar fi știut ce gândeam. Era îmbrăcată tot cu pantalonii de trening, iar în jurul taliei avea legat tricoul supradimensionat. Cred că nu se mai schimbase de zile întregi. Și-a scuturat țigara în scrumieră, la fel cum o făcea mama, și a aranjat facturile în șiruri, la fel cum făcea mama: Jersey Power and Light, Comcast Cable, Montclair Propane and Gas și toate celelalte.

Asemenea unei muște prinse în hârtia lipicioasă, a cărei soartă este pecetluită, Courtney părea cufundată în ceva mult mai mare, incapabilă să oprească desfășurarea lucrurilor.

— Știi câte nenorocite de facturi nu ne permitem să plătim? m-a întrebat ea.

Ryan juca Warcrack în sufragerie. Auzeam urletele creaturilor care erau vaporizate și distruse. Casa era un dezastru. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. M-am așezat lângă sora mea.

— O să mă întorc să lucrez pentru Harris, la bar, m-a anunțat ea, aranjând din nou facturile de pe masă. Noroc că mama e asigurată la spital, atât timp cât o țin acolo. Dar nu știu cum o să mai câștige vreun ban după ce o să iasă.

Courtney s-a lăsat cu scaunul pe spate, doar pe două picioare, exact așa cum făcea mama, și s-a uitat la mine cu o privire neajutorată.

— Mama, pur și simplu, nu mai poate să aibă grijă de noi, Lizzy, a continuat ea, cu lacrimi în ochi, lăsând scaunul să cadă la loc. Suntem pe cont propriu.

Sora mea avea să izbucnească în plâns. Și eu la fel. Ne-am strâns în brațe.

— Am verificat conturile, mi-a spus Courtney, printre lacrimi.

Nu mai sunt bani nici pentru facturile astea. Și, dacă eu încep să lucrez din nou la bar, ce-o să se întâmple cu Ryan?

Mi-am întors privirea spre sufragerie. Amândouă ne gândeam la Ryan, deși el nu părea nici să sesizeze, nici să-i pese.

— E deja dus cu pluta, a continuat sora mea. Am primit o scrisoare de la școală. Dacă vrea să treacă în anul următor, ar trebui să meargă la școala de vară. Dacă nu, ar putea să fie trimis la școala de corecție.

După ce ne-am epuizat lacrimile, un timp am stat în tăcere.

— Ei, am eu un plan, am spus.

Courtney s-a uitat la mine de parc-aș fi fost nebună.

— Da, sigur, a zis ea și a recurs, din nou, la obișnuita expresie „nu știi nimic“, cu care m-a tratat din ziua în care m-am născut.

— O să vezi, i-am zis. O să funcționeze. Acum e rău, dar, de multe ori, binele vine din...

— ...din întâmplări rele, a spus ea, înaintea mea. Știu și eu rahatul ăsta de la Buni și e o chestie pentru proști...

Courtney a tăcut, fiindcă exact asta ar fi spus mama.

— Îmi pare rău, Lizzy, tu ești singura care crede că situația poate să se schimbe. Ești singura din familie care încă mai crede în iluzii. Eu, pur și simplu, nu cred că o să ne fie mai bine.

Courtney a mai tras o dată din țigară, apoi a expirat obosită fumul.

— Ce-au zis de mama? am întrebat-o.

— Nu știu. Se lupta cu niște simptome foarte nasale ale sevrăului. Nu cred că e vorba de delirium tremens, dar au sedat-o. Tremura și așa mai departe. Se pare că la analizele de ficat au ieșit niște rezultate care le dau speranțe, dar renunțarea la alcool o omoară.

— Băutura o omoară, am spus eu.

— Tu când începi facultatea? m-a întrebat ea, cu ochii îngustați.

— Nu mă mai duc, i-am răspuns și am așteptat să-i văd pe chip expresia de îngrijorare.

Când a procesat informația, am crezut că sora mea avea să arunce cu ceva în mine.

— Nici măcar să nu spui asta, mi-a cerut ea uluită. Mama o să-și iasă din minți.

— Am un alt plan, am anunțat-o.

— Să lucrezi la The Hole? m-a întrebat la fel de uluită. Umblă vorba că acolo ți-ai tăiat craca. Ai fost măcar la serviciu în ultima săptămână? Nu înțeleg de unde ai bani pentru toate chestiile pe care le faci.

— O să-mi iau un job în fashion.

— Ce calificare ai tu pentru treaba asta? Ai ceva cu prietena ta lesbiană?

— Asta nu e problema ta. O să rezolv eu totul.

Dacă sora mea m-ar fi atacat, m-aș fi înmuiat imediat, așa că am scos din gentuță zece bancnote nou-nouțe de o sută de dolari și le-am pus pe masă. Am crezut c-avea să cadă de pe scaun.

— Ai jefuit vreun bancomat?

— Sper că, deocamdată, e destul ca să acopere facturile. Și hai să ne gândim cum să-l trimitem pe Ryan la școala de vară, dar înainte mai avem ceva de făcut, am spus și m-am îndreptat spre dulapul din bucătărie.

În dulapul de deasupra aragazului am găsit patru sticle de doi litri de Gordon's. Când l-am verificat și pe cel de sub tacâmuri, am mai găsit încă trei sticle. Apoi m-am dus la frigider și am găsit trei sticle de votcă, al cărei nume nu-l mai auzisem niciodată, și le-am pus și pe ele pe masă.

— Ce faci? m-a întrebat Courtney.

— Ajută-mă, i-am spus.

Sora mea s-a gândit o secundă, și-a stins țigara, s-a ridicat și s-a dus direct la rezerva mamei din spălătorie – patru sticle de rom Captain Morgan's și o sticlă de Southern Comfort.

— Ce faceți? ne-a întrebat Ryan.

Probabil auzise clinchetul sticlelor și asta fusese singurul lucru care-l determinase să-și oprească jocul.

— Haide, Ryan, ajută-ne, i-am spus.

Peste câteva clipe, toți trei puricam casa într-un soi de vânătoare de comori ciudată – vânam băutura mamei. Sticlele cu alcool erau peste tot – în garaj, în spatele cutiilor cu vopsea, sticle uitate sub patul mamei, o cutie nedeschisă în șifonier, sticle pe jumătate golite sub fotoliul La-Z-Boy și o alta îndesată în spatele prosoapelor din dulapul din baie. Cred că descoperirile l-au dat pe spate pe Ryan, fiindcă fratele meu știa că mama bea mult, dar

cantitățile astea erau cu totul ieșite din comun.

Am luat sticlele de pe masa din bucătărie – toate cele treizeci și unu – și am început să le ducem afară, aliniindu-le pe alee.

— Și-acum? a întrebat Ryan, așezându-le în șir pe ultimele trei.

M-am dus până la prima sticlă de doi litri de Gordon's, am luat-o în mână și am trântit-o cu toată puterea de cimentul de lângă ușa garajului. Sticla s-a făcut țandări, votca s-a vărsat și a început să se scurgă pe alee. Am mai luat o sticlă și am dat și cu ea de pământ.

Ryan și Courtney se uitau la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Apoi sora mea a luat două sticle și le-a trântit de pământ cu atâta forță încât toți am fost nevoiți să sărim într-o parte ca să ne ferim de cioburi.

Am continuat pe rând: urlam și distrugeam sticlele care ne distruseseră viața noastră și a mamei. Romul, votca și Southern Comfort-ul s-au amestecat, emanând un miros scârbos, dulceag și de baiț care se ridica din ciment. Deși eram îndârjiți, toți trei am început să râdem.

Niciodată nu mi-am iubit sora și fratele așa cum i-am iubit în clipele acelea, când stăteam cu toții, pe un morman de cioburi, cu putoarea de alcool prelingându-se în lungul aleii și apoi în rigolă. Dacă vecinii ne-ar fi văzut, ar fi crezut că ne țicniserăm.

Courtney a venit cu două măhuri și împreună am adunat resturile sticlelor într-o pubelă, în timp ce Ryan spăla pavajul cu furtunul. Alcool în valoare de sute de dolari se scursese în canal.

Am rămas cu toții la marginea trotuarului și ne-am uitat cum soarele începea să apună.

— A fost distractiv și-așa mai departe, a zis Courtney, după ce s-a calmat, dar ce mama naibii o să facem cu toate celelalte rahaturi?

— Ți-am spus: am eu un plan.

M-am ridicat și-am intrat la loc în casă.

— Hai, mai întâi, să ne uităm la facturile alea.

Eu și Courtney am început să calculăm totul. Ne-a devenit clar că, odată ce se îmbolnăvisese, mama nu mai putuse să facă față. Am bănuir că din pricina amoniacului din sânge. Unele facturi nu fuseseră plătite de trei luni. Ryan a dat buzna în cameră, întrerupându-ne.

— Hei, e un taxi afară, ne-a anunțat el, intrând în fugă în cameră. Și o doamnă bătrână s-a dat jos din el.

Chiar în clipa aceea, s-a deschis ușa cu plasă.

— Iartă-mă că am întârziat, Lisbeth. Nu mi-am dat seama c-o să fie așa un chin să plec de la casa de boșorogi, a zis Buni intrând și lăsându-și geanta pe un scaun.

Era mai senină și mai plină de energie decât o văzusem vreodată.

— Betty a fost cât pe aci să facă infarct. Am crezut că, până la urmă, o s-o interneze.

Courtney o privea pe Buni absolut uimită.

— Bună ziua, Courtney, i-a spus Buni și și-a deschis larg brațele.

— Buni, a răspuns sora mea spăsită.

Părea pe punctul să izbucnească în plâns, dar, în loc de asta, a dat fuga să primească o îmbrățișare din aceea specială, o îmbrățișare în care inimile se contopeau.

— Ry, salut-o pe bunica, a zis Courtney.

Ryan se retrăsese deja în sufragerie, unde lucra cu degetul pe manșa jocului.

— O secundă! Sunt în mijlocul unui raid, a strigat el.

— Cum ai spus, tinere?

Buni s-a dus la televizor.

— A, salut, a zis, în sfârșit, Ryan și a revenit la joc.

Buni a ocolit televizorul și s-a oprit în partea opusă.

— Hmmm. Ia să vedem cum merge chestia asta.

S-a aplecat și a smuls cablul televizorului din perete.

— Hei, ăla e jocul meu!

Ry era șocat.

— Ei, poate că o să te mai joci după ce punem casa în ordine. Să începem cu camera mamei voastre, ca să am și eu unde să dorm în noaptea asta.

Buni l-a prins bine de încheietură pe Ryan și l-a condus spre scară. Courtney a căscat ochii și, amuțită de surprinză, s-a întors spre mine. Eu am ridicat din umeri.

— Hei, Buni, a spus sora mea, pot să te ajut și eu?

— Desigur, draga mea.

Bunica mi-a făcut cu ochiul când toți trei au pornit-o pe scară,

în sus. Am dat să-i urmez, dar ea m-a oprit.

— Tu du-te la spital, draga mea. Știu că ai niște lucruri importante de rezolvat.

În seara aceea, când am sosit, spitalul era cufundat în liniște. Mama fusese mutată într-o altă secție, așa că mi-a luat puțin timp s-o găsesc. Dar până și voluntarul de la Informații părea să știe că eram fiica Ellei Wachowicz, așa că am fost condusă la salon, cât de repede s-a putut.

Când am trecut pe lângă biroul asistentelor, toate asistentele, infirmierele și doctorii erau cu ochii pe mine. Câteva persoane m-au salutat din cap.

Când am ajuns în salonul mamei, asistenta Brynner tocmai ieșea pe ușă.

— Mama ta o să fie așa de fericită să te vadă, mi-a spus ea, cu vocea aceea hârâită.

— Cum se simte? am întrebat-o.

— Trebuie să-l las pe doctorul Newton să te pună la curent, mi-a răspuns ea. Dar acum nu e de serviciu.

— Am vrut să spun: în ce stare e? Înțelegeți...

— Înțeleg. Acum am renunțat și eu, mi-a mărturisit asistenta Brynner.

Și a ridicat o mână ca să-mi arate. Mâna îi tremura.

— Poate că e de la toată cafeaua pe care o beau ca să nu simt. Dar i-am promis mamei tale că nu va face asta singură. Pentru mine nu e chiar așa de rău. Eu încă mai am un soț acasă.

Doamne, eram hotărâtă să nu plâng.

— E în regulă, draga mea. Du-te și fă-o fericită pe mama ta, mi-a zis ea, izbutind să zâmbească. O să mă întorc puțin mai încolo să-i dau un sedativ.

Când asistenta Brynner a plecat, am tras adânc aer în piept și am intrat în salon. Mama stătea în capul oaselor; toate cateterele și monitoarele fuseseră luate, iar ea citea ziarul.

— Bună, mamă, am spus.

Mama s-a uitat la mine urât, de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Cunoșteam privirea asta. Nu era de bine. M-am așezat în tăcere și am așteptat. În primele momente, mama nu a spus nimic. Deja avea fața mai puțin umflată, iar petele roșii îi dispăruseră. Acum însă era pământie și părea obosită.

— Deci care-i povestea cu facultatea?

Am închis ochii ca să-mi adun curajul.

— Nu mă duc, am spus.

Mama a lăsat ziarul din mână și s-a încruntat de parc-ar fi vrut să sară din pat și să mă strângă de gât. Îmi dădeam seama că se străduia să nu se înfurie. Tot trupul îi era încordat.

— Ăsta e *planul*, a spus ea.

— Știu, mamă, eu...

— Nu știi ce-o să se întâmple cu mine, a continuat ea, nelăsându-mă să termin. Mă țin aici și nici măcar n-am idee dacă o să mai fiu lăsată să muncesc.

Ochii îi luceau, de parcă ar fi avut lacrimi. Dar mama era prea dură ca să se dea în vileag. Realizam că nu suporta starea aceea lacrimogenă. A întors capul ca să-și șteargă lacrimile în tăcere. Pentru prima dată, dădea impresia de vulnerabilitate.

— Ți-au spus ei asta?

— Glumești? Acum, că au aflat, n-or să mă mai angajeze la loc. De ce? Ai devenit, brusc, vreun expert? m-a întrebat ea.

— Mamă, trebuie să te lase să muncești. Atât timp cât intri într-un program gen AA și te faci mai bine, nu te pot concedia.

Voiam s-o țin de mână sau s-o îmbrățișez. Am început să mă apropiu de ea, dar nu știam dacă mama avea să mă lase.

— De unde ți-a venit ideea asta?

Își recuperase dispoziția răutăcioasă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Am discutat cu Buni. E la noi acasă, i-am răspuns, conștientă de impact.

— Cum?!

— Da, e ca un adevărat sergent, a început să pună casa la punct, pentru întoarcerea ta, iar pe Ryan l-a obligat să meargă să termine școala de vară. Courtney o ajută și ea.

Asta a amuțit-o pe mama. Am rămas tăcute pentru mult timp. Mi s-a părut o eternitate.

Mama tot clătina din cap – niște încuviințări micuțe – uitându-se în gol. Era așa de obosită că, de câteva ori, i s-au închis ochii. Totul părea să o împovăreze și am realizat atunci că nu aveam nici cea mai vagă idee ce era în mintea ei.

— Da, Buni a încercat să mă sune de câteva ori, a spus ea într-un final.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, mi-a răspuns, de parcă întrebarea mea ar fi fost absurdă.

— Ei, a venit vremea să începeți din nou să vorbiți pentru că eu n-o să mai fiu acolo.

Am așteptat să proceseze informația.

— Ai nevoie de ajutorul ei.

— Și unde o să fii? m-a întrebat mama, dar n-am mai apucat să-i răspund, pentru că pe ușă a intrat asistenta Brynner.

— Ella, nu e extraordinar că fiica ta a venit să te viziteze? a spus ea, în timp ce-i aranja mamei pernele și-i întindea patul.

Mama a tăcut mâlc.

— Nu-i lua în seamă fața morocănoasă, mi-a zis asistenta Brynner. Așa i-a rămas înțepenită. În realitate, e fericită că ești aici.

Mi le închipuiam pe aceste două femei formidabile stând împreună și tocând pe toată lumea.

Mama a continuat să tacă în vreme ce prietena ei i-a dat un pahar cu apă și niște pastile, care am presupus că erau sedative. M-am tras lângă măsuta de la perete, acolo unde mama nu putea să mă vadă și am scos plicul cu câștigul de la poker. Am luat douăzeci de bancnote de o sută de dolari și i le-am pus în geantă, sperând că, într-o mică măsură, gestul acesta avea să compenseze banii pe care îi irosise pe pregătirea mea pentru facultate.

Când să mă ridic să plec, mama dădea să adoarmă.

— N-am terminat de discutat pe tema asta, Lisbeth, mi-a spus ea, chinuindu-se să-și țină ochii deschiși.

— Știu, mamă. Odihnește-te. Mă întorc curând.

Murături pané, untură și brânză. Acestea au fost primele mirosuri care m-au izbit când am intrat pe ușă la The Hole. Toată lumea era atât de ocupată, încât nimeni nu m-a observat. Era ca o scenă dintr-un film, când participi la propria ta înmormântare. Era ușor de văzut că The Finer Diner își vedea de viață absolut perfect și fără mine – de parcă aș fi fost ștearsă și n-aș fi existat niciodată.

— Două vite cu bacon și brânză cheddar, masa unsprezece, am auzit-o pe Buela zicând din bucătărie, pentru ca apoi să sune din clopoțelul ăla enervant.

Brânză cheddar? Asta era o chestie nouă în meniu. L-am văzut pe Jake luând comanda și am simțit că mi se strânge inima. M-am întrebat dacă de data asta avea măcar să stea de vorbă cu mine.

Era îmbrăcat cu un tricou mulat, jeanși largi, fără curea, și șorțulețul alb, pe care băieții îl purtau în locul celui roz. Nu voiam să recunosc, pentru că era mult prea ciudat, dar era ceva în faptul de a vedea un tip cu șorț care mă excita.

Crystal arăta foarte sexy cu cămașa de serviciu înnodată, jeanși scurți cu franjuri, șorț roz și pantofi cu toc. Cine naiba poate să poarte pantofi cu toc când lucrează într-o cârciumă? Eu, cât ai clipi, aș fi căzut cu fața într-o farfurie cu tocană de vită și porumb. Dar Crystal se descurca fără probleme. M-a durut când am văzut-o trecând și aplecându-se peste umărul lui Jake, în felul acela familiar în care o făceam și eu cândva.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Buela.

N-o văzusem când apăruse în spatele meu.

— Ah, bună, Buela, i-am răspuns. Scuze că n-am mai venit. Acum am trecut pe-aici ca să-ți spun că trebuie să-mi dau demisia fiindcă mama mea...

— Nu poți să-ți dai demisia, m-a contracarat ea. Te-am

concediat eu acum două săptămâni.

— Serios? N-am știut că...

— Nu te mai obosi. Nu mă interesează, mi-a retezat-o Buela și a plecat înapoi la bucătărie. Ultimul cec e în dulap. Ia-ți lucrurile și pleacă. Dar nu cumva să iei și șorțul roz. Ăla rămâne aici.

De parcă ar fi existat cineva care să vrea să ia unul dintre șorțurile alea roz și soioase. Poate că pe undeva, prin lume, erau mult-căutate, niște suvenire din cârciumi americane autentice. Am trecut pe lângă biroul Buele și camera frigorifică și apoi am dat nas în nas cu Jake. Nu știam dacă avea să-mi adreseze vreun cuvânt, așa că am încercat să nu-l privesc în ochi.

— Bună, Lizzy, mi-a spus el cu voce caldă.

— Bună, Jake, i-am răspuns răsucindu-mă spre el.

Mă temeam că, dacă mă uitam în ochii lui, genunchii aveau să-mi cedeze.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu mama ta.

— O să fie bine. Mulțumesc pentru grijă.

— Și tu? Tu cum mai ești?

Ceva din blândețea vocii lui, din felul în care se rostogoleau cuvintele m-a făcut să ridic ochii spre el.

— Bine, i-am răspuns.

Privirile ni s-au întâlnit. Aveam multe de spus – de pildă, cât de mult îmi plăcea șuvița aia de păr negru pe care părea incapabil s-o cumințească sau felul în care tricoul îi cădea pe umeri – și m-am întrebat dacă nu puteam totuși s-o luăm de la capăt. Dar ochii albaștri-fumurii ai lui Jake au devenit serioși și, fiindu-mi frică de ceea ce gândea, n-am mai spus nimic.

— Ți-am simțit lipsa aici, mi-a spus el.

— Nu prea cred, i-am răspuns, izbutind să zâmbesc. Mi se pare că toată lumea se descurcă perfect și fără mine. Dar mă bucur să te revăd pe tine.

— Da.

Apoi Jake a tăcut, a lăsat capul în jos și a început să-și studieze picioarele, așa cum făcea întotdeauna când se gândea la ceva serios. Eu mă gândeam la rândul meu: mă chinuiam să găsesc formula corectă ca să-i spun că-mi părea rău pentru ceea ce se întâmplase și să-l întreb dacă nu puteam să mai fim prieteni.

— În legătură cu ultima dată când ne-am văzut..., am izbucnit

amându-i în același timp, împiedicându-ne în cuvintele celuilalt.

— Spune tu, am zis.

— Nu, scuze, n-am vrut să..., a spus el, fără să termine.

— Mie îmi pare rău, am continuat eu până la urmă. Îmi pare rău că ți-am ratat concertul. Îmi pare rău că am ajuns prea târziu. Îmi pare rău că nu mai suntem prieteni, mi-e dor să fiu prietena ta. Mi-e dor să mai stau cu tine și cu Jess la cârciumă, dar bănuiesc că, de vreme ce Jess oricum nu mai e aici...

Am văzut că, din restaurant, Crystal nu ne slăbea din ochi.

— Hei, știi că ți-ai văzut de drum și nu vreau decât să știi că totul e în regulă, da? Adică e în regulă? Am fost prieteni, nu-i așa?

— Prieteni?

Jake părea surprins să audă cuvântul ăsta. De parcă l-ar fi detestat sau ceva de genul ăsta, iar eu am început să mă tem că avea să se înfurie.

— Asta ai crezut? a spus el, clătinând din cap, dintr-o parte în alta. Lisbeth, trebuie să înțelegi...

— Hei, amoretzule! Am un restaurant de condus, a strigat Buela din față.

Jake s-a uitat peste umăr. Crystal i-a făcut semn să se grăbească.

— Suntem în regulă, Lizzy, a spus el frustrat. Ne mai vedem. Trebuie să plec.

— Ne mai vedem.

Am dat din lac în puț, m-am gândit.

Poate că o plecare în Hamptons era totuși cel mai bun lucru. Mai ales ținând cont că nu aveam nici un serviciu, mama era în spital, iar Jake nu mai era în peisaj.

Am sunat-o pe Tabitha să-i dau vestea. A început să chițăie așa de tare, c-am fost nevoită să îndepărtez telefonul de ureche.

— O să ne distrăm de minune în Hamptons! a zis ea și a început iar să chițăie.

— Ești sigură? m-a întrebat Jess, ținând în mână foarfeca și o bucată din părul meu.

— Taie.

Prietena mea a așezat foarfeca la câțiva centimetri de vârful părului.

— Aici? m-a întrebat.

— Mai sus.

— Dar părul tău... poți să-l porți în atâtea feluri, m-a implorat ea.

În oglinda ieftină și înaltă, pe care o sprijinise de perete, Jess îmi vedea expresia.

— Și mai mult? m-a întrebat.

— Și mai mult.

Jess a oftat. Nu pentru că nu ar fi știut cum să tundă. Ea și mama ei puteau să tundă pe oricine, oricum; atât doar că, în South End, nu veneau prea multe doamne care să solicite tunsori Pixie sau Elfin. Și, cu toate că se tunde singură de ani de zile și se vopsea în roz sau turcoaz, Jess îmi admirase întotdeauna părul lung, pe care îl păstrasem neschimbat din școala generală.

— Ești sigură?

— Sunt foarte sigură. Tunde tot.

Și Jess a început: primele fâșii de păr au căzut pe podea.

Stând în mijlocul mansardei lui Jess din Chinatown, în vreme ce foarfeca lucra, am admirat cum își aranjase prietena mea apartamentul. Totul era mobilat aproape în totalitate cu lucruri pe care le găsisese pe stradă. Și toate obiectele aveau un scop care serveau simțului ei estetic și creațiilor vestimentare la care lucra. Îți dădeai seama că Jess petrecuse nopți lungi, prelunginte până în zori, lucrând acolo. Pereții albi erau punctați cu mângălituri, desene și post-it-uri. Toate notițele aveau un singur subiect și

doar unul – noua linie de rochii.

Desenele rochiilor erau uneori schițate direct pe pereți, alături de mostre de țesături, care erau lipite cu scotch sau prinse cu piuneze. În apropiere erau notate fragmente din jurnalul lui Jess, pe care ulterior le broda pe tivurile rochiilor.

Deasupra ușii de la intrare, prietena mea scrisese: *Și-a pus pe cap tichia de gânditor și a intrat pe ușă împleticindu-se, dar în minte nu-i venea decât tabla înmulțirii.*

Și deasupra oglinzii de la baie: *Când ți se rupe inima, cioburile se risipesc. Apar apoi, pe neașteptate, în fundul gropii pe care o sapi sau prinse în cusăturile rochiei.*

A sta în mijlocul apartamentului lui Jess este ca și cum te-ai afla în creierul ei.

— Bărbia în jos, te rog, mi-a cerut ea, întrerupându-mi gândurile cu un ghiont în spate. Deci? Sunt convinsă că ai vreo nouă aventură să-mi povestești.

Ce se întâmplă de, atunci când te tunzi, simți nevoia imediat să-ți mărturisești până și cele mai ascunse secrete? După cum prevăzuse Jess, Sarrah, iubita cea băgăreață, dispăruse, așa că am dat drumul relatării – întâlnirea stranie de la St. Regis, imaginea înfricoșătoare a lui Robert Francis în halat de baie, ținându-l pe Morris în lumina din pragul ușii, seara de poker cu ZK și sărutul de lângă taxi. Am povestit totul. Jess avea o expresie uluită și era ușor îngrijorată.

— Mama mi-a zis că mama ta s-a întors acasă, a adăugat prietena mea, continuând să taie.

— Da, i-au dat trei zile în care să se întrezeze înainte să demareze procedura de aprobare pentru un ficat nou. Asta dacă se califică. Dar a intrat în programul de dezintoxicare din spital și, în sfârșit, se duce la întâlniri AA de două ori pe săptămână. E absolut incredibil, am spus.

— Și Buni? m-a întrebat Jess, în timp ce eu mă uitam cum ultima bucată zdravănă de păr cădea pe podea.

— A plecat de la cămin și stă în camera mea. Dacă-ți poți închipui. Cel puțin, vorbesc una cu alta. Mama e dificilă, dar nici Buni nu e mai prejos.

Acum că bucățile mari de păr dispăruseră, Jess mi-a adunat pletele pe față și a început să taie din nou. Eu am pufnit, ca să

scap de șuvițele de pe față, dar ea le-a pieptănat la loc – cred că nu voia să văd ce-mi făcea. Asta mi-a adus aminte de felul în care frizerul italian i-a tuns părul lui Audrey în *Vacanță la Roma*. Toți fanii lui Audrey știu că tunsoarea din frizeria de pe via della Stamperia, de lângă Fontana di Trevi, a făcut-o celebră. Pentru totdeauna.

După *Mic dejun la Tiffany*, *Vacanță la Roma* era filmul meu preferat cu Audrey. Îl văzusem aproape de tot atâtea ori. Aș fi dat orice să merg în Italia, să mă plimb cu un scuter Vespa, împreună cu un tip precum Gregory Peck, care să se țină de mijlocul meu. Firește, aș fi dat orice și doar să merg în Italia. Filmul acesta a reprezentat marea șansă a lui Audrey, dar, așa cum se întâmplă în multe dintre poveștile legate de showbiz pe care le citim, scenariul n-a fost scris pentru ea. Rolul ei ar fi trebuit să fie jucat de Elizabeth Taylor, iar în locul lui Gregory Peck ar fi trebuit să fie Cary Grant.

La vremea aceea, Audrey era doar o actriță aspirantă, care dădea o probă pentru un regizor pe care nu îl cunoștea. I-am văzut pe YouTube proba pentru *Vacanță la Roma*. În înregistrare, până în clipa în care regizorul strigă stop, vezi o Audrey potolită și demnă care își joacă scena. Din fericire, cameramanul a lăsat aparatul de filmat să meargă și astfel, în timp ce Audrey povestește despre război și despre reprezentațiile de balet pe care le-a dat în beneficiul Rezistenței, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, i-a surprins adevărata personalitate. Istoricii de film au spus că tocmai filmarea aceea neregizată a fost cea care a făcut-o să câștige rolul.

Din punctul meu de vedere, cea mai minunată parte a filmului e scena cu tunsoarea. În ea, chiar sub ochii mei, Audrey se transformă din prințesa hollywoodiană tipică, țeapănă și plicticoasă într-un personaj nou creat, care a redefinit conceptul de glamour. Cu fiecare șuviță care cade pe podea, ochii lui Audrey se măresc încântați, iar șarmul, inocența și trăsăturile ei delicate ies din ce în ce mai mult la lumină. Când frizerul termină treaba, Audrey e eliberată și starul, pe care am ajuns ulterior să-l cunoaștem, s-a născut.

Eu nu aveam țeluri atât de înalte cu tunsoarea mea. Simțeam doar că venise vremea să mă lepăd de imaginea de fată bună și să

devin ceva mai mult de-atât.

Complet absorbită, Jess se învârtea în jurul meu, ca să dea formă tunsorii și să-mi aranjeze suvițele. Prietena mea nu făcea nimic cu jumătate de măsură. Se mișca împrejur, ciupind din foarfecă asemenea unui sculptor, astfel încât să-mi ajusteze tunsoarea urmând linia capului. Fiecare tăietură micuță crea o mișcare ascendentă, îndepărtând părul de pe ceafă și aducându-l spre în față, ca să-mi încadreze chipul.

Prin breton, vedeam șifonierul deschis, în care erau atârunate rochiile. Mai existau încă piese provenite de la Buni pe care nu le purtasem. Rochii modificate, semnate Chanel, Lilli Ann, Chez Ninon și a alții. M-am gândit că pe acelea aveam să le iau în Hamptons.

Lângă rochiile lui Buni se aflau capodoperele Designerului X. Șifonierul dădea pe-afară de piese făcute din materiale delicate – de exemplu, o rochie din șifon și dantelă. Hainele aveau multe detalii florale, volane, ba chiar și paiete. Rochiile lungi, brodate, se împleteau cu unele grațioase, până la genunchi, din tul. Toate erau scoase în evidență, fie cu o curea cu ținte, fie cu o geacă de motociclist, plasate ici și colo.

Nu-mi venea să cred cât de multe rochii reușise Jess deja să termine. Mă întrebam dacă dormea vreodată.

— Isak nu-mi mai dă pace din cauza ta, am spus, printre suvițele de păr de pe față.

Voiam s-o fac să-mi spună ce simțea în legătură cu prezentarea de modă.

— Nu văd cum aș putea să-l țin departe. A început să-mi ceară asta și pe blog. Vreau să spun că nu înțeleg de ce nu vrei să te întâlnești cu el acum.

— Pur și simplu, nu sunt pregătită, mi-a răspuns ea.

— Și când o să fii pregătită? am întrebat-o.

— Nu știu, mi-a zis ea epuizată. Poate atunci când totul o să fie perfect. Presupun că depinde de felul în care o să decurgă prezentarea.

— Ești nebună! Isak *trebuie* să-ți vadă prezentarea.

— Lisbeth, nu pricepi. Un designer n-are decât o singură șansă și, dacă nu e pregătit atunci când îi sunt văzute creațiile, nu mai există cale de întoarcere. E ca și cu o rochie – totul ține de prima

impresie. Dacă, după asta, ai profunzime și talent și meșteșug, foarte bine, dar dacă la prima impresie ai eșuat, atunci ai eșuat cu totul.

— Sunt convinsă că tu o să fii pregătită.

— O să vedem. Acum taci nițel, ca să încerc să-ți termin tunsoarea.

Și Jess mi-a tăiat șuvițele laterale, din jurul urechilor, ceea ce mi s-a părut straniu, fiindcă nu-mi simțisem urechile libere de nici nu mai țineam minte când. Ultimele mișcări ale prietenei mele au îndepărtat bucăți întregi din mult-iubitul meu breton, care a devenit astfel mai ușor și mai scurt. Cu siguranță că acum nu mai puteam să dau înapoi. Am admirat rezultatul în oglindă: o tunsoare foarte scurtă, feminină, cu tușă pufoasă.

— O să mergă de minune în Hamptons, am decis.

— Cum?

Jess practic a scăpat foarfeca din mână.

— În Hamptons, am repetat. Tabitha m-a invitat să merg cu ea pentru câteva zile.

— Dar prezentarea...

Jess nu și-a mai încheiat propoziția. Părea obosită.

— O să-mi ratezi prezentarea.

Vocea ei transmitea sentimentul fatalității.

— Nu, o să mă întorc la timp, am insistat eu. Doar nu plec în altă țară.

Nu mă așteptasem la reacția aceea din partea ei.

— Am o presimțire rea.

— Dar nu ai stabilit încă nici data, nici locul, nu?

— Nu încă, dar când o să facem prezentarea, totul o să se petreacă repede. Și în același timp.

— Iar eu o să fiu acolo, am adăugat. Și oricum, toate postările și promovarea o fac on-line. În felul ăsta, s-ar putea să stabilesc chiar mai multe conexiuni. Donna Karan e acolo și toți ceilalți.

— Lisbeth, ce se întâmplă? Doar nu devii și tu ca ei, nu? m-a întrebat Jess, cu o sclipire tristă în ochi. Te duci să-ți petreci vara în Hamptons. O să te lași amețită de casele lor de milioane de dolari și de viețile lor.

— Nu, deocamdată m-am descurcat, i-am spus, întrebându-mă totuși dacă răspunsul meu suna adevărat. Ascultă-mă, oricum

trebuie să organizăm prezentarea ca un show pop-up, nu crezi? În felul ăsta, o să atragem mai mult atenția, am adăugat.

— Ah, eu nu știu ce înseamnă asta, tu ești regina promovării. Tot ce știu e că mai am de terminat două rochii. Că trebuie să găsesc manechine și să le testez. Că trebuie să fac probe. Totul înainte să înceapă Fashion Week. E prea mult.

Jess părea să-și fi pierdut speranța.

Ducându-mă la șifonier, am scos câteva rochii ca să văd în ce stadiu se afla prietena mea.

— Sunt fantastice, am exclamat. Te-ai depășit pe tine însăși, Jess.

Absolut fiecare rochie purta amprenta ei – frazele din jurnal cusute pe tiv.

— Ai creat o întreagă viziune. Vai, Doamne, asta...

Am luat o rochie portocaliu-pal, din șifon, cu o fustă strâmtă, din mătase roz. La fel ca prima piesă din serie, aceea neagră, cu fulgi de zăpadă, și aceasta avea tot un design dual – la exterior, șifon de poveste, dedesubt, satin sexy. Tivul asimetric dispăruse, iar noul concept coloristic îți sărea în ochi.

— Asta e rochia-semnătură, am spus, aproape cu răsuflarea tăiată. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Ai putea s-o reproduci într-o mie de culori diferite și formula tot ar funcționa. Lui Isak o să-i placă la nebunie. Tuturor o să le placă.

— Da, mă rog, a zis Jess și s-a trântit pe pat.

Suna de parcă ar fi suferit prea tare ca să se mai gândească la asta.

Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am dezbrăcat până la desuuri. Trebuia să văd dacă rochia se simțea la fel cum o vedeai. Mi-am tras pe mine fusta strâmtă, de satin, de dedesubt. Mă simțeam sculptată, aproape la fel cum mă simțisem prima dată, în rochia lui Audrey, semnată de Givenchy. Am luat apoi fusta de deasupra și bluza și am simțit intimitatea iluziei – modelarea trupului pe dedesubt, dar combinată cu libertatea mișcărilor – o construcție absolut perfectă.

Rochia împletea două stări contradictorii – la exterior, era eterică și relaxată, iar dedesubt era strâmtă și se mula pe trup. Emana sexualitate și siguranță de sine, frumusețe și putere, simplitate adaptată țesăturii. N-am putut să nu mă întreb de ce

nimeni altcineva nu mai imaginase așa ceva. Era ușor de purtat, chiar și cu fusta strâmtă de satin, de dedesubt, iar asta îmi indica faptul că nu putea să fie creată decât de o femeie.

Pe chipul lui Jess a apărut un zâmbet mic când m-a văzut făcând piruete în fața oglinzii, dar mi-am dat seama că prietena mea se îndepărta de mine – trebuia să fac ceva imediat.

— OK, măsurători. Probe. Planuri. Rămân la tine în noaptea asta și probez totul. Ne apucăm de treabă chiar acum, am spus. Pentru marketing și de planificare o să lucrez în Hamptons, pe parcursul următoarelor câteva zile. Tu trebuie doar să dregi busuiocul cu Sarrah atât cât să faci rost de nouă sau zece manechine deosebite, de la școală.

— Ahh, ține-mă Doamne, a gemut Jess.

— Apoi o să mă întorc cu câteva zile înainte, punem totul la punct și ne asigurăm că followerii de pe blogul meu și Isak vor fi prezenți la show.

Jess mi-a aruncat o privire piezișă, încercând să-și dea seama dacă vorbeam serios.

— Haide, leneșo, să ne punem pe treabă, am îndemnat-o, îndreptându-mă spre pat și ridicând-o în picioare.

După care m-am îndreptat spre aragaz, să fac o cafea.

În noaptea aceea am probat toate piesele. Una după cealaltă, toate rochiile erau spectaculoase. Era ca și când aș fi trăit aieva un basm sau ca în copilărie, când mă jucam de-a prințesa. Totul era cool, feminin și uimitor.

Jess își nota toate ajustările.

Am gândit ordinea prezentării plasând rochia portocalie, de șifon, la final, iar eu mi-am limpezit niște prime idei în legătură cu lista de invitați.

O mare problemă, care trebuia rezolvată, era stabilirea locului unde se va desfășura prezentarea. Jess aștepta încă să primească un răspuns în privința auditoriumului de la FIT. Școala se afla în perioada mai ușoară a sesiunii de vară și prietena mea spera că unul dintre profesori avea s-o ajute să primească sala. Dar eu am insistat că show-ul trebuia să se țină undeva în afara școlii. Jess nu părea să înțeleagă de ce.

— Fiindcă Designerul X nu merge la școală, i-am explicat. Designerul X trebuie să pară complet format, apărut de nicăieri și

să fie neînchipuit de fantastic.

— Atât doar că Designerul X nu există nicăieri decât pe blogul tău, m-a contrazis Jess obosită. Sunt doar o studentă la Fashion, în anul I, din New Jersey, care are prima ei prezentare de modă independentă. Nu sunt „complet formată“ și n-am nici relații extraordinare.

— Jess, tu ești mai mult decât atât. Nu e suficient să crezi o colecție grozavă – trebuie să faci vâlvă ca să captezi atenția cui trebuie.

Pe moment, am încercat să găesc alternative.

— Sarrah nu lucrează pe undeva, într-o galerie de artă? am întrebat-o.

— Te rog, mai lasă-mă cu Sarrah, mi-a zis Jess, clătinând din cap.

Nu-mi plăcea deloc că o tot aduceam în discuție pe Sarrah, dar eram hotărâtă să fac în așa fel încât debutul lui Jess să fie incredibil și știam că Sarrah, fiind atât de îndrăgostită de ea, avea s-o ajute.

— Da, lucrează la Below the Line. E un spațiu din ăla de artă, cu vitrină la stradă, de sub High Line. Dar nu putem să ne facem griji pe tema asta mai târziu?

Vedeam că lui Jess începeau să i se închidă ochii. Părea copleșită de tot.

— Sarrah trebuie să obțină acordul pentru ca prezentarea să aibă loc acolo, am spus. Și trebuie să fie în afara calendarului oficial. Poate la Fashion's Night Out – adică peste cinci zile – când toată lumea e în oraș și presa încearcă să găsească un subiect bun. Ceva nou. Poți să fii gata până atunci?

Cam în perioada primului nostru an la Liceul Montclair, Anna Wintour, de la *Vogue*, a demarat Fashion's Night Out, în New York City. Fiind perioadă de recesiune, Anna Wintour spera să-și salveze industria și să ajute la creșterea vânzărilor în magazinele de retail din Manhattan.

De îndată, acest eveniment a căpătat o amploare internațională și a devenit un preludiv la Fashion Week. Toate magazinele de îmbrăcăminte din oraș rămâneau deschise până la miezul nopții și ofereau gratis șampanie. Era o noapte excelentă pentru happening-uri și alte evenimente neconvenționale, demne

de a deveni știri de presă.

— Nu știi, mi-a răspuns Jess epuizată.

— Show-ul propriu-zis o să dureze o jumătate de oră. Promite-mi c-o s-o rogi pe Sarrah!

— E prea mult. Nu pot să-ți promit nimic în secunda asta. Sunt prea obosită, mi-a zis ea, prăbușindu-se pe pat.

M-am aruncat și eu alături de ea. Amândouă eram pe punctul de a adormi.

Jess s-a întors să se uite la mine. Ne-am privit în ochi, în vreme ce ea își admira opera din părul meu.

— Ești cea mai bună prietenă... din lume, mi-a spus.

— Nu, am început eu, niciodată n-o să pot să mă compar cu tine.

Dar prietena mea nu m-a mai auzit.

Jess adormise.

Jess a mea. Apoi am adormit și eu.

A doua zi dimineată, m-am trezit devreme. Am lăsat-o pe Jess să doarmă în continuare. M-am dus în vârful picioarelor la dulap, am îndesat câteva din rochiile modificate ale lui Buni într-o husă de haine și-apoi am umplut una dintre gențile uriașe ale lui Jess cu pantofi și poșete. Dacă eu și Tabitha aveam să petrecem în fiecare seară, vreme de cinci zile la rând, eram pregătită.

Eram gata să plec, când am realizat că Jess mă urmărise în tot timpul ăla.

— Culcă-te la loc – ai nevoie de odihnă, i-am spus.

Dar ea s-a dat jos din pat și s-a dus la șifonier. A ales una dintre rochiile ei cele noi. Era prima pe care o probasem, rochia-semnătură, aceea portocaliu-deschis, din șifon, cu fusta strâmtă, de mătase, într-o nuanță de roz.

— Ia-o, mi-a spus ea, desfăcând fermoarul husei și așezând rochia înăuntru.

După care s-a întins să se trezească.

— Cum s-o iau? am întrebat.

— E o rochie extraordinară. La o petrecere, o să fie fabuloasă. Să nu-mi spui că, atât timp cât o să fii acolo, n-o să te duci la nici o petrecere.

— Dar e un design original, poate cea mai importantă rochie din colecția ta, am spus. Trebuie să apară în prezentare.

— Exact pentru asta și vreau să o iei.

Jess și-a pus cafea și s-a așezat pe taburetul pe care stătusem eu în seara precedentă, când mă tunsese.

A luat o gură zdravănă de cafea și m-a privit peste buza ceștii.

— S-o aduci înapoi, da?

Era o dimineață de joi, senină și cu cer albastru, iar eu mă simțeam de parcă aveam să călătoresc către o altă lume. M-am urcat în The Hamptons Jitney pe Fortieth Street, împreună cu hoardele estivale – surferi urbani, juniori bogați îmbrăcați în roz și verde, adolescenți veseli și dichisiți, cu genți de voiaj Vera Bradley și un fan al muzicii anilor optzeci, care asculta la căști „Small Town Girl“ atât de tare, încât auzeam fiecare cuvânt al melodiei.

Însă nimic nu putea să tulbure liniștea și emoția momentului: faptul că fugeam din oraș ca să vizitez Edenul neexplorat din The Hamptons. Mă rog, neexplorat de mine.

The Jitney era doar un autobuz, dar, sinceră să fiu, părea un mijloc de transport pentru clasele privilegiate: existau însoțitori care se ocupau de toate problemele tale și-ți ofereau cele mai bune briose și batoane cu cereale, pe lângă suc de portocale, apă și Wi-Fi, esența vieții pentru orice blogger.

Când am ajuns la banda de ieșire 70, peisajul și aerul s-au schimbat. Am trecut prin orașele Southampton, Water Mill, Bridgehampton, Sagaponack, Wainscott și East Hampton. Așa cum priveam pe fereastra autobuzului, mi se părea că fiecare oraș era și mai aproape de ideea de vacanță decât precedentul. Peste tot creșteau hortensii. Florile albastre, mari, mă duceau cu gândul la doamne bătrâne și biserici.

„În drum spre Hamptons. Dragul meu, o să fii și tu acolo weekendul ăsta? ☺“, i-am scris lui Isak. Nu-l mai văzusem de ceva vreme și trebuia să mă asigur c-avea să vină la prezentarea lui Jess. Am așteptat un răspuns de la el.

„Bună! Nici că-mi pasă ☺ Am plecat în Italia și mă întorc în NY pentru Fashion Week“, mi-a scris Isak. Se întorcea abia pentru Fashion Week? Asta era neplăcut. Dar, pentru că oricum nu știam

încă exact când avea să fie prezentarea lui Jess, nu mai puteam să fac nimic altceva.

„Sper să te întorci la timp pentru Designer X;)“, i-am scris înapoi, ca să-i suscit interesul.

„Când?! Când?! ☺“

„Aflăm în ultima secundă;) Te anunț.“

Autobuzul a oprit în Amagansett. Am coborât, iar diferența dintre aerul parfumat artificial din autobuz și aerul de lângă țărm era atât de revitalizantă, încât practic m-a amețit.

Când taxiul a oprit în fața palatului imens de lângă dunele de nisip, atmosfera plăcută a oceanului m-a învăluit: aerul era curat, sărat, cu iz de liliac și mălin negru. Norii de pe cerul de un albastru limpede erau deși, dar nu amenințători.

O femeie zdravănă, într-o uniformă clasică de servitoare, în alb și negru, mi-a deschis ușa ținând în brațe un Pomeranian care lătra și se foia de zor – Galileo.

— Ne bucurăm foarte tare să vedem la dumneavoastră, mi-a spus ea tare, cu un accent rusesc pronunțat, peste lătrăturile lui Galileo. Domnișoara Eden a așteptat la dumneavoastră cu nerăbdare. Numele meu e Zoya. Binevenită să fiți.

Femeia părea încântată, dar, când a lăsat ochii în jos și mi-a văzut unicul troler și husa de haine, s-a oprit alarmată.

— Au pierdut bagajele la dumneavoastră? Vreți sunat eu la ei? m-a întrebat.

Părea neliniștită că aveam atât de puține lucruri.

— Nu, nu, e în regulă, am asigurat-o zâmbind. Țasta e bagajul meu.

— Așa? Dar cu ce o să îmbrăcați la dumneavoastră? m-a întrebat ea, când am intrat în casă.

Am izbucnit în râs.

— Ah, poate mergeți la multe cumpărături?

Când am intrat în reședința plină cu oameni vioi și gălăgioși, Galileo m-a mirosit și și-a adus aminte de mine. Deși Tabitha nu era acolo, avea deja o mulțime de invitați. Balty venise și el și trebuie să recunosc că mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, cu toate că încă îmi mai făcea ochi dulci. De data asta, cea care l-a readus cu picioarele pe pământ a fost sora lui, Flo.

— Tabitha mi-a spus c-o să fii aici weekendul ăsta, mi-a spus

încântată.

Era îmbrăcată într-un superb costum de baie întreg, negru, iar pe cap avea o pălărie de paie roșie, uriașă, cu boruri moi, care îi învăluia aproape tot corpul în umbră. Am observat că avea o piele sensibilă.

— Cred că o să fii foarte mulțumită de ceea ce am pregătit pentru tine, mi-a spus ea. Dacă ai un minut, putem să discutăm chiar acum.

În ochi îi apăruse o sclipire misterioasă. Abia așteptam să aud ce avea să-mi spună. Până în clipa aceea nu realizasem cât de mult mă bazam pe ea.

Complet plictisit, Balty s-a îndepărtat de noi rapid. Eu și sora lui ne-am așezat lângă piscină și-am început să tocăm despre click-through-uri, link-uri de e-book-uri, agregatoare RSS, AdSense, AdWords și așa mai departe. Concluzia: acțiunea avea să dureze, dar, dacă lucrăm împreună pas cu pas, postare după postare, puteam să dezvoltăm un flux de vizitare și, probabil, un „brand“ profitabil, care să merite, pentru micul meu blog. Entuziasmul lui Flo Birkenhead era absolut contagios.

— Asta e ceea ce-mi place să fac! a exclamat ea.

Ochii îi străluceau sub pălăria voluminoasă, care se lățise deasupra ei precum o ciupercă în flăcări. Îmi dădeam seama că era sinceră. Ideea că, inițial, puteam să câștig trei sau patru mii de dolari pe lună – sumă pe care Flo o considera neglijabilă – era ceva extraordinar pentru mine. Asta era cel puțin dublu față de cât aş fi câștigat muncind la The Hole, cu un program de patruzeci de ore pe săptămână.

Eu și Flo am stat de vorbă ore bune, timp în care prin casă s-au preumbluat zeci de invitați. Oamenii înotau în piscină, dormeau, arși de soare, pe colțarul din sufragerie, urmăreau US Open-ul pe televizorul cu ecran plat și se dădeau cu Quad-urile pe peluză, distrugând iarba frumos tunsă, ca să aibă ce repara grădinarii. Tabitha avea toate jucăriile din lume – un cinematograf cu zece locuri, rampă de skateboard, teren de tenis și un spa complet echipat. Auzisem că, pe undeva, exista chiar și o pistă dublă de bowling.

Curând, am început să amețesc. Trebuia să mă odihnesc. Zoya m-a condus la căsuța de oaspeți, care, pentru unii oameni, ar fi

reprezentat o casă în toată regula. După ce a insistat să-mi așeze hainele în dressingul uriaș, m-am trântit pe pat și am adormit.

*

— O să dormi toată noaptea? m-a întrebat Tabitha, zgâlțâindu-mă de braț, de parcă aș fi fost moartă.

— Noaptea? am spus zăpăcită, încercând să mă ridic în capul oaselor. Pe bune? Am crezut că e după-amiază.

— A fost, acum vreo patru ore, mi-a răspuns ea și a luat o gură dintr-un amestec de alcool rece, pe care-l ținea în mână. Acum e noapte. Așa se întâmplă întotdeauna. Mai întâi e după-amiază și apoi e noapte. Iar acum e vremea să ne jucăm.

Și mi-a dat un pahar cu o băutură, ceva cu tequila.

Sunt convinsă că există o diferență între „un eveniment“, „o acțiune caritabilă“ și o petrecere, dar eu n-aș putea să vă spun care e aceea. Am mers cu mașina în Bridgehampton, la o casă uriașă, de pe malul apei, care era făcută din lemn și sticlă. Am lăsat mașina Tabitheii la un valet și ne-am revărsat înăuntru împreună cu suita. Toți cei din grupul nostru erau deja beți.

Întreg lateralul casei, care dădea către ocean, era realizat din pereți culisanți de sticlă, în rame de mahon – toate secțiunile erau complet deschise. Am privit ultimele raze portocalii și purpurii ale soarelui care apunea deasupra golfului din apropiere. Un pod de sticlă traversa piscina în care se reflecta soarele. Tabitha părea să cunoască pe toată lumea și nu i-a luat mult până să se îmbete cui. Oriunde te-ai fi întors, găseai sushi, un grătar, un bar și, mereu, o mulțime de lume.

Ciudat era că nu reușeam să-mi dau seama cine dăduse petrecerea și dacă oricine putea să participe. Nu exista vreo gazdă și nici vreo activitate care să focalizeze atenția oaspeților și bănuiam că Tabitha nu-i cunoștea, de fapt, pe toți acei oameni la fel de bine pe cât o cunoșteau ei, din perspectiva celebrității sale.

M-am trezit făcând cu mâna, sărutând în aer și făcând conversații ieftine cu un șir lung de persoane pe care nu le cunoșteam și care nu aveau habar cine eram sau cine nu eram, ceea ce nu părea să deranjeze pe nimeni, în schimb era foarte obositor. M-am întrebat dacă așa petrecea cealaltă jumătate. Cu mâncăruri fabuloase, în conace enorme, cu oameni pe care nu-i cunoșteau?

Tabitha nu putea să-mi spună nici măcar cine dăduse petrecerea. Am dezvoltat singură o teorie conform căreia proprietarul casei era chirurg estetician – grupul acesta de invitați părea să fie împânzit de femei care își reconturaseră

profund trupul prin metode chirurgicale. Până și cele tinere aveau corpuri imposibile, din punct de vedere anatomic. Nu pentru prima dată, mă simțeam complet plată, doar că acum senzația era extremă. Măcar nu trebuia să suport în corp, pentru tot restul vieții, diverse soluții injectabile.

Am comentat cu Tabitha trupurile acelea exagerate, iar ea a râs și a propus un joc cu băuturi: fiecare trebuia să dea peste cap un shot, când vedeam o femeie cu sânii măriți, și două shoturi pentru fundul ridicat în stil brazilian. Era însă o idee proastă fiindcă exemplele erau prea multe. Apoi Tabitha mi-a povestit despre pachetul-ofertă pe care îl inventase un chirurg plastician din oraș, un cunoscut de-al ei: acesta oferea un număr nelimitat de proceduri de chirurgie plastică („în limite rezonabile“, suna oferta), inclusiv închirierea unei locuințe de lux în Hamptons și o asistentă full-time pentru perioada de recuperare, cât și un șofer, invitații la petreceri cu VIP-uri și celebrități (alte petreceri, am presupus, alături de necunoscuți) și buget pentru o nouă garderobă (deoarece, mi-am închipuit, un corp nou avea nevoie de haine noi, cu măsuri mai mici). Speram doar că persoanele care aveau să cumpere pachetul respectiv nu-și făceau griji c-aveau s-arate umflate.

Am părăsit Bridgehampton-ul pentru o altă petrecere în Amagansett, nu departe de casa Tabitheii. Aceasta era o chefulală aniversară, dată în cinstea unei fete de șaisprezece ani, fiica unor prieteni de-ai ei. Dar nu ți-ai fi dat seama că era o petrecere pentru copii.

Adulții erau prezenți în număr mult mai mare decât copiii, iar adolescenții erau doar câțiva. Cu toții se învârtteau cu o îngâmfare și o siguranță de sine pe care am presupus că numai banii din fondul instituit de Tati puteau să le genereze. Privindu-i, mă simțeam intimidată. Fetele, multe dintre ele de numai treisprezece sau paisprezece ani, aveau pe ele tone de machiaj, cele mai strâmte rochii de lycra pe care le văzusem vreodată și tocuri înalte. Doar ca să pară mai mature.

Tabitheii nu i-a luat mult să-și găsească un adolescent, pe Maxwell, și cu asta a început șirul de probleme.

Pentru că se apropia noaptea, Tabitha s-a decis să-l ia cu noi. Eu m-am întrebat dacă mama lui n-avea să se panicheze și să-l

caute. Străbătând parcare, treceam printr-un film porno cu mașini: Lamborghini-uri, Ferrari-uri, Bentley-uri și Aston Martin. Apoi am ajuns la limuzina Prințesei.

— Unde mergem acum? a întrebat Maxwell, aproape amețit, la braț cu Tabitha.

Cu siguranță realizase că dăduse norocul peste el. Vedetă pop beată, limuzină și niște adulți cărora nu le păsa de limita de vârstă în privința alcoolului sau de coruperea unui minor. Oare câți ani avea băiatul ăsta? Cam cincisprezece?

— Hai să trecem pe la Talkhouse, a bolborosit Tabitha. Pe la ora asta ar trebui să se încingă atmosfera.

Mocha a tras în fața barului cu muzică live din Amagansett, Stephen Talkhouse, care aducea cu căsuța de vară dărăpănată a cuiva. Deși era aproape două dimineața, mase de oameni se revărsau din și în club și se părea că o nouă trupă în vogă era pe cale să înceapă să cânte.

Tabitha a intrat pe ușa de la Talkhouse ca o furtună – bodyguardul masiv, de origine asiatică, de la ușa părea s-o cunoască și ne-a făcut semn să trecem. Eram prea mulți, așa că ne-a ștampilat mâinile fără ca măcar să ne mai numere, doar ca să scape de noi. Barmanul o știa pe Tabitha, dar și pasiunea ei pentru tequila, așadar, imediat, ei i-a pregătit o margarita, iar nouă ne-a înșirat alte băuturi.

O mare varietate de oameni se revărsa în club pentru următoarea cântare – unii soseau în limuzine, alții pe jos. Un cuplu, care arăta de parcă tocmai ar fi sosit de la o nuntă, toasta cu alți invitați, inclusiv cu cavalerul de onoare și trei domnișoare de onoare îmbrăcate în niște rochii purpurii hidoase și identice. Alții erau în sandale și jeanși rupți. Era o amestecătură absolut eclectică.

Am fost surprinsă să-l găsesc pe Chase bând la barul din celălalt capăt al încăperii. Nu-l mai văzusem de la dezastrul cu paparazzi de la D&G și operațiunea lui de salvare de pe ultima sută de metri. Cameramanul mi-a făcut cu mâna, eu i-am zâmbit și atunci a pornit relaxat spre mine.

Dar, înainte să ajungă, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Tabitha ajunsese deja la a doua margarita când asiaticul masiv, de la ușa, s-a îndreptat spre ea. Probabil că-l avertizase cineva de la bar, căci s-a dus direct la Maxwell, pasagerul nostru clandestin de vârstă evident minoră. Băiatul sorbea din băutură când bodyguardul l-a prins de mână ca să-l oprească. Pe chipul lui Maxwell a apărut expresia vinovată a omului care se așteaptă să fie prins. La cincisprezece ani, n-a avut nimic împotriva să plece. Însă Tabitha n-a fost de acord.

Când bodyguardul i-a cerut lui Maxwell cartea de identitate, Prințesa și-a ieșit din minți. Poate uitase că puștiul n-avea decât

cincisprezece ani, poate era prea beată de la parada de băuturi care alcătuia un şir umed şi ameţitor întins pe la toate petrecerile pe unde fuseserăm şi acum nu mai ştia unde se afla sau poate că era atât de nesigură încât simţea nevoia să-l impresioneze pe puiul de bogătaş îngâmfat. Oricare ar fi fost motivul, Tabitha era foarte indignată.

Asiaticul părea perfect capabil să se descurce cu Tabitha şi totul s-ar fi redus la o ceartă generată de alcool, dacă o femeie de la bar, nu mai puţin beată decât Tabitha, nu s-ar fi băgat şi ea. Totul era prea sonor, prea aglomerat şi s-a întâmplat prea repede ca eu să mai apuc să încerc s-o calmez pe Tabitha.

— Nu-şi face decât datoria, a urlat femeia în timp ce asiaticul asculta, cu faţa împietrită, tirada Tabitheii.

— Taci din gură, curvă ce eşti! a contracarat Tabitha, când prietenii de-ai femeii de la bar au dat s-o ia de-acolo.

Femeia şi-a pierdut echilibrul şi, din greşală, s-a aplecat spre Tabitha, care şi-a ieşit din minţi. Să fim cinstiţi, în starea Tabitheii, până şi o muscă bâzâind prin preajmă ar fi făcut-o să se simtă ameninţată. Aşa că, în calitatea ei de Prinţesă Pop beată criţă, Tabitha s-a ridicat şi a pocnit-o pe femeie.

Aşa s-a declanşat haosul: Tabitha, Maxwell şi individa de la bar au fost scoşi afară. Mocha sărise deja din limuzină, deschisese portiera şi era gata să plece în grabă cu Prinţesa.

Chase s-a luat după mine, căci eu o urmasem pe Tabitha afară. Nu ştiam dacă Maxwell era deja în limuzină sau nu, dar, când m-am apropiat de maşină, pe partea dinspre stradă, Tabitha a coborât geamul.

— Haide, mi-a zis ea, hai să plecăm de-aici şi să mergem acasă la Robert. Acolo putem să facem ce vrem. ZK o să fie şi el acolo. Abia aşteaptă să te vadă.

Când am procesat informaţia, dându-mi seama că acasă la Robert însemna acasă la Robert Francis, am început să intru în panică. La ora 2 dimineaţa, ăla era ultimul loc unde aş fi vrut să merg.

— Eu cred c-o să rămân aici, cu Chase, i-am spus, cât de blând am putut.

— Cu cine?

Tabitha l-a studiat pe Chase prin aburii alcoolului.

— Tu ești cameramanul.

— Da, eu sunt, i-a confirmat Chase, fără emfază.

— Te cuplezi cu un cameraman în loc să-l iei pe ZK Northcott? a mormăit ea beată, încruntându-se la mine de parcă aş fi fost o infractoare.

Chase a făcut imediat un pas înapoi. Am simțit că era jenat și poate că avea o cu totul altă orientare.

— Tabitha, te rog, am spus, vrând să-i explic că eu și Chase eram doar prieteni.

În clipa aceea însă Mocha a bătut în geamul despărțitor, ca să-i atragă atenția. Se apropia o mașină de poliție.

— Faci cum vrei, mi-a spus ea, după care a ridicat geamul, iar Mocha a demarat.

— Unde-a ajuns lumea dacă o vedetă pop nu poate să mai obțină o băutură pentru un amorez minor? a spus Chase, în timp ce priveam limuzina care se pierdea în beznă.

Am bănuir că Tabitha considerase că era mai bine să le dea explicații polițiștilor când n-avea să mai fie așa de beată.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? m-a întrebat cameramanul. Știi, Talkhouse e un antidot destul de bun pentru limuzine și petreceri la vile, nu că eu aş merge vreodată la așa ceva. Dar, după cum arăți, ție ți-ar prinde bine o schimbare.

— Sigur. De ce nu? am spus, ridicând din umeri.

Și când te gândești că abia sosisem în ziua aia. Ah, era ora 2 dimineața. OK, cu o zi înainte.

Când Poliția din East Hampton a parcat mașina, noi ne-am strecurat din nou în club. Chase a luat două beri și a găsit un loc în colțul scenei, în partea stângă a încăperii, lângă placa de sunet. Lumina roșie, intermitentă, de la mașina poliției se reflecta în ferestrele clubului, dar toți cei din interior păreau să fi uitat incidentul. Polițiștii s-au mulțumit să-și limiteze investigația la persoanele din afara clădirii. M-am întrebat dacă aveau s-o mai caute pe Tabitha.

Tot clubul era atât de mic încât, dacă voiai, puteai pur și simplu să faci un pas și să urci pe scenă. Aceasta se afla la doar treizeci-șaizeci de centimetri mai sus de podea și avea cam șase metri în lățime și patru în adâncime. Tavanul era atât de jos, că puteai să-l atingi cu mâna dacă te ridikai pe vârfuri.

În partea din spate a scenei se găsea o imagine de fundal: fotografia veche, în tonuri sepie, a unui bărbat stoic, cu păr negru și lung, cu cămașa închisă până sus și o eșarfă înnodată în jurul gâtului și cu un baston, într-o mână, care ai fi zis că este o pușcă, dar nu era.

— Cine este? am întrebat.

— Stephen Talkhouse, mi-a răspuns Chase. A fost unul dintre ultimii șefi ai tribului de indieni Montaukett. Aici, unde ne aflăm noi, era pământul lor, înainte ca triburile Laurent și von Furstenberg să-l invadeze.

Am râs.

— Și pe tine ce te-aduce aici? m-am interesat.

— Am avut de filmat un eveniment caritabil și trebuia să prelungeam pe o săptămână. M-am gândit să mai stau nițel, să mă bronzesc puțin, poate chiar să mai prind vreo filmare înainte să mă întorc în oraș. Și tu cu ce treabă ai venit?

Un val de nesiguranță m-a cuprins și m-am întrebat dacă nu cumva lăsasem deja garda jos în fața lui Chase.

— Niște probleme de familie care trebuie rezolvate în East Hampton, am mințit, sperând să par superioară. Apoi mă întorc în oraș pentru Fashion Week.

Ochii căprui și iscoditori ai cameramanului s-au luminat. Apoi Chase și-a trecut mâinile prin părul roșcat, ciufulit.

— Pentru Designerul X? m-a întrebat el, cu un zâmbet de hipster atotștiutor, care mi-a reînnoit temerile că omul mă mirosise.

— Da, am răspuns, fără să mai adaug nimic.

Chase îmi urmărea blogul. Îmi făceam griji în privința motivului. Câteva clipe mai târziu, energia din interiorul încins al clubului a crescut, în mod inexplicabil, în intensitate, când oamenii au început să bată din palme la unison. Toți păreau să știe că trupa era pe cale să urce pe scenă.

A apărut mai întâi un toboșar sexy. Acesta a fost urmat de un basist înalt și lent, care mi-a amintit de Max, cel din trupa Tabitheii, apoi de un clăpar și de vocalist.

— La câți fani au, trebuie să fie o trupă locală, a comentat Chase.

Vocalistul și-a luat chitara în aclamații zgomotoase. Eu

aproape c-am scuipat berea din gură.

Vocalistul era Jake.

Era îmbrăcat cu același tricou Blue Note Records albastru, pe care îl purta la The Hole. Le-a făcut un semn din cap băieților și basistul și-a coborât degetul pe gățul chitarei, pe un intro melodic cu bași joși. Jake a conectat patru cabluri groase, după care a apăsat pedala de distort. Instantaneu, toată lumea s-a ridicat în picioare, dansând și cântând împreună cu el.

Piesa era una dintre acelea care se bazează pe o chitară clasică, genul de melodie pe care nu poți s-o mai uiți, un memento, precum deschiderea de la „Jessie’s Girl“ a lui Rick Springfield. Reacția imediată a publicului a cuprins întreg clubul. Puștii bogați și localnicii dansau împreună.

Iar eu eram absolut uluită.

Jake n-avea idee că stăteam la câțiva metri distanță și speram să nici nu mă vadă. La al doilea refren, rockerul a lăsat zgomotul trupei și al publicului să crească treptat. Privindu-l cum se mișca, cu atâta grație și forță, mi-am dat seama că nu mai puteam nici să înghit, nici să vorbesc, nici să respir. Nu mai puteam decât să-mi amintesc ce greșeli făcusem, începând cu faptul că, pur și simplu, nu avusesem destulă siguranță de sine ca să cred că Jake Berns fusese realmente interesat de mine.

Totuși, într-o singură privință, avusesem dreptate. Auzindu-i vocea tânjitoare și caldă, am simțit că inima mi se frângea. Trupa i s-a alăturat cu armonii pe voci răgușite, în vreme ce mătasea distinctivă a chitarei lui Jake se detașa din linia melodică. De ce nu-i mărturisisem adevărul? De ce nu-i spuseseam ce se întâmpla?

Văzându-l cum se mișca pe scenă, ca peștele în apă, am fost nevoită să recunosc față de mine însămi că întotdeauna fusesem iremediabil atrasă de el și întotdeauna mă temusem de ceea ce putea să însemne asta. Probabil – mi-am închipuit – ca toate celelalte fete din club.

O gagică în cămașă scurtă, din primul rând, s-a urcat pe scenă, prin celălalt capăt, și a început să danseze, iar Jake a intrat în jocul ei frenetic. Mulțimea era în delir. La sfârșitul melodiei, Jake a coborât-o politicos de pe scenă și atunci a dat cu ochii de mine. Pentru o secundă, a părut șocat, dar și-a revenit imediat și s-a întors cu spatele.

Cred că nimeni altcineva n-a mai remarcat, cu excepția lui Chase.

— Îl cunoști? mi-a strigat el acoperind muzica.

Am ridicat din umeri afirmativ, sperând că nu arătam atât de devastată pe cât mă simțeam.

Întregul show era fantastic, cu piese emoționante și altele de rock pur. Stăteam atât de aproape, c-aș fi putut să-l ating pe Jake.

El însă a evitat să se mai uite în direcția mea aproape toată seara, deși, spre final, a schițat spre mine un zâmbet cald. *Destul ca să fie cumsecade*, m-am gândit. Jake țopăia pe scenă cu șarmul lui relaxat și cu aceeași teniși vechi, pe care îi purta și la The Hole.

The Rockets și-au încheiat show-ul cu o melodie veselă și dansantă, pe care toți cei din public păreau s-o știe pe de rost. În clipa în care s-a auzit ultimul acord de chitară, clubul era deja în picioare, cerând un bis. În scurt timp, trupa le-a dat ce-și doreau: încă două piese.

Dar oamenii tot mai voiau. Aceștia erau fanii lui Jake, escorta lui din toate păturile sociale și nu doar din rândurile localnicilor. Nu voiau să-l lase să plece.

Au început să urle că mai voiau un bis.

— O noapte! O noapte! strigau cu toții, în cor.

Nu știam ce însemna asta, dar chiar și atunci când luminile din club s-au aprins, fanii tot nu s-au lăsat, nu s-au oprit. De obicei, când luminile se aprind, oamenii pleacă, dar acum nimeni nu s-a clintit din loc.

— O noapte! O noapte!

Părea să fie un cântec pe care îl așteptau.

Până la urmă, luminile s-au redus din nou, dar trupa nu a reapărut. Doar Jake. Publicul s-a liniștit în secunda în care l-a văzut.

Rockerul a conectat la amplificator cablul care pornea de la chitara lui Sunburst Electric și a apăsat comutatorul.

— OK, nu voiam să cânt melodia asta azi, dar se pare c-o s-o fac, a spus el cu o voce melodioasă și caldă.

Se uita în jos, la chitară, ajustându-i corzile.

— Cântecul ăsta e pentru o prietenă de-a mea.

Deși stăteam chiar lângă scenă, nu am perceput cuvintele lui Jake până când el nu s-a uitat la mine.

— Știi când o ființă e fantastică și tu o iubești din toată inima, dar lucrurile nu merg?

Publicul a suspinat, dar eu aproape că nu i-am auzit. Clubul mi se părea foarte departe, ca și când aș fi fost singură într-un tunel, cu Jake Berns în celălalt capăt al lui.

— Ia-mă, Jake Berns, sunt a ta! a strigat cineva din spate și toată lumea a râs, dar apoi în încăpere s-a făcut din nou liniște.

— Melodia asta este pentru fata asta, a spus rockerul, iar eu a trebuit să-mi întorc privirea.

Nu voiam să-l văd uitându-se la mine.

— E despre ceea ce *nu* s-a întâmplat în acea... noapte.

Oprind scurt vibrația corzilor cu palma, Jake a început un solo de note rock pe chitară și să cânte.

*Într-o noapte privirea din ochii tăi a fost ca o lumină,
Strălucea atât de tare, că n-am putut să văd,
În acea... o... noapte,*

Toată lumea a început să cânte refrenul, care se repeta.

În acea... o... noapte.

Jake s-a lăsat însuflețit de piesă, cântându-mi de parcă nimeni altcineva n-ar mai fi fost acolo. Chase înțelesese – mi-am dat seama după felul în care se uita la mine. Mulțimea nu pricepea de ce Jake se uita dincolo de scenă și se chinuia să vadă pe cine privea. Aș fi vrut să fug afară, să fug departe, dar nu puteam să fac nimic.

*Știi hainele pe care le purtai?
Culoarea din părul tău?
Erai așa al naibii de elegantă,
În acea... o... noapte.*

Deși în surdină, Jake a cântat plin de pasiune notele triste ale pasajului de legătură. Toată lumea din club era complet vrăjită.

Hei eu am fost cel,

Cel care-a avut pasărea în mână și a lăsat-o să-i scape.

Apoi vocea i-a coborât într-o zonă întunecoasă și bântuită, pentru ca după aceea să se ridice din nou, doar ca să coboare la loc. Și mulțimea cântă împreună cu el...

În acea... o... noapte.

A ajuns din nou la pasajul de legătură și publicul știa fiecare cuvânt.

Timpul vindecă totul; cu-adevărat vindecă.

Timpul vindecă totul, numai dragostea nu.

A urmat o modificare profundă de cheie și Jake s-a lansat într-un riff melodios pe chitară, răsucindu-se pe scenă până când a sărit și a aterizat chiar în fața mea și, nu știu cum, dar reflectorul a fost proiectat direct pe noi.

Amândoi știam că-mi cânta mie și numai mie, atenuând sunetul chitarei până se auzea aproape în surdină. Eram îngrozitor de jenată și încercam totuși să-mi păstrez calmul, căci nu puteam să fug.

Hei eu sunt cel,

Cel care-a avut pasărea în mână și te-am lăsat să-mi scapi,

O noapte,

Doar o noapte,

În acea o noapte.

Toată lumea cunoștea fiecare cuvânt al cântecului, cu excepția mea.

Toți cântau împreună cu Jake o melodie despre acea noapte când, în parcare din spatele cârciumii, eu fugisem. Și, în timp ce Jake cânta, mi-am dat seama care era adevăratul motiv pentru care fugisem. Crezusem că porneam într-o aventură spre The Big Apple. Crezusem că eram Audrey – și fusesem –, dar, mai mult decât atât, mă temusem de Jake Berns, de ceea ce mă făcuse să simt și de ceea ce simțea el pentru mine.

Jake a mai repetat o dată refrenul.

O noapte,

Doar o noapte,

În acea o noapte.

A lăsat ultimul acord al chitarei să se stingă și cu asta melodia s-a terminat. Jake a ieșit de pe scenă, fără să mai privească înapoi.

Imediat ce mulțimea a început să plece, am încercat să fug. Voiam să ies de-acolo cât mai repede cu putință, dar Chase m-a oprit.

— Trebuie să stai, mi-a spus el și mi-a întins o batistă.

Nici nu-mi dădusem seama că plângeam.

— De ce? am zis. Nu pot.

— Trebuie să-l saluți pe om, mi-a explicat el. Indiferent ce-a fost între voi, băiatul ăsta și-a pus inima pe tavă.

Printre lacrimi, am dat din cap că nu pot. Mă uitam la Chase de parc-ar fi fost nebun. Ceea ce-mi cerea era prea mult.

Nu puteam să fac față și totuși am rămas amândoi pe loc, în vreme ce clienții ieșeau în stradă. Am încercat, cât am putut, să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Uite-l că vine, m-a avertizat Chase.

L-am văzut pe Jake, îmbrăcat cu una dintre cămășile lui vintage, de flanel, intrând în sală, prin capătul opus al scenei. Era pe cale să se îndrepte spre noi, când cineva l-a strigat din spate și s-a întors.

După cum mă temusem, femeia de la Reilly's, cea cu echipamentul de cowgirl șic, și-a făcut apariția. A venit în goană și l-a sărutat.

Era mai mult decât puteam să suport.

Până și Chase se holba amuțit.

Am luat-o la fugă cât de repede am putut și nici că m-am mai oprit.

A doua zi dimineață, m-am strecurat afară, din casa Tabitheii, înainte să fiu văzută de cineva. Zoya se trezise, dar toți ceilalți sforăiau. Din motive evidente, eu nu putusem să dorm deloc.

Chase fusese foarte în regulă în privința episodului de la The Talkhouse, cu atât mai mult cu cât, ulterior, mă apucaseră tot soiul de regrete și de frici paranoice. Mă temeam că Chase avea să fie pus în fața faptului că nu eram decât o impotoare din New Jersey. Nu știu dacă înțelesese deja asta sau dacă îl interesa adevărul.

Mă dusesse acasă cu camioneta plină cu echipament și, ca să schimbe subiectul, îmi prezentase un concept video pentru blogul meu, dacă voiam să încerc și varianta asta.

— Ai fi excepțională în fața camerei, o adevărată forță, mi-a spus el. Ar fi o chestie grozavă pentru blogul tău și nici mie nu mi-ar face rău.

Eram mult prea tulburată ca să discut pe tema asta, dar am promis să mă gândesc la ideea lui. Chase avea să se întoarcă în oraș curând. Sperase să găsească mai multe evenimente de filmat în Hamptons, dar îi era dificil să pătrundă la majoritatea dintre ele. A promis să mă contacteze înainte de plecare și mi-a dat numărul lui de telefon, pentru orice eventualitate.

Mergând pe jos, către centru, am sunat-o pe Courtney. Nu credeam c-avea să răspundă așa de dimineață, dar aveam nevoie să aud o voce familiară, chiar dacă era o simplă înregistrare pentru căsuța vocală. Nu voiam să-i telefonez lui Jess. Erau prea multe lucruri pe care nu le făcusem pentru show-ul ei și mă simțeam vinovată pentru că încă mai întârziem în Hamptons. Am fost surprinsă când sora mea a răspuns. La telefon, vocea îi suna complet diferit, mult mai energică.

— Cum se înțelege mama și Buni? am întrebat-o.

— Au fost câteva certuri mari, mi-a răspuns ea.

— Cine câștigă?

— Încă nu e limpede. Dar Ryan a terminat școala de vară. Numai asta și era ceva remarcabil.

— Buni te salută. Ar trebui s-o suni, a adăugat Courtney.

— O s-o sun, am spus, simțindu-mă vinovată.

În centru, am găsit o cafenea, într-unul din magazinele din Amagansett Square, și-am încercat să mă limpezesc. În nebunia din noaptea precedentă, nu observasem un SMS primit de la Jess.

„AVEM GALERIA!! ☺ “

I-am scris înapoi: „Pentru Fashion’s Night Out?! ☺ ☺“

Am primit răspuns după câteva minute. „La asta lucrez acum...”

Din fericire, aveam ceva la care să mă gândesc în afară de Jake. Plănuisem să urc câteva postări pe blog și să pregătesc un anunț pentru prezentarea pop-up marca Designer X. Mergând pe ideea de flash-mob, speram să-mi intrig followerii, astfel încât aceștia să apară la fața locului în mod spontan, iar evenimentul să devină ceva la realizarea căruia să contribuie cu toții.

Dacă galeria ne dădea spațiul la Fashion’s Night Out, trebuia să mă întorc în oraș cel mai târziu peste trei zile. Am postat primul teaser.

Designerul X Demascat! Show Pop-Up Exclusiv lângă High Line. Vi se solicită prezența. Urmează detalii!

Apoi un nou SMS de la Jess mi s-a ivit pe telefon.

„Ești OK?“ Această simplă întrebare m-a făcut să mă opresc. Să nu mă întrebați de ce, dar, în clipa aceea, tot entuziasmul m-a părăsit și sentimentele din noaptea precedentă s-au deschis ca un chepeng aflat sub mine. Ce puteam să spun?

În mod jalnic, m-am trezit căutându-l pe Google pe Jake și trupa lui. Imediat mi-a apărut site-ul lor. Extrasele din presă mi-au arătat cât de departe ajunseseră The Rockets peste vară. Fuseseră selectați de utilizatorii web ai WFUV¹ ca o trupă ce merita să fie urmărită și erau pomeniți ca trupa aleasă să cânte în deschiderea concertelor unor trupe mari. Probabil concertele astea nu le aduceau încă prea mulți bani. M-am întrebat dacă

Jake mai lucra la The Hole. Fusesse dureros să-l văd, pentru prima dată, cântânt tocmai în Hamptons.

Pe site erau vreo șase fotografii cu trupa. Le-am studiat ca să văd dacă Monica era și ea pe undeva, pe fundal sau prin apropiere. Apărea în două dintre poze. Întotdeauna îmbrăcată ca o cowgirl șic. Cu siguranță avea bani mulți.

Era greu de crezut că sosisem în Hamptons cu doar câteva zile înainte. Fusesse atât de fabulos, iar eu avusesem atâtea speranțe când stătusem de vorbă cu Flo, discutând despre click-through-uri. În dimineața precendă aș fi putut să fac orice, iar acum mă simțeam complet lipsită de valoare. Când închideam ochii, îl vedeam pe Jake cântându-mi pentru ca apoi, o secundă mai târziu, să-l văd sărutând-o pe Monica.

Era o formă de autotortură, dar am descărcat „That One Night” de pe iTunes Store, din secțiunea Indie Up and Coming, și am ascultat-o în buclă până mi s-a făcut rău.

Întorcându-mă spre casa Tabitheii, am văzut plecând o mașină a poliției din East Hampton Town. Am presupus deci că polițiștii continuaseră cercetările în privința disputei de la The Talkhouse. M-am întrebat dacă știrea ajunsese deja în ziarele locale și pe blogurile mondene din New York. Mocha, care stătea de pază, m-a salutat din cap când am intrat în casă și m-am îndreptat spre dormitorul Tabitheii.

— Nu vrei să intri acolo, am auzit pe cineva spunându-mi.

Când m-am întors, am dat cu ochii de ZK.

Eram așa de fericită să-l văd, că m-am aruncat la pieptul lui și l-am strâns în brațe cu atâta putere că aproape l-am dărâmat. Mi-am dat seama că nu prea știa ce să facă – bărbatul care întotdeauna știa cum să rezolve orice problemă.

— Ah, ce dor mi-a fost de tine! i-am zis.

— A trecut așa de mult timp? mi-a spus el zâmbind.

— Nu știu. Mi se pare c-a trecut o veșnicie.

— Ei, am venit să te fur.

— Mi-ar plăcea, i-am răspuns. Unde-i Tabitha? Trebuie să vorbesc mai întâi cu ea.

— Eu n-aș face asta.

— De ce?

— Robert e la ea. L-a chemat.

— Ah!

— Să nu te simți prost. Nu poți să faci nimic. Tabitha a fost mereu așa. Robert a venit s-o ajute să se adune și s-o pună iar în mișcare.

— Ar fi trebuit s-o fi oprit cumva.

— Te-ar fi pocnit pe tine în loc. Vorbește cu ea mai târziu, după ce o să se odihnească. Între timp, eu sunt aici ca să te distrez.

— Chiar așa? Și la ce te-ai gândit?

— Să vedem! În primul rând, trebuie să-ți iau ceva alb.

1. WFUV este postul de radio al Fordham University din New York.

ZK a devenit antidotul la starea mea de derivă. Nu că el ar fi fost mult mai adunat decât mine, ci tocmai pentru că simțea la fel ca mine. După ce mi-am luat o fustă de tenis albă, niște șosete albe, o pereche de teniși albi și o bluză albă de la magazinul clubului de tenis Maidstone, ZK m-a condus la vestiar. Am reapărut îmbrăcată corespunzător, gata să joc tenis, deși habar nu aveam nici măcar cum să țin racheta în mână.

Nu există un nume pentru verdele profund și succulent al ierbii de pe terenurile de tenis în soarele galben al după-amiezii de la Clubul Maidstone. Printre copaci pătrundea o briză răcoritoare în vreme ce ZK se străduia, plin de sânguință, să mă învețe cum să execut lovitura de bază. În ochii mei, clubul ultraexclusivist de golf și tenis părea decorul ideal pentru un pahar cu vin, nu atât pentru tenis.

Pe terenul cel mai îndepărtat de clădirea clubului, la buza dealului de deasupra lacului, ZK îmi servea minge după minge. Eu însă trimiteam obiectul acela galben și blănos oriunde altundeva numai în teren nu. De câteva ori, a fost nevoie de scuze nenumărate prezentate nefericiților care încercau să joace la dublu în apropiere.

A fost mult mai distractiv când am rămas numai noi, iar soarele începuse să apună. Până la urmă, ZK a încetat să mai pretindă că mă învăța realmente să joc tenis, iar eu am pornit să mă prostesc, lovind mingea cum îmi venea. Pe câteva le-am trimis chiar și în teren. Am inventat o poveste despre cum nu învățasem niciodată să joc tenis din pricina unei boli din copilărie. Istorioara era atât de elaborată, că nici nu-și avea sensul.

Până la urmă am ajuns în mașina lui, unde ne-am sărutat din nou. Era atât de plăcut să fiu ținută în brațe de cineva care voia să mă țină în brațe. Sincer, mi se părea incredibil că persoana în

cauză era nimeni altul decât ZK Northcott, practic cel mai râvnit burlac din America. Oare eu eram singura care-l cunoștea pe băiatul năbădăios pe care ZK îl ascundea în interiorul lui? Ei, băiatul acela se pricepea de minune să sărute. Mă simțeam prost că îl tratam cu atâta lipsă de recunoștință.

Întoarsă acasă, Tabitha continua să doarmă, așa că nu am deranjat-o. Am decis să-mi mai prelungesc șederea pentru o zi sau două, alături de ZK. Aveam totuși timp să ajung în oraș, pentru prezentarea lui Jess. Speram să izbutesc să dau de Isak, să-i captez pe followerii de pe Tumblr și de pe blog și împreună să realizăm un show pop-up care să facă valuri. Aș fi invitat-o și pe Tabitha, dar părea că fusese instituit un acord tacit, conform căruia nimeni nu trebuia s-o inoportuneze. M-am gândit să-i păstrez invitația până în ultima secundă, chiar înainte de plecarea mea.

Flo m-a găsit chiar când mă îndreptam spre camera mea.

— Lisbeth, am ceva pentru tine, mi-a spus ea, vârând mâna într-o geantă de paie roz, uriașă. De fapt, e mai mult simbolic.

Flo a scos la iveală un cec lung, albastru.

— Probabil c-o să vrei doar să-l înrămezi.

Cred c-am rămas cu gura deschisă când mi-am citit numele pe rândul de sus al cecului și suma din căsuța laterală: 2.987 de dolari.

— Totul se mișcă mult mai repede decât m-am așteptat.

Flo avea un zâmbet viclean, care trăda mulțumirea de sine.

— Avansul ăsta e un cec al companiei noastre și se bazează doar pe datele de monitorizare. Mai târziu vor sosi și alte cecuri. Dar am vrut să-ți faci o idee cu privire la ceea ce ne putem aștepta în fază inițială. Niște bănuți de buzunar nu pot să strice, nu?

Fericită, Flo mi-a refuzat nenumăratele mulțumiri, după care am bârfit nițel despre Tabitha. Pe un ton conspirativ, Flo mi-a comunicat că Prințesei i se dăduse ceva ca s-o calmeze, iar rezultatul era că nu mai ieșise din camera ei de ceva timp. Eu i-am spus că aveam să ies, să-mi petrec seara cu ZK. Când i-a auzit pomenit numele, pe buzele lui Flo a apărut un zâmbet amuzat.

— El e un băiat foarte cumsecade, a spus ea, plină de tact. În schimb, i-aș privi cu prudență familia. Din ce-am auzit, întregul clan Northcott se dezintegrează și asta poate să determine omul

să facă lucruri pe care nu le-ar face în mod obișnuit. Dar sunt convinsă că tu ești capabilă să te descurci.

Cuvintele ei continuau să-mi răsunе în urechi mai târziu, în decursul serii, când, împreună cu ZK, am intrat la „Nick and Toni’s“, pentru cină. După primul pahar cu vin, am remarcat că oamenii se uitau țintă la noi.

— Mi se pare mie sau suntem observați cu atenție? am întrebat.

ZK nu și-a ridicat privirea din farfurie, continuând să-și taie friptura. Probabil că sesizase și el.

— Ți-am spus, faptul de a fi un Northcott vine cu o doză mare de atenție nedorită, mi-a răspuns el.

Deși situația a persistat pe tot parcursul serii, n-am mai spus nimic în acest sens. ZK se gândea la ceva sau, cel puțin, așa mi se părea. Nu era la fel de senin pe cât fusese mai devreme.

Masa de lângă noi era ocupată de două cupluri de vârstă mijlocie, oameni foarte bine îmbrăcați, puțin cam formali și, evident, înstăriți. N-am putut să nu observ felul în care soțiile râneau și șușoteau. Pe măsură ce timpul trecea, ZK devenea din ce în ce mai tensionat, indiferent despre ce trăncăneau eu. În sfârșit, a cerut nota și, cu asta, am crezut că seara se încheiase.

Când ne pregăteam să plecăm, unul dintre bărbații de la masa alăturată a început să vorbească suficient de tare, astfel încât să fie auzit de toată lumea.

— Taică-su ar trebui să plătească pentru tot restul vieții – e abject, a spus bărbatul, neputând fi contrazis.

ZK s-a răsucit pe călcâie, a împins scaunele din calea lui, a întins brațul peste masă și l-a prins pe bărbat de guler, aruncându-l de perete. Tacâmurile și farfuriile au căzut pe podea.

— Să nu mai spui nici un cuvânt vreodată de tata, i-a șuierat ZK printre dinți.

Fața panicată a omului începuse să se albăstrească. Am crezut că ZK avea să-l sugrume sau că individul avea să facă infarct. Maître d’hôtel și barmanul au intervenit, separându-i pe cei doi, iar eu l-am împins pe ZK afară. Abia când am ajuns afară și-am plecat cu mașina am îndrăznit să-l întreb ce se întâmplase.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu, mi-a răspuns el.

Nu eram prea sigură cum să-l întreb de familia lui, cât de

departe să merg și ce-ar fi trebuit să fi știut. Dar oricum ZK a vărsat totul.

— Tata e într-un bucluc mult mai mare decât ne-am imaginat, a început el, crispându-se vizibil, revenind la comportamentul controlat. Acum întreaga familie are probleme.

Mi-a zis apoi că ezită să intre în detalii, dar, până la urmă, mi le-a spus pe rând.

Cu mulți ani înainte, tatăl lui investise în schema lui Bernie Madoff și pierduse cea mai mare parte a averii familiei, ceea ce era deja rău. Dar, cu trecerea timpului și ca urmare a multelor investigații, care au durat ani de zile, s-a descoperit că Northcott Sr nu doar că investise în jocul Ponzi al escrocului, dar și reprezentase fondul financiar în fața multor familii din cercul lui social, în schimbul unor plăți preferențiale în ultimele zile ale înșelătoriei. Omul evitase încarcerarea la mustață: îi pârâse pe unii cunoscuți ai săi, despre care știa că făcuseră același lucru, ruinându-și astfel familiile. Dezvăluirile acestea ieșiseră la iveală după ani și ani de cercetări. Ca urmare, Northcott Sr, la șaizeci și opt de ani, ajunsese să fie dușmănit de cei mai vechi prieteni ai lui din New York's Social Register.

Mama lui ZK intentase acțiune de divorț, ca să se protejeze pe sine și pe restul copiilor de repercusiuni ulterioare, iar tatăl lui se retrăsese la vila de pe Gil Lane, una dintre ultimele clădiri originale din apropiere de Georgica Beach, nu departe de celebrele Grey Gardens.

Northcott Sr irosise restul fondurilor familiale ca să-și plătească taxele legale copioase și să evite închisoarea, nereușind astfel să mai achite ratele ipotecare. Acum Bank of America – banca la înființarea căreia familia Northcott pusese umărul – vânduse terenul și demarase procesul de licitare a casei de sub picioarele lui Northcott Sr, scândură cu scândură. Aceasta era casa în care ZK își petrecuse toate verile în copilărie.

Era extraordinar cât de plicticoasă devenise casa Tabithei de când aceasta se ferecase în camera ei. Oaspeții se răriseră. Plecaseră inclusiv Flo și Balty. Zoya era extrem de fericită că eu decisesem să mai rămân câteva zile. I-a comunicat asta Tabithei, în speranța că avea s-o motiveze să iasă din cameră. Dar n-a fost așa.

Din când în când, la poartă apăreau reporteri care încercau să intre pe proprietate, dar se părea că Robert Francis sau un PR sau altcineva izbutise să păstreze secretul asupra incidentului de la Talkhouse. Asta mă făcea să cred că pentru fiecare eveniment LiLo despre care aflu pe TMZ, mai existau cel puțin încă două sau trei.

Jess încă negocia cu galeria data și, cu toate că era încrezătoare în reușită, se temea totuși să mă lase să trimit eBlast-ul. Pentru mine, faptul de a ține socoteala zilelor care treceau se dovedea o provocare. Din cauza faptului că mă trezeam la prânz și mă culcam la patru dimineața, îmi era greu să realizez unde se termina o zi și unde începea o alta.

În seara următoare, i-am împărtășit lui ZK dorința mea fantezistă de a intra în contact cu Donna Karan. El a râs.

— Lisbeth Dulac are cel mai la modă blog de indie fashion și nu e sigură dacă este demnă s-o cunoască pe Donna Karan? mi-a zis el. Astea sunt lucrurile care mă fac să mă întreb dacă nu cumva ai aterizat aici din spațiu. Crezi că ți-ar fi de ajutor s-o cunoști pe Gabby, fiica Donnei?

Am încuviințat din cap plină de entuziasm.

— Atunci hai să mergem la Tutto, a zis ZK.

Tutto Il Giorno era un restaurant italianesc ultracool din Sag Harbour, care se afla în proprietatea lui Gabby, fiica Donnei Karan. Și într-adevăr, ZK era prieten de multă vreme cu soțul lui

Gabby, Gianpaolo, care împărtășea pasiunea companionului meu pentru cursele pe motociclete Ducati. Am decis să-mi iau primul cec, să sărbătoresc, dar, în același timp, să stabilesc și o potențială legătură pentru Designerul X.

ZK m-a luat de la Tabitha cu motocicleta, un Ducati 1100 S. În scurtă vreme, mâncam și beam împreună cu Gianpaolo, Gabby și Maurizio, bucătarul-șef și celălalt proprietar al restaurantului. Espresso martini era băutura preferată. Gabby a fost mai mult decât generoasă și a acceptat invitația mea la apropiata prezentare de modă a Designerului X. Mi-a spus că avea să se întoarcă în oraș a doua zi și că ar fi o plăcere să participe.

După ce restaurantul s-a închis, bărbații au început să se certe pe tema calităților atribuite motocicletelor pe care le avea fiecare. Disputa a generat un pariu: au decis să se întreacă până la Sagaponack.

M-am ținut de ZK cu disperare în timp ce motocicleta zbura pe drumurile secundare dintre Sag Harbour și Sagaponack. ZK era pe cale să câștige, dar cred că a lăsat-o mai moale când mi-a simțit unghiile înfigându-se în geaca lui de piele. Eram absolut terifiată. Am parcat fără piedici pe aleea unei vile ultramoderne pustii, proprietatea unui multimilionar bosniac, prieten de-al lui Maurizio. După câteva atingeri pe tabloul de securitate, am intrat cu toții.

Era o clădire cu nouă dormitoare, luminată în întregime, deși nici un suflet nu se afla prin preajmă. În Hamptons, localnicii numesc aceste locuințe „case zombie” – nu găsești fir de praf, frigiderul e plin, crama are trei sute de sticle de vin răcite la exact douăsprezece grade, aerul condiționat merge la maximum prin toate camerele, iar în piscină, în mijlocul verii, nu este nici măcar o frunză. Aceasta era doar una dintre miile de vile din Hamptons, întreținute pe bani mulți, unde, întreaga noapte, luminile de grădină decorau fiecare arbore de pe proprietate de parc-ar fi fost Crăciunul.

ZK a luat o sticlă de vin vechi de douăzeci de ani și niște pahare și cu toții am început să ne plimbăm prin camerele vilei.

— Pentru faptul de a fi în Lumina Reflectoarelor, mi-a spus el, când am toastat.

După puțină vreme, Maurizio și Gianpaolo au dispărut, iar ZK

m-a dus într-un tur al casei, arătându-mi tezaurul alcătuit din obiecte de artă modernă, care erau expuse peste tot – opere ale unor artiști pe care ZK îi cunoștea bine, uneori chiar personal. Artiști despre care eu nu aveam habar. Dădeam din cap de parcă aș fi avut oarecari cunoștințe de istoria artei. Ceea ce nu era adevărat. Agitată, răsucindu-mi brățara în jurul încheieturii, am început iar să mă tem că, în relația cu ZK, eram depășită. Însă el era amețit de alcool, la modul confortabil, și amândoi eram atât de relaxați în prezența celuiilalt, încât m-am liniștit.

— Știi, noi doi suntem, de fapt, doar niște vagabonzi, mi-a spus ZK. Ar trebui să fugim! Eu aș putea s-o iau de la capăt în L.A. Nu suntem obligați să stăm aici. Ne-ar fi mai bine dacă am pleca. Și pentru tine ar fi mai bine, ai avea o nouă lume a modei pe care s-o cucerești.

M-am întrebat dacă intenționa să-i lase în urmă pe toți cei pe care-i cunoștea și cu care crescuse. Mai mult decât atât, mă întrebam dacă vorbea serios când spunea că voia să mă ia cu el în L.A. Închipuirea aceasta m-a făcut să amețesc.

Ne-am sărutat lângă piscină și ne-am sărutat în sufragerie. Ne-am sărutat din nou în bucătărie și ne-am sărutat în dormitor după dormitor după dormitor până când am ajuns să facem mai mult decât să ne sărutăm. Ne-am dat jos hainele de pe noi, lăsându-le să cadă în grămezi pe jos, pe podeaua din stejar lăcuit, după care ne-am prăbușit în cel mai apropiat pat.

Înainte, sărutările lui ZK mă copleșeau, mă țineau captivă, mă mistuiau. Dar, în noaptea aceea, nu ne-am grăbit, am luat-o ușor, înecându-ne, în mod deliberat, unul în brațele celuiilalt, mângâindu-ne unul pe celălalt și pierzându-ne identitățile.

„Nu sunt Holly. Nu sunt nici Lula Mae“, a spus Audrey în *Mic dejun la Tiffany*. „Nu știu cine sunt. Sunt ca Pisica, un fluieră-vânt fără nume.“ Asemenea lui Audrey, care se prefăcuse că era Lula Mae, care se prefăcuse că era Holly Golightly, și eu mă prefăceam că eram altcineva decât în realitate, iar ZK era Fred al meu. Viața lui interioară era atât de secretă; cine să știe cine se prefăcea și el că era?

Ne-am cuibărit împreună în dormitorul principal, sub greutatea pilotei luxoase, având în față imaginea unui pâlcc de copaci care străluceau pe fondul cerului întunecat. În noaptea

aceea, băiețelul pierdut și singuratic din interiorul lui ZK și nu chipeșul fără cusur, în stil Kennedy, m-a făcut să tremur și să mă tolesc. Bărbatul era cel care părea îndepărtat; încă și mai mult, după ce ZK îmi împărtășise povestea căderii în sărăcie a familiei lui. Odihnindu-mă în brațele lui, m-am lipit cu totul de trupul lui.

Undeva, în mijlocul nopții, m-am trezit din somn cu o tresărire și mi-am dat seama că ZK mă privea. Ne-am sărutat din nou, iar eu m-am făcut ghem la pieptul lui, încercând să-mi apropiu fiecare părticică din el. Comparând acest moment cu oricare altul din viața mea, nu-mi aminteam să fi fost vreodată mai fericită; cuvintele erau prea sărace ca să descrie realmente ce simțeam.

— E păcat că te-ai îndrăgostit de cineva ca mine, mi-a spus el. Am sperat că n-o să se întâmple așa.

I-am pus degetul peste buze.

— Taci! Nu spune asta, i-am zis și m-am cuibărit mai aproape de el.

Într-o zi, aveam să-i spun adevărul despre mine, aveam să-i spun de unde veneam, iar el avea să-și dea seama cât de puțin contau pentru mine reputația și banii tatălui său.

Trupurile noastre goale se potriveau, într-un amestec de brațe și de picioare, ca două jumătăți complementare, ca niște piese dintr-un puzzle. Era așa de plăcut să simt căldura pielii lui și să-l știu lipit de mine. Voiam să rămân așa pentru veșnicie, să-l țin în brațe până când grijile aveau să i se risipească și să fie date uitării.

A doua zi dimineață, m-am trezit, iar ZK nu mai era. În locul lui rămăsese doar un bilet.

M-a sunat tata. Afaceri de încheiat. Ne întâlnim diseară, acasă la Robert. – ZK

Am smuls cearceafurile.

Am început să mă târăsc în patru labe peste fiecare centimetru al podelei din dormitor. Metodic, am refăcut traseul, trecând prin locurile fiecărui sărut și fiecărei îmbrățișări. Am derulat înapoi întreaga seară, până în crama cu vinuri, răscolind fiecare colțișor al vilei de mai multe ori. Parcurgând alea unde fuseseră parcate motocicletele, am rămas amuțită din cauza șocului și cu inima frântă căci am realizat că dispăruse. Brățara lui Buni dispăruse.

Plecarea atât de misterioasă a lui ZK îmi dădea dureri de stomac. Eram singură în acea casă ciudată și pustie și încercam să găsesc motive raționale care să o justifice. Tot ce avea legătură cu plecarea lui bruscă părea anormal. Am continuat să-i caut scuze și mi-am disecat propriul comportament. Oare fusesem prea dornică? Oare pedigreeul meu, extras din Jersey, ieșise la lumină și-l făcuse să nu mă mai placă? Oare instinctele lui de persoană cu sânge albastru îi permisese să mă miroasă? Sau asta era motivul pentru care ZK era un fustangiu și nu stătea cu nimeni prea multă vreme?

Am sunat-o pe Zoya, servitoarea Tabitheii, iar ea l-a trimis pe Mocha, care a sosit cât ai clipi. Mi-a făcut bine să-i revăd chipul familiar. În timp ce vila dispărea din raza vizuală, în oglinda retrovizoare, m-am gândit la Buni. Aș fi vrut s-o sun să-i spun de brățară, dar m-am temut că s-ar fi îngrijorat prea tare. Telefonul mi-a bâzâit.

„N-am mai primit nici o veste de la tine. Totul e în regulă?”

Era Jess.

„Sunt bine“, i-am scris, fără tragere de inimă.

„ATUNCI MIȘCĂ-ȚI FUNDU' ÎN NY!! CUNOAȘTEM DATA!! FASHION'S NIGHT OUT, CUM AI ZIS!! AVEM TOTUȘI DESTUL TIMP?!?”

Nu puteam să mă ocup de problema asta.

În schimb, am recitat biletul lui ZK.

Ne întâlnim diseară, acasă la Robert.

Ultimul loc unde aş fi vrut să merg, deşi toţi ceilalţi păreau să fie complet relaxaţi în preajma lui. Nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la faptul că voiam să discut cu ZK. Nu puteam să plec înapoi, în oraş, fără ca mai întâi să-l văd pe el.

Gândurile mi se învârteau prin minte ca un carusel infernal, revenind mereu la noaptea aceea, la cina zgomotoasă cu atâţia oameni fascinanţi, la cursa nebunească pe motociclete, la turul muzeal pe care mi-l oferise ZK ca să-mi arate operele de artă de pe pereţii vilei, la nesfârşitele noastre sărutări, la grămezile de haine, la felul cum ni se potriviseră trupurile goale.

Apoi, cuprinsă de nedumerire, m-am gândit la brăţara pierdută a lui Buni, la felul în care ZK stătuse treaz ca să mă privească, la comentariul lui autodispreţuitor, aproape autocompătimitor. Am încercat să mă pun în locul lui – familia lui distrusă de lipsa de chibzuinţă a tatălui. Oamenii şuşotind. Numele cel plin de fală, care cândva deschidea toate uşile, târât acum prin noroi.

M-a sunat tata. Afaceri de încheiat.

De unde apelul acela subit de la tatăl lui? Când se petrecuse asta?

Când am revenit, era încă dimineţa devreme şi casa Tabitheii dormea. Briza plăcută a mării se unduia prin copacii luxurianţi, legănând ramurile şi expunând faţa inferioară a frunzelor. Lângă piscină, domnea o tăcere liniştitoare.

Îmi tot verificam telefonul în aşteptarea unor SMS-uri. Speram să primesc un semn de la ZK. Am început eu să-i scriu un SMS, dar m-am oprit. Simţeam că, acolo unde înainte avusesem inima, acum era un gol, care aspira totul în interiorul lui.

Cu cât trecea mai mult timpul, cu atât îmi venea mai greu să nu mă simt rănită şi să nu mă consider o proastă pentru grijile pe care mi le făceam pentru el. Apoi însă mă cuprindea sentimentul

de vinovăție, începeam să mă frământ gândindu-mă că poate se întâmplase ceva groaznic cu tatăl lui, iar eu mă dovedeam lipsită de sensibilitate.

Afaceri neterminate... ce însemna asta?

M-am ridicat și m-am întors în camera mea ca să fac o baie, să mă odihnesc și să mă pregătesc pentru inevitabila vizită la Robert acasă.

Imediat ce limuzina albă a apărut în fața conacului Tabitheii, Zoya și Mocha și tot restul personalului din casă au intrat în trepidație. De la fereastra balconului, am văzut activitatea frenetică de pe alee. Primul care a coborât a fost un bărbat înalt, splendid, cu un păr lung și negru. Avea umerii atât de lați și maxilarul atât de dăltuit, că semăna cu Superman.

L-a urmat o femeie subțire ca o scândură, care a avut nevoie de ajutorul lui Superman ca să-și găsească echilibrul. Aceasta avea părul ca niște paie, de un blond-decolorat, și era îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu floral, într-o nuanță trandafirie, care părea nepotrivit de scurtă pentru vârsta ei înaintată. În același timp, gulerul Peter Pan o făcea să dea impresia unui copil îmbătrânit prematur. Bijuteriile mari și țipătoare, cu siguranță foarte scumpe, făceau ca încheieturile femeii să pară încă și mai firave decât erau.

Am auzit pe unul dintre angajați șoptind că aceea era mama Tabitheii, Eva Eden. Tabitha îmi spusese că mama ei avea patruzeci și opt de ani. Femeia aceea arăta ca fiind trecută de șaizeci.

La parter, am găsit-o pe Tabitha. Ieșise din dormitor, pentru prima dată după mai multe zile. Deja cuprinsă de agitația generată de venirea din senin a mamei ei, Prințesa părea, în același timp, terifiată și încântată.

— Ai auzit? A venit mami! O să fie încântată să te cunoască! mi-a zis Tabitha, cu o voce de parcă ar fi avut cincisprezece ani. O să servim ceaiul de după-amiază pe marginea piscinei. Trebuie să vii și tu! Mami e foarte British în ultima vreme. Mi-a spus c-o să stea destul de mult să lămurească întreaga situație cu tutela. Nu e minunat?

Eu amușisem, întrebându-mă cum trebuia să reacționez.

Tabitha nu pomenise nimic de faptul că rămăsese în camera ei două zile în cap, așa cum nu pomenise nimic nici de incidentul care-i generase reclusiunea. Nici un cuvânt despre Robert sau despre poliție.

— Vii și tu la Robert în seara asta, nu-i așa? m-a întrebat ea plină de veselie. Mergi cu noi, în limuzina albă și de prost gust a lui mami, da?

— Firește, i-am răspuns pe un ton liniștitor.

N-o mai văzusem pe Tabitha așa de ceva vreme: agitată, comportându-se ca un copil, cu o urmă ascunsă de disperare. Mă întrebam dacă se temea că mama sa avea s-o dezamăgească. Mă întrebam ce sentimente avea față de Robert în urma necazului cu poliția din East Hampton.

— Haide, mami ne așteaptă, a zis Tabitha.

Ne-am îndreptat spre piscină, acolo unde am văzut că Zoya pregătise un serviciu de ceai complet pentru toți patru, inclusiv pentru bărbatul bine făcut al Evei.

— Îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută, mi s-a confesat în șoaptă Tabitha, când am ajuns lângă piscină. Sunt convinsă că acum, cu mama aici, pot să revin pe calea cea bună. Te rog să nu-ți pierzi încrederea în mine, da?

— Desigur, i-am răspuns.

Ce milă mi-era de Tabitha! Era singurul lucru care mă făcea să uit cât de milă îmi era de mine însămi.

Când m-am apropiat, Eva mi-a întins o mână osoasă.

— Îmi face mare plăcere să văd că Tabby are o prietenă nouă, mi-a comunicat ea.

I-am luat mâna, neștiind dacă să i-o scutur sau doar să-i dau drumul. Era atât de fragilă, că mi-era frică să nu cumva să se rupă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Eden, i-am spus.

Părul ca niște zdrențe i s-a revărsat peste umerii minusculi când mama Tabithe mi-a zâmbit larg, dezvelindu-și gingiliile.

— Spune-mi Eva – toată lumea așa-mi spune, mi-a zis ea.

De aproape, uzura de pe chipul ei, pe care nici o operație estetică nu mai putea să o repare, era vizibilă. După ce am luat loc, i-am simțit ochii goi ațintiți asupra mea, ca și când m-ar fi privit de la mare depărtare.

— Sunt considerabil mai amuzantă decât restul persoanelor cu care își petrece timpul Tabby, a adăugat ea, cu un râs deplasat.

Zoya ne-a servit, pe lângă ceai, cu caviar și triunghiuri de pâine prăjită.

— Povestește-mi despre tine, Lisbeth. Care e numele tău de familie?

Mâna Evei a tremurat când a ridicat ceașca de ceai.

— Dulac, am spus. Mă tem că nu sunt prea multe de spus. Dar trebuie să subliniez că fiica ta s-a purtat absolut minunat cu mine.

Am sperat astfel să mut atenția de la mine cât mai repede cu putință, găsimd, în același timp, ceva de spus care ar fi putut să o ajute pe Tabitha.

— Lisbeth e mereu mult prea modestă, m-a dojenit Prințesa. Are un blog care a devenit viral și e sponsorul unui designer vestimentar foarte misterios numit Designer X.

Deci așa arăta viața mea pentru cineva din tabăra bogaților. O „sponsorizam“ pe Jess. Mă întrebam ce părere ar fi avut Jess despre asta.

— Sper să-mi povestești mai multe.

Zoya a revenit ca să ne mai toarne ceai, dar Eva și-a acoperit cu palma ceașca.

— Pregătește-mi un cocktail votca-martini, sec, cu măsline, i-a șoptit ea servitoarei.

— Da, doamnă, i-a răspuns Zoya, cu o mică plecăciune.

— Lisbeth și ZK au devenit foarte buni prieteni în ultima vreme, a adăugat Tabitha, ca să-i atragă din nou atenția mamei.

Comentariul acesta m-a făcut să tresar. Mi-a trebuit o secundă ca să realizez că Tabitha nu avea habar ce se întâmplase de când dispăruse în camera ei.

— Ce băiat încântător! ZK e preferatul meu, a spus Eva.

Zoya a sosit cu paharul de martini, iar Evei i s-au bulbucat ochii când a întins mâna după el.

— Întotdeauna e mult mai amuzant să cunoști oameni la un pahar de martini, nu crezi?

A luat o gură zdravănă din băutură și cu asta a părut să revină la viață.

— Mama a venit ca să discute cu Robert, a intervenit Tabitha.

Eu am încercat să-i descifrez expresia; părea să se chinuiască

din răspuțeri să dea impresia că era calmă și stăpână pe ea.

— Vai, Tabby, îți faci prea multe griji în legătură cu lucrurile astea. Totul o să iasă bine, o să vezi. Așa se întâmplă întotdeauna, nu? a zis Eva și și-a trecut mâna scheletică prin părul fiicei.

Eva Eden mă băgase cu totul în sperieți. Nu-mi puteam închipui o mamă mai înfricoșătoare ca ea. Și doar nici mama mea nu era tocmai ușor de suportat.

Telefonul mi-a bâzâit. Când m-am uitat, am văzut că primisem un SMS de la Jess. M-am folosit de acest pretext ca să scap de acolo.

— Sper să nu vă supărați dacă eu mă retrag, am spus, ridicând telefonul. M-a sunat Designerul X.

Și m-am ridicat să plec.

— Sper să mai vorbim curând, mi-a răspuns Eva.

Am zâmbit și am încuviințat din cap. Mă simțeam groaznic c-o părăseam pe Tabitha, dar totul era mai mult decât puteam să îndur. M-am îndreptat rapid către camera mea, citind mesajul:

„A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ!! CÂND AJUNGI AICI?!“

Mi-am închis telefonul și l-am aruncat pe pat. Nu puteam să mai citesc încă un mesaj de la Jess. Am deschis ușa șifonierului din camera de oaspeți și m-am făcut ghem pe podeaua mochetată. Mi-am amintit toate momentele în care ațipisem în dulapul meu pe melodia „Moon River“ și pe DVD-ul cu *Mic dejun la Tiffany*, puse să ruleze în buclă, până când mă trezeam să plec la școală.

Prezentarea lui Jess era *cel mai important* lucru, dar pe mine mă durea capul de fiecare dată când mă gândeam la ea. Am închis ochii, amintindu-mi vila pustie, dormitor cu dormitor, și cum mă simțisem înainte ca totul să se strice.

Nu mi-a venit să cred cât de mult am dormit.

Când m-am ridicat, privirea mi-a fost atrasă de Chanel-ul modificat. Rochia neagră era înfrumusețată cu o ploaie de nestemate multicolore. Fusesse scurtată și îngustată în talie. Am întins mâna, mi-am luat balerinii argintii și rochia și m-am dus în baie. M-am spălat pe față, m-am machiat și mi-am dat o formă la păr. Verificându-mi imaginea în oglindă, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Înainte, aproape că nu mă gândeam niciodată la brățara lui Buni, dar acum îmi simțeam încheietura goală fără ea.

M-am întrebat dacă Tabitha și mama ei plecaseră deja, dar, când m-am uitat de la balcon pe alee, am văzut că limuzina albă era încă acolo. Superman-ul Evei flirta cu câteva servitoare.

M-am îndreptat către dormitorul Tabitheii. Dinăuntru am auzit ceartă. Înainte s-apuc să plec, ușa s-a deschis și Tabitha a ieșit din cameră. Arăta înfiorător. Plânsese.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Da, mi-a răspuns ea, închizând ușa.

Părea oricum, numai bine nu.

— Trebuie să mai stăm puțin. Nu pot să merg până nu rezolv chestia asta cu mama. Robert o vrăjește întotdeauna.

— Înțeleg, am spus, cât de liniștitor am putut.

Tabitha s-a întors în dormitor.

Hotărând să mă comport ca și când n-aș fi fost supărată, mi-am deschis telefonul și i-am trimis un SMS lui ZK, de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă.

„Ne vedem la Robert;)“

N-am primit nici un răspuns. Am mai așteptat o vreme și atunci am observat un mesaj necitit de la Jess.

„NU POT SĂ AȘTEPT PÂNĂ TE ÎNTORCI. NU POT SĂ FAC CHESTIA ASTA FĂRĂ TINE!!“

M-am întrebat cum aveam să mă smulg de-acolo și să mă întorc în oraș. Nici măcar nu mă puteam concentra asupra a ceea ce trebuia să fac. Am decis că, indiferent ce-avea să se întâmple, dimineață aveam să mă sui în Jitney. Nu puteam s-o dezamăgesc pe Jess. Nu mai suportam nici s-o aștept pe Tabitha. Am ieșit afară să-l găsesc pe Mocha. Era pe cale să plece să rezolve un comision și m-a luat și pe mine.

Chiar și după ce Mocha a trecut de poartă și a intrat pe alee, s-au mai scurs încă zece minute bune până când am zărit conacul amenințător, cu trei nivele, în stil Tudor. Când am intrat înăuntru, la ușă erau doi agenți de securitate forțoși. Aceștia m-au salutat din cap, de parcă ar fi știut cine eram chiar înainte să le spun numele.

Am trecut de niște uși groase, asemenea celor de la seifurile băncilor, și am ajuns în holul principal, cu două scări grandioase identice. Urmându-i pe ceilalți invitați, am intrat în biblioteca de la etajul întâi și acolo am dat de Balty și Flo. Se opriseră la Robert în drumul înapoi spre oraș. Erau în vervă, datorită știrii că Eva Eden sosise în Hamptons, și mai mult decât fericiți să mă pună la curent cu bârfele.

Lui Balty îi făcea o plăcere deosebită s-o foarfece pe Eva.

— Mama Tabitheii este un donator vechi și generos al Fundației pentru Eliberarea de Adicții, din Anglia, și este și președinta organizației pentru strângerea de fonduri, mi-a comunicat el rânjind. În același timp, este dependentă de heroină. Ia cantități care pe majoritatea oamenilor i-ar omorî.

— Ești foarte nedrept, Balty, l-a admonestat Flo, dându-și ochii peste cap.

Flo era îmbrăcată cu o rochie cu paiete negre splendidă, iar la gât avea un colier cu diamante strălucitoare. Tot ceea ce purta era perfect asortat cu părul ei roșu, supermătășos.

— Presupun că ai dreptate, a achiesat Balty, râzând. În fond, când au oprit-o, i-au găsit în Rolls doar opt grame din minunata pudră albă și două sute cincizeci de miligrame de diazepam.

Prin comparație, problema Tabitheii cu alcoolul părea blândă.

Am auzit un lătrat familiar și, când m-am întors, l-am văzut, în capătul îndepărtat al camerei, pe Robert, cu Morris în brațe,

discutând cu Dahlia. Nu știu de ce am fost surprinsă să-i văd vorbind. Poate din cauza stării mele de spirit, mi s-a părut că imaginea celor doi avea ceva sinistru. Ce puneau la cale? Și unde era ZK? Asta era ceea ce conta.

Am sperat să dispar neobservată, dar Dahlia părea să aibă capacități extrasenzoriale când venea vorba de a ști că sunt prin preajmă. S-a întors spre mine și mi-a zâmbit glacial. Izbutind să-i zâmbesc la rândul meu, de dragul etichetei, m-am trezit frecându-mi încheietura, acolo unde purtasem brățara lui Buni. Nici nu realizasem de câte ori atinsesem, în mod inconștient, acel port-bonheur.

M-am scuzat față de Flo și-am început să întreb de ZK, din bibliotecă în galerie și prin sala de bal cu lambriuri din lemn de nuc, dar nimeni nu-l văzuse. Emoția din stomac mă seca de toată energia.

Am auzit pe cineva spunând că vila lui Robert Francis avea douăzeci și cinci de dormitoare; mă simțeam de parcă aș fi căutat prin jumătate dintre ele. Casa era atât de mare, încât niciodată n-am revenit pe unde mai fusesem.

Trecând din cameră în cameră, aveam impresia că pătrunsesem într-un tablou de Escher cu încăperi și scări nenumărate. Am luat-o pe un hol necunoscut și acolo am observat că mulțimea se mai rărise, așa că am coborât la parter, unde se strângeau majoritatea petrecăreților.

— Pe mine mă cauți?

Din păcate, vocea îmi era familiară.

Morris a lătrat de două ori, în brațe la Robert. Limbuța îi ieșea din gură și gâfâia.

— Nu, i-am răspuns.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut.

— Nu, mulțumesc. Aș prefera să nu beau, am zis, uitându-mă cum Morris se foia inconfortabil în brațele stăpânului.

— Firește.

Oare sesizasem un ton jignit în vocea lui Robert?

— Presupun că ești hotărâtă să mă eviți. Asta deși, pentru a mia oară, am ajutat-o pe buna ta prietenă, Tabitha, să scape de arest și de scandal.

M-am încruntat, fără să spun nimic.

— Nu te rețin, a adăugat el, pe un ton resemnat. Dar măcar permite-mi să-ți arăt cea mai frumoasă perspectivă din casă.

M-a condus printr-o ușă, către un bovindou cu două ferestre uriașe.

Vila avea o perspectivă cum nu mai văzusem niciodată spre oceanul învolburat. Luminile din casă iluminau dunele de nisip în valuri abrupte de lumină și întuneric. Clarobscur – așa cred că ar fi numit acest efect profesorul meu de desen din liceu. Prin jocul de umbre, vedeam spuma albă, explozivă a Atlanticului, dar geamurile erau prea groase, astfel că, dincolo de murmurul petrecăreților aflați în alte zone ale casei, vântul, valurile și tot ce mai era afară păreau nefiresc de mute. Dramatismul valurilor care se spărgeau se producea într-o tăcere stranie.

M-am scuturat ca să ies din starea de năuceală.

— Trebuie să plec, am spus și am dat să mă retrag, dar încăperea era cufundată în beznă și nu mai știam pe unde s-o iau.

— Ei, haide, Lisbeth, nu fi caraghioasă.

Robert l-a lăsat pe Morris să cadă pe podea și a închis o ușă masivă, pe care nu o sesizasem. Am simțit cum mi s-a înțepenit gâtul. Eram furioasă pe mine pentru că, din nou, mă aflam într-o postură dezavantajoasă.

— Serios, draga mea, m-am străduit din răputeri să-ți fac pe plac. Cel puțin, poți să vorbești cu mine.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, încercând să prind curaj.

— Ce te-a apucat de ți-ai tuns părul? Îl preferam mai lung, mi-a zis el și a venit în spatele meu.

Stătea atât de aproape, că-i simțeam respirația. Trebuia să câștig timp și să găsesc o ieșire.

— Tunsoarea asta pixie e prea băiețoasă pentru gustul meu.

Morris a sărit pe taburet și, prin întuneric, am văzut că în cameră era un pat. În casa asta erau atât de multe dormitoare, încât nici nu realizasem că intrasem într-unul.

— După cum știi, în seara asta mă întâlnesc cu mama Tabitheii. Sora mea, Eva, întotdeauna face ce-i cer. Având în vedere relația ei cu autoritățile și starea ei mentală, abia dacă poate să-și poarte singură de grijă, darămite fiicei. Tabitha nu și-a făcut un serviciu luându-se la bătaie, într-un bar, din cauza unui minor. Eu am responsabilitatea legală, față de casa de producție muzicală și față

de fondul ei financiar, să păstrez controlul.

Morris a lătrat, gâfâind răbdător, și-atunci am observat că stăteam cu fața spre o oglindă.

— Sigur că tu ai putea să schimbi situația, a continuat Robert.

Oare toate cele douăzeci și cinci de dormitoare erau gândite pentru uzul lui?

— Dacă ești de acord, îi redau libertatea Tabitheii.

— Să fiu de acord cu ce?

M-am retras brusc, când Robert și-a trecut degetele prin părul meu.

— Lisbeth, draga mea, pe mine, fetele nu mă părăsesc, mi-a zis el și mi-a înșfăcat părul în pumn cu brutalitate.

Am icnit, căci era mai puternic decât mă așteptasem.

— Am mai ajutat și alte fete ca tine, a continuat el.

Cu celălalt braț mi-a încolăcit talia și, împotriva voinței mele, m-a tras spre el. Când m-a sărutat pe gât, m-am răsucit ca să scap, dar el m-a tras dureros de păr. Avea un braț mult prea puternic. Și mă prinsese de păr mult prea bine.

N-am putut să nu observ că Morris ne urmărea în oglindă. *Întotdeauna există câte-o oglindă*, m-am gândit, amintindu-mi cum, data trecută, corcitura sărise ascultătoare pe taburetul de lângă pat, lătrând la propria imagine din oglindă.

Mâna lui Robert s-a furișat în sus, spre sânul meu, în căutarea sfârcului. M-am zbatut și-am încercat să mă răsucesc ca să scap. Francis m-a tras mai aproape. Mi-a înhățat sânul și eu am țipat. L-am lovit și-atunci am simțit cum brațul i s-a înmuiat puțin. M-am strâns mai tare ca, lăsându-mă în jos și aruncându-mă în față, să mă eliberez, dar Robert nu mi-a dat drumul și a căzut peste mine. M-am zbatut să-l împing într-o parte. Clipele păreau să se deruleze în cadre statice: Robert izbindu-se în oglindă, sutele de bucățele din puzzle-ul oglinzii suspendate temporar în aer, expresia uluită a lui Robert prăbușit pe podea, felul în care mă țintuia cu privirea îngrozită.

Amândoi am părut să rămânem așa, blocați, o veșnicie. Eu am închis ochii o secundă, ca să-mi revin, și apoi, când i-am redeschis, am sesizat că, în spatele locului unde fusese oglinda, era montată o cameră de filmat.

— Mă înregistrezi?

Lângă trepiedul camerei, am văzut o cutie cu DVD-uri cu diverse etichete. Pe unul era scris numele Tabitheii.

Amândoi am auzit un scârțâit scurt și ne-am uitat în sus. În partea de sus a ramei stătea suspendat, în echilibru fragil, un ciob lung din oglinda spartă. Apoi ciobul a căzut și s-a înfipt în piciorul lui Robert.

Care a urlat.

Cineva avea să-l audă. Cineva avea să vină. Am înșfăcat cât de multe DVD-uri am putut, inclusiv pe cel al Tabitheii, și m-am îndreptat spre ușă.

— Nu poți să mă lași așa, a zis el, cu vocea tremurândă de durere.

Cu o mână își acoperise rana, încercând să oprească sângerarea.

Ușa era uriașă. Am fost nevoită să pun DVD-urile jos și să o deschid cu ambele mâini ca să pot ieși.

— Măcar trebuie să trimiți pe cineva să mă ajute.

Eu însă am luat DVD-urile de pe podea și am fugit.

Întinsă în pat, stăteam cu ochii ațintiți în tavanul camerei de oaspeți a Tabithe. M-am uitat apoi la cele câteva picături de sânge risipite pe Chanel-ul modificat care atârna în șifonier și la DVD-urile de pe comodă. Am adormit așteptând ca întunericul de afară să se albăstrească.

M-am sculat brusc, nerăbdătoare să discut cu Tabitha. Am aruncat pe mine o bluză și o pereche de jeanși și, în vârful picioarelor, m-am strecurat, prin pasajul deschis, spre camera ei. Speram să pot s-o trezesc. Am găsit ușa deschisă.

În salonul de lângă dormitor, Tabitha stătea și privea oceanul prin fereastră.

— Intră, mi-a spus ea abia auzit.

Stătea confortabil, într-un halat roz și pufos, cu picioarele strânse sub ea. De la gât până la glezne era înfășurată în roz. După ce m-am așezat, Zoya ne-a turnat două cești de cafea și s-a retras.

— Aseară, acasă la Robert..., am început, dar Tabitha a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Știu, mi-a spus ea, punându-și o linguriță de zahăr în cafea.

A sorbit încet, ținând ceșcuța cu ambele mâini.

— Robert a stat toată noaptea la Spitalul Southhampton.

— Și mama ta?

— A plecat azi-dimineață. Ca de obicei, nu putea să facă față.

Tabitha a mai luat o gură de cafea. Pe chip avea o expresie iritată și dezamăgită. Avea fața umflată de la atâta plâns.

— Am găsit astea.

Am pus câteva dintre DVD-urile cu numele ei pe masă. Tabitha s-a uitat la ele. Ochii i s-au îngustat și s-a albit la față.

— Ce sunt astea? a murmurat ea, aproape doar pentru sine.

— Știu prin ce-ai trecut.

— Vrei să spui că Robert...

Am încuviințat din cap.

Respirația i-a revenit la normal și Tabitha a întins mâna după un șervețel de hârtie, dar ochii îi erau uscați.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Înainte țineam numărătoarea. Dar apoi Robert s-a oprit și, pentru o vreme, am uitat de asta.

Calmă, Tabitha a ridicat ceașca și a luat o gură de cafea.

— Eram mai tânără. Dar chestia asta îmi revenea în minte, în frânturi, în cele mai ciudate momente. Nu puteam s-o controlez. Mi-a pus o dată o înregistrare din asta, cu o altă fată. Deci știam că avea o cameră de filmat. Însă n-am crezut că m-a înregistrat și pe mine. Deși era atât de evident.

— E unchiul tău. Cât timp te-a...

— Nu. Te rog, a spus ea, aruncând iar o privire către ocean.

Valurile creșteau și se spărgeau într-un ritm liniștitor. După câteva clipe, și-a revenit.

— În realitate, la început, am fost geloasă pe celelalte fete, a continuat ea și a izbucnit în râs, incapabilă să se oprească. Era o fată care, la fel ca tine, avea un blog și Robert a lansat o revistă cu numele ei, cunoscut peste tot în lume. Înainte de Robert nu fusese nimic. Să știi că el a investit într-o mulțime de lume. A fost mai bine pentru ele. Adică nu e nimic în neregulă cu asta, nu?

A început să mi se strângă stomacul.

— Vrei să spui că de-asta m-ai trimis să mă întâlnesc cu el? am întrebat-o.

— Are o grămadă de bani. N-am știut – poate ți-ai fi dorit ajutorul lui. A fost ideea lui Robert. A fost dispus; a zis că e dispus să mă elibereze de sub controlul lui. Nu m-am gândit prea bine. Pe bune, a făcut ca totul să sune inofensiv, ca o favoare.

Tabitha avea o expresie tristă, suferindă, ca o fetiță aflată la necaz.

Oare era adevărat? Dacă i-aș fi cedat lui Robert, aș fi dobândit accesul într-o lume a banilor și privilegiilor, o lume pe care o întâlnisem pentru prima dată demult, în seara aceea, în față la Met? Alte fete așa procedaseră. Aș fi putut s-o îngrop pe Lizzy din New Jersey pentru totdeauna doar oferindu-mă lui.

— Ar trebui să predai DVD-urile astea, am spus. Trebuie să-l oprim. Să nu mai facă asta niciodată.

— Să-l oprim?

Tabitha și-a reprimat un hohot de râs batjocoritor.

— Să nu mai facă sex cu tinere frumoșele? Asta se întâmplă tot timpul, în fiecare noapte, peste tot. Eu n-am vrut decât să înceteze să mă mai controleze, a zis ea și a lăsat lingurița pe farfurie.

Ochii îi luceau din cauza lacrimilor.

Vântul sufla peste ocean, în contra valurilor, făcându-le să urce mai sus și să se prăvălească mai cu putere. Curentul de aer de deasupra ducea cu el o ceață albă și pufoasă, care plutea, acoperind în straturi cerul albastru. Cum de totul putea să arate așa de frumos când eu mă simțeam atât de groaznic?

— Ce-o să faci? am întrebat-o, gândindu-mă că poate s-ar fi simțit mai bine dacă aș fi luat-o la piept și aș fi strâns-o în brațe, așa cum Buni mă strângea în brațe pe mine. Trebuie să dăm înregistrările astea polițiștilor. Și trebuie să consulți pe cineva. Ai tot dreptul să renunți la el.

— Tu nu ești de-aici, nu? m-a întrebat Tabitha, întorcându-se către mine.

Ochii ei mă sfredeleau adânc, ca și când ar fi putut să vadă totul în interiorul meu. Vocea îi căpătase un ton sever, pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— De ce a trebuit să fii tocmai tu fata din baie, care să mă găsească? Nu știi. Nu știi ce spui.

Temându-mă ca nu cumva, inconștient, ochii sau fața să mă dea, în vreun fel, de gol, m-am întors.

— Ar trebui să pleci, a concluzionat Prințesa.

După care a bătut cu lingurița în ceașcă. Zoya a apărut instantaneu.

— Mai vreau cafea.

Taxiul mirosea a țigări și a mucegai, iar eu priveam dunele și ienuperii pe lângă care treceam în viteză. Cerul se înnora. Începuse să cadă și o ploaie mărunță. Sau era doar ceață? Am deschis toate geamurile. Picăturile care-mi ajungeau pe față erau plăcute.

Am verificat programul autobuzului și am realizat că mai erau doar două curse cu care puteam ajunge în oraș la timp pentru prezentarea lui Jess. Cu patru zile în urmă, mi se păruse că Jitney-ul era ceva special; acum nu-l mai vedeam decât ca pe un autobuz, un Greyhound îmbunătățit.

Se întâmplaseră prea multe lucruri pe care nu le înțelegeam, pe care nu puteam să le răsucesc astfel încât să încapă în jocul meu de-a Audrey. Totul devenise mult prea serios pentru asta.

Am ajuns la stația Jitney, unde mai erau zeci de persoane care așteptau să se urce în el. Toți făceau parte din exodul care avea loc în fiecare weekend în Hamptons. Aproape că puteai să auzi sunetul ca de aspirare produs de oamenii care părăseau partea estică a insulei. N-aveam nici o șansă. Trebuia să aștept următoarea cursă.

Telefonul mi-a bâzâit. Mă temeam să mă uit la el.

„UNDE EȘTI?” Desigur, era Jess. Creatura micuță din stomacul meu s-a trezit, foarte supărată.

„Începem la 7 seara!!”

Încercam să calculez cât avea să-mi ia să ajung din Long Island până în Chelsea, în partea de vest a New York City, și dacă traseul acesta era măcar posibil în traficul estival din Hamptons. Am început să scriu un mesaj, dar înainte s-apuc să-l termin...

„Oamenii tăi vin?”

Am șters mesajul de până atunci și am început să scriu o explicație, încercând să găsesc o cale prin care să mă justific și să

justific și motivul întârzierii, însă am primit un nou SMS.

„Vii?!“

A trebuit să mă opresc și să trag aer în piept.

„Da ☺“ Am scris cât de repede am putut.

☺ Mi-a trimis Jess înapoi.

Am oftat, epuizată fizic și emoțional, meditănd la fața aceea zâmbitoare.

Am urcat pe blog o nouă postare, ca și când n-aș fi avut nici o grijă pe lume. M-am gândit că asta era ultima mea posibilitate de a transforma prezentarea lui Jess într-un succes, chiar dacă eu nu aveam să fiu acolo.

Asta este seara cea mare! Show-ul Pop-Up al Designerului X nu va avea loc decât dacă voi veți fi acolo! Experți în modă, hipsteri cinici, dependenți de fashion, fanatici ai podiumurilor de modă, iubitori de designeri, followeri loiali. Veniți să-i vedeți în persoană prezentarea. Arătați-vă devotamentul. Potoliți-vă nevoia de a obține o satisfacție imediată. Veniți să faceți fotografii. Postați-le peste tot. Umpleți-vă conturile Instagram cu imagini reprezentând noul look semnat Designer X. Numai voi puteți să faceți din acest show un succes. #xbellowthelineastaseara.

Când Jitney-ul aglomerat până la refuz a pornit-o spre Route 27, ultima mea speranță de a ajunge în oraș la timp, am început să trimit înnebunită postarea tuturor celor din lista mea de followeri.

L-am sunat pe Isak, dar nu mi-a răspuns, așa că i-am trimis din nou un SMS.

„Designer X... Galeria Bellow The Line 7 seara!! Te rog, spune-mi că te duci!! ☺“ Dacă Isak ajungea la prezentare, aveam să fiu în regulă. Am lăsat mesaje la biroul lui Flo pentru ca ea și Gabby să vină și ele.

M-am uitat în lungul străzii, dar următorul Jitney nu se vedea.

M-am așezat pe troler, cu husa de haine în poală. Eram îngrijorată. Trebuia să fiu realistă și să mă gândesc la ce puteam să fac, în afară de a ceda și a izbucni în plâns, adică singurele lucruri de care eram în stare. Distrusă de ZK, lăsasem totul neterminat. Fiindcă eu eram nefericită, mă asiguraseam că toată

lumea avea să fie nefericită alături de mine.

M-am întrebat dacă Jess avea să mă ierte. Proiectul Audrey avea un final nefavorabil: îmi dezamăgisem cea mai bună prietenă, îi pierdusem pe ZK, Tabitha și Jake și nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu restul vieții mele.

— Hei, Lisbeth! a strigat o voce familiară. Vrei să te duc cu mașina?

M-am întors și l-am văzut pe Chase în dubița lui albă.

— M-am gândit să trec pe-aici pentru orice eventualitate. A fost doar o bănuială, dar am sperat să te găsesc aici.

— Spune-mi că nu ești un soi de hărțuitor bizar, i-am zis.

Chase a râs și s-a dat jos din dubiță, jenat, în fața tuturor celorlalți oameni care așteptau autobuzul.

— Nu. OK. Ba da. Ți-am zis că te urmăresc de ceva vreme. Tocmai ți-am văzut postarea de pe blog și m-am gândit că ai nevoie de cineva care să-ți filmeze prezentarea aia de modă. Am dreptate?

Amuțisem.

— Ei, o să iau tăcerea ta ca pe un răspuns afirmativ, a continuat tot el, luându-mi valiza și urcând-o în partea din spate a dubiței. Să ne grăbim. Dacă vrem să ne iasă figura, va fi dificil să și conduc și să și adun o echipă.

Ceea ce a urmat a fost o succesiune de SMS-uri, în timp ce cameramanul făcea un slalom nebunesc cu dubița printre celelalte mașini din traficul de pe autostradă, pentru ca apoi s-o ia pe șosele secundare și alte drumuri de legătură, despre care eram sigură că n-aveau să ne scoată niciunde.

„E 6:30 și AICI NU E NIMENI :/“

„Ai promis... :*(“

Am ales să nu răspund. Ori mai aveam o jumătate de oră până la destinație, ori aveam să rămânem blocați în trafic pentru veșnicie. Aveam să ajung sau nu.

A trebuit să fac un inventar rapid al lucrurilor de care aveam nevoie. De exemplu, de muzică. La asta nici măcar nu ne gândiserăm. Mi-am zis că știam o persoană care avea să fie dispusă să vină la prezentare în ultima secundă și am trimis un SMS. În timp ce scriam, telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Ar trebui să începem peste ZECE MINUTE!!“

— Zi-i să tragă de timp, a insistat Chase, uitându-se peste umărul meu, în vreme ce depășeam în viteză coloana de mașini care ieșeau din Midtown Tunnel.

„Ajung curând ☺“, i-am scris lui Jess. Am văzut cele trei puncte care însemnau că-mi răspundea la mesaj când telefonul mi-a murit. L-am conectat la încărcătorul de mașină al lui Chase și am așteptat.

— O să ajungem? l-am întrebat.

— N-ar trebui să fie o problemă. Vrei să te schimbi? mi-a zis el, cu ochii la husa mea de haine.

Cât stătusem la Tabitha, nu-mi venise să îmbrac rochia lui Jess.

— Adică să mă schimb aici, în fața ta?

— Nu! a exclamat el, teribil de rușinat. În spate, după lăzile cu echipamente.

M-am târât până în partea din spate a dubiței, acolo unde Chase nu putea să mă vadă și, în timp ce mașina sălta pe drum, m-am dezbrăcat până la desuuri și am scos din husă superba rochie-semnătură a Designerului X. M-am uitat la ea, în dubița săltărească. Mi-era frică s-o iau pe mine.

Trăgându-mi fusta cea strâmtă de dedesubt, din satin bej, i-am simțit îmbrățișarea familiară și-atunci am îmbrăcat și restul rochiei: fusta de deasupra și bluza. Mă simțeam exact la fel ca prima dată când o probasem.

„*Asta e rochia-semnătură*“, mi-am amintit că-i spuseseam lui Jess. „*Lui Isak o să-i placă la nebunie. Tuturor o să le placă.*“

Ăsta e un lucru pe care orice femeie vi-l poate spune: există câte-o pereche de pantofi sau un sutien sexy care, în momente groaznice, te fac să te simți frumoasă și puternică – de pildă, când trebuie să mergi la o nuntă, după ce te-ai despărțit de iubitul tău, sau la cine știe ce reuniune înfiorătoare cu foștii colegi de liceu.

Presupun că și bărbații își au chiloții sau cămășile lor norocoase – așa cum Jake avea cămășile alea de flanel. Mie, senzația asta mi-o dădea rochia lui Jess. Veșmântul acesta comunica prin intermediul țesăturii, croielii și texturii. Dubița s-a oprit.

În timp ce îmi încălțam pantofii cu toc, am aruncat o privire pe gemulețul murdar din spatele mașinii. Am zărit încă două dubițe, care păreau să fie echipa lui Chase, iar oamenii se apucaseră deja să despacheteze. Pe stradă, i-am văzut pe Sarrah și pe un bărbat, despre care am presupus că era patronul galeriei. Urlau unul la celălalt. Asta nu putea să fie de bine. Uitându-mă mai bine, am descoperit-o și pe Jess, pe trotuar. Era foarte stresată. Era înconjurată de manechinele care se așezaseră pe hidranți, se sprijineau de lămpile stradale sau se instalaseră pe bordură, pe cutii de carton turtite, îmbrăcate în cele mai frumoase creații ale prietenei mele.

Am încercat să deschid ușa dubiței dinăuntru, dar aceasta nici nu s-a clintit, așa că am început să bat cu pumnul în geam. Când ușa s-a deschis, aproape c-am căzut în nas.

— Scuze, mi-a spus Chase. Trebuie s-o repar.

Când m-a văzut, Jess a scos un țipăt și a fugit spre mine. Era împodobită cu una dintre fustele ei iridiscente, cu mai multe

straturi, și cu tricoul ei vintage Sonic Youth, înnodat în talie. Pe umăr avea nelipsita ei geantă-monstru, plină cu tot soiul de lucruri pentru urgențe: farduri, fixativ și chestii de cusut.

Amândouă am țipat și ne-am îmbrățișat.

— Îmi pare rău c-am întârziat așa de mult, am spus.

— E OK, e OK, dar ce ne facem? a zis ea.

— Nu știu. De ce toate manechinele sunt afară?

— Cum? Nu știi? Ți-am trimis SMS.

Mobilul meu era în continuare conectat la încărcătorul de mașină.

— Ce să știu?

— Nu avem loc! a urlat Jess.

Pentru prima dată, am înregistrat tabloul complet și-aproape că am avut un șoc. Un șoc zdravăn, apoplectic. Peste tot erau pur și simplu sute de oameni. Galeria micuță gemea de oameni. Și oameni de foarte bună calitate, așa adăuga. Sute de persoane în pas cu moda se strânseseră la Below The Line Gallery, ca dovadă că postările și e-mail-urile mele funcționaseră. Acelea erau cel puțin o parte din fashionistele care-mi urmăreau blogul. Îmi venea să mă opresc și să examinez fiecare individ în parte – cum erau îmbrăcați, ce vârste aveau, ce stil aveau. Dar nu aveam vreme.

— Îți garantez că, acum douăzeci de minute, nu erau aici, mi-a spus Jess. Totul s-a întâmplat acum.

Chase a venit relaxat.

— Ești un geniu al promovării, mi-a zis el zâmbind. Unde ne instalăm?

Oamenii începuseră să blocheze strada. Mașinile claxonau, pentru că nu-și puteau face loc.

— Nu avem destul loc, am spus eu uimită.

— Vai, cum de ți-ai dat seama? a exclamat Chase.

Apoi, uitându-se către Jess:

— S-ar putea să dureze ceva.

— Păi, trebuie să urcăm acolo, le-am zis, indicându-le autostrada suspendată de deasupra. Ai filmat vreodată acolo? l-am întrebat pe cameraman.

Chase a avut o reacție de parcă i-ar fi fost frică de mine, de parcă așa fi putut să-l mușc.

— Vrei să spui... în High Line?

High Line este un parc oficial al orașului New York. A fost construit pe rămășițele ruginite ale unei linii de tren suspendate, între timp dezafectată, care cândva urma linia autostrăzii West Side. Acum locul e ticsit cu alei, plante, bănci și mici amfiteatre. Eu și Jess treceam pe-acolo de fiecare dată când mergeam la magazinele din Meatpacking District. În fiecare zi, în parc aveau loc tot felul de happening-uri și de evenimente. Discutasem cu Jess despre asta, dar niciodată, nici măcar în visele noastre cele mai frumoase, nu crezuserăm că puteam avea ocazia să facem o prezentare de modă acolo.

— Da, mi-a răspuns cameramanul. Am filmat de mai multe ori pentru Tommy Hilfiger, după ce omul a așteptat cam trei luni să primească o mie de aprobări de la primărie.

— Nu putem s-o facem din mers? Doar e un show pop-up, nu? Chase a rânjit. Mi-era limpede că ideea îi surâdea.

— OK, șefa, cum vrei tu.

Cameramanul a fluierat către echipă și băieții au luat-o la goană, încărcăți cu echipamente și lumini.

— Spune-le manechinelor să meargă cu noi. Sunt convinsă că toți ceilalți ne vor urma, am zis.

Eu și Jess am început să mășăluim în lungul străzii Ninth Avenue, în capul trupei de manechine provocatoare, îmbrăcate în rochiile lor încântătoare, și a unei hoarde de fashioniste cu gurile căscate, care se strânseseră în spatele nostru. Arătam ca niște petrecăreți ambulanți. Și-aveam impresia că am fi putut să-i ducem pe toți oamenii ăia oriunde.

— Nu există nici scaune, nici scenă, mi-a spus Jess în timp ce mergeam. Unde vor sta persoanele importante?

— Cu toți ceilalți, i-am zis. Oricum, cine știe care e cea mai importantă persoană din mulțimea asta? Toate ar putea să fie importante.

În vreme ce cohorta de oameni făcea fotografii cu toate tipurile de aparate foto și telefoane, noi ne croiam drum către scările care urcau spre High Line din Fourteenth Street. Fotografiile aveau să fie postate pe conturile de Instagram și Tweeter, dar trebuia să ne asigurăm că acela avea să fie un show pe care oamenii să și-l amintească.

Intrând în pasajul acoperit Chelsea, acolo unde High Line-ul trece prin clădirea Chelsea Market, am dat peste un ocean de lumini fluorescente albastru-rece, care scăldau coloanele tunelului ce împleteau arhitectura industrială a High Line-ului cu panorama orașului dimprejurul nostru.

Chase instalase deja o cortină de fundal, așa că am condus manechinele în spatele ei. Boxe uriașe de concert și un deck de DJ fuseseră deja poziționate de o parte și de alta a pasarelei de prezentare, iar prietenul meu Bennie făcea o verificare tehnică pe ultima sută de metri.

— Lisbeth, iubito! Știam eu c-o să mă suni!

Bennie cel cu părul creț, îmbrăcat într-un costum funky în dungi și cu niște ochelari de soare ca de mafirot amețit, freca un pick-up electronic. Promise SMS-ul meu. Eu și Jess ne simțeam copilașii cei mai mici la cea mai mare petrecere a vieții noastre.

— Cred că ai vreo treizeci de minute înainte ca polițiștii să ne închidă taraba, deci trebuie să începem imediat, mi-a strigat Chase peste rumoarea din ce în ce mai sonoră a mulțimii care se comasa împrejur. Baftă!

Tot conținutul genții-monstru a lui Jess a ieșit la lumină. Le-am aliniat pe fete, le-am retușat machiajul și coafurile, am netezit cutele rochiilor, prinzând la spate cu ace orice nu arăta în regulă. Apoi, brusc, luminile s-au stins și toată zona s-a cufundat într-o beznă mută și liniștită. În ultima secundă, șoptind, Jess a rearanjat manechinele într-o altă ordine.

Un reflector s-a aprins și Bennie a dat drumul la muzică, ridicând volumul. Un ritm contagios a reverberat în tunel, transformând spațiul acela cavernos într-o boxă stereo gigantică.

— Du-te! Du-te! a strigat Jess, împingând primul manechin pe scenă.

Arhitectura a fost luminată de blițuri strălucitoare când zidul de fani cu iPhone-uri și fotografii au apăsas pe declanșatoare. Manechinele trebuiau să se îndrepte către acea lumină orbitoare concentrându-se ca să țină capul sus și să pună un picior în fața celui alt, încercând, în același timp, să dea impresia de naturalețe. Nu știu dacă puteau să vadă ceva în acel contrast extrem de întuneric și lumină.

M-am strecurat afară, din spatele cortinei, ca să văd show-ul și

publicul din laterale. Aranjamentul din ultima secundă a lui Jess ordonase rochiile în funcție de culori și astfel spectacolul era o revelație.

Prezentarea s-a deschis cu o serie de ținute albe, care au evoluat rapid. Verdele spumă-de-mare a fost urmat de un galben-solar și de un portocaliu-miere. Încetul cu încetul, pe scenă au început să apară culorile mai îndrăznețe, care iluminau rochiile din șifon și fustele, în straturi, dintre fuste.

Rochiile prindeau viață cu detalii atrăgătoare – un freamăt de paiete, un decolteu adânc, o rochie fără spate, o brățară – oferind concepte noi și pline de energie în materie de stil și design. Creațiile de un albastru strălucitor erau cele mai spectaculoase. Aveau o profunzime aproape stelară.

Manechinele deloc banale, prietenele lui Sarrah, reprezentau un spectacol în sine. Toate erau la fel de subțiri și de minunate ca oricare altă fată care a urcat vreodată pe un podium de modă. Dar ele erau tatuate masiv, erau niște frumuseți multirasiale dure și agresive, cu niște coafuri absolut delicioase.

Una dintre fete avea tatuate pe piept, cu litere gotice, cuvintele VISE NĂRUITE. Și, firește, cea mai seducătoare și mai pură dintre manechine era Jannush, o prietenă transsexuală a lui Sarrah, care păsea pe scenă cu o atitudine mândră și cu tocuri înalte de-un kilometru. La drept vorbind, manechinele erau contrastul perfect pentru rochiile prietenei mele, iar tatuajele lor erau contrapunctul inscripțiilor acelea lirice.

Sarrah mai avusese și o altă contribuție la prezentare. Luase o parte dintre înscrisurile din jurnal ale lui Jess, cele care fuseseră cusute pe tivurile rochiilor, le încărcase în buclă într-un calculator și-acum le proiecta pe tavanul de deasupra manechinelor. Publicul scotea „ahh“-uri și „ohh“-uri la fiecare citat. Le adora!

Căutarea de VIP-uri a scos la iveală niște apariții surprinzătoare. I-am făcut cu mâna lui Flo, care o adusese cu ea pe Rachel Zoe. Flo mi-a zâmbit plină de mândrie și mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat în sus. Scanând mulțimea, mi s-a părut c-am văzut-o pe Gabby, dar nu eram sigură. Mai era și o doamnă, îmbrăcată ciudat, în culoarea lavandei, care părea importantă. Și-apoi i-am descoperit pe Betsey Johnson și pe Isak!

Unde fusese Isak? Slavă Domnului că era acolo. Designerul mi-a trimis un sărut.

Sistemul de lumini era auster și dramatic. Muzica era nerușinat de dansabilă. Prezentarea era un eveniment instantaneu fashion pop-up, marca Designer X, care depășea și cele mai dulci speranțe ale noastre, însă rochiile și conceptele vizuale justificau toată atenția.

Așa cum îmi spusese Jess mai înainte, o rochie n-are decât o singură șansă să facă impresie, după care trebuie să mulțumească prin croială, stil și țesătură. Prima oportunitate e unica oportunitate, iar asta era oportunitatea creațiilor lui Jess.

Manechinele, prietenele lui Sarrah, au avut și ele mare succes și niciodată n-am crezut că niște fete așa de dure pot să roșească și să chicotească, dar ele au făcut-o. Iar Jess... ce pot să spun despre cea mai bună prietenă pe care o poate avea o fată? Deja mă făcuse să par a fi o persoană mult mai sofisticată decât aș fi putut să par eu însămi. În același timp, era genul de prietenă care niciodată nu înceta să-ți spună lucrurile în față. Deși mereu îmi susținuse ideile trăsnite, mă păstra cu picioarele pe pământ și cinstită, chiar și atunci când spuneam cele mai mari minciuni din viața mea.

Iar eu? Eu eram doar fericită că nu o dezamăgisem.

Fetele au făcut trei treceri pe podium, schimbându-și frenetic rochiile în spatele cortinei. După ce eu și Jess am terminat ultima suită, ne-am luat de mână în vreme ce manechinele ieșiseră pentru defilarea de final.

După ce ultimul manechin și-a încheiat tura, în public a început să se scandeze:

— X, X, X!

Curând, toată lumea striga:

— X, X, X!

Venise clipa ca Designerul X să-și facă plecăciunea, numai că pe Jess o cuprinsese tracul de scenă.

— Trebuie să te duci. Știi asta, i-am spus. Haide, măcar o dată ieși și tu în față.

— Nu. Țasta e momentul tău. Tu l-ai creat pe Designerul X. Tu m-ai împins să fac nebunia asta, tu ai inventat un nume pentru ea și ai tras de mine până când am fost nevoită să lucrez la cel mai

înalt nivel de care sunt capabilă.

— Designerul e cel care încheie show-ul, am insistat, dar, dinainte să închei fraza, am văzut cum i se învârtteau roțițele în creier.

— Nu când tu ești îmbrăcată cu cea mai reușită rochie a mea.

Toate manechinele erau pe scenă și s-au alăturat publicului, scandând și bătând din palme. Bennie a introdus un beat pop extatic care suna ca niște mici bule muzicale care intrau în coliziune unele cu altele. În timp ce toată lumea striga „X, X, X“, eu și Designerul X ne-am luat de mână și-am ieșit triumfătoare pe podium. Eu am făcut o piruetă în cea mai minunată rochie a lui Jess, după care amândouă ne-am înclinat.

Totul s-a încheiat aproape imediat ce-a început. Am aflat că polițiștii fuseseră acolo în ultimele zece minute, dar avuseseră amabilitatea să nu ne suspende prezentarea. Chase demonta acum echipamentele la fel de repede pe cât le montase.

Bloggeri, tweeteri și-așa mai departe ne-au năpădit din toate direcțiile cu camere de filmat, microfoane și smartphone-uri.

După ce i l-am prezentat pe Isak lui Jess, cei doi s-au lipit imediat unul de celălalt, devenind instantaneu cei mai buni prieteni și colegi. Cum din ce în ce mai multe persoane se strâneau în jurul prietenei mele, eu m-am îndepărtat. Am găsit o sticlă cu apă și un colț liniștit și am încercat să-mi cobor pulsul la nivelul normal. În sfârșit, puteam să-mi trag sufletul.

— Ai reușit un spectacol extraordinar, Lisbeth, mi-a spus o voce din umbră.

— Cine-i acolo? am întrebat și, când m-am întors, l-am văzut pe ZK pășind în lumină.

— Nu. Nu poți să apari așa, pur și simplu.

— Îmi pare rău, a zis el, întinzându-mi mâna deschisă. Mult mai rău decât o să crezi tu vreodată. Putem să stăm de vorbă?

— Nu știu, i-am spus, îndepărtându-mă de el.

Era îmbrăcat într-un smocking, iar părul negru și ondulat îl avea lins pe spate, la fel cum îl avusese prima dată când îl întâlnisem. Punctișoarele aurii din ochii verzi reflectau ultimele lumini ale prezentării de modă.

— Știu că e greu, dar sunt niște lucruri pe care trebuie să le afli, mi-a spus el.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Eu? Da. E vorba de brățara ta.

— De ce ai luat-o?

— Nu pot să vorbesc aici. Vrei să vii cu mine?

— Hei, Lisbeth! mi-a strigat Chase.

M-am întors către el.

— Mergem să sărbătorim. Vii și tu, da?

— Da. Trimite-mi SMS cu locul unde vă duceți. Trebuie să fac ceva înainte, i-am răspuns, încercând să nu mă uit în spatele meu.

— Vorbești cu cineva? s-a interesat cameramanul.

M-am întors către ZK și am văzut că se ascunsese în umbră.

— Nu, dar vin și eu imediat, am spus.

— Ești sigură?

Am dat din cap afirmativ și Chase a plecat.

— Urmează-mă, mi-a cerut ZK, stând pe jumătate în umbră.

Și așa am făcut.

Limuzina a demarat aproape imediat ce portiera s-a închis. În întunericul din interior, nu realizasem că mai era cineva acolo.

— Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat, Lisbeth, a spus Dahlia, cuibărită frumos în colțul din spate al mașinii.

Îmbrăcată într-o rochie mini Cavalli, de un argintiu-metalic, cu un decolteu adânc și o brățară lată, argintie, Dahlia era, în același timp, provocatoare și intimidantă.

— ZK e minunat ca întotdeauna, nu-i așa?

ZK privea impasibil.

— Ce vrei? am întrebat-o.

— Cred că bărbații sunt mult mai atrăgători când sunt deprimați, tu nu?

Dahlia a examinat profilul lui ZK, de parcă acesta ar fi fost o curiozitate dintr-un magazin, pe care s-ar fi putut decide s-o achiziționeze.

— Când sunt demoralizați, au expresia asta de disperare profundă, de îngrijorare, ca niște creaturi prinse în cursă. Ceea ce mie mi se pare sexy. Tu ce părere ai, Lisbeth?

— Cred că ești un monstru.

— Ei, hai, un monstru. Mă flatezi, mi-a spus ea, de parcă opinia mea ar fi fost cea mai haioasă glumă de pe pământ.

Întinzându-și paharul de șampanie, a așteptat ca ZK să priceapă mesajul. Iar el i l-a umplut, dintr-o sticlă aflată în apropiere.

— Ne-a făcut plăcere să urmărim mica ta paradă de modă, nu-i așa, ZK?

Peste ochii lui ZK coborâse un văl, privirea îi căpătase o expresie de îndelungată suferință, care-mi era familiară.

— Hai să toastăm împreună în cinstea Designerului X, a continuat Dahlia, ridicându-și paharul. Și pentru sfârșitul

viețișoarei false pe care ai dus-o.

Dahlia m-a sfredelit atât de intens cu laserele privirii, încât am simțit că eram pe cale să mă evapor pur și simplu.

— ZK, dacă ai mai avea o urmă de decență, ai pune capăt acestei situații, l-am implorat.

Dahlia și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Decență? a zis ea, abia uitându-se la ZK. Cred că termenul acesta a părăsit blazonul familiei cu mult timp în urmă. În plus, ZK mi-a arătat brățara asta superbă a ta.

Și Dahlia a scos din plicul argintiu panglica de platină inscripționată a lui Buni și mi-a fluturat-o prin fața ochilor.

— Dă-mi-o înapoi.

— Asta n-ar fi deloc distractiv, nu? a zis ea, punându-și și scoțându-și brățara de pe încheietura subțire. Asta e problema ta, Lisbeth. Nu ești prea amuzantă, iar mie îmi place ca prietenii mei să fie mai nostimi.

— Îmi dau seama că te-am ofensat profund și-mi pare rău. Dar, te rog, n-am să te mai deranjez niciodată, te rog, dă-mi brățara și o să dispar.

Expresia de pe chipul ei era dificil de descris. Semăna cu aceea a unei pisici care și-a înțepenit gheara peste coada unui șoricel. Milogelile mele o încântau.

— Nu mă *deranjezi*, Lisbeth. Nu ești amuzantă, dar ești antrenantă.

Dahlia a pus brățara la loc în poșeta pe care a închis-o decisiv.

— Deci povestește-ne despre Buni a ta. Pare a fi o persoană fascinantă, a început ea, uitându-se în ochii mei cu falsă seriozitate. Dulac – asta e numele ei de familie, nu? La fel ca al tău.

Și Dahlia a râs din nou, de fapt, mai curând, a cotcodăcit.

— N-ai cum să înțelegi nimic în legătură cu bunica mea. Care este un om minunat, cu mai multă grație și stil decât tine sau oricare alt om pe care l-am cunoscut, i-am răspuns.

— Chiar așa? Atunci presupun că ești la curent că bunica ta are și o oarecare notorietate. Ce să mai vorbim de bunicul tău – Sammy G –, „infractori înrăiți“, cred că asta e expresia care se folosește.

— Te înșeli. Numele lui nu era Sammy. Pe bunicul meu îl

chema Frank și a fost un simplu muncitor în construcții.

Dahlia abia își mai putea stăpâni satisfacția.

— Deci ai crescut crezând că bunicul tău a fost muncitor în construcții? Cum se spune acolo de unde provii tu? Las-o baltă!

— OK, Dahlia, încetează, a intervenit ZK. Ești penibilă.

— Nu te ambala, amorezule, i-a retezat-o ea. Terminăm curând.

Și și-a trecut mâinile prin părul lui, de parcă ZK ar fi fost un animal de companie. În ochii lui a apărut o expresie suferindă – era îngrozitor de umilit.

— Bietul ZK, a spus Dahlia, studiindu-i profilul. Deși întreaga aventură a fost ideea mea, cred că el chiar s-a îndrăgostit de tine.

ZK i-a împins mâna Dahliei.

— Oprește mașina! a urlat el și limuzina s-a oprit la marginea trotuarului.

ZK a deschis portiera și a ieșit ca o furtună. Pe stradă se ridica aburul dintr-un capac de canal. Mersesem spre centru, dar nu vedeam unde.

— Lisbeth, coboară, te rog, din mașină, mi-a spus el.

Dahliei nu părea să-i pese, așa că am părăsit limuzina, ușurată să fiu afară, dar îngrijorată din cauza brățării de platină care se afla în geanta ei. Dahlia a urmărit desfășurarea scenei, de parcă ar fi vizionat o piesă de teatru.

— Lisbeth, asta e adevărul și e mai bine să-l știi, pentru că oricum Dahlia o să-l pună pe tapet, mi-a zis ZK. Imediat după ce te-a cunoscut, Dahlia a angajat un detectiv particular care să te urmărească. Ea m-a împins să te invit în seara aia, la Soho House. Bărbatul pe care tu l-ai crezut bunicul tău e Sammy G, cel care i-a dat brățara bunicii tale. Sammy G a fost un cap al mafiei, care s-a ascuns vreme de aproape patruzeci de ani, până când a murit. S-a însurat cu o fată din înalta societate, pe nume Simon Fleurice Dulac – bunica ta – care a dispărut misterios cu zeci de ani în urmă.

— Nu te cred, i-am zis. Nimic din toate astea n-are noimă. Cum de *tu* poți să fii amestecat în chestia asta cu *ea*? De ce aș crede un cuvânt din ce-mi spui?

— Știu, mi-a răspuns ZK, în vreme ce brusc tot corpul a părut să i se prăbușească, asemenea unei marionete căreia i-au fost

tăiate sforile. Ești atât de diferită, Lisbeth. De oriunde-ai veni și oricine-ai fi. Pentru tine, totul e nou, plin de posibilități. Eu n-am nici o posibilitate, n-am avut niciodată. În lumea mea, n-am absolut nici o șansă. Am sperat că n-o să mă iei în serios, dar n-a fost așa. Și cu cât te-am apreciat mai mult, cu atât am știut că n-o să fiu bun pentru tine. Am făcut un alt târg rușinos, în stilul Northcott, dintr-un șir lung de târguri păguboase. Dar miza a fost familia mea. Asta era singura cale.

M-am întors spre Dahlia, care savura dramatismul momentului.

— Dahlia, detectivul tău a confundat-o, pur și simplu, pe Buni a mea cu altcineva, am spus. Te rog, doar dă-mi înapoi brățara. Fac orice vrei. O să dispar. Doar las-o pe Buni în pace.

Dahlia a tăcut, părând să savureze situația. Pentru o clipă, am crezut că era mulțumită văzându-mă cât de devastată eram și cât de distrus părea să fie ZK și că avea să-mi returneze brățara.

— Nu pot să fac asta, dulceată; brățara asta e probă federală. Când am descoperit adevărul, am fost obligată să-l consult pe procurorul districtual, un prieten vechi de-al tatei. Acum nu mai pot să fac nimic. Ah, am uitat, am discutat despre tine cu un reporter încântător de la *New York Post*; omul a făcut niște săpături, care ne-au fost de mare folos, și-a descoperit inclusiv o anume fotografie publicată în Pagina Șase.

Pagina Șase. Am simțit cuvintele astea ca pe un pumn în stomac.

— Ți-ai consumat momentul, ZK. Trebuie să recunosc, a fost o reprezentare emoționantă, aproape c-ai părut sincer, a continuat Dahlia rânjind. Acum e timpul să plecăm.

Picioarele îi păreau lipite de stradă. Expresia Dahliei a devenit dură.

— Dacă vrei să respect înțelegerea, atunci hai, i-a spus ea, iar șoferul i-a închis portiera.

ZK a ocolit limuzina aproape ca și când corpul lui n-ar fi avut de ales. Când s-a aplecat să intre în mașină, abia dacă a ridicat privirea. Dar în acea fracțiune de secundă i-am văzut ochii imploratori, l-am văzut pe băiatul pierdut în plină agonie.

Dahlia și-a coborât geamul.

— Draga mea, cred că poți să consideri că viața ta e distrusă.

Mi-ar fi plăcut să știu cum să râd așa, malefic, ca marii eroi negativi. Țsta ar fi fost momentul potrivit, nu crezi?

Cu fiecare pas, mi se părea că lăsam în urmă o parte din mine. Înaintam compulsiv, cu ochii ațintiți în pământ, în felul acela hotărât în care merg oamenii prin oraș, de nimeni nu îndrăznește să-ți vorbească. M-am trezit la intrarea în Central Park, în Columbus Circle, și-atunci am realizat că eram la doar câteva străzi distanță de Tiffany.

Deși era destul de târziu în seară, trăsurile și caii lor triști continuau să plimbe turiștii prin parc. Luând-o pe Fifth Avenue, am văzut cutia de sticlă fără îmbinări, care era magazinul Apple, sclipind în lumina lunii.

Taxiuri galbene treceau în viteză pe lângă mine când m-am apropiat de colțul bulevardului, la intersecția cu strada 57. Pentru prima dată, m-am simțit tristă ridicând ochii și privind la familiarul logo dăltuit. Nu ca atunci când eu și Jess, asemenea multor altor fete, venisem să ne luăm micul-dejun în fața vitrinelor Tiffany.

M-am uitat în lungul bulevardului Fifth Avenue.

Peste câteva ore, la răsăritul soarelui, lămpile stradale aveau să fie încă aprinse la sosirea lui Holly cu taxiul. Uitându-se în sus, la logo-ul Tiffany, ea avea să suspine aproape imperceptibil, cu o ridicare din umeri. Purtându-și ochelarii de soare în clarobscurul dimineții, Holly avea să plutească prin pași mici înspre vitrina cu bijuterii și, cu mânușa neagră, să ia delicat o gogoasă dintr-o pungă albă. Apoi avea să scoată ușor capacul de plastic al paharului cu cafea și să-l lase să cadă în punga de hârtie, fără să verse nici o picătură de lichid.

Absolut singură, avea să studieze expoziția uluitoare de brățări cu diamante și candelabrele miniaturale, înclinând puțin capul pentru a le contempla eleganța și frumusețea.

O și vedeam stând în fața mea în toată splendoarea ei fragilă.

Întotdeauna presupusesem că Holly era o spectatoare matinală, cu cunoștințe vaste în materie de diamante și perle, care se întorcea de la vreo petrecere fabuloasă.

Acum realizăm însă că, de fapt, Holly era afară și privea înăuntru. Venea la Tiffany pentru că avea nevoie să se simtă mai bine. Căuta permanent ceea ce nu avusese niciodată, era tristă din cauza a ceea ce-i lipsea. La fel ca mine.

În dimineața aceea, se dusesse la Tiffany ca să se simtă în siguranță. Probabil că în noaptea precedentă fusese undeva, într-un loc periculos.

Deși e greu să găsești ceva de rău la Audrey, probabil că viața ei avea și o latură întunecată, despre care oamenii nu vorbesc. În fond, era o fumătoare înrăită, care aprecia și câte un pahar cu whiskey. Zvonuri despre aventuri cu bărbați însurați și anorexie au existat dintotdeauna – agitațiile roșii, în versiunea lui Audrey –, însă ea și-a păstrat problemele ascunse cu discreție în rochia Givenchy, unde nimeni nu putea să le vadă. Mi-ar fi plăcut să fi putut să stăm de vorbă, eu și Audrey, ca să-mi spună dacă a izbutit să facă în așa fel încât să se simtă bine în pielea ei.

Venise vremea să mă întorc în New Jersey.

Ar fi trebuit să le spun imediat. Buni, mama, Courtney și Ryan stăteau cu toții și mă așteptau. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de incredibil de rapid își pusese în aplicare planul Dahlia.

„Givenchy șterpelit!“ era titlul de pe prima pagină din *The New York Post*. Ziarul zăcea pe masa din bucătărie în fața lor.

Tot pe prima pagină era și fața mea.

Și eram îmbrăcată cu rochia Givenchy.

Iar pe cap aveam tiara.

Pe ZK și pe Dahlia îi scosese ră din poză.

— Am făcut ceva groaznic, am spus, ceea ce, la momentul respectiv, părea a fi o afirmație teribil de moderată.

Am așteptat reacția lui Buni sau a mamei, dar nu s-a întâmplat nimic.

Când detectivii NYPD m-au ridicat pentru interogatoriu, m-au întrebat dacă aveam un avocat. Știam că nu ne puteam permite așa ceva, ca atare mi s-a dat un avocat din oficiu, care părea să fie chiar mai tânăr decât mine, de parcă abia ar fi terminat facultatea. Și părea chiar mai terifiat decât mine de presă. Așa că nu mi-a fost de nici un ajutor.

Neavând vreun dosar infracțional anterior (nu aveam nici vreo zi de pedeapsă în liceu), dar având, în schimb, numele și chipul tipărite în tabloide, nu s-a considerat că aș fi putut să fug de lege, așa că am fost trimisă acasă, în Jersey. În fond, nu fusesem acuzată formal de nimic – încă.

Am citit articolul în drum spre casă, în trenul PATH. *Post*-ul mă trata în stil tabloid, asta probabil pentru că era o zi cu știri puține, într-o săptămână cu știri puține, dar și pentru că venerabila lor Pagina Șase fusese victimizată, ca fiind implicată în acțiunea mea criminală.

Dahlia îi servise întreaga poveste unui reporter monden

întreprinzător de la *The New York Post*, care se dăduse peste cap ca să descopere detalii sordide despre mine și despre Buni. Nu-i luase mult să caute prin arhiva lor foto. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că dovada faptului că furasem rochia Givenchy avea să iasă la suprafață.

Cam tot ce scria în articol era adevărat: cum înșelasem oamenii și mă vîrâsem singură în fotografiile altora ca să-mi croiesc drum printre cei din Upper East Side, intrând, pe gratis, în lumea lor de consum vândit – limuzine, personal shopper, weekenduri în Hamptons – dându-mă drept una dintre ei, când nu eram decât o aspirantă din South End, New Jersey.

În ziar apărea și o Tabitha Eden înlăcrimată, cu un citat sub fotografie: „M-am simțit devastată și trădată. Femeia aceasta s-a insinuat, prin manipulare, în toate aspectele vieții mele. Regret fiecare clipă în care am cunoscut-o“. Am presupus că declarația îi fusese scrisă de cineva, dar, chiar și așa, m-a întristat. N-o să înțeleg niciodată cum a convins-o Dahlia pe Tabitha să apară în articol. Discret, reporterul nu a pomenit numele Dahliei. Nimeni nu putea să știe că ea aranjase toată povestea.

Întorcându-mă acasă, în bucătărie, toată lumea părea șocată, cu excepția istețului de Ryan, care rânjea. Când am ajuns la partea cu Sammy, Buni s-a albit la față. Și când am recunoscut cum am lăsat să mi se ia brățara, nu m-am mai putut opri din plâns și m-am aruncat pe jos, în fața lui Buni. I-am îmbrățișat picioarele, sperând că nu avea să mă urască, dar temându-mă s-o privesc în ochi.

— Uau, a zis într-un final Courtney, peste bocetele mele, și credeam că eu sunt fata cea rea din familie. Nu mai pricep nimic.

La auzul acestei replici, toată lumea a râs.

— Deci e adevărată povestea despre tata? a întrebat mama, întorcându-se către bunica.

Buni și-a trecut degetele prin păr. Când a început să vorbească, mâinile îi tremurau ușor.

— Am știut că până la urmă o să se afle, a zis ea, aproape în șoptă. Măcar mă bucur că Sammy nu mai trăiește să vadă totul.

— Pot să le povestesc prietenilor, la școală? a întrebat Ryan. Mama a râs.

— Tipic Ryan, a comentat ea. Să-ți ții gura, da?

După care s-a întors spre mine.

— Lisbeth, vino-ncoace, mi-a spus.

Când m-am ridicat, am fost surprinsă s-o văd întinzând mâinile către mine. Ne-am îmbrățișat, iar eu am continuat să plâng. Nu cred că eu și mama ne mai strânseserăm vreodată în brațe de când eram copil. Avea mâinile puțin cam flasce, pentru că slăbise mult, dar pielea nu i se strânsese. Era plăcut să mă simt atât de aproape de ea. N-am putut să nu mă gândesc că, pentru prima dată, mama nu mai mirosea a țigări și a alcool.

Nimic nu se compară cu faptul de a-ți fi expuse în media națională problemele personale și cea mai groaznică situație în care te-ai găsit în întreaga ta viață, pentru ca toată lumea să le studieze, să le analizeze și să le disece. Imediat ce articolul din *The Post* a fost publicat, *chiar în acea zi*, am numărat cel puțin douăzeci și șase de amenințări primite pe telefonul de acasă. Deloc surprinzător, adresa mea de mail și numărul de telefon au fost aflate rapid, dar le-a luat ceva mai mult să descopere Facebook-ul lui Lisbeth Dulac. Simplul succes al blogului, Luminile Reflectoarelor, a fost cauza eșecului meu. Și totul s-a petrecut aproape instantaneu.

Trolii sunt niște monștri furioși, care trăiesc sub poduri și se hrănesc cu capre, cărora le frâng gâtul și le beau sângele, în vreme ce-și varsă mânia pe conturile de Instagram, Tumblr și Facebook. Mi-am închis telefonul și nu mi-am mai deschis contul de e-mail, dar blogul era un dezastru.

„Mincinoasă“, „Impostoare“, „Poseur“, „Falsă“ și, cel mai tulburător, „Escroacă“, au fost doar câteva dintre cuvintele cu mai mult de patru litere cu care am fost tratată în diversele calupuri de știri, deși, tehnic vorbind, mincinos și fals *sunt* capete de acuzare legale. Pe blog, termenii erau și mai înfiorători, genul de cuvinte de nepublicat, implicând violență sexuală, pe care numai comentatorii anonimi își pot permite să le folosească.

Misoginii, obsedații, hărțuitorii în serie și bătaușii virtuali au apărut pe site în valuri. Am învățat arta de a tria și de a trece rapid în revistă mesajele, astfel încât să-mi dau seama dacă existau amenințări personale reale sau era vorba doar de invective răutăcioase normale, de fiecare zi. Când pe Internet a apărut adresa noastră de pe strada Pine, am știut că problema era

mult mai serioasă și am încetat să mai caut.

Ne-am schimbat numărul de telefon de mai multe ori, dar au continuat să ni se întâmple tot felul de lucruri. Cineva care a folosit un cont Uber fals a considerat că ar fi amuzant să ne trimită douăsprezece limuzine, care să se prezinte în fața casei noastre în același timp, între orele 11:30 seara și 2:00 dimineața.

Ploua în dimineața când polițiștii, îmbrăcați în geți albastre de intervenție, au oprit în fața ușii noastre.

— Suntem aici ca să punem în aplicare un ordin de percheziție, ne-a comunicat agentul când mama i-a invitat în casă.

Ordinul de percheziție autoriza guvernul să confişte „fructele unei posibile infracțiuni“, deși nu fusesem acuzată formal de nimic. Ceea ce m-a făcut să mă întreb ce însemna „fructele infracțiunii“ mele.

Purtând mănuși de cauciuc albastre, polițiștii mi-au răvășit, în principiu, dormitorul și-au părut destul de fericiți când mi-au găsit șifonierul și toate posterele cu Audrey Hepburn. Considerându-le probe, le-au făcut sul cu grijă, le-au etichetat și le-au introdus în pungi mari de plastic. N-am putut să nu mă gândesc la ce-ar fi spus Jess cu privire la tehnicile lor curatoriale. Mi-au luat calculatorul și toate casetele VHS și DVD-urile cu *Mic dejun la Tiffany*, *Vacanță la Roma* și celelalte filme ale lui Audrey Hepburn. Trebuie să recunosc că oricum n-aș mai fi fost capabilă să mă uit la ele.

Care de știri și reporteri au început să aglomereze străzile când un alt grup de polițiști a sosit la noi acasă, iar mama le-a dat drumul înăuntru. Ce altceva ar fi putut să facă?

Când o femeie îmbrăcată într-un costum business albastru-închis și o bluză albastru-închis ne-a arătat medalionul cu sigla FBI, cu toții am știut că polițiștii veniseră acolo pentru Buni.

Buni le-a cerut permisiunea să folosească toaleta și agenții s-au dat în spectacol verificând baia de la parter înainte s-o lase să intre, ba chiar au postat un polițist în dreptul ferestruicii și a ventilatorului din spate și un altul în fața ușii. De parcă, la optzeci și unu de ani, bunica avea s-o rupă nebunește la fugă ca să-și recâștige libertatea. Buni nu voia decât să-și retușeze machiajul, ca să arate bine când avea să fie luată. Nici măcar n-a încercat să

se ferească de aparatele de filmat, atunci când federalii au scos-o din casă cu cătușe la mâini. A mers cu capul sus și-a zâmbit la fel de senin ca întotdeauna, cu șiragul dublu de perle albe la gât.

Nu-mi venea să cred că eu eram cauza tuturor acestor grozăvii care se abătuseră peste familia mea.

Am urcat din nou la etaj, m-am strecurat în dulapul gol și am plâns.

„Lisbeth era cea liniștită“, era citată, într-un articol din revista *New York*, doamna Walker, profesoara mea de biologie de la Liceul Montclair. Eram comparată cu JT Leroy, celebrul farsor literar care le dusesese de nas pe Carrie Fisher și Asia Argento, și cu Esther Reed, impostoarea cu identități multiple. Ambii fuseseră prinși și condamnați pentru că se dăduseră altcineva decât erau în scopul de a obține faimă și bani. „Nu m-aș fi așteptat ca tocmai ea să fure o rochie celebră în toată lumea“, a adăugat doamna Walker cu o atitudine superioară. Cred că la fel se vorbește și despre criminalii în serie.

Articolul continua prin a presupune că eu reprezentam cel mai recent exemplu de tulburare de anxietate socială, care, în mod extrem de potrivit, era abreviată SAD¹ în DSM-5², acolo unde psihiatrii cataloghează toate formele de boală mentală. Tulburarea de anxietate socială, denumită și fobie socială, este considerată a fi cea mai comună tulburare anxioasă: 12% dintre americani au suferit de această boală mentală pe parcursul vieții. În articol eram analizată ca fiind retrasă, introvertită și având o frică socială profundă. Se teoretiza că, prin faptul de a pretinde că eram altcineva decât în realitate, mă răzvrătisem împotriva societății. M-am simțit destul de insultată de teoria lor.

Articolul acesta a făcut-o pe mama să ia în considerare posibilitatea de a ne muta în altă parte și cred că într-adevăr ne-am fi mutat dacă Buni n-ar fi fost în continuare amenințată cu punerea sub acuzare federală. Și-apoi ceea ce i s-a întâmplat mamei a făcut mutarea imposibilă.

S-a trezit vomând și, dacă eu și Courtney nu am fi alergat în dormitorul ei și n-am fi întors-o pe o parte, mama s-ar fi înecat cu propria vomă. Vărsătura îi ajunsese în nas și peste tot. Ne-am speriat groaznic. Chiar și după ce am întors-o, tot nu respira, așa

că i-am vârât degetele pe gât, încercând cu disperare să-i eliberez traheea. Într-un final, mama a mai scuipat niște vomă și-apoi am izbutit s-o ridic în capul oaselor, în vreme ce Courtney suna după o ambulanță.

La spital, analizele de ficat au fost alarmante: fosfataza alcalină – 186, gama-glutamyltranspeptidază – 455, volumul corpuscular mediu – 111 și un nivel al trombocitelor de peste 96.000. Nu înțelegeam cu adevărat ce înseamnău toate astea – deși doctorii și asistentele tot vorbeau despre ele. Până la urmă, l-am găsit pe doctorul Newton, ca să aflu ce se întâmpla.

— Nu-i funcționează ficatul, mi-a spus el. Pentru un timp, putem s-o stabilizăm, dar nu știm sigur ce putem să facem în etapa asta.

— Dar n-a mai băut, i-am spus disperată.

— Ceea ce e un lucru bun, dar stricăciunile existau deja, mi-a spus doctorul.

— Nu se poate face un transplant? a intervenit Courtney. Mama e pe listă, nu?

— Am mutat-o deja în capul listei. Și vom lărgi aria de căutări, dar nu există garanții că vom găsi un organ sau că mama voastră va putea să îndure orele lungi de operație, i-a răspuns Newton.

În tăcere, în sala de așteptare, eu și Courtney ne-am luat de mână. Eram singure, doar noi, ferigile, scaunele mov înșiruite și nesfârșitele voci repetitive de pe canalele de știri, care umpleau spațiul gol.

După ce starea mamei s-a stabilizat, ni s-a dat voie s-o vizităm. Am intrat sub privirile fiecărei asistente, fiecărui doctor și fiecărei infirmiere. Simțeam că opiniile lor, în ceea ce mă privea, se schimbaseră, de parcă din cauza mea mama pățise această grozăvie. În mod cert, nici eu nu mă mai simțeam ca fiind fata cea bună.

— Au venit fetele tale minunate, a spus asistenta Brynner.

Care era la fel de caldă ca întotdeauna. Spre deosebire de mama, asistenta Brynner părea mai sănătoasă ca oricând. Când am intrat în cameră, mi-a șoptit:

— Poate reușești să-i bagi mințile-n cap.

N-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

Când ne-a văzut că venim ținându-ne de mână, mama a părut

mulțumită. Ne-am așezat amândouă lângă patul ei. Părea că mama se odihnea bine și nu mai avea dureri.

— În mare parte, e vorba doar de deshidratare, ne-a spus ea, de parcă asta i-ar fi explicat starea. O să mă pun pe picioare curând.

— Doctorul Newton e de altă părere, am contrazis-o eu.

Presupun că-mi pierdusem reticența în a vorbi cu mama, așa cum mi se întâmpla înainte. Courtney era îngrozită.

— Nu vorbi cu ea așa, m-a admonestat sora mea.

— Nu vreau să spun decât că sunt mai multe lucruri la mijloc, i-am răspuns, apărându-mă.

— Ei, nu trebuie să vorbește cu ea despre asta acum! mi-a cerut Courtney.

Am crezut c-avea să urle la mine și-am tresărit ușor. Am văzut că mama înțelegea ce se întâmpla. Era ca și cum întotdeauna ar fi știut ce se petrecea între mine și Courtney, dar, pentru că propria ei viață era atât de distrusă, nu putea să mai recunoască și adevărul situației dintre noi două.

— Nu, Court, îmi pare rău. Lisbeth are dreptate, a spus ea. Trebuie să vorbim despre ceva.

Eu mi-am adunat toate puterile, îngrozită de ceea ce putea să spună în continuare.

— Le-am zis doctorilor, asistentelor și tuturor că nu vreau transplant.

— Ești nebună? a sărit Courtney.

Acum chiar că se înfuriase.

— Nu-l merit, Court. N-ar trebui să irosească un organ pentru mine.

Îmi dădeam seama că mama se gândise la asta vreme îndelungată.

— Transplantul nu e ca alte operații. Am văzut pacienții care au nevoie de așa ceva și cât de dificilă e operația. Există un deficit uriaș de organe și mulți oameni, care sunt cu mult mai merituoși decât mine, le așteaptă. Eu o să mă descurc cât de bine o să pot.

Courtney părea complet dezumflată. La rândul meu, și eu eram devastată. Nu știam ce să spunem. Am ascultat bipurile și şuierăturile diverselor aparate medicale, care creau în încăperea o simfonie a tristeții.

Încetul cu încetul, m-am trezit străduindu-mă să-mi lămuresc logica a ceea ce spunea mama. Știam că încerca să facă un gest nobil. Mie mi se părea un gest egoist, dar începeam să mă enervez pentru faptul că mama ne lăsa baltă. Sigur, cea care voia să procedeze corect era „asistenta cea bună“ din mama, dar, în felul ăsta, pe noi ne abandona.

— Nu e cinstit, i-am zis cu hotărâre. Spui că *noi* nu merităm. Știu c-am dat-o rău cu oiștea-n gard. Dar am nevoie de tine mai mult ca oricând – și Courtney și Ryan, la fel. De fapt, și Buni. Nu că tu te gândești vreodată la ea.

Mama m-a privit uluită. Courtney era complet nedumerită. Nu știu sigur dacă sora mea înțelegea ce încercam să spun. Se obișnuise într-atât să fie lăsată în urmă și, cu toate că mereu era furioasă din cauza asta, într-un fel se aștepta să fie tratată astfel.

— Nu pot să stau aici, cu tine, am zis. Dacă asta e ceea ce se va întâmpla, atunci trebuie să plec.

1. Abreviere pentru Social Anxiety Disorder. În limba engleză, „sad“ se traduce prin „trist“ sau „jalnic“.
2. Abreviere pentru *Manualul de Diagnoză și Statistică a Tulburărilor Mentale*, ediția a V-a.

O așteptam pe Jess, dar nu visasem că Jake avea să-și facă apariția împreună cu ea.

Adică – la naiba! – practic Jake era acum un star rock. Eram surprinsă că presa nu-l urmărea pe *el*. Firește, povestea mea fusese deja înlocuită cu alte titluri, precum cel despre Kim Kardashian, care dansase cu Kanye într-o discotecă din Miami, deși era gravidă, în opt luni, urmând să nască un alt copil. Carele de televiziune și mașinile reporterilor nu mai așteptau în fața casei mele.

Jess și Jake s-au așezat pe canapeaua din sufragerie. N-am putut să nu mă gândesc că, atunci când eram mai mică, nu stăteam niciodată în sufragerie. Dacă puteam, nu petreceam deloc timp la parter.

Jess era îmbrăcată complet în negru. De la prezentarea de modă, renunțase la FIT și devenise și mai devotată liniei sale de haine. Dacă asta era posibil. Judecând după vestimentația de acum, era limpede că făcuse tranziția către locuitorul din centrul orașului. În fond, în New York City, negrul e întotdeauna noul negru.

Jake era îmbrăcat cu obișnuiții lui jeanși cu cămașă de flanel, ceea ce-l cam eticheta ca demodat, dar în stil Seattle-grunge. Care îl prindea. Cu părul lui negru și ochii fumurii părea însă și diferit, părea mai „Jake“, prezența lui era, cumva, mai impozantă. Presupun că asta se întâmplă când ai posibilitatea să renunți la a mai fi chelner într-o cârciumă ieftină și-ți dedici viața muzicii. Prietenii mei, Jake și Jess, mergeau înainte cu viețile lor, spre deosebire de știți cine.

— Ce face Buni? m-a întrebat Jess.

— Mai mult decât orice altceva, e supărată gândindu-se cât de furios ar fi fost bunicu' știind că brățara pe care el i-a dăruit-o stă

închisă undeva de cei de la FBI, i-am răspuns. Pe de altă parte, un sergent bătrân din NYPD, din secția unde a fost interogată, a zis că Buni are cel mai drăguț zâmbet pe care l-a văzut vreodată la cineva care nu era drogat și a invitat-o să iasă cu el în oraș.

Jess și Jake au izbucnit în râs.

Mi se părea incredibil să stau din nou atât de aproape de Jake, să-l privesc. Îmi tot aminteam de episodul de la Talkhouse, unde sârise pe scenă ca o panteră, smulgând notele din chitară de parcă ar fi fost urletele unui monstru. Melodia aceea a început să mi se repete în minte.

— E aici? a întrebat Jess. M-aș bucura așa de tare s-o văd.

— Nu, e la spital, cu mama, i-am răspuns.

— Și mama ta? a intervenit Jake.

M-a surprins uitându-mă la el, dar eu am întors ochii, temându-mă să nu clachez, în cazul în care privirile ni s-ar fi întâlnit realmente.

— Urăște faptul că a trecut de cealaltă parte a grilajului de la pat. Cred că problema este că-i e o frică teribilă de toate lucrurile care ar putea merge prost în timpul operației. Ne tot spune o mulțime de povești de groază din anii ei de muncă în spital, despre catetere înnodate și prescripții cu medicamente greșite. În principiu, e varză.

Jake continua să fie tăcut, uitându-se în jos. Eu nu mai știam despre ce să mai vorbesc. Începusem să mă simt de-a dreptul jalnică.

— Apropo, mulțumesc c-ai făcut să fiu concediată de la Met, mi-a comunicat Jess.

— Îmi pare rău. Am cam stricat lucrurile pentru toată lumea.

— Eu am glumit, de fapt. Oricum voiam să-mi dau demisia. Cred că pe Myers l-au transferat la magazinul The Met Museum Design, din incinta Aeroportului Internațional Newark, terminalul C, a adăugat ea zâbind. Deci, pentru tine, ce urmează?

— Aștept să văd ce decide tribunalul. Cam tot timpul stau pe la spital, să văd dacă mama primește transplantul și dacă vrea să coopereze, încerc să mă revanșez față de Buni. Presupun că mă gândesc și la facultate.

Jess mi-a aruncat o privire foarte tristă și am văzut că Jake a

început să se foiască.

— Știi, Lizzy, a zis el într-un final, de parcă ar fi ridicat o greutate foarte mare, am rugat-o pe Jess să vin și eu cu ea să te văd fiindcă am vrut să-ți spun că știu că ești în necazul ăsta, din cauza a ceea ce ai făcut, dar că mie mi se pare că, de fapt, ceea ce ai făcut a fost foarte cool. Ți-ai trăit visul. Asta trebuie să însemne ceva.

Același Jake – sincer, serios, plin de pasiune –, dar eu nu mai suportam. El mă sprijinea, ca întotdeauna, dar eu nu mai puteam să-l privesc. În fond, îmi ratasem șansa. Și nu vedeam cum aș fi putut să răsucesc lucrurile. Aș fi vrut să-l întreb ce mai făcea Monica. Așa ar fi fost civilizat, dar n-am putut.

— Mulțumesc, am izbutit, în sfârșit, să bolborosesc. Cum merge turneul marelui star rock?

Plin de vervă, Jake a prins să-mi înșire orașele pe unde trebuiau să meargă, mi-a spus totul despre autocarul de turneu și despre trupă. Dar n-am auzit nimic.

Nu știu de ce, mă tot gândeam la scena finală din *Vacanță la Roma*, când Audrey dă cu ochii de reporteri, iar ea și Gregory Peck împărtășesc același sentiment nerostit. Își strâng mâinile, prefăcându-se că nu s-au cunoscut niciodată, deși el a fost iubirea vieții ei, după care Audrey îl lasă singur, lângă cordonul de securitate, privind la locul gol, unde stătuse ea ultima dată. După ce toată lumea pleacă, Joe pornește și el, din sala palatului, pe coridorul lung, fără de sfârșit, meditând la ceea ce ar fi putut să fie, dacă viața ar fi fost altfel.

Dar viața nu e altfel. Și iată-mă și pe mine, gândindu-mă în continuare că fiecare moment din viața mea era ca o scenă dintr-un film cu Audrey Hepburn.

Am realizat că Jake nu mai vorbea de ceva timp și m-am simțit stânjenită. Jess a intervenit, ca să umple tăcerea inconfortabilă.

— Te-ai uitat în ultima vreme pe blog?

Am dat din cap în semn că nu.

— Nici măcar nu mi-am deschis telefonul, i-am spus.

— Ei, ar trebui. Unde e? m-a întrebat prietena mea.

M-am dus în bucătărie. Telefonul meu zăcea de-o veșnicie pe dulap. Nu știam nici măcar dacă mai avea baterie. Eram prea deprimată ca să-l pornesc, așa că i l-am dat lui Jess. Ea l-a deschis

și mi l-a dat înapoi.

Mobilul a început să-mi bâzâie în mână, pe măsură ce mesajele vocale începeau să se strângă. Mi-au apărut și o mulțime de numere și de SMS-uri la întâmplare. Multe dintre ele erau de la Jess, câteva erau chiar și de la Jake și-apoi mai erau multe, foarte multe apeluri de la Isak.

Și-așa, chiar în clipa aceea, în mâinile mele, telefonul a început să sune.

Apelantul era Isak.

— Grăbește-te sau o să întârzii, mi-a strigat Jess, în timp ce mă îmbrăcam cu o bluză înflorată și prima pereche de jeanși marca Designer X – de fapt, jeanșii erau încă în faza de prototip. Pantalonii skinny, căptușiți, îți dădeau o senzație atât de plăcută, că-ți venea să dansezi.

Prin fereastra deschisă a camerei de oaspeți pătrundea o briză ușoară, de seară. Când am închis încuietorea ferestrei, am observat îndesată într-un raft din colț prima pagină îngălbenită din *The New York Post*. Nu-mi venea să cred că Jess încă mai avea un exemplar.

Aruncând câteva lucruri în geanta uriașă a lui Jess, am ieșit în goană din apartamentul ei din West Village ca să prind trenul PATH la stația de pe Christopher Street, pentru drumul de întoarcere de noapte.

La drept vorbind, toată notorietatea îmi priise la capitolul followeri pe blog. După o vreme, începusem din nou să primesc mesaje de la fani. Nimeni nu poate să câștige într-o dispută cu un trol, așa că nici nu încercasem, și-apoi, încetul cu încetul, inamicii se evaporaseră către capătul de jos al listei cu comentarii.

„Am pentru tine o admirație mai mult decât ranchiunoasă“, scrisese un comentator. „Fabulos de sfidătoare“, spusese un altul. Din fericire, Flo rămăsese alături de mine. N-o deranja felul în care comportamentul meu fraudulos ne explodase „brand“-ul. Sinceră să fiu, brandul meu reprezenta foarte bine persoana care eram. Chiar dacă nu eram cine spusesem că eram. După cum puteți să bănuți, click-urile și vizualizările pe blog depășiseră orice record – toată lumea trebuia să-l viziteze.

Am pornit Bestia Mov, am ieșit din parcare de lângă stația PATH de pe Grove Street și-am luat-o pe drumul din parc, așa cum făcusem în fiecare noapte din ultimele săptămâni. Încă o dată și

apoi puteam să iau o pauză.

Biroul procurorului districtual din New York mi-a examinat cazul și a concluzionat că nu obținusem bani sau alte foloase de pe urma farsei. De fapt, izbutisem chiar să *pierd* o brățară prețioasă. Așa că nu comisesem nici o infracțiune pentru care să fiu judecată penal. Am urmat sfatul lui Buni și mi-am cerut scuze într-o frenezie, promițând să nu mai fac niciodată așa ceva.

Investigația a fost mult mai dură în cazul lui Buni. Care mă iertase, dar eu tot mă simțeam groaznic din cauza asta. Dacă Dahlia n-ar fi angajat acel detectiv particular care să mă cerceteze pe mine, cred că Buni nu ne-ar fi spus niciodată secretul ei.

Toată lumea era uluită că bătrânica din apartamentul 5A, de la Montclair Manor, fugise de lege în tot acel timp. Doar Betty a pretins că avusese unele suspiciuni. Le-a declarat celor de la Știrile Channel 2 că știa că Buni ascundea ceva. Una sau două dintre celelalte bătrâne cu părul albăstrui s-au plâns că bunica le-a escrocat la jocul de cărți și că a trișat la bingo.

S-a dovedit că, în anii cincizeci, bunicul fusese un binecunoscut membru al Cosa Nostra, care dispăruse apoi în mod misterios. Frank Wachowicz sau Sammy Graziano primise porecla Gangsterul Gentleman – era faimos fiindcă se îmbrăca elegant și-și purta arma într-o pungă de hârtie, astfel că, atunci când mergea pe stradă, dădea impresia că-ți aducea un sendviș.

Agenții federali erau atât de jenați că Sammy trăise pe malul celălalt al râului, absolut la vedere, că au pretins că bunicul a fost un martor secret, aflat sub protecția lor, care a cântat ca un canar.

— Bunicul a fost un om mult prea de onoare ca să facă așa ceva, mi-a spus Buni.

Asta a fost singura dată când am văzut-o furioasă.

— Sammy al meu a părăsit mafia pentru mine, ca să putem să ducem o viață normală. Sigur, exista o regulă, omertà, dar, ca multe alte reguli, și asta era făcută ca să fie încălcată. Pur și simplu, bunicul tău a știut cum să se descurce.

Reporterul de la *The New York Post* a dezgropat niște fotografii alb-negru uimitoare, pe care nu le mai văzusem niciodată. În ele erau bunica și bunicul, la sfârșitul anilor cincizeci, ieșiți să se distreze în oraș, la Clubul Stork și la El Morroco. Eu și Jess am stat

cu ele împrejurul nostru, alegând rochiile pe care le modificaserăm.

În fotografia se vedea cum era Buni cu-adevărat în tinerețe. Stând împreună cu Ida Lupino, Josephine Baker, Diana Vreeland și, din când în când, cu câte-un Kennedy, bunica mea era una dintre acele ființe rafinate, a cărei inteligență era la fel de impresionantă ca și marea ei eleganță. Nu atârna pasivă de brațul bunicului. O vedeai angajată activ cu toți cei din jurul ei.

Judecătorul Ruston n-a făcut decât s-o plesnească ușor peste încheietură pe Buni, în ciuda prietenului Dahliei, procurorul districtual, și a eforturilor celor mai grozavi procurori ai Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Era aproape imposibil ca bunica să fie trimisă în judecată acum, că bunicul murise.

Ca de obicei, am depășit spațiul marcat de parcare, apăsând cu putere pe frână. Tot nu puteam să controlez Bestia Mov. Una dintre roți era cățărata pe bordură, dar era doar una. Trebuia să mă grăbesc; trupa se apropia deja de finalul cântării.

— Sunt impresionat de cum ai reușit să dai totul cu oiștea-n gard, mi-a spus Isak, când, în sfârșit, ne-am întâlnit.

Eram atât de fericită să-l văd, că nu puteam să fac altceva decât să-i dau dreptate.

— Se pare că trebuie să calci pe niște urme fabuloase, a remarcat el cu istețime, referindu-se la trecutul glamouros al lui Buni.

Chiar și așa, i-am cerut iertare designerului, pentru cât de mult mințisem. El s-a comportat ca și când scuzele mele erau complet inutile.

— Sigur că ai fost o mincinoasă, mi-a spus el. Dar ai fost o mincinoasă adevărată. Nu ca toți ceilalți mincinoși din zilele noastre. Mi se pare absolut încântător că mai există oameni pe lume care izbutesc să aibă astfel de aventuri palpitate și absurde. Și-apoi să știi că noi toți suntem niște falși.

Scandalul și publicitatea n-o afectaseră deloc pe Jess. Linia de haine Designer X a avut succes imediat. Cu siguranță că i-a fost de ajutor faptul că-l avea pe Isak Guerrere drept partener.

Mama continuă să ne îngrijoreze. Ea a fost cea mai afectată emoțional din cauza poveștii cu Mafia, dar, în sfârșit, a înțeles de

ce a fost atât de îngrozită în copilărie. Familia trebuise să se tot mute, în mijlocul nopții, din casă în casă, iar ea să tot schimbe școlile. Realizase atunci că era ceva în neregulă, dar nimeni nu voia să vorbească despre asta.

La spital, în noaptea aceea, când mama și bunica au discutat cu sinceritate, așa cum ar fi trebuit s-o facă în urmă cu decenii, a izbucnit o cascadă de lacrimi. Buni a îmbrățișat-o pe mama, ca să-i spună cât de rău îi părea c-o făcuse să treacă prin atâtea fără să-i explice vreodată de ce. În noaptea aceea, am simțit că un lucru extrem de important se schimbbase. Legătura fusese refăcută și asta ne adusese din nou la un loc, ca familie. Acum nu mai trebuia decât ca mama să treacă de operație.

M-am strecurat pe lângă băieții de la ușă, care nici măcar nu s-au mai deranjat să mă întrebe ceva – se obișnuiseră deja cu aparițiile mele la ore târzii.

Courtney a fost prima care mi-a spus de Monica și Jake. S-a dovedit că Monica mergea frecvent la Harris's Riverside Bar and Grill. Acolo lucrează sora mea ca barman. Monica venea acolo în weekenduri, pentru brunch, împreună cu cei doi copii și cu soțul ei, un pasionat de calculatoare. Era căsătorită și locuia în Weehawken. Courtney și Monica se împrieteniseră. Monica îi tot povestea de trupa asta grozavă pe care o reprezenta și despre cât de chipeș era solistul. A durat ceva timp până când Courtney a pus lucrurile cap la cap. Chestia cu costumul de cowgirl era doar de fațadă, ceva gândit pentru afacerea ei de management muzical, căreia îi era aproape la fel de devotată ca soțului și celor doi copii. De fapt, Monica era o mamă tipică din Jersey, care-și ducea progeniturile la fotbal, purta ochelari cu rame negre și pantaloni de trening.

Până când să ajung eu înăuntru, trupa terminase deja cântarea. Mulțimea îndesată în club cerea încă un bis.

Adevărul e că niciodată nu m-am simțit eu însămi până n-am luat pe mine rochia Givenchy. Pare o nebunie că a trebuit să fac atâtea eforturi ca să aflu cine sunt cu-adevărat. Dar presupun că trebuia să se schimbe ceva. Ceva trebuia să mă ridice ca să mă scoată din locul unde stătusem.

„Uneori lucrurile bune nu sunt așa de grozave“, cum obișnuia să spună Buni, „și deseori se întâmplă ca lucrurile rele să fie bune

pentru tine.“ În copilărie, n-am înțeles niciodată ce însemna asta, dar acum, după tot ce s-a întâmplat, înțeleg cu siguranță.

În vreme ce eu îmi croiam drum prin mulțime, ca să ajung în colțul scenei, lângă pupitrul de sunet, Jake a ieșit singur, a conectat amplificatorul, mi-a făcut cu ochiul și-a început să cânte.

*Într-o noapte privirea din ochii tăi a fost ca o lumină.
Strălucea atât de tare, că n-am putut să văd,
În acea... o... noapte.*

Publicul cânta împreună cu el refrenul care se repeta:

În acea... o... noapte.

A durat mult timp până când NYPD-ul și-a finalizat raportul asupra investigației și iată ce am aflat: dacă pretinzi că ești o altă persoană adevărată, asta se consideră fraudă. Dacă pretinzi că ești doctor și tratezi pe cineva, se consideră infracțiune. Dar dacă pretinzi că ești Audrey Hepburn, nu există nici o lege care să-ți interzică să faci asta.

*Știi hainele pe care le purtai?
Culoarea din părul tău?
Erai așa al naibii de elegantă,
În acea... o... noapte.*

Când restul trupei a ieșit și a cântat ultimul vers, Jake m-a prins de mână și m-a tras sus, pe scenă, în fața tuturor celor aflați la Reilly's. Aplecându-se să mă sărute, șuvița aceea de păr negru i-a căzut din nou pe față.

Aceasta era o condiție a împăcării noastre. Trebuia să fiu acolo, în fiecare seară, pentru bisul ultimei cântări de la Reilly's, ca să compensez pentru, mă rog, știți voi ce. Nu pot să spun că m-ar fi deranjat această condiție.

*Timpul vindecă totul; cu-adevărat vindecă.
Timpul vindecă totul, numai dragostea nu.*

Am continuat să-l țin lângă mine și după ce melodia s-a încheiat. Inima îi bătea încă cu putere de la cântare. Și tot trupul îi era cald. Publicul mi se părea atât de îndepărtat.

— Deci, Lizzy, ești gata să decolăm? mi-a șoptit el cu vocea aceea blândă, de Jersey, în vreme ce mulțimea striga.

Am încuviințat din cap.

Luam BMW-ul din 76 al lui Jake și plecam într-o mică excursie. Aveam de gând să ne oprim unde și când voiam.

Doar eu și Jake.

Și chitara lui, desigur.

M-am întrebat dacă putea să cânte „Moon River“.

Mulțumiri

Să spun că îi sunt dator lui Truman Capote e ca și cum aş spune că un purice îi este dator unui câine. Ca tânăr scriitor, nemulțumit de valorile societății, l-am citit pe Capote cu mare respect și admirație. E probabil evident că mă simt îndatorat față de autorul care a creat-o pe Holly Golightly și a scris povestirea *Mic dejun la Tiffany*, cât și față de scenaristul George Axelrod și regizorul Blake Edwards, care au adaptat, pentru film, opera literară a lui Capote. Cititorii avizați, care cunosc bine povestirea și adaptarea cinematografică, vor găsi, împletite în scenele și dialogurile acestei cărți, o multitudine de aluzii, referințe, omagii, semne de respect și ecouri deliberate ale acestor opere și ale altor filme din cariera lui Audrey Hepburn. Le sunt recunoscător bloggerilor și fanilor online pentru faptul că m-au inspirat în procesul de culegere a celor mai fascinante aspecte ale carierei lui Audrey Hepburn.

Aș vrea, de asemenea, să remarc sprijinul unor oameni generoși, pe care sunt norocos că i-am cunoscut și de pe urma cărora am beneficiat: romanciera Jean Craighead George, unica mea sursă de încurajări vreme de decenii; editorul de ficțiune de la *The New Yorker*, Veronica Geng, care, la început de drum, m-a ajutat să-mi găsesc o voce literară, pe care apoi mi-a trebuit o viață întreagă s-o regăsesc; editorul meu, Brendan Deneen, care mi-a umplut textul de virgule și mi-a cerut să mai scriu încă trei capitole – îi sunt recunoscător pentru încrederea în abilitățile mele și pentru credința lui naivă că aveam să termin cartea la timp; Barbara Marcus, editorul Diviziei pentru Copii de la Random House, pe care sunt norocos că am găsit-o pe parcursul unei scurte pauze din extraordinara ei carieră – căldura ei, încurajările și experiența ei au fost cruciale pentru eforturile mele; Carla Riccio, fost editor la Dial Press, care a muncit aproape la fel de mult ca mine la acest manuscris și care m-a îndreptat pe calea spre „acea călătorie senzuală în compania cuvintelor“, despre care atât de multe persoane vorbesc și-n jurul căreia eu mă împleticeam, sperând să o găsesc; editorul *Southampton Review* Lou Ann Walker, care m-a învățat cum să mă descurc în această și în multe alte aventuri literare și de viață; designerul de costume Lisa Lederer, ale cărei *joie de vivre* și perspectivă originală asupra modei au fost sursa de informații pentru această carte; Amy Berkower de la Writers House, Ken Wright, acum editor la Penguin Children's Books, și Nichole Sohl, de la St. Martin's – cu toții m-au lansat pe drumul acesta și m-au purtat prin furtună; Jan Kroeze, designer de lumini și director de imagine, și Michele Pietra, stilist de modă și expert couture, care

mi-au oferit sfaturi neprețuite; Gloria Henn, care a apărut în viața mea ca să mă ajute să construiesc un imperiu și m-a făcut să-mi dau seama că treaba mea era, de fapt, să distrug unul; Fred Perkins și Henry Guberman, care m-au ajutat să găsesc posibilitatea de a face asta și de a scrie din nou; Anne Richards, care, încă din primele zile în care am lucrat împreună, mi-a fost busolă; și regizorul de film și de teatru Mike Nichols, care probabil că habar nu are cine sunt sau unde ne-am întâlnit, dar care, într-o conversație relaxată, mi-a vorbit despre un sfat pe care l-a folosit în încercarea de a-și ajuta copiii să înțeleagă, un sfat la care eu nu am încetat să mă gândesc și care a devenit indispensabil pentru povestea acestui roman; și, în final, copiii mei, Mac, Jake și Tess, pe care îi ador – dacă n-ar fi fost viețile lor minunate și pline de energie și nesfârșitele lor înțepături și critici, n-aș fi muncit atât ca să reușesc. Fără ajutorul acestor oameni minunați, această carte n-ar fi existat.

În sfârșit, întreagă această carte reprezintă o dovadă a moștenirii nepieritoare a lui Audrey Hepburn, care, în mod intuitiv și prin propriile forțe, a devenit primul star de cinema și prima actriță a epocii poststudio. Transformarea ei personală – unii îl numesc Efectul Pygmalion – constituie un model pentru toată lumea, mai ales pentru acele tinere, care trăiesc în suburbii cenușii și-n orașe uitate, aspirând să devină mai bune, să devină mai fericite, care sunt hotărâte să se înhame la periculoasa muncă de a te reinventa pe tine însuși, în ciuda situațiilor dificile care pot apărea. Audrey Hepburn reprezintă cu adevărat transformarea creativă de sine și întotdeauna va fi un reper pentru alții, mai mult din acest motiv, decât pentru extraordinarul ei talent actoricesc, pentru lupta ei în sprijinul copiilor lumii sau pentru gustul ei în materie de stil.